

Tom Clancy

Centrul de comandă

Serie creată de Tom Clancy și Steve Pieczenik

Titlurile seriei:

01. Centrul de Comandă

02. Centrul de comandă: Imaginea din oglindă

03. Centrul de comandă: Jocuri de stat

04. Centrul de comandă: Acte de război

05. Centrul de comandă: Balanţa puterii

Tom CLANCY

Centrul de comandă
Nr. 1

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Pieczník

V.1.0

Traducere: HORIA NICOLA URSU

ISBN:
973-98950-0-x

TOM CLANCY'S OP-CENTER
RAO International
1999

Mulţumiri

Aducem mulțumirile noastre lui Jeff Rovin, pentru ideile sale creative şi neprețuita sa contribuție la pregătirea manuscrisului acestei cărți. Vrem de asemenea să menționam ajutorul lui Martin H. Greenberg, Larry Segriff, Robert Youdelman, Esq. Şi să mulțumim din suflet acelor oameni minunați de la The Putnam Berkley Group, între care se numără Phyllis Grann, David Shanks şi Elizabeth Beier. Ca întotdeauna, recunoştința noastră se îndreaptă spre Robert Gottlieb de la Whliam Morris Agency, agentul şi prietenul nostru, fără de care această carte nu ar fi fost scrisă. Mai presus de orice însă, vă revine dumneavoastră, cititorilor noştri, să apreciați cât de eficientă a fost colaborarea noastră.

Tom Clancy şi
Steve Pieczenik

I

Marți, ora 16:10,
Seul

Gregory Donald sorbi din paharul cu whisky şi cuprinse din priviri barul aglomerat.

— Ți s-a întâmplat vreodată să te gândeşti la trecut, Kim? Nu la ce-a fost azi-dimineață sau săptămâna trecuta, ci la ce-a fost demult?

Kim Hwan, directorul adjunct al KCIA, Agenția Centrală de Informații Coreeană, învârtea paiul roşu, împungând felia de lămâie care plutea în paharul umplut cu Coca Cola dietetică.

— Pentru mine, Greg, azi-dimineață înseamnă „demult”. Mai ales în zilele astea. Ce n-aş da să fiu acum la pescuit, cu unchiul Pak, în barca lui, în Yangyang…

— Tot aşa morocănos e şi acum? întrebă Donald râzând.

— Mai morocănos decât îl ştiai! Ții minte că avea două bărci de pescuit? Ei bine, de una dintre ele s-a descotorosit. Susține că nu suporta ideea de a avea un partener. Uneori, mă gândesc că aş prefera să înfrunt furtunile pescuind, decât să trebuiască să mă lupt cu birocrația. Ştii şi tu ce înseamnă asta…

Cu coada ochiului, Hwan îi urmări pe cei doi bărbați de alături, care se ridicară şi plecară, după ce îşi plătiră consumația.

— Da, îmi aduc aminte. Ăsta a fost motivul pentru care am plecat.

Hwan se trase mai aproape, aruncând priviri circumspecte în jur. Îşi miji ochii şi trăsăturile sale delicate căpătară un aer conspirativ.

— N-am vrut să vorbesc cât timp ziariştii de *la Seoul Press* erau prin preajmă. Îți dai seama, mi-au interzis decolarea elicopterelor.

Donald îşi arcui sprâncenele, în semn de uimire.

— Au înnebunit de tot?

— Sunt de-a dreptul inconştienți! maimuțoii ăştia de ziarişti susțin că zborul elicopterelor constituie o poluare sonoră de nesuportat. Aşa se face că, în cazul în care s-ar întâmpla ceva, apărarea aeriană va fi inexistentă.

Donald îşi sorbi ultimele picături de whisky, apoi îşi duse mâna la unul din buzunarele laterale ale sacoului său de tweed.

— E supărător, ştiu, dar aşa se întâmplă pretutindeni, Kim. Calculele de rentabilitate au înlocuit talentul. E la fel, atât la guvern, cât şi în serviciile secrete, ba chiar şi la Asociația de Prietenie. Nimeni nu mai lucrează conform instinctului în ziua de azi. Totul este evaluat şi studiat, până când inițiativa personală nu mai valorează nici cât o ceapă degerată.

Hwan îl aprobă, dând încetişor din cap.

— Am fost dezamăgit când ți-ai dat demisia, alăturându-te corpului diplomatic. A fost însă o hotărâre înțeleaptă, trebuie s-o recunosc. Nici nu poate fi vorba de o îmbunătățire a activității agenției. Îmi petrec majoritatea timpului căutând să mențin un stătu quo cât de cât acceptabil.

— Nimeni n-ar putea face asta mai bine decât tine.

Hwan zâmbi.

— Da, fiindcă țin la agenție, nu-i aşa?

Donald încuviință. Îşi scosese din buzunar pipa din spumă de mare şi un pachet de tutun Balkan Sobranie.

— Spune-mi, te-aştepți efectiv la ceva tulburări astăzi?

— Am primit obişnuitele amenințări din partea radicalilor, a revoluționarilor şi a tot soiul de alți nebuni, dar îi cunoaştem şi îi urmărim cu atenție, pe fiecare în parte. Sunt asemenea scrintiților care îl zăpăcesc pe Howard Stern[1] la fiecare emisiune. Aceleaşi texte, în fiecare zi. În general însă, numai baliverne.

Sprâncenele lui Donald se arcuiră din nou, în vreme ce îşi îndesa tutunul în pipă.

— Urmăreşti emisiunea lui Howard Stern?

Hwan îşi sfârşi la rândul său băutura răcoritoare.

— Nu. Am ascultat nişte benzi înregistrate pe şest, săptămâna trecută, când am reuşit să deconspirăm un post de radio pirat. Hai, fii serios, Greg! Cunoşti țara asta! Guvernul e de părere că până şi difuzarea emisiunii lui Oprah Winfrey ar fi riscantă!

Donald izbucni în râs. În vreme ce Hwan se întoarse pentru a-i spune ceva barmanului, ochii săi albaştri cercetară din nou încăperea cufundată în penumbră.

Clientela cuprindea şi câțiva sud-coreeni, însă, aşa cum se întâmpla întotdeauna în barurile din jurul clădirilor

---

[1] Howard Stern şi Oprah Winfrey - cunoscuți moderatori americani de talkshow-uri *(n. tr.)*.

guvernamentale, majoritatea zdrobitoare era alcătuită din ziarişti: Heather Jackson de la CBS, Barry Berk de la *The New York Times,* Gil Vanderwald de la *The Pacific Spectator* şi mulţi alţii, cu care nu avusese ocazia să discute niciodată. Acesta era, de fapt, motivul care îl determinase să sosească aici ceva mai devreme, retrăgându-se într-un colţ întunecos şi, tot de aceea, soţia sa Soonji nu li se alăturase. Ca şi Donald, era de părere că presa nu îi fusese niciodată de folos, nici cu douăzeci de ani în urmă, când deţinuse funcţia de ambasador în Coreea şi nici acum, când devenise consilierul pentru afacerile coreene al Centrului de Comandă, cu trei luni în urmă. Mai mult, spre deosebire de soţul ei, Soonji se înfuria citind comentariile răutăcioase din presă. Gregory se obişnuise demult să privească titlurile de o şchioapă din ziare, aşa cum contempla fumul albăstriu ce îi ieşea din pipă, ca pe ceva trecător.

Barmanul veni şi apoi se îndepărtă, iar Hwan îşi îndreptă din nou atenţia spre Donald, rezemându-se de tejghea.

— Să revenim la întrebarea ta... Ce-ai vrut să spui cu gândurile despre trecut? întrebă Hwan.

Donald tocmai îşi sfârşea de umplut pipa.

— Îţi mai aminteşti de un oarecare Yunghil Oh?

— Destul de vag, răspunse Hwan. Ţinea nişte cursuri, la agenţie, parcă...

— A fost unul dintre fondatorii departamentului de psihologie, încuviinţă Donald. Un domn în vârstă, fascinant, originar din Taegu. Când am venit aici pentru întâia oară, în 1952, el tocmai pleca. De fapt, nu plecase de bunăvoie, ci fusese dat afară. Pe vremea aceea, KCIA încerca să atingă standardele unui serviciu secret american. În schimb, atunci când nu ţinea cursuri pe teme de psihologie, Oh îşi pierdea timpul studiind aspecte din Chondokyo.

— Religie, în KCIA? Credinţă şi spionaj laolaltă?

— Nu tocmai... încerca să găsească o cale spirituală, celestă, de abordare a deducţiilor şi investigaţiilor. Susţinea că umbrele trecutului şi viitorului ne înconjoară. Credea că noi le-am putea atinge prin meditaţie, reflectând la oamenii şi întâmplările care au fost sau care vor fi.

— Şi?

— ... Şi astfel astea ne-ar ajuta să vedem mai limpede prezentul.

— Nu mă mir că l-au dat afară, ricană Hwan.

— Nu-şi avea locul printre noi, încuviinţă Donald. Sincer, mă

îndoiesc că era în toate minţile. Dar, ştii, e straniu... Tot mai des ajung la concluzia că s-ar putea să fi avut dreptate în oarecare măsură, că era pe punctul de a descoperi ceva.

Donald îşi duse mâna la buzunar pentru a-şi scoate chibriturile. Hwan îşi privi atent mentorul de odinioară.

— Te referi la ceva concret?

— Nu. E doar aşa, o presimţire...

Hwan îşi scărpina antebraţul drept, gânditor.

— Dintotdeauna te-au pasionat oamenii ciudaţi.

— De ce nu? De la ei poţi spera mereu că ai să-nveţi câte ceva.

— Mi-aduc aminte de bătrânul maestru de tae-kwon-do, cel pe care l-ai adus ca să ne înveţe naginata.

Donald scăpără un chibrit şi îşi aprinse pipa, ţinându-i vatra în mâna stângă.

— Să ştii că era un program folositor şi ar fi meritat să fie extins. Nu se ştie niciodată când vei ajunge să fii neînarmat şi va trebui să te aperi cu un ziar făcut sul, ori cu un...

Cuţitul pentru friptură alunecă în mâna dreaptă a lui Hwan, în vreme ce acesta cobora de pe scaunul barului.

În aceeaşi clipă, Donald se feri arcuindu-se şi, continuând să-şi ţină vatra pipei în palmă, îşi răsuci încheietura, astfel încât ţeava se îndreptă direct spre Hwan. Pară cu aceasta lovitura cuţitului, după care, dintr-o mişcare în cvartă, împinse lama strălucitoare spre stânga.

Hwan îşi retrase cuţitul şi îşi azvârli mâna înainte; Donald îşi roti iar încheietura, parând din nou, a doua iar apoi şi a treia lovitură. Mai tânărul său adversar izbi mai jos şi mai spre dreapta; Donald îşi înclină cotul şi ţeava pipei întâlni din nou cuţitul.

Delicatul *clic-clac-clic* al duelului lor atrase atenţia celor din jur. Capetele se întoarseră spre cei doi adversari, ale căror antebraţe se mişcau asemenea unor pistoane, iar încheieturile le pivotau cu precizie.

— Asta-i o luptă adevărată? îi întrebă un tehnician purtând un tricou cu însemnele CNN-ului.

Nici unul nu-i răspunse. Păreau a fi uitat de orice altcineva, luptându-se; se priveau în ochi, având întipărită pe chipuri o expresie neutră. Încremeniseră şi numai braţele li se mişcau. Respirau repede, cu nările fremătânde în timp ce cu buzele rămaseră pecetluite.

Armele continuară să zvâcnească, în vreme ce mulţimea se strânse în jurul combatanţilor, într-un semicerc înghesuit. În

sfârşit, într-o succesiune de gesturi greu de urmărit, Hwan fandă, Donald îi imobiliză cuțitul printr-o octavă, i-l ridică printr-o sixtă şi, printr-o mişcare *prise-de-fer,* răsuci mâna adversarului. Donald îi îngădui lui Hwan un scurt răgaz, după care îi izbi mâna într-o septimă, făcându-l să scape lama din mână.

Privirea îi rămase ațintită asupra lui Hwan; cu o uşoară smucitură a mâinii drepte, Donald stinse chibritul care amenința să-i ardă degetele.

Mulțimea izbucni în aplauze şi urale, iar mulți spectatori se grăbiră să-l felicite pe Donald, bătându-l pe umăr. Hwan zâmbi şi îi întinse mâna dreaptă. Donald i-o strânse cu căldură.

— Mereu reuşeşti să mă uimeşti, spuse Hwan.

— Şi tu era să mă iei prin surprindere…

— Te-aş fi putut lua prin surprindere doar la prima mişcare, dacă te-ai fi dovedit mai lent. Dar n-ai fost. Te-ai mişcat mai iute ca o nălucă.

— O nălucă? se auzi o voce dulce din spatele lui Donald.

Acesta se întoarse şi-şi zări soția care îşi croia drum printre spectatorii ce începuseră a se risipi. Frumusețea ei tinerească atrase privirile admirative ale ziariştilor.

— A fost o reprezentație neruşinată, îi spuse ea soțului său. Mi s-a părut că-i am în față pe inspectorul Clouseau şi servitorul său.

Hwan se înclină adânc, în vreme ce Donald îşi cuprindea nevasta de după talie. O trase înspre sine şi o sărută.

— Nu trebuia să asişti la toate astea, îi explică Donald, scăpărând din nou un chibrit şi reuşind, în sfârşit, să-şi aprindă pipa.

Aruncă apoi o privire spre ceasul iluminat cu neon de deasupra barului.

— Credeam că urma să ne întâlnim în tribuna principală, peste cincisprezece minute.

— Acum.

El o privi intrigat.

— Acum cincisprezece minute.

Donald îşi dădu ochii peste cap, trecându-şi degetele prin părul argintiu.

— Îmi pare rău. Eu şi Kim ne-am apucat să depanăm poveşti de groază, comparându-ne concepțiile filosofice ascunse.

— Şi-am ajuns la concluzia că multe dintre acestea erau identice, completă Hwan.

Soonji zâmbi.

— Bănuiam eu că, după doi ani, veţi avea o mulţime de lucruri de discutat.

Îşi ridică apoi privirea spre soţul său.

— Iubitule, dacă vrei să vă continuaţi discuţia sau să vă mai războiţi cu vesela, pot să contramandez cina de la părinţii mei…

— Nu, îi spuse Hwan grăbit. Nu face asta! Mai am de făcut o postanaliză a evenimentelor şi asta îmi va da de lucru până târziu. Şi-apoi, ţi-am cunoscut tatăl la nuntă, e un tip prea solid ca să-mi doresc să mă pun rău cu el… Voi încerca să-mi fac puţin timp liber, să dau o fugă până la Washington, să petrecem câteva zile împreună. Poate reuşesc să-mi găsesc şi eu o nevastă în America, de vreme ce Greg a luat-o de soţie pe cea mai frumoasă femeie din Coreea.

Soonji îi zâmbi fugar.

— Cineva tot trebuia să-i lumineze calea…

Hwan îi ceru barmanului să treacă băuturile în contul KCIA, apoi ridică de pe pardoseală cuţitul şi-l puse pe tejghea, privindu-şi vechiul prieten.

— Înainte să plec însă, trebuie să-ţi spun ceva, Greg: mi-a fost dor de tine.

Donald făcu un semn din cap spre cuţitul de pe tejghea.

— Am observat.

Soonji îi dădu un ghiont. El o îmbrăţişă, mângâindu-i obrazul.

— Vorbesc serios, spuse Hwan. M-am gândit mult la anii de după război, când mi-ai purtat de grijă. Nici dacă mi-ar fi trăit părinţii n-aş fi putut avea parte de o familie mai iubitoare.

Hwan se înclină scurt şi plecă.

Donald îşi plecă privirea.

Soonji îl privi îndepărtându-se pe coreean, apoi îi atinse umărul soţului său.

— Ochii îi erau plini de lacrimi, spuse ea.

— Ştiu.

— A plecat atât de repede fiindcă n-a vrut să te necăjească.

Donald încuviinţă, apoi îşi privi soţia, femeia aceasta care îi dovedise că tinereţea şi înţelepciunea nu erau incompatibile şi că, lăsând la o parte durerile de şale de dimineaţă, bătrâneţea nu era decât o stare mintală.

— Vezi, tocmai asta îl face să fie un om deosebit, spuse Donald, în vreme ce Hwan tocmai ieşea din local, păşind în lumina după-amiezei însorite. Kim e blând pe dinăuntru şi puternic în exterior. Yunghil Oh spunea că o astfel de armură e de folos în orice

împrejurare.

— Yunghil Oh?

Donald o luă de mână şi o conduse de lângă tejgheaua barului.

— Era un tip care lucra pe vremuri la KCIA, un om pe care încep să-mi doresc să-l fi cunoscut mai îndeaproape.

Lăsând în urmă un fuior subțire de fum aromat, Donald îşi însoți soția afară, pe largul şi aglomeratul bulevard Chonggyechonno. Luând-o spre nord, se îndreptară ținându-se de mână spre impozantul Kyongbok Palace, aflat dincolo de vechea clădire a Capitoliului, construită în 1392 şi refăcută în 1867. Pe măsură ce se apropiau, în fața lor se arăta, masivă, tribuna principală, rezervată oficialităților şi perspectiva unui ciudat amestec de plictiseală şi spectacol: celebrarea aniversării alegerii celui dintâi preşedinte al Coreei de Sud.

2

Marți, ora 17:30,
Seul

Pivnița hotelului părăsit mirosea asemenea celor care dormeau în ea peste noapte; miasma de mosc şi de băutură învechită a celor sărmani şi uitați, a celor pentru care această zi aniversară însemna doar o şansă de a stoarce câțiva bănuți în plus din mila spectatorilor, domina locul. Dar, deşi ocupanții permanenți lipseau, cerşindu-şi acum pâinea cea de toate zilele, mica încăpere cu pereți de cărămidă nu era goală.

Un bărbat ridică oblonul ferestrei situate la nivelul trotuarului şi se furişă înăuntru, urmat de alți doi. Cu zece minute mai devreme, cei trei se aflaseră în apartamentul de la Savoy, cartierul lor general şi se îmbrăcaseră în hainele lipsite de identitate ale oamenilor de rând. Fiecare dintre cei trei bărbați ducea cu sine câte o sacoşă din pânză impermeabilă; doi dintre ei le manipulau cu o grijă extremă, spre deosebire de cel de-al treilea, căruia nu-i păsa de aşa ceva. Acesta din urmă purta o bandă peste unul din ochi. Se îndreptă spre colțul în care cei fără adăpost adunaseră un morman de scaune rupte şi haine zdrențuite, îşi aşeză sacoşa pe un pupitru vechi de şcoală şi deschise fermoarul sacoşei.

Scoase dinăuntru o pereche de cizme, apoi încă una şi le întinse tovarăşilor săi. Chiorul îşi păstră pentru sine cea de-a treia pereche.

În grabă, cei trei îşi scoaseră propriile cizme, le ascunseră sub o grămadă de pantofi rupți şi scâlciați şi încălțară perechile scoase din sacoşă. Apoi, Chiorul mai scoase din sacoşă o sticlă din plastic cu apă minerală şi dosi sacoşa într-un ungher întunecat. Nu era goală încă, dar deocamdată nu mai aveau nevoie de nimic dinăuntru.

Curând, îşi zise Chiorul. *Dacă totul va merge bine, chiar foarte curând!*

Cu sticla de apă într-o nună, Chiorul se întoarse lângă fereastră, ridică oblonul şi privi afară.

Aleea era pustie. Dădu din cap către însoțitorii săi.

Se strecură afară, apoi se întoarse şi îi ajută pe ceilalți doi să iasă, cu tot cu sacoşe. De îndată ce fură cu toții afară, el destupă sticla de plastic; băură aproape toată apa. Apoi Chiorul strivi recipientul în care se mai afla un sfert din cantitatea de apă, stropind în jur.

Ținând cu mare atenție sacoşele, cei trei traversară aleea murdară, având grijă să păşească în apa răspândită pe trotuar şi se îndreptară spre Chonggyechonno.

Cu cincisprezece minute înainte de începerea discursurilor oficiale, Kwang Ho şi Kwang Lee – K-Unu şi K-Doi, cum erau cunoscuți de către prietenii din biroul de presă al guvernului – verificau pentru ultima oară instalația de amplificare.

Înalt şi slab, K-Unu se urcase pe podium şi jacheta sa roşie contrasta strident cu sobrietatea tribunei oficiale din spatele său.

La vreo trei sute de metri distanță, în spatele tribunei, înalt şi el, dar mai solid, K-Doi stătea în cabina carului de amplificare, aplecat asupra unei console, pândind în căşti spusele partenerului său.

K-Unu se îndreptă spre microfonul din stânga.

— E o femeie înspăimântător de grasă în ultimul rând al tribunei oficiale. Nu m-aş mira ca întreaga tribună să se prăbuşească sub greutatea ei.

K-Doi zâmbi şi-şi stăpâni dorința de a conecta microfonul la difuzoare. Se mulțumi să apese pe un buton de pe consolă: o luminiță roşie se aprinse sub microfon, confirmând funcționarea acestuia.

K-Unu îl acoperi cu mâna stângă şi se mută la microfonul următor, situat în centrul podiumului.

— Îți dai seama ce-ar însemna să faci dragoste cu o asemenea femeie? rosti el. Transpirația ei ar fi de-ajuns ca să te înece!

Ispita crescu, dar K-Doi îi rezistă şi apăsă pe următorul buton. O altă luminiță roşie se aprinse.

K-Unu acoperi microfonul cu dreapta şi se aplecă spre cel de-al treilea.

— Ah, iartă-mă, îmi pare nespus de rău, spuse el. Abia acum observ că e verişoara ta, Ch'un. N-am ştiut, Kwang, zău!

K-Doi apăsă pe ultimul buton şi-l urmări pe K-Unu, care se îndrepta spre camionul celor de la CNN, pentru a se asigura că alimentarea stației era bine cuplată. Clătină din cap. Într-o bună zi, avea să o facă. Chiar avea s-o facă! Va aştepta până când apreciatul inginer sunetist avea să rostească ceva cu adevărat

jenant şi...

În jurul său, lumea se întunecă şi K-Doi se prăbuşi cu capul pe consolă.

Chiorul îl trase deoparte pe solidul sunetist, împingându-l pe podeaua camionului şi îşi vârî boxul de metal înapoi în buzunar, începu să deşurubeze capacul consolei, în vreme ce unul dintre însoţitorii săi deschidea cu băgare de seamă sacoşele, iar cel de-al treilea pândea, de lângă uşă, cu mâna încleştată pe mânerul boxului, eventuala întoarcere a celuilalt inginer de sunet.

Cu mişcări precise, Chiorul ridică repede capacul de metal, îl sprijini de perete şi începu să examineze cablurile din interior. Găsind ceea ce căutase, aruncă o privire la ceas. Mai aveau şapte minute la dispoziţie.

— Grăbeşte-te, şuieră el.

Celălalt încuviinţă, scoţând cu atenţie câte un calup de explozibil plastic din fiecare sacoşă. Le fixă pe partea inferioară a consolei, într-un loc unde aveau să treacă neobservate. Apoi Chiorul scoase două sârme din sacoşă şi i le întinse. Celălalt înfipse câte un capăt în calupurile de explozibil, întinzându-i Chiorului celelalte capete.

Chiorul aruncă o privire pe gemuleţul polarizat, către podium. Politicienii începuseră să se adune. Trădătorii flecăreau amabil, laolaltă cu patrioţii şi nici unul dintre ei n-avea de unde să ştie ce li se pregătea.

Închizând cele trei comutatoare care controlau microfoanele, Chiorul conectă capetele de sârmă la câteva cabluri din sistemul de amplificare. Sfârşind ceea ce avea de făcut, aşeză la loc capacul de metal al consolei.

Cei doi oameni ai săi apucară câte o sacoşă şi, la fel de tăcuţi precum veniseră, părăsiră cu toţii camionul.

3

Marți, ora 3:50,
Chevy Chase, Maryland

Paul Hood se întoarse pe partea cealaltă şi aruncă o privire spre ceasul deşteptător. Apoi se lăsă pe spate şi îşi trecu mâna prin părul negru, răvăşit.

Nu-i nici măcar patru. La naiba!

N-avea nici un sens! Nu exista nici o catastrofă în desfăşurare, nici o situație de criză în curs. Şi totuşi, în fiecare noapte de când se mutaseră aici, mintea sa activă îl smulgea din somnul cel dulce, şoptindu-i: *Patru ore de somn sunt de-ajuns, domnule director! E timpul să te trezeşti şi să-ți faci griji într-o anume privință!*

La naiba cu toate astea! Centrul de Comandă îi ocupa aproximativ douăsprezece ore pe zi, ba uneori – în cazul vreunei situații cu ostatici sau a unei alte amenințări – chiar de două ori mai mult. Era nedrept ca slujba să-i răpească şi orele târzii ale nopții!

De parcă aş avea de ales!... încă din primele zile ale activității sale în domeniul investițiilor bancare, sau în timp ce fusese adjunctul secretarului Trezoreriei şi până când ajunsese să conducă unul dintre cele mai bizare oraşe ale lumii, fusese în permanență prizonierul minții sale. Se întrebase mereu dacă nu exista o variantă mai bună de acțiune, dacă nu cumva îi scăpase vreun detaliu neverificat, dacă nu uitase să mulțumească politicos cuiva, dacă nu uitase să admonesteze, ori chiar să... sărute pe cineva. Paul îşi scărpină gânditor bărbia, îşi pipăi ridurile adânc conturate, după care îşi privi soția, care dormea alături.

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Sharon! Ea reuşea mereu să doarmă somnul celor drepți. Şi totuşi, era căsătorită cu el, iar asta ar fi epuizat pe oricine. Oricare altă femeie ar fi divorțat demult de un asemenea soț.

— Rezistă ispitei de a-i mângâia părul blond-roşcat. *Măcar* părul. Luna plină de iunie îi învăluia trupul zvelt într-o lumină albă, dându-i înfățişarea unei statui greceşti. Avea patruzeci de ni, trăsături nordice, era zveltă, părea cu zece ani mai tânără şi avea

energia unei fetişcane de douăzeci de ani.

Sharon era cu-adevărat uimitoare. Pe vremea când era primarul oraşului Los Angeles, el venea acasă numai seara târziu, la cină. Între două feluri de mâncare, dădea o mulțime de telefoane, în vreme ce ea îi pregătea pe copii de culcare. Apoi i se alătura, sau se strecura lângă el în aşternut, reuşind să-l mintă convingător, spunându-i că nu i se întâmplase nimic important şi că munca ei la serviciul pediatric de la Spitalul Cedars mergea bine.

Nu, nu se întâmplase nimic important, îşi aminti el. Dar crizele groaznice de astm ale lui Alexander? Dar problemele lui Harleigh la şcoală? Dar telefoanele pline de ură? Dar scrisorile şi pachetele pline cu amenințări ale dreptei radicale, ale extremei stângi, sau chiar, odată, un mesaj din partea unei facțiuni bipartizane rezultate din unirea ambelor grupări?

Nu se întâmplase nimic important.

Unul dintre motivele pentru care renunțase să candideze în continuare fusese simțământul că odraslele sale începuseră să crească în lipsa lui. Sau, poate, el însuşi începuse să îmbătrânească în lipsa lor... Nu era sigur care dintre cele două variante îl deranja mai tare. Şi chiar Sharon, cea pe care se putea bizui mereu, începuse să-i sugereze că venise vremea să-şi găsească o ocupație mai puțin acaparatoare.

Cu şase luni în urmă, atunci când preşedintele îi oferise postul de director al Centrului de Comandă, o agenție guvernamentală nouă, dispunând de o largă autonomie şi care nu intrase încă în colimatorul presei, Hood se pregătea să se întoarcă la slujba sa din domeniul bancar. Atunci când amintise în fața alor săi de această ofertă, fiul său de zece ani şi fiica sa de doisprezece fuseseră încântați de ideea de a se muta la Washington. Sharon avea rude în Virginia... Şi, aşa cum ştiau amândoi, o slujbă în domeniul operativ avea să fie mult mai interesantă decât una în cel al dolarilor şi cecurilor.

Paul se întoarse pe o parte şi îşi întinse mâna până la câțiva centimetri distanță de umărul gol, ca de alabastru, al soției sale. Nici unul dintre scriitorii de editoriale din Los Angeles nu reuşise să o înțeleagă vreodată. Ei vedeau doar farmecul şi prezența de spirit cu care Sharon reuşea să distragă atenția oamenilor, vreme de o jumătate de oră, cât timp prezenta o emisiune din domeniul sănătății la un post de televiziune prin cablu. Nu aveau însă de unde să ştie în ce măsură forța şi stabilitatea ei îl ajutaseră să reuşească în viață.

Îşi mişcă mâna prin aer, de-a lungul braţului ei alb. Aveau nevoie de o vacanţă departe, la soare. Undeva unde ea să nu-şi facă mereu griji în privinţa copiilor care i-ar fi putut auzi, a telefonului care ar putea suna din clipă-n clipă, sau a gunoierilor care ar fi întârziat să vină. Trecuse o bună bucată de vreme de când nu-şi mai luaseră o vacanţă. Asta se întâmplase cu mult înainte să se fi mutat la Washington.

Dac-ar fi putut măcar atunci să se relaxeze, să nu-şi mai facă probleme în privinţa felului în care mergeau lucrurile la Centrul de Comandă. Mike Rodgers era un tip al naibii de capabil, dar Hood se ştia îndeajuns de ghinionist pentru ca agenţia să aibă de înfruntat prima sa criză cu adevărat serioasă tocmai când el s-ar fi găsit undeva pe Insula Pitcaim şi-ar fi avut nevoie de săptămâni întregi pentru a se întoarce. Şi ar fi murit de ciudă dacă Rodgers i-ar fi livrat, la întoarcere, criza gata soluţionată, frumos împachetată!

Iar începi?

Paul clătină din cap. Stătea aici, întins lângă una dintre cele mai sexy şi mai iubitoare femei din Washington, iar mintea îi umbla la serviciu! De fapt, nu de o vacanţă avea nevoie, ci de o lobotomie!

Se simţi cuprins de un amestec de dragoste şi dorinţă, văzând cum sânii lui Sharon se ridicau şi coborau în ritmul propriei respiraţii. Cedă ispitei şi întinse mâna, atingând mătasea moale a cămăşii de noapte. Copiii n-aveau decât să se trezească. Ce-ar fi avut de auzit? Că le iubea mama, aşa cum îi iubea şi pe ei?

Degetele sale reuşiseră tocmai să dea la o parte ţesătura fină a cămăşii de noapte, când din camera alăturată se auziră nişte plânsete.

4

Marți, ora 17:55, Seul

— Ar trebui să-ți petreci mai mult timp cu el, Gregory. Îți străluceau ochii de bucurie când erai cu el, ştii?

Donald îşi goli pipa de scrum, lovind-o de spătarul scaunului tribunei principale. Privi cenuşa căzând de la înălțimea ultimului rând spre trotuarul de dedesubt. Apoi îşi vârî pipa în cutiuța ei din buzunar.

— Ce-ar fi să-i faci o vizită de o săptămână sau două? Pot conduce Societatea şi de una singură!

Donald o privi în ochi.

— Am nevoie de tine acum.

— O să fiu lângă tine, chiar şi atunci când o să fii plecat. Când eram mică, mama fredona mereu o melodie de-a lui Tom Jones: „În inima mea e loc destul pentru două iubiri…”

Donald izbucni în râs.

— Soonji, Kim a făcut mai mult pentru mine decât şi-ar putea închipui vreodată. Faptul că l-am luat în fiecare zi acasă de la orfelinat mi-a dat puterea să nu înnebunesc. Era un fel de echilibru al destinului între inocența lui şi haosul de la KCIA şi, mai târziu, cel de la Ambasadă.

Soonji clipi nedumerită.

— Şi de ce te-ar împiedica asta să petreci mai mult timp cu el?

— Când suntem împreună… Nu ştiu, de vină e poate civilizația asta diferită, dar şi firea lui Kim. Niciodată n-am fost în stare să-i insuflu acea stare de spirit care e atât de des prezentă la copiii americani: uită-ți părinții şi distrează-te!

— De ce-ai vrea să te uite?

— Nu vreau, dar el se simte de parcă n-ar fi în stare să facă îndeajuns pentru mine şi asta îl afectează foarte mult. Uite, de pildă, KCIA nu are nici un fel de cont la barul ăla. Dar el, personal, are. Ştia că n-avea cum să câştige duelul, dar a fost dispus să accepte să fie înfrânt în public de dragul meu. Când suntem împreună, sentimentul datoriei îl împovărează ca o piatră de

moară. Nu vreau să-i impun asta.

Soonji îl luă de braț, iar cu cealaltă mână își aranjă părul.

N-ai dreptate. Ar trebui să-l laşi să-şi arate dragostea ce ți-o poartă, aşa cum crede de cuviință...

Deodată, Soonji îngheță, după care sări în picioare.

— Soon? Ce s-a întâmplat?

Soonji aruncă o privire febrilă în direcția barului.

— Cerceii pe care mi i-ai dăruit la aniversarea căsătoriei. Unul dintre ei lipseşte.

— Poate că l-ai lăsat acasă.

— Nu. Îl aveam adineauri, la bar.

— Aşa e, l-am simțit când te-am mângâiat pe obraz...

Soonji se lumină la chip.

— Probabil că tocmai atunci mi-o fi căzut!

Se ridică şi se grăbi spre marginea rândului.

— Mă întorc imediat.

— Ce-ar fi să le dăm un telefon? întrebă Donald. Cineva are cu siguranță un telefon mobil pe-aici!

Dar ea plecase deja, croindu-şi drum prin înghesuiala de pe trepte şi, câteva clipe mai târziu, o văzu alergând în direcția barului.

Donald se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

Biata fată ar fi fost distrusă dacă ar fi pierdut cercelul. Comandase perechea pentru aniversarea a doi ani de la căsătoria lor, cu două smaralde, pietrele ei preferate. Ar fi putut Comandă un altul în locul celui pierdut, dar n-ar mai fi fost acelaşi lucru. Iar Soonji s-ar fi simțit *ea* vinovată.

Clătină încet din cap. De ce, de fiecare dată când iubea pe cineva, dragostea lui provoca durere? Kim, Soonji...

Poate că era vina lui. Păcătuise, poate, într-o viață anterioară, sau era un ghinionist fără pereche, iar ghinionul său se răsfrângea asupra celor din jur.

Se lăsă pe spate şi îşi întoarse privirea spre podium, unde Preşedintele Adunării Naționale tocmai se îndrepta spre microfon.

5

Marți, ora 18:01,
Seul

Park Duk avea chipul unei pisici, rubicond şi lipsit de griji. Ochii însă îi erau vioi şi plini de înțelepciune. Când se ridică de la locul său, îndreptându-se spre podium, cei din tribuna oficială şi mulțimea adunată în fața ei izbucniră în ropote de aplauze. Ridică mâinile în semn de mulțumire şi silueta sa se profilă pe fundalul măreț al tribunei oficiale.

Gregory Donald scrâşni din dinți, iar apoi se strădui să-şi păstreze cumpătul şi să revină la o expresie neutră. În calitatea sa de preşedinte al Societății de Prietenie Americano-Coreene din Washington, se cuvenea să nu adopte nici o atitudine politică în privința mersului lucrurilor din Coreea de Sud. Dacă poporul dorea unirea cu Nordul, el trebuia să se arate de acord cu asta, în public. Dacă nu, tot în public, trebuia să se arate de acord şi cu asta.

În sinea sa, însă, îşi dorea unirea. Atât Nordul, cât şi Sudul aveau multe să-şi ofere şi să ofere lumii întregi, din punct de vedere cultural, religios şi economic. Întregul avea să fie mult mai măreț decât suma celor două părți.

Duk, veteran de război şi anticomunist înverşunat, nici nu voia să audă de aşa ceva. Donald îi accepta opțiunea politică, dar n-avea să poată niciodată să respecte un om care considera un subiect atât de dezgustător încât să nu poată fi nici măcar pus în discuție. Astfel de oameni erau tirani în devenire.

După îndelungatul ropot de aplauze, Duk îşi lăsă mâinile în jos, se aplecă înspre microfoane şi vorbi. Dar, deşi se vedea că buzele i se mişcau, nu se auzi nimic.

Duk se retrase şi, cu un zâmbet larg, ciocăni în microfon.

— Unioniştii îmi pun bețe-n roate, rosti el către politicienii aşezați în rândul din spatele său şi câțiva îi răsplătiră gluma cu aplauze anemice.

Răsunară şi câteva urale, din partea celor din mulțime care îl auziseră. Donald îşi permise o uşoară încruntare. Duk chiar îl

scotea din sărite, atât din pricina manierelor sale linguşitoare, cât şi a ideilor sale.

Cu coada ochiului, Donald observă un fulger roşu. Îşi întoarse privirile într-acolo şi zări un personaj îmbrăcat într-o jachetă roşie, care, din spatele augustei adunări din tribună, se îndrepta în fugă spre carul de amplificare.

Defecțiunea avea să fie reparată cât ai clipi din ochi. Donald îşi amintea, încă de la Olimpiada din 1988, cât de ageri şi de harnici erau sud-coreenii.

Încruntarea îi dispăru atunci când, întorcându-şi privirea spre bar, o zări pe Soonji venind în fugă spre tribună. Ținea mâna ridicată, în semn de triumf. Donald îi mulțumi lui Dumnezeu că, măcar în această privință, totul se terminase cu bine.

Kim Hwan stătea într-o maşină fără nici un fel de însemne oficiale, pe Strada Saijingo, la sud de Palat, la două sute de metri de locul în care fusese înălțat podiumul. De aici, avea o perspectivă completă asupra întregii piețe şi îşi putea vedea fiecare dintre agenții aflați la ferestrele clădirilor din jur şi pe acoperişurile acestora. Îl văzu pe Duk apropiindu-se, iar apoi îndepărtându-se de microfon.

Microfonul refuza să transmită cuvintele unui birocrat: iată o lume perfectă!

Luă binoclul de pe bancheta de alături. Duk rămăsese în picioare şi conversa cu acoliții săi din primul rând. Ei bine, fie că-i plăcea, fie că nu, tocmai asta însemna democrația. Era, oricum, mai bine decât în cei opt ani cât generalul Chun Doo Hwan condusese țara, pe vremea legii marțiale. Lui Kim nu-i plăcea succesorul acestuia, Roh Tae Woo, care fusese ales preşedinte în 1987, dar cel puțin acesta fusese *ales*.

Îşi îndreptă binoclul spre Gregory şi se întrebă unde dispăruse Soonji.

Dacă inimă fostei sale asistente ar fi fost cucerită de orice alt bărbat, Kim l-ar fi unt până la moarte. O iubise dintotdeauna, dar politica KCIA interzicea relațiile dintre angajați; ar fi fost mult prea uşor ca inamicii să obțină informații introducând o secretară sau o cercetătoare în rândul personalului, urmând ca aceasta să se lase curtată de persoanele oficiale.

Mai că ar fi meritat să-şi dea demisia de dragul ei, dar asta i-ar fi frânt inima lui Gregory. Mentorul său susținuse dintotdeauna că Hwan avea mintea, însuflețirea şi instinctul politic necesare unui

agent al KCIA şi cheltuise o mică avere şi o grămadă de timp pregătindu-l pentru această meserie. Şi, oricât de greu i-ar fi fost uneori, Hwan era conştient că Gregory avusese dreptate: asta era viața care-i plăcea.

Auzi un semnal sonor şi lăsă deoparte binoclul. Un radioreceptor cu bandă largă era încorporat în bordul maşinii; când cineva dorea să îi vorbească, se auzea un piuit şi o luminiță roşie începea să clipească deasupra butonului care Comandă deschiderea comunicației.

Hwan apăsă pe buton. Agentul operativ plasat deasupra magazinului Yi era cel care îl căuta de astă dată.

— Sunt Hwan, recepție.

— Domnule, un tip îmbrăcat într-o jachetă roşie aleargă spre carul de amplificare. Recepție.

— Am să verific. Terminat.

Hwan ridică telefonul portabil şi chemă biroul coordonatorului transmisiei de la Palat.

— Da, cine e? îl întrebă un glas preocupat.

— Sunt Kim Hwan. Tipul care se îndreaptă spre carul de amplificare e omul vostru?

— Da. În caz că nu ați observat, sistemul de amplificare nu funcționează. Poate că unul dintre oamenii voştri a rupt vreun fir, în vreme ce verificau podiumul în căutarea unor eventuale bombe.

— Dacă-i aşa, le luăm orice os de ros!

Se lăsă o tăcere nedumerită.

— Echipa respectivă era compusă din câinii de la brigada de detecție.

— Grozav, îi răspunse coordonatorul. Unul dintre ei o fi urinat pe vreun cablu.

— Da, în chip de comentariu politic, îi replică ironic Hwan. Rămân pe recepție până când afli despre ce e vorba.

Urmă din nou un moment de tăcere. Apoi, o voce îndepărtată răsună în receptor:

— Dumnezeule! K-Doi…

Hwan tresări.

— Dă mai tare sonorul radioului. Vreau s-aud şi eu ce spune.

Volumul vocii crescu.

— K-Unu, ce s-a întâmplat? întrebă coordonatorul.

— Domnule… K-Doi e căzut la podea. Sângerează. Probabil că a căzut.

— Uită-te la consolă.

Urmă o clipă de linişte încordată.

— *Microfoanele sunt închise. Dar le-am verificat. De ce-ar fi făcut una ca asta?*

— Dă-le drumul!

— *Am înțeles.*

Privirea lui Hwan se îngustă. Apucă receptorul, pregătindu-se să deschidă portiera.

— Spune-i să nu atingă nimic! strigă el. Cineva ar fi putut intra acolo...

O lumină puternică izbucni şi restul propoziției fu acoperit de o explozie asurzitoare.

6

Marți, ora 4:04,
Casa Albă

Telefonul secret STU-3 de pe noptieră începu să sune. Consola sa avea un ecran dreptunghiular luminat în partea superioară, pe care erau afişate numele şi numărul persoanei de la capătul firului, confirmând totodată dacă linia era sau nu sigură.

Fără să se fi trezit încă de-a binelea, preşedintele Michael Lawrence nu aruncă nici o privire spre ecran când ridică receptorul.

— Da?

— Domnule preşedinte, avem o situație excepțională. Preşedintele se ridică într-un cot. Abia acum catadicsi să privească afişajul: era Steven Burkow, şeful Siguranței Naționale. Sub numărul de telefon, calificativul afişat era „confidențial”. Nu „secret” şi nici „strict secret”.

Preşedintele îşi frecă ochiul stâng cu mâna rămasă liberă şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Între timp, îşi freca ochiul drept şi se uita la ceasul de lângă telefon.

— Domnule, în urmă cu şapte minute, la Seul a avut loc o explozie chiar în fața Palatului.

— Sărbătoarea! exclamă el, în cunoştință de cauză. Cât e de grav?

— N-am aruncat decât o privire grăbită pe înregistrarea video, dar se pare că avem de-a face cu câteva sute de răniți, între care, probabil, zeci de morți.

— Am pierdut vreun om?

— Nu ştiu.

— A fost un atac terorist?

— Aşa se pare. Unul din carele de amplificare fusese minat.

— Până acum şi-a asumat cineva răspunderea faptei?

— Kalt tocmai vorbeşte la telefon cu KCIA. Până în prezent, însă, nimeni.

Preşedintele era deja în picioare.

— Sună-i pe Av, Mei, Greg, Ernie şi Paul. Ne întâlnim cu toții în Camera pentru Situații Excepționale, la cinci şi un sfert Libby era acolo?

— Nu ajunsese încă. Pornise cu întârziere de la Ambasadă, spera să piardă discursul lui Duk.

— Bravo ei! Vreau să vorbesc cu ea; voi răspunde însă de jos. Sună-l şi pe vicepreşedinte în Pakistan şi cere-i să se întoarcă în după-amiaza asta.

Închizând receptorul, preşedintele apăsă pe un buton al interfonului şi îi ceru valetului său să-i pregătească un costum negru şi o cravată roşie. Erau hainele sale de om al puterii; nu putea şti dacă nu va trebui să vorbească presei şi nu va avea, probabil, timp să se schimbe.

În vreme ce păşea pe covorul moale, în drum spre baie, o auzi pe Megan Lawrence căscând. O auzi apoi strigându-l pe nume, însă o ignoră şi închise uşa băii.

7

Marți, ora 18:05, Seul

Cei trei bărbați înaintau calmi pe alee. Când ajunseră la fereastra de la subsol a vechiului hotel, doi dintre ei se furişară înăuntru, în vreme ce Chiorul rămase de pază pe stradă. De îndată ce ceilalți ajunseră înăuntru, intră şi el.

Chiorul se grăbi să ia sacoşa pe care o lăsase într-un ungher ascuns şi scoase dinăuntru trei pachete cu haine. Chiorul îşi păstră pentru sine uniforma de căpitan al armatei sud-coreene, iar celelalte două, fără grade, le întinse tovarăşilor săi. Îşi scoaseră cizmele, se schimbară rapid în uniforme şi îndesară hainele în sacoşe.

După aceea, Chiorul se întoarse la fereastră, se cățără afară şi le făcu celorlalți semn să îl urmeze. Cu sacoşele în mâini, traversară aleea şi se îndepărtară de Palat, spre o străduță lăturalnică, unde îi aştepta un al patrulea, la volanul unui jeep cu motorul pornit. De îndată ce cei trei urcară, jeepul demară şi se îndreptă cu viteză pe Bulevardul Chonggyechonno, în direcția opusă celei în care avusese loc explozia, spre nord.

8

Marți, ora 4:08,
Chevy Chase, Maryland

Închizând încet, fără să facă zgomot, uşa dormitorului, Paul Hood se îndreptă spre patul fiului său şi îşi aşeză mâna în dreptul ochilor acestuia, după care aprinse veioza de pe noptieră.

— Tată, scânci băiatul.

— Ştiu, spuse blând Hood.

Îşi desfăcu încet degetele, pentru a lăsa lumina să pătrundă, apoi scoase din sertarul noptierei aparatul Pulmo-Aide. Era o cutiuță de dimensiunile unui sufertaş. Hood desfăşură tubul şi i-l întinse lui Alexander. Băiatul îşi introduse capătul în gură, în vreme ce tatăl picura, cu o pipetă, soluția de Ventolin în fanta aparatului.

— Bănuiesc că ai vrea să mă bați când fac chestia asta, nu-i aşa?

Băiatul încuviință cu seriozitate.

— Ştii, într-o bună zi am să te învăț şah, fiule.

Alexander ridică din umeri.

— E un joc în care poți să-i administrezi adversarului tău o bătaie mintală. E cu mult mai satisfăcător.

Alexander se strâmbă.

După ce porni aparatul, Hood se îndreptă spre micuțul televizor Trinitron din colțul camerei, puse în funcțiune consola de jocuri şi se întoarse lângă pat cu două joystick-uri, în vreme ce pe ecran apărea logo-ul jocului *Mortal Kombat.*

— Te rog să nu introduci parola pentru versiunea sângeroasă, îi spuse Hood fiului său, înainte de a-i întinde unul dintre joystick-uri. N-am chef să-mi smulgi şi să-mi sfâşii inima astă-seară.

Fiul său făcu ochii mari.

— E-n regulă. Ştiu totul despre secvența Codului Onoarei. Te-am urmărit dată-trecută şi l-am rugat pe Matt Stoll să-mi explice despre ce e vorba.

Băiatul încă nu-şi revenise din uimire atunci când tatăl său se aşeză pe marginea patului.

— Mda... Să nu te pui cu tehnicienii de geniu de la Centrul de Comandă, fiule. Şi nici cu şeful lor!

Cu muştiucul pulverizatorului între buze, Alexander marcă primul punct de îndată ce apăsă pe butonul de start. Curând, încăperea se umplu de gemete şi lovituri fulgerătoare, în vreme ce pe ecran Johnny Cage şi Liu Kang se luptau pentru supremație.

Pentru întâia oară, Hood senior începuse să se țină tare pe poziții în fața fiului său, când se auzi soneria telefonului. La ora aceea, nu putea fi vorba decât de o greşeală sau o criză majoră.

Auzi scârțâitul podelelor şi, o clipă mai târziu, Sharon îşi făcu apariția.

— E Steve Burkow.

Hood se simți cuprins instantaneu de o energie nebănuită. La ora asta, nu putea fi vorba decât de ceva cu adevărat serios.

Alexander se folosi de clipa de neatenție a tatălui său pentru a-i da lovitura de grație, astfel încât, în secunda în care acesta se ridica de pe pat, Johnny Cage se prăbuşea mort pe ecran, răpus de două lovituri rapide, date din zbor.

— Cel puțin ştiu că nu-mi vei smulge inima, spuse Hood, punând deoparte joystick-ul şi îndreptându-se spre uşă.

Fu rândul soției sale să caşte ochii.

— Poveşti de-ale noastre, de-ale bărbaților, îi explică grăbit Hood, trecând pe lângă ea şi mângâind-o în treacăt pe umăr.

Telefonul din dormitor era o linie sigură. Lui Hood îi fură de-ajuns câteva clipe pentru a-l asculta pe consilierul de la Siguranța Națională. Află despre atentat şi despre întâlnirea din Camera Situațiilor Excepționale, după care închise receptorul.

Sharon intră în încăpere. De-acolo, din dormitor, Hood auzea sunetele luptei pe care Alexander o ducea acum împotriva computerului.

— Îmi pare rău că nu l-am auzit, spuse ea.

Hood îşi dezbrăcă pijamaua şi îşi trase pantalonii.

— Nu face nimic. Oricum, eram treaz.

Ea făcu semn din cap spre telefon.

— E ceva serios?

— Terorism la Seul. Un atentat cu bombe. Atât ştiu, deocamdată.

Ea îşi frecă brațele dezgolite, înfiorată.

— Spune-mi, nu cumva din întâmplare m-ai mângâiat mai înainte, în pat?

Hood scoase o cămaşă albă din dulap şi zâmbi fugar.

— M-am gândit să o fac.

— Hmmm... Probabil că ți-am perceput intenția în vis. Aş fi putut să jur că ai făcut-o.

Aşezându-se pe pat, Hood se încălță. Sharon luă loc lângă el şi-l mângâie pe spinare, în timp ce el îşi lega şireturile.

— Paul, ştii de ce am avea nevoie?

— De o vacanță, îi răspunse el.

— Nu de o simplă vacanță. De o bună bucată de vreme, departe, doar noi doi...

Se ridică şi îşi înşfăcă ceasul, portofelul, cheile şi legitimația de pe noptieră.

— Adineauri, stând întins lângă tine, tocmai mă gândeam şi eu la asta.

Sharon nu-i răspunse, dar mutrişoara ei îmbufnată spunea destule.

— Îți promit, vom avea parte şi de aşa ceva, îi spuse el, sărutând-o tandru pe frunte. Te iubesc şi, de îndată ce-o să salvez lumea, vom merge să explorăm un ungher necunoscut al ei.

— Ai să mă suni? îl întrebă Sharon, conducându-l spre uşă.

— Da, te sun, îi răspunse el, în vreme ce cobora treptele din două în două şi deschidea uşa de la intrare.

În vreme ce ieşea în marşarier cu Volvo-ul său de pe aleea de parcare, Hood formă numărul lui Mike Rodgers şi comută pe difuzor.

Telefonul nu apucă să sune decât o singură dată. La capătul celălalt îi răspunse însă doar o tăcere adâncă.

— Mike?

— Da, Paul, îi răspunse într-un târziu Rodgers. Am auzit şi eu.

Auzise? Hood se strâmbă. Îi plăcea Rodgers, îl admira mult şi conta foarte mult pe el. Dar Hood îşi jurase că, în ziua în care avea să îl ia pe nepregătite pe generalul cu două stele, avea să se retragă, căci ziua aceea avea să constituie punctul culminant al carierei sale.

— Cine ți-a spus? îl întrebă Hood. Ai vreun om la Seul?

— Nu, veni prompt răspunsul lui Rodgers. Am văzut transmisia directă de pe CNN.

Grimasa de pe chipul lui Hood se accentuă. El însuşi avea insomnii, dar începuse să creadă că Rodgers nici măcar nu avea nevoie de somn! Poate că, fiind burlac, avea mai multă energie, sau poate că încheiase vreun pact cu diavolul. Avea să aibă confirmarea uneia dintre variante în momentul în care una din

numeroasele prietene în vârstă de douăzeci de ani ale adjunctului său avea să-i dea papucii acestuia, sau peste şase ani şi jumătate, când lui Rodgers îi va veni sorocul să plătească pentru târgul încheiat cu mai-marele dracilor.

Telefonul din maşină nefiind o linie verificată, Hood fu nevoit să-şi dea instrucţiunile cu mare băgare de seamă.

— Mike, tocmai mă îndrept spre întâlnirea cu şeful cel mare. Nu ştiu exact ce-mi va spune, dar aş vrea să pregăteşti şi să trimiţi o echipă de ripostă pe teren.

— Bună idee. Ai vreun motiv aparte să crezi că ne va lăsa, în sfârşit, să jucăm în deplasare?

— Nici unul, răspunse Hood. Dar, dacă se hotărăşte cumva să îşi ia revanşa, aş vrea să fim primii pe linia de start.

— Îmi place! exclamă Rodgers. Ştii cum spunea Nelson înaintea bătăliei pentru Copenhaga? „N-aş vrea să fiu în altă parte nici pentru o avere!”.

Hood închise, simţindu-se în chip straniu nelalocul său, din pricina ultimei propoziţii rostite de Rodgers. O alungă însă din minte, în vreme ce forma numărul directorului adjunct Curt Hardaway, ordonându-i acestuia să convoace toată echipa de comandă în biroul său, până la ora cinci şi jumătate. Îl rugă, de asemenea, să dea de urma lui Gregory Donald, care fusese invitat la sărbătoarea respectivă. Spera că acesta scăpase cu bine.

9

Marți, ora 18:10, Seul

Gregory Donald fusese azvârlit cu trei rânduri mai jos de locul în care şedea, dar căderea îi fusese amortizată de aterizarea pe trupul cuiva. Binefăcătorul său era o femeie corpolentă, care acum se zvârcolea, încercând să se ridice. Donald se răsturnă pe o parte, având grijă să nu-l strivească pe tânărul de alături.

— Îmi pare rău, spuse el, aplecându-se asupra femeii. N-ați pățit nimic?

Femeia nici măcar nu-şi ridică privirea şi, de-abia când îşi repetă întrebarea, Donald deveni conştient de țiuitul puternic care îi răsuna în urechi. Îşi atinse cu mâna pe rând urechile, dar nu întâlni nici o urmă de sânge. Nu i se spărseseră timpanele, dar ştia că avea să mai treacă un timp până când avea să audă din nou limpede.

Rămase locului o vreme, încercând să-şi vină în fire. Primul gând fu acela că tribuna se prăbuşise, dar, în mod evident, nu asta se întâmplase. Apoi îşi aminti de bubuitura extrem de puternică ce precedase izbitura care îl aruncase de la locul său.

În mintea sa se făcu lumină.

O bombă. Explodase o bombă.

Întoarse capul, cu iuțeala fulgerului, spre bulevard.

Soonji!

Ridicându-se cu mare greutate, Donald aşteptă o clipă, pentru a se convinge că nu avea să se prăbuşească, apoi, grăbit, începu să coboare treptele tribunei, spre stradă.

Praful stârnit de explozie plutea în atmosferă ca o ceață groasă şi-i era imposibil să distingă ceva la mai mult de o jumătate de metru în fața ochilor. Coborând treptele tribunei şi mai târziu pe stradă, văzu oameni încremeniți, în stare de şoc, în vreme ce alții tuşeau, gemeau sau îşi fluturau mâinile încercând să limpezească aerul de nerespirat. Unii încercau să se ridice dintre ruine. Ici-colo zăceau trupuri însângerate, secerate de schijele proiectate în toate direcțiile de explozie.

Lui Donald îi era milă de toți aceştia, dar nu se putea opri până când n-avea să se convingă că Soonji era vie şi nevătămată.

Sunetul înfundat al sirenelor îşi croi drum spre urechile sale, prin țiuitul persistent, iar Donald se opri o clipă, încercând să zărească luminile roşii ale girofarurilor, pentru a deduce direcția în care se afla bulevardul. Pândindu-le apariția, înaintă împleticindu-se prin negura prăfoasă, evitând în ultima clipă să calce pe trupurile victimelor ori să se împiedice de bucățile contorsionate de metal. Încetul cu încetul, apropiindu-se de mijlocul străzii, începu să distingă siluete vagi îmbrăcate în halate albe de medici sau în uniforme albastre de poliție, mişcându-se încoace şi-ncolo.

Donald încremeni, fiind gata-gata să se împiedice de janta unei roți de camion. Discul masiv de metal se mai rotea încă, încet Zdrențe de cauciuc topit atârnau de muchiile sale, ca algele în jurul epavei unui galion. Privind în jos, realiză că se afla deja pe bulevard.

Făcu un pas înapoi şi privi spre dreapta...

Nu. În cealaltă direcție. Ea venea, cu siguranță, din direcția magazinului Yi.

Tresări când cineva îl apucă de braț. Privi spre dreapta şi văzu o tânără îmbrăcată în alb.

— Domnule, vă simțiți bine?

El ridică din umeri şi îşi arătă urechile.

— V-am întrebat dacă vă simțiți *bine?*

Donald dădu din cap în semn că da.

— Ai grijă de ceilalți, îi strigă el. Eu încerc să ajung la magazin.

Fata îl privi ciudat.

— Sunteți sigur că totul e în ordine, domnule?

Încuviință din nou şi-i desprinse cu blândețe degetele de pe brațul său.

— Da, n-am pățit nimic. Soția mea venea încoace. Trebuie s-o găsesc.

Ochii doctoriței îi aruncară din nou o căutătură stranie, în vreme ce-i spunea:

— Vă aflați în magazin, domnule.

Femeia îi întoarse spatele şi se grăbi spre un om ce stătea sprijinit de o cutie poştală. Donald făcu vreo câțiva paşi înapoi şi privi în sus. Cuvintele ei îl izbiseră ca o a doua explozie şi fu nevoit să lupte cu sine pentru a-şi recăpăta suflarea. Observă abia acum că acel camion nu numai că fusese răsturnat, ci dărâmase, minat de suflul exploziei, fațada magazinului. Închise ochii şi îşi cuprinse

capul în mâini, scuturându-l, încercând să nu îşi imagineze ce se afla de partea cealaltă a camionului răsturnat.

N-a pățit nimic, îşi spuse el. Ea era mereu cea mai norocoasă fată din lume. Câştiga la loterie, miza numai pe cai câştigători la curse. Se căsătorise cu el. Nu pățise nimic. Trebuia să nu fi pățit nimic!

Simți din nou atingerea unei mâini pe umăr şi se grăbi să se întoarcă. Deşi părul lung şi negru îi era poleit cu pulberea albă, deşi rochia în culori vii îi era plină de noroi, Soonji era acolo, în picioare, lângă el, zâmbind.

— Mulțumesc, Doamne! strigă el. Şi o strânse în brațe. Am fost atât de îngrijorat, Soon! Mulțumesc lui Dumnezeu că n-ai pățit nimic…

Strigătul i se stinse, văzând-o cum pălea. Încercă să o ia în brațe şi mâneca jachetei se lipi de spatele ei.

Cu o groază crescândă, îngenunche, ținându-şi soția în brațe. Întorcând-o cu prudență, îi privi spatele şi icni văzând că țesătura rochiei era arsă, iar carnea şi mătasea erau îmbibate de sângele roşu-închis, din care se iveau aşchii de os. Strângându-şi soția la piept, Gregory Donald abia îşi auzi urletul, vaierul care se înălța din adâncul sufletului său.

Zări sclipirea unui bliț şi chipul cunoscut al doctoriței, aplecându-se asupră-i. Ea făcu semn cuiva aflat în urma ei şi, curând, alte mâini încercară să i-o smulgă din brațe pe Soonji. Donald rezistă, apoi îi lăsă să o ia, dându-şi seama că iubita sa soție nu de dragostea sa avea cea mai mare nevoie acum.

10

Marți, ora 18:13,
Nagato, Japonia

Salonul pachinko era o versiune mai redusă a celor ce făcuseră faima cartierului Ginza din Tokio. Lungă şi îngustă, clădirea care îl adăpostea avea dimensiunile a zece containere de la căile ferate, puse cap la cap. Înăuntru, atmosfera era înnegurată de fumul de țigară şi plină de uruitul bilelor care se rostogoleau în jocurile aliniate de ambele părți, de-a lungul zidurilor.

Fiecare joc cuprindea o suprafață plană circulară, cu o lățime ceva mai mare de o jumătate de metru şi adâncimea de douăzeci de centimetri. Sub un capac de sticlă, o serie de cupe şi tije spatulate se ridicau din fundalul multicolor; de îndată ce jucătorii introduceau câte o monedă în fanta special amenajată, o ploaie de bile mici de metal se revărsa de sus, căzând care încotro; jucătorul învârtea un mâner aflat în dreapta jos, încercând să mişte spatulele şi cupele în aşa fel încât majoritatea bilelor să atingă fundul. Cu cât colecta mai multe bile, cu atât câştiga mai multe jetoane. Când jucătorul strângea destule jetoane, le lua şi le ducea în capătul salonului, unde, la o tejghea, primea în schimb un animal de pluş.

Deşi legile Japoniei interziceau jocurile de noroc pe bani, nu era interzis nimănui să-şi vândă jucăria câştigată. Această operațiune se desfăşura într-o cămăruță din spate: ursuleții valorau douăzeci de mii de yeni, iepurii mari de două ori pe-atât, iar tigrii de pluş se cumpărau cu şaizeci de mii de yeni.

În medie, un jucător cheltuia cam cinci mii de yeni aici, iar într-o noapte la cele şaizeci de mese de joc se perindau cam două sute de jucători. Deşi toți erau bucuroşi să câştige, puțini erau cei care veneau aici de dragul profitului. Rostogolirea bilelor prin neregulatul labirint şi jocul părtinitor al norocului provocau dependență, asemenea drogurilor. De fapt, bătălia se purta între jucători şi însăşi Soarta care le hărăzea locul dinaintea zeilor. Exista o credință, larg răspândită, că acela care avea noroc aici avea noroc şi-n viață. Nimeni nu putea explica de ce anume, dar se

părea că regula funcționa mai totdeauna.

Astfel de saloane erau răspândite în toate insulele Japoniei. Unele dintre ele erau conduse de familii respectabile, care le stăpâneau de secole. Altele erau proprietatea unor organizații criminale, precum Yakuza sau Sanzoku – cea dintâi era un sindicat al gangsterilor, iar cea de-a doua evoluase dintr-un vechi clan de bandiți.

Salonul din Nagato, oraş situat pe coasta de vest a Insulei Honshu, aparținea familiei Tsuburaya, care condusese această afacere din tată-n fiu de două secole. Grupurile interlope făceau în mod regulat oferte respectuoase de cumpărare, dar familia Tsuburaya nu intenționa să vândă. Membrii ei îşi investeau câştigul înființând mici ateliere de manufactură în Coreea de Nord, sperând ca o eventuală reunificare a statului coreean să le aducă profituri frumoase.

De două ori pe săptămână, vinerea şi marțea, Eiji Tsuburaya trimitea milioane de yeni în Coreea de Nord, prin intermediul a doi curieri din Sud. Amândoi soseau cu ultimul feribot de după-amiază, aducând cu ei câte o valiză banală, goală. Cu ea în mână, se îndreptau direct spre cămăruța din spatele salonului. După ce îşi umpleau valizele, plecau imediat, prinzând feribotul înainte ca acesta să se desprindă de țărm pentru a porni în călătoria de întoarcere, de 150 de mile, înapoi spre Pusan. De acolo, banii erau trecuți clandestin în Nord de către membrii PUC – Patrioții pentru Unificarea Coreei – un grup compus din oameni atât din Nord, cât şi din Sud, de toate categoriile sociale, de la oameni de afaceri şi vameşi până la măturători de stradă. Aceştia nutreau convingerea că profitul întreprinzătorilor şi prosperitatea populației nord-coreene în general aveau să-i oblige pe liderii comunişti să accepte deschiderea pieței şi, în cele din urmă, reunificarea.

Şi în ziua aceea cei doi părăsiră, ca de obicei, salonul, urcară în taxiul care îi aştepta, urmând ca, în zece minute, să ajungă în port înaintea plecării feribotului. Spre deosebire de alte dați însă, de această dată cei doi erau urmăriți.

11

Marți, ora 18:15,
Seul

Kim Hwan îl zări pe Donald şezând pe bordura trotuarului, cu fruntea sprijinită în mâini, cu sacoul şi pantalonii plini de sânge.

— Gregory! strigă el şi o luă la fugă într-acolo.

Donald îşi ridică privirea. Obrajii şi părul vâlvoi îi erau pline de sânge închegat încercă să se ridice, dar genunchii îi tremurară şi căzu la loc pe trotuar. Hwan îl prinse şi-l îmbrățişă, aşezându-se lângă el. Agentul se desprinse din îmbrățişare doar cât să se convingă că sângele nu era al prietenului său. Apoi îl strânse din nou la piept.

Donald vorbi printre suspine. Respira precipitat.

— Nu spune nimic, îi spuse cu blândețe Hwan. Asistentul meu mi-a spus deja.

Donald îl ignoră.

— Era… un suflet… nevinovat…

— Aşa e, Dumnezeu s-o aibă-n pază!

— Kim… N-ar fi trebuit.. Eu sunt cel care… Ar fi trebuit să fie aici, în locul meu…

Hwan îşi înăbuşi lacrimile, strivindu-şi obrazul de creştetul lui Donald.

— Ştiu.

— Pe cine-a supărat… N-a făcut nici un rău nimănui. Nu înțeleg…

Îşi apăsă chipul pe pieptul lui Hwan.

— *O vreau înapoi,* Kim… O vreau…

Hwan văzu un medic uitându-se către ei şi-i făcu semn să se apropie. Sprijinindu-l pe Donald, se ridicară amândoi încet.

— Donald, vreau să-mi faci un serviciu. Vreau să mergi cu cineva. Vreau să se asigure că n-ai pățit nimic.

Medicul îl luă de braț pe Donald, dar acesta se smulse.

— Vreau s-o văd pe Soonji! Unde-a fost dusă… soția mea?

Hwan aruncă o privire spre medic, iar acesta făcu semn din cap spre o sală de cinematograf din apropiere. Intrarea era blocată de

cadavre în saci de plastic, pe care poliţiştii şi câţiva voluntari le cărau pe rând înăuntru.

— Au grijă de ea, Gregory şi-ar trebui să te vadă şi pe tine un medic. S-ar putea să fi fost rănit.

— N-am nimic.

— Domnule, îi spuse medicul lui Hwan, mai sunt şi alţii...

— Desigur. Îmi pare rău şi vă mulţumesc.

Medicul se îndepărtă grăbit, iar Hwan făcu un pas înapoi. Ţinându-l pe Donald de umeri, îl privi în ochii întunecaţi, mereu plini de dragoste. Acum însă erau înroşiţi şi umezi de plâns. Nu-l putea forţa să meargă la spital, dar nici nu-l putea lăsa acolo.

— Gregory, vrei să-mi faci un serviciu?

Donald privea în gol, dincolo de Hwan. Începuse din nou să plângă.

— Voi avea nevoie de ajutor în rezolvarea acestui caz. Vrei să vii cu mine?

Donald îl privi.

— Vreau să merg la Soonji.

— Gregory...

— O iubesc. Are... nevoie de mine.

— Nu, îi spuse Hwan blând. Nu poţi s-o ajuţi cu nimic.

Îl întoarse pe Donald cu faţa spre cinematograful aflat la un bloc distanţă.

— N-ai ce căuta acolo. Locul tău e alături de cei care pot acţiona în vreun fel. Vino cu mine. Ajută-mă să-i găsesc pe cei care au făcut asta.

Donald clipi des din ochi, apoi îşi pipăi absent buzunarele. Hwan îi scoase pipa din buzunarul de la piept.

— Asta cauţi, nu-i aşa? îl întrebă el, întinzându-i-o.

Donald o luă cu gesturi evazive şi şovăitoare, iar Hwan îl ajută să şi-o aşeze între dinţi. Când văzu că nu şi-o aprinsese, Hwan îl luă de braţ şi îl conduse prin praful care începuse să se aşeze şi prin aglomeraţia care începuse să se işte.

12

Marți, ora 5:15,
Casa Albă

Camera pentru Situații Excepționale a Casei Albe era localizată la primul nivel subteran, exact sub Biroul Oval. În centrul încăperii puternic luminate era aşezată o masă largă, dreptunghiulară, din lemn de mahon. În dreptul fiecărui scaun era aşezat un telefon STU-3 şi un terminal de computer. Ca toate computerele din sistemul guvernamental, nici acestea nu aveau unități de disc; software-ul care venea din exterior trebuia să treacă mai întâi pe la deparazitare, chiar dacă provenea de la Departamentul Apărării sau de la Departamentul de Stat.

Pe pereți erau atârnate hărți pe care erau însemnate localizările trupelor Statelor Unite şi ale altor țări, precum şi stegulețe care indicau sectoarele conflictuale: roşii pentru conflictele deschise, verzi pentru cele latente. În Seul exista deja un steguleț roşu.

Paul Hood ajunsese la poarta vestică a Casei Albe şi, după ce trecuse prin testul unui detector de metale, coborâse un etaj cu liftul. Când uşa se deschise, documentele îi fură controlate de o santinelă de la Puşcaşii Marini, care îl escortă până lângă o măsuță aflată lângă o uşă fără clanță. Hood îşi apăsă degetul mare pe ecranul unui monitor aşezat pe măsuță; o clipă mai târziu, se auzi un bâzâit scurt şi uşa se deschise. Hood intră, trecând pe lângă gardianul care comparase amprenta degetului său mare cu cea înregistrată într-un computer. Dacă cele două nu s-ar fi potrivit, uşa nu s-ar fi deschis. Singuri preşedintele, vicepreşedintele şi secretarul de stat nu erau supuşi acestui control.

Uşa care dădea în Camera pentru Situații Excepționale era deschisă şi Hood păşi înăuntru. Patru demnitari erau deja de față: secretarul de stat Av Lincoln, secretarul apărării Ernesto Colon, şeful statului major interarme Melvin Parker şi directorul CIA Greg Kidd conversau într-un colț al încăperii; două secretare aşteptau cuminți, aşezate în colțul opus, lângă o măsuță scundă. Una dintre ele urma să ia notițe, în cod, într-o agendă electronică, iar

cealaltă urma să acceseze din computer toate datele care s-ar fi dovedit necesare pe parcursul dezbaterii. Un puşcaş marin împărțea, în dreptul fiecărui scaun, sticle cu apă minerală, ibrice cu cafea şi ceşti.

Bărbații din colț îl salutară pe Hood din cap şi doar Lincoln îi ieşi în întâmpinare. Era un bărbat de peste un metru optzeci înălțime, bine clădit, cu un chip rotund şi chelie avansată. Fost campion de base-ball în Liga Națională, avansase din echipa sa direct în camera legislativă din Minnesota, iar de acolo în Congres, mai iute decât o minge bine servită. Fusese primul om politic care sprijinise candidatura guvernatorului Michael Lawrence la preşedinție, iar recompensa sa fusese pe măsură: conducerea Departamentului de Stat. Mai toată lumea era de acord că îi lipseau calitățile diplomatice necesare funcției şi că, pentru el, orice lucru evident era o revelație. Cât despre preşedinte, dacă exista vreo calitate care nu îi era nicicând contestată, aceea era loialitatea.

— Ce mai faci? îl întrebă Lincoln, întinzându-i mâna.

— Relativ bine, Av.

— Oamenii tăi au făcut treabă bună la Independence Hali, pe 4 Iulie. Am fost impresionat.

— Mulțumesc, dar nu mi se pare o treabă chiar atât de grozavă, câtă vreme unii dintre ostatici au fost răniți.

Lincoln dădu din mână a lehamite.

— N-a murit nimeni, asta contează. La naiba, când trebuie să coordonezi mişcările poliției locale, ale FBI-ului şi ale propriilor tăi oameni, în timp ce toată presa îți priveşte peste umăr, nu-i deloc ceva de lepădat, e un adevărat miracol.

Îşi turnă o ceaşcă de cafea.

— E exact ca şi în situația de acum. S-a dat deja la televizor, experții au şi început să-şi dea cu părerea pe toate canalele. Pun pariu că până la micul dejun vom avea deja câteva sondaje de opinie care ne vor explica de ce şaptezeci şi şapte la sută dintre americani cred că nu aveam ce căuta în Coreea şi naiba mai ştie pe unde!

Hood se uită la ceas.

— Burkow a telefonat adineauri, spunând că vor mai întârzia puțin, îi explică Lincoln. Preşedintele tocmai vorbeşte la telefon cu ambasadorul Hali. Nu vrea ca americanii să se refugieze la ambasadă, dar nici nu doreşte să fie respinşi de aceasta fără acordul său, plus că n-are chef să fie făcute nici un fel de declarații

care să denote panică.

— E normal.

— Ştii că, în astfel de situații, profețiile se împlinesc de la sine.

Hood încuviință.

— Se ştie ceva despre cine a făcut-o?

— Nimic. Toată lumea a condamnat atentatul, inclusiv nord-coreenii. Dar guvernele nu vorbesc în numele extremiştilor, aşa că... cine ştie?

Din celălalt colț al încăperii, secretarul apărării îi replică, uşor ironic:

— Nord-coreenii au condamnat *întotdeauna* terorismul, chiar şi când era limpede că ei îl puneau în practică. Când au doborât avionul liniilor aeriene KAL, au condamnat acțiunea, în vreme ce scotoceau prin rămăşițele epavei, căutând camere de luat vederi-spion.

— Ceea ce au şi găsit, spuse Lincoln, îndreptându-se din nou spre grupul celorlalți trei.

Hood medită la politica de tip „Mai întâi, trage!” a nord-coreenilor, în timp ce îşi turna cafea. Ultima oară intrase în această încăpere în ziua când ruşii doborâseră un avion-spion al lituanienilor, iar preşedintele hotărâse să nu facă nici un fel de presiuni în această chestiune. N-avea să uite niciodată cum Lincoln se ridicase în picioare şi strigase:

— Ce credeți că ar spune opinia publică mondială dacă am doborî *noi* un avion străin? Ne-ar crucifica!

Avea dreptate. Din cine ştie ce motive, pentru Statele Unite regulile erau cu totul altele.

Hood ocupă locul dinspre nord-vest al mesei, la distanța maximă posibilă de locul preşedintelui. Îi plăcea să-i vadă pe ceilalți luptându-se pentru a domina adunarea, iar acesta era locul cel mai potrivit. Psihologul personalului de la Centrul de Comandă, Liz Gordon, îi explicase odată ce anume să urmărească din limbajul trupului: mâinile încleştate aşezate pe masă însemnau supunere, spinarea dreaptă denota încredere în sine, aplecarea în față arăta nesiguranța persoanei respective – *Uitați-vă la mine, uitați-vă la mine!* – iar capul înclinat într-un anumit unghi semnifica un dispreț superior. „E ca atunci când te bați şi adversarul îşi arată bărbia cu mâna, făcându-ți semn să-l loveşti, fiindcă nu te crede în stare”, îi explicase ea.

De îndată ce se aşeză, Hood auzi uşa de afară deschizându-se şi imediat vocea plină de rezonanță a Preşedintelui Statelor Unite. În

campania din urmă cu doi ani, un editorialist remarcase că tocmai vocea fusese cea care îi câştigase pe ultimii nehotărâţi: părea că pornea de undeva de jos, din genunchi şi, până când îi ajungea pe buze, se umplea de o grandoare olimpiană. Asta şi cei aproape doi metri înălţime ai preşedintelui îi dădeau acestuia un aer de putere absolută. Cu toate acestea, îşi pierduse majoritatea creditului câştigat de atunci în două fiasco un în politica externă. Cel dintâi se produsese atunci când preşedintele hotărâse să sprijine cu provizii şi arme un grup de rebeli din Bhutan care se opuneau unui regim despotic. Revolta lor se încheiase însă cu mii de arestări şi execuţii, iar guvernul opresor ieşise basma curată, mai puternic ca oricând. Cel de-al doilea rezultase din decizia de a ignora o dispută teritorială la frontiera dintre Rusia şi Lituania, care se încheiase cu victoria Moscovei. Ruşii desprinseseră o halcă din teritoriu, trimiţându-şi şi trupele în mica republică. Urmase un exod către Kaunas, capitala statului baltic, încheiat prin foamete şi revolte sângeroase, soldate cu sute de morţi.

Credibilitatea sa în Europa fusese serios vătămată, competenţa sa fusese pusă la îndoială chiar şi în State. Acum nu-şi putea permite nici o mişcare greşită, cu atât mai mult cu cât era vorba de un aliat tradiţional.

Consilierul de la Siguranţa Naţională se dovedi extrem de serviabil, făcând totul pentru a intra în graţiile preşedintelui. Turnă cafea pentru amândoi şi preşedintele începu să vorbească încă înainte ca toţi cei prezenţi să-şi fi ocupat locurile.

— Domnilor, începu el, după cum ştiţi, în urmă cu o oră şi cincisprezece minute un car de amplificare a explodat în faţa palatului Kyongbok din Seul, provocând moartea mai multor zeci de persoane, între care se aflau şi oameni politici. Până în prezent, KCIA nu are nici un indiciu în privinţa a cine şi de ce a făcut asta. N-au existat avertismente şi nimeni nu şi-a asumat, până în acest moment, răspunderea atentatului. Singura cerere a ambasadorului Hali a fost să ne reiterăm sprijinul faţă de guvernul şi poporul Coreei de Sud, aşa că am cerut purtătorului de cuvânt, Tracy, să o facă. La rândul său, ambasadorul Hali va da publicităţii o declaraţie de condamnare necondiţionată a atentatului. Ernie, în cazul în care de vină au fost nord-coreenii, care ar fi politica standard de urmat?

Secretarul apărării se întoarse spre una din secretare şi spuse:

— Dosarul NK-AS.

Nu apucase să se întoarcă din nou cu faţa spre ceilalţi, când

dosarul COREEA DE NORD – SITUAȚIE DE ALERTĂ îşi făcuse deja apariția pe ecranele din fața lor. Îşi încrucişă mâinile pe masă.

— Pe scurt, domnule preşedinte, politica noastră ne cere să trecem la executarea protocolului Defcon 5. Bazele noastre din Coreea de Sud şi Japonia intră în stare de alertă maximă, iar de la Fort Pendleton şi Fort Ord începem să trimitem trupe pe calea aerului. Dacă serviciile noastre de spionaj descoperă că nord-coreenii îşi mobilizează trupele, trecem imediat la Defcon 4, iar navele noastre din Oceanul Indian, ca şi Forța de Intervenție Rapidă, trec pe poziții. Dacă nord-coreenii continuă să contrabalanseze măsurile noastre cu noi mişcări de trupe, dominourile cad repede, unul după altul şi se trece la executarea accelerată a protocoalelor Defcon 3, 2 şi 1.

Atinse cu arătătorul pe ecran capitolul ce purta titlul, „Jocuri de război”.

— Odată ajunşi în punctul din care nu mai este posibilă întoarcerea, există trei scenarii posibile.

Hood îi privi pe toți, pe rând. Erau calmi, cu excepția lui Lincoln, care se aplecase în față şi bătea, cu vârful piciorului drept, un ritm îndrăcit. Acesta era genul de situație în care se simțea obligat să ceară o ripostă fermă, neîntârziată. La polul opus se situa şeful statului-major interarme, Melvin Parker. Chipul şi membrele sale păreau a fi din piatră, la fel ca şi cele ale lui Colon. În astfel de situații, militarii nu insistau niciodată pentru folosirea forței. Ei înțelegeau care avea să fie prețul plătit, chiar şi pentru o operațiune încununată de succes. Politicienii şi funcționarii erau mereu cei frustrați ori nerăbdători, dornici de o victorie rapidă, indiferent cât de murdară.

Secretarul apărării îşi scoase ochelarii pentru citit şi studie monitorul. Îşi plimbă degetul peste meniu şi atinse ecranul în dreptul inscripției DATE PRIVIND APĂRAREA.

— În caz de război, când Statele Unite îşi asumă doar rolul de sprijin inactiv, Coreea de Sud va fi cucerită de către Nord în aproximativ două sau trei săptămâni. Puteți analiza datele comparative.

Hood studie cifrele. Păreau, într-adevăr, descurajatoare pentru armata sud-coreeană. Colon avea dreptate.

Echilibrul militar dintre Nord şi Sud

Total trupe	Sud	Nord
Armata de uscat	540.000	900.000
Marina	60.000	46.000
Aviația	55.000	84.000
Total	655.000	1.030.000

Dotare

Tancuri	1.800	3.800
Vehicule blindate	1.900	2.500
Piese de artilerie	4.500	10.300
Dotare		
Nave de luptă	190	434
Nave auxiliare	60	310
Submarine	1	26
Aviație tactică	520	850
Aviație auxiliară	190	480
Elicoptere	600	290

După câteva secunde, Colon readuse meniul pe ecran şi apelă DATELE PRIVIND ARMATA A OPTA A STATELOR UNITE.

— Cel de-al doilea scenariu include implicarea forțelor noastre din Sud. Nici în acest caz şansele noastre nu sunt cu mult mai mari.

Hood privi din nou ecranul.

Forțele Statelor Unite în Coreea de Sud, număr de militari Trupe de uscat 25.000

Marină 400
Aviație 9500
Tancuri 200
Vehicule blindate 500
Aviație tactică 100

— Singurul avantaj pe care l-am avea alăturându-ne sud-coreenilor ar fi factorul de descurajare: doresc nord-coreenii cu adevărat să intre în război cu Statele Unite?

Directorul CIA, Greg Kidd, întrebă:

— Dar factorul de descurajare nu este acelaşi dacă rămânem în expectativă, sprijinindu-i pasiv?

— Din nefericire, nu. Dacă Pyonyangul crede că nu vom avea curajul să ne implicăm, îi va stoarce pe cei din Seul la fel cum a procedat Bagdadul în Kuweit, crezând că vom sta deoparte.

— Bagdadul a avut însă o mare surpriză, mormăi Lincoln.

Preşedintele interveni nerăbdător:

— Iar cel de-al treilea scenariu implică o angajare totală, nu-i aşa?

— Exact, îi răspunse Colon. Împreună cu sud-coreenii, le ocupăm centrele de comunicații, liniile de aprovizionare şi uzinele atomoenergetice, cu ajutorul armamentului convențional. Dacă simulările sunt corecte, nord-coreenii se vor grăbi să vină la masa tratativelor.

— De ce credeți că nu vor apela la chinezi pentru a cere ajutor? întrebă directorul CIA, Greg Kidd.

Răspunsul îi fu dat de şeful statului major interarme, Parker:

— Fiindcă ştiu că de la reducerea din 1968 a ajutoarelor şi de la eşecul din 1970, când douăsprezece divizii sud-coreene şi două americane n-au putut stăvili un atac, planurile noastre de apărare se bazează în principal pe folosirea, încă din primele faze, a unor arme nucleare.

— A fost o informație voit strecurată de către noi? întrebă preşedintele.

— Nu, domnule. Au aflat-o din revistele militare. Şi, la naiba, prin 1974, *Time*, *Rolling Stone* sau un alt organ de presă care avea un dinte împotriva lui Nixon a dat publicității un articol privind planurile noastre nucleare pentru Coreea.

Kidd se lăsă în scaun.

— Asta tot nu ne garantează că nu vor apela la chinezi şi că Beijingul nu-i va sprijini cu arme atomice.

— Nu credem că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Colon se întoarse la meniu şi apelă capitolul OPȚIUNI CHINA.

— Mei, jocurile CONEX sunt domeniul tău…

— Aşa e.

În ciuda bunei aerisiri a încăperii dotate cu aer condiționat, şeful statului major interarme transpira abundent.

— Am simulat un exercițiu de conflict de genul ăsta cu ceva mai mult timp în urmă, după convorbirile lui Jimmy Carter cu Kim Ir Sen. Dată fiind situația militară a Chinei şi profilul psihologic al

conducătorilor ei – date furnizate de oamenii tăi, Paul – suntem de părere că, având în vedere faptul că am slăbit restricțiile privind investițiile în China, autorizând concomitent livrările de arme facțiunilor antichineze din Nepal, prin India, chinezii nu vor fi dispuşi să se implice într-un eventual conflict.

— În ce măsură n-ar fi dispuşi? întrebă preşedintele.

— Sunt optzeci şi şapte la sută şanse să stea deoparte.

— Din simulările ASAS pe care le-am efectuat, am obținut un procent uşor diferit, adică şaptezeci la sută, interveni Colon. Dar Agenția de Studii, Analize şi Simulări nu dispune de profile psihologice aduse la zi, astfel încât tind să îi dau dreptate lui Mei.

Deşi Hood îi asculta atent, cu o expresie neutră întipărită pe chip, se simți oarecum neliniştit şi nesigur, din pricina datelor furnizate de Liz. Avea un respect deosebit pentru psihologul personalului, aşa cum îl stima în cel mai înalt grad pe şeful operațiunilor, Matt Stoll. Dar analizele pe computer şi psihologia veneau, în ierarhia sa personală, după demodata intuiție. Purtătoarea sa de cuvânt, Ann Farris, glumise odată, afirmând că stomacul nu-i şoptise niciodată ceva greşit ori care să-i displacă. Avusese dreptate.

Preşedintele aruncă o privire spre ceasul atârnat pe perete, apoi îşi încrucişă brațele. Colon îi făcu semn secretarei să şteargă dosarul respectiv de pe monitoare şi Hood urmări distrat întunecarea progresivă a ecranului.

— Domnilor, rosti preşedintele după o clipă de tăcere, aş vrea să vă puneți la dispoziția Forței de Intervenție în Coreea pe toată durata situației de criză.

Aruncă apoi o privire hotărâtă spre Hood.

— Paul, aş vrea să preiei postul de coordonator.

Spusele preşedintelui îl luară pe nepregătite pe directorul Centrului de Comandă, ca şi pe toți ceilalți din încăpere.

— Îmi vei aduce o listă de variante peste patru ore. În afară de cazul unor eventuale noi atacuri teroriste sau al unei agresiuni, vei porni de la prezumția că vor exista o serie de escaladări ale tensiunii, dar nici o acțiune militară; cel puțin, nu în primele douăzeci şi patru de ore. În felul ăsta, oamenii tăi şi restul Forței de Intervenție vor avea timp să evalueze informațiile şi să-mi trimită şi mie un raport.

Preşedintele se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc tuturor. Av, ne întâlnim la şase în Biroul Oval, ca să discutăm situația cu aliații noştri. Ernie şi Mei, vom informa

cabinetul şi pe membrii Comitetului pentru Forțele Armate la şapte. Cu tine, Paul, mă voi întâlni la nouă treizeci.

Preşedintele ieşi, urmat de Secretarul Apărării şi de şeful statului major interarme. Av Lincoln se îndreptă spre Hood.

— Felicitări, Paul. Presimt o bumbăceală pe cinste. Ai grijă însă să nu fii tocmai tu cel ce-o va lua pe coajă, adăugă el apoi, aplecându-se spre urechea lui Hood.

Avea dreptate. Preşedintele nu încredințase până în acel moment nici o criză externă Centrului de Comandă. Faptul că o făcuse acum însemna că intenționa să dea o ripostă rapidă şi decisivă, dacă avea să se ivească prilejul. Dacă mergea prost, avea să dea vina pe noii-veniți, închizând agenția recent înființată fără a suferi prejudicii politice majore. Apoi, Hood avea să capete un post prost plătit la Centrul Carter sau la Institutul pentru Pace al Statelor Unite, în chip de păcătos pocăit, convertit la pacifism, iar de-acolo avea să fie scos de la naftalină doar pentru a fi expus în public la dineuri oficiale sau simpozioane.

Av îi făcu semn că-i ținea pumnii, în vreme ce ieşea. Adunându-şi gândurile, Hood îl urmă spre lift Pe lângă că avea să răspundă în cazul în care ieşea ceva pe dos, Hood trebuia, în următoarele patru ore, să dea piept cu birocrația şi să formuleze un program coerent, luând legătura cu şase persoane, având fiecare propriile preocupări total diferite. Toate acestea făceau parte din meseria sa, pe care şi-o îndeplinea cu succes. Nu suporta însă faptul că oamenii puneau pe primul plan politica partidelor cărora le aparțineau, cea a agenției pentru care lucrau pe plan secund şi de-abia pe al treilea plan interesele țării.

Şi totuşi, într-un fel se bucura, căci i se oferise, în sfârşit, şansa de a dovedi că era în stare să facă față cu succes şi să o scoată la capăt. Gândindu-se la asta, un puseu de adrenalină îl străbătu. Dacă preşedintele se arătase dispus să îşi asume riscul de a folosi Centrul de Comandă, Hood avea să îşi asume nişte riscuri şi mai mari, pentru ca Centrul să îşi câştige creditul în privința operațiunilor externe, odată pentru totdeauna. Ca şi unul dintre jucătorii săi favoriți de base-ball, Babe Ruth, ştia că trebuia să se gândească numai la modul de acțiune, odată pornit la atac, nu şi la răsplată. Dar, la fel pa Babe Ruth, nu putea să şi-o scoată din minte pe aceasta din urmă...

13

Marți, ora 5:25,
Quantico, Baza Aviatica a Marinei, Virginia

Bătălia dura de o grămadă de vreme, era o bătălie cumplită, trupurile se prăbuşeau unul după altul, chipurile se schimonoseau din pricina încordării, porunci şi țipete izbucneau mereu în liniştea dimineții.

— Ce porcărie, le spuse Melissa celorlalte soții adunate în jurul mesei de picnic, pipăind pager-ul soțului ei. Cum poate cineva să se distreze cu aşa ceva?

— Copiilor le place, spuse o altă femeie, încruntându-se, căci tocmai îşi văzuse fiica prăbuşindu-se în piscină de pe umerii soțului ei. Aoleu! David o să fie toată ziua prost dispus din cauza asta. A ieşit încă de la cinci fără un sfert împreună cu Veronica pentru gimnastica de dimineață.

Cele opt femei urmăreau bătălia, ciugulind sporadic din şunca, ouăle şi brioşele care începuseră deja să se întărească. Zilnicul război din piscină dura mai mult ca de obicei, dar ştiau că nu avea nici un rost să-şi cheme soții la masă înaintea deznodământului. Oricum n-ar fi venit, având în vedere că era onoarea lor în joc.

Mai rămăseseră doar două cupluri de luptători în picioare: scundul locotenent-colonel Charlie Squires, împreună cu fiul său Billy, ager ca o zvârlugă şi îndesatul soldat David George, care făcea echipă cu fiul său Clark. Băieții îşi îndepărtau părul umed de pe frunte, în vreme ce părinții îşi dădeau ocol încet, pândindu-se, atenți la cel mai mic dezechilibru al copilului din spinarea adversarului, la cea mai mică atitudine ofensivă ratată, care să dovedească o slăbire a vigilenței.

Lydia, soția sergentului Grey, spuse:

— Săptămâna trecută, când am fost să-i vizităm pe ai mei în Alaska, ne-am trezit cu maşina blocată într-un troian de zăpadă. Chick a refuzat să chemăm în ajutor un plug, ca să ne scoată de-acolo. Mi-a cerut să scot maşina din viteză, apoi a coborât, s-a dus în spate şi a ridicat-o de unul singur! A umblat gârbov două zile după aia, dar n-a vrut nici în ruptul capului să recunoască că

făcuse o tâmpenie. S-a jucat de-a muncile lui Hercule!

Dinspre piscină se auzi un strigăt. Clark se repezi spre Billy. În loc să se retragă, aşa cum făcea de obicei, locotenent-colonelul Squires făcu un pas înainte. În vreme ce Clark se apleca înainte, Billy îi apucă brațul întins, trăgând în jos, iar băiatul căzu pe spate în apă. Soldatul George rămase locului, cu gura căscată, privind pe rând de la fiul său spre Squires: nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Asta a fost tot, domnule? îl întrebă George pe Squires. La naiba, lupta asta a fost chiar mai scurtă decât cea dintre Clay şi Liston!

— Îmi pare rău, Sonny, spuse Squires vesel, în timp ce îi strângea mâna fiului său.

— Când ați pus la punct manevra asta, domnule?

— În timp ce ne schimbam, adineauri. A fost o idee bună, nu crezi? Adversarul se aşteaptă să te retragi, o ia înainte, iar tu îl iei prin surprindere.

— Chiar c-a fost o surpriză, mormăi George, înotând spre marginea piscinei, urmat de fiul său.

— Faină luptă, îi spuse Clark lui Billy, în vreme ce înota câineşte pe urmele tatălui său.

— Fii pe pace, mâine ne luăm revanşa, mârâi George, urcând treptele îmbufnat.

Squires ieşi şi el din apă, cu ochii ațintiți spre ferestrele apartamentului său din incinta bazei, unde tocmai se aprinseseră luminile. Apucă un prosop de pe spătarul unui şezlong şi observă că luminile se stinseseră. O siluetă se ivi de după colțul clădirii cu un etaj, profilându-se pe fondul albastru al orizontului. Nimeni n-ar fi putut ajunge în zona rezervată echipei sale fără să fi trecut de poarta care o despărțea de Academia FBI-ului, ceea ce nu se putea face fără aprobarea sa directă.

Asta dacă nu era de la Centrul de Comandă.

Strecurându-şi picioarele în sandale şi înfăşurându-se în prosop, locotenent-colonelul se grăbi spre casă.

— Charlie, se răcesc ouăle.

— Vin imediat, Missy. Pune-le lângă George şi-au să se încălzească.

Echipa de intervenție a lui Strikes, formată din doisprezece oameni cu normă întreagă şi mai multe echipe de sprijin, fusese constituită cu şase luni în urmă, o dată cu Centrul de Comandă. Erau aşa numita „latură întunecată” a agenției, iar existența lor era un secret pentru cei din afară, cu excepția celor care trebuiau

să fie la curent: conducătorii celorlalte agenții de spionaj şi militare, preşedintele şi vicepreşedintele. Misiunea lor era simplă: erau trimişi pe teren oriunde era nevoie de o intervenție în forță. Erau un pluton de elită, care putea acționa repede şi eficient. Deşi toți membrii echipei de intervenție făceau parte din armată şi îşi primeau solda de la diferitele arme cărora le aparțineau, uniforma lor era alcătuită din pantaloni şi cămăşi de camuflaj fără nici un fel de însemne, care nu permiteau identificarea. În cazul în care treaba mergea prost, nu puteau fi recunoscuți şi nimănui nu i se puteau aduce învinuiri pentru faptele comise.

Squires zâmbi când Mike Rodgers apăru de după colțul clădirii. Bărbatul înalt, cu nasul coroiat – îi fusese spart de patru ori în colegiu, pe când juca baschet – cu o frunte înaltă, inteligentă şi ochi de un cafeniu deschis, aproape aurii, îi zâmbi în semn de bunvenit.

— Sper că am de ce să mă bucur că vă văd, spuse Squires, salutându-l pe generalul cu două stele.

După ce Rodgers îi întoarse salutul, cei doi bărbați îşi strânseră mâinile.

— Depinde dacă te plictiseai sau nu.

— Se pune ceva la cale? în cazul ăsta, da, domnule, suntem gata de acțiune.

— Mă bucur să aud asta, căci am chemat deja elicopterul prin radio. Pregăteşte unsprezece oameni şi spune-i lui Krebs să aducă un echipament suplimentar. Plecăm peste cinci minute.

Squires ştia că nu era momentul să întrebe încotro plecau, sau de ce trebuia să ia cu sine doar unsprezece oameni, în locul întregului comando. Nu putea întreba acum, în aer liber, când soțiile şi copiii ar fi putut să îi audă. Orice remarcă, oricât de nevinovată, făcută neintenționat în fața unor rude sau a unor prieteni, putea aduce un dezastru. Ştia, de asemenea, că nu era cazul să îi întrebe pe Rodgers ce anume conținea sacoşa neagră pe care acesta o ținea în mână şi nici de ce emblema cusută pe ea părea a fi o buruiană ce creştea dintr-o bucată de beton. Când generalul avea să considere că venise timpul să îi spună toate acestea, avea să o facă.

În loc să pună întrebări, Squires spuse doar „Am înțeles!” salută şi porni în fugă spre masa de picnic. Ceilalți doisprezece bărbați erau deja în picioare, gata de plecare. Bătălia din piscină şi dezamăgirile pricinuite de înfrângeri fuseseră deja uitate.

După ce Squires le spuse câteva cuvinte, unsprezece din cei

doisprezece bărbați alergară spre casele lor să-şi ia echipamentul, dar nici unul dintre ei nu se opri să-şi ia la revedere de la soție sau de la copii: un chip întristat sau nişte ochi în lacrimi le-ar fi putut veni în minte în clipa în care avea să li se ceară să-şi rişte viețile, făcându-i să şovăie. Era mai bine să plece aşa, cu răceală şi să se revanşeze mai târziu. Singurul bărbat care nu fusese ales se aşeză din nou la masă, cu umerii împovărați, înverşunându-se asupra mâncării din farfurioara de carton: categoric, nu fusese o dimineață prea bună pentru soldatul George.

Ca fiecare dintre oamenii săi, Squires avea bagajul pregătit şi, patru minute mai târziu, alerga alături de ceilalți de-a curmezişul pistei de dincolo de gard, spre elicopterul Bell Jetranger care avea să-i ducă, în mai puțin de o jumătate de oră, la Baza Andrews a Forțelor Aeriene.

14

Marți, ora 19:30,
Seul

Carul de amplificare părea un fruct strivit. Fâşii de tablă atârnau ca nişte pielițe desprinse de suflul exploziei, iar înăuntru nu se putea distinge nimic din învălmăşeala de sârme şi metal topit.

De mai bine de o oră, echipa lui Hwan cerceta în amănunt capetele de sârmă, în speranța descoperirii oricărui indiciu cât de mic. Găsiseră urme de explozibil plastic, lipite pe dosul a ceea ce fusese, probabil, masa de mixaj, colectaseră mostre şi le trimiseseră la laborator. În afara acestora însă, nu exista nimic concludent Singurul lucru nou era numărul crescând de victime care trecea de pe lista răniților pe cea a morților. Oamenii de pe acoperişuri nu văzuseră nimic neobişnuit: una din cele două videocamere ațintite asupra pieții fusese distrusă de schije, iar cealaltă filmase doar podiumul, nu şi mulțimea. Camerele posturilor de televiziune fuseseră colectate, iar înregistrările acestora erau studiate acum în amănunt, în căutarea unor eventuale indicii. Hwan se îndoia însă că aveau să fie de vreun ajutor, căci, se părea, toate fuseseră ațintite exact în direcția opusă carului de amplificare. Expertul în calculatoare îşi exprimase sincer îndoiala că vreuna din ele ar fi putut prinde, fie şi în treacăt, o reflectare a camionului în vreo fereastră – una destul de mare şi de completă pentru a putea fi mărită şi studiată.

În tot acest timp, Gregory Donald rămăsese pe-aproape, rezemat de un stâlp îndoit, cu pipa încă neaprinsă ținută între dinții încleştați. Nu scosese o vorbă şi nu-şi ridicase ochii din pământ; nu mai plângea şi se părea că trecuse de starea de şoc, dar Hwan nu îndrăznea să-şi închipuie ce fel de gânduri îi umblau prin minte.

— Domnule?

— Hwan îşi ridică privirea şi-l văzu pe asistentul său, Choi U Gil, apropiindu-se în fugă.

— Ri crede că a găsit ceva.

— Unde?

— Pe o alee de lângă hotelul Sakong. Să-l chem prin radio pe director? A cerut să fie anunțat dacă apare ceva nou.

Hwan coborî de pe şasiul vehiculului explodat.

— Să mai aşteptăm până ne lămurim despre ce e vorba. Sunt convins că directorul e ocupat peste măsură acum. Fără îndoială, încearcă să-i explice preşedintelui ce s-a întâmplat.

Hwan îl urmă pe Choi de-a lungul clădirii Muzeului Național, situat în dreapta palatului şi fu surprins să vadă că Donald îi urma încet. Hwan nu se opri să-l aştepte: se bucura că prietenul său ieşise din amorțeală, dar nu voia să-l sâcâie. Munca era singurul lucru care îl împiedica pe el însuşi să se lase pradă durerii pricinuite de pierderea pe care o suferiseră amândoi.

Urma largă din noroi, având forma unui W lat, aparținea unor bocanci militari nord-coreeni. În privința aceasta, nu exista nici un dubiu. „Profesorul” Ri bănuise acest lucru, iar Hwan îi confirmase supozițiile.

— Urmele vin dinspre hotelul abandonat, spuse chimistul, un bărbat slăbuț, cu părul cărunt.

— Am trimis o echipă înăuntru, spuse Choi.

— Se pare că făptaşii au băut din aia.

Profesorul arătă cu degetul spre sticla de plastic goală, strivită în praf.

— Apoi au traversat, îndreptându-se spre carul de amplificare.

Noroiul de pe alee era uscat, dar în atmosfera înăbuşitoare a după-amiezei, urmele de umezeală din jurul sticlei nu apucaseră încă să se evapore. Hwan îngenunche pentru a studia cele patru urme întregi şi cele două parțiale.

— Ați fotografiat totul? întrebă el.

Choi încuviință.

— Şi sticlele şi urmele. Acum se fac fotografii în subsol, căci se pare că au fost descoperite şi acolo nişte urme de activitate.

— Bine. Trimiteți sticla la laborator, să fie studiate eventualele amprente şi să fie analizată gura sticlei, poate se descoperă vreo urmă de salivă sau de mâncare.

Tânărul asistent alergă spre maşină şi se întoarse cu un sac mare de plastic şi o pereche de pense metalice. Ridicând cu grijă sticla, o puse în sac şi notă data, ora şi locul culegerii pe banderola albă de la gura sacului. Apoi completă un ordin de lucru şi introduse formularul în punga pe care o închise într-o cutie, în

maşină. Se strecură apoi înăuntru, pe fereastra în dreptul căreia un poliţist militar stătea de pază.

Hwan continuă să studieze urmele de cizme, observând că amprenta lăsată nu era mai accentuată în partea din faţă, ceea ce însemna că teroriştii nu alergaseră. Încercă, de asemenea, să determine cam ce greutate apăsase pe tălpile acelea şi dacă urmele aparţineau unei singure perechi de cizme sau mai multora. Păreau să fie cel puţin două urme diferite de la cizma dreaptă şi fu uimit să descopere că nici una dintre ele nu părea să fi fost prea mult folosită. Ciudat! Nord-coreenii îşi schimbau echipamentul imediat după ieşirea din iarnă, când uzura era maximă, nu în miezul verii.

— Dacă sticla a fost folosită de terorişti, n-ai să găseşti nici o amprentă digitală.

Hwan îşi ridică privirea şi-l descoperi pe Donald. Vocea lui era monotonă şi foarte slabă; îşi vârâse pipa, neglijent, în buzunarul de la piept şi era palid ca un mort. Era aici însă, era mai vioi ca adineauri şi Hwan se bucura să îl revadă.

— Ştiu, nici nu mă aşteptam.

— De-aceea nu s-au obosit să ia sticla cu ei? Fiindcă ştiau că nu va constitui un indiciu valabil?

— Asta ar fi concluzia logică, încuviinţă profesorul.

Donald înaintă câţiva paşi pe aleea umbrită. Mâinile îi atârnau blege pe lângă corp; iar umerii îi erau cocârjaţi, ca apăsaţi de o povară cumplită. Privindu-l cum se mişca, de parcă fiecare pas i-ar fi pricinuit dureri chinuitoare, Hwan se simţi mai neajutorat ca niciodată.

— Aleea asta, atât de aproape de hotel... spuse Donald. Îmi închipui că săracii o curăţă de tot ce e cât de cât interesant pentru ei. O sticlă curată... Puteau să fie convinşi că avea să fie remarcată de către voi şi, zărind-o, aţi fi descoperit şi urmele.

— Şi eu m-am gândit la asta, spuse Hwan. Am fi recunoscut urma şi-am fi dedus imediat cine se află în spatele atentatului.

— E posibil, ridică din umeri profesorul. Dar se prea poate şi ca vreun trecător nepăsător s-o fi aruncat aici, iar făptaşii să n-o fi băgat de seamă.

— În cazul ăsta, vom descoperi amprentele cuiva, spuse Hwan.

— Corect, punctă profesorul. Cred că ar fi timpul să trec la treabă. Mă duc să văd dacă e ceva interesant de analizat înăuntru şi-apoi mă întorc la laborator.

După plecarea micului profesor, Hwan înaintă până lângă Donald.

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut mai înainte, spuse Donald, cu un glas tremurător şi cu privirea ațintită în pământ. Te-am auzit, dar... n-am fost în stare să-mi vin în fire.

— Nu mă mir.

— De fapt, nu sunt sigur că mi-am revenit nici măcar acum.

În ochi îi tremurau lacrimi grele, atunci când privi în jur, de-a lungul aleii. Răsuflă adânc şi se şterse la ochi cu dosul palmei.

— Toată afacerea asta, Kim... Nu e stilul lor. De obicei se foloseau de incidente la frontieră, în zona demilitarizată, sau de asasinate pentru a ne trimite mesaje.

— Ştiu. Şi mai e ceva.

Înainte ca Hwan să apuce să-şi sfârşească spusele, un Mercedes negru cu număr diplomatic scrâşni din frâne în dreptul aleii. Un tânăr tuns scurt coborî de la volan.

— Domnul Donald?

Donald ieşi din umbră.

— Eu sunt Gregory Donald.

Hwan se grăbi să i se alăture. Nu se ştia cine anume ar fi putut să mai devină azi o țintă şi nu voia să îşi asume riscuri inutile.

— Domnule, vă aşteaptă un mesaj la ambasadă, spuse tânărul.

— De la cine e?

— Mi s-a cerut să vă transmit că e de la „un duşman al lui Bismarck”.

— Hood, îi spuse Donald lui Hwan. Mă aşteptam la asta. Poate că are el vreo informație în plus.

În vreme ce cei doi bărbați se apropiau de maşină, tânărul funcționar al ambasadei se grăbi să deschidă uşile.

— Domnule, mi s-a cerut de asemenea să mă interesez de doamna Donald. Are nevoie de ceva? Sau poate că ar dori să ne însoțească?

Donald strânse buzele şi clătină din cap. Apoi genunchii îi cedară şi se prăbuşi lângă maşină, cu brațele încrucişate la piept.

— Domnule!

— Îşi va reveni, spuse Hwan, făcându-i semn tânărului să se aşeze.

Apoi se aplecă şi, trecându-şi brațul pe după torsul prietenului său, îl ajută să se ridice.

— Are să fie bine, Gregory, ai să vezi.

Donald dădu din cap în semn de încuviințare, în vreme ce se ridica.

— Am să te anunț de îndată ce vom afla ceva nou.

Încruntat, Hwan îi deschise portiera, iar Donald urcă.

— Fă-mi un serviciu, Kim, te rog.

— Cere-mi orice.

— Soonji iubea ambasada şi-l admira pe ambasador. Nu… N-aş vrea să ajungă acolo. Nu în starea în care e acum… îi voi telefona generalului Savran. N-ai vrea să aranjezi să fie transportată direct la bază?

După ce termină de vorbit, răsuflă adânc, ca după un efort supraomenesc.

— O voi face.

Hwan închise uşa şi maşina demară. Fu repede înghițită de învălmăşeala de autobuze, camioane şi automobile, aglomerația obişnuită a orelor serii fiind sporită din pricina vehiculelor cărora li se impunea să ocolească Piață Palatului.

— Domnul să te aibă-n pază, Gregory, spuse coreeanul, apoi îşi ridică privirea spre soarele roşu al amurgului. Nu pot să fiu lângă el, Soonji, aşa că, te rog, ai tu grijă de el.

Întorcându-se, Hwan se înapoie pe alee, aplecându-se din nou asupra urmelor. Umbrele se accentuaseră acum, când ultimele raze ale soarelui se stingeau.

Dar mai era ceva, iar acest ceva îl sâcâia mai mult decât urmele şi sticla de apă minerală, a căror prezență era mai mult decât convingătoare.

După ce îi ceru paznicului de la fereastră să îi transmită lui Choi că plecase la birou, Hwan se grăbi spre maşina sa, întrebându-se cât de departe avea să fie dispus directorul Yung-Hoon să meargă în acest caz.

15

Marți, ora 5:55, Washington, D.C.

De cum ajunse în maşină, Hood sună la Centrul de Comandă şi-i spuse adjunctului său executiv, Stephen „Bugs” Benet, să pornească numărătoarea inversă de douăzeci şi patru de ore. Inițiativa sa pornea de la o sugestie a lui Liz Gordon: studiile statistice demonstraseră că oamenii lucrau mai eficient atunci când erau puşi în fața unui termen-limită, care să le ofere un țel. Ceasul avea să devină pentru ei un semnal de avertizare că, deşi alergau într-un maraton cu un sfârşit incert, undeva, exista un scop ce trebuia atins.

Fusese una din puținele privințe în care Hood şi Liz căzuseră de acord.

În timp ce Bugs tocmai îl anunța pe Hood că se dăduse de urma lui Gregory Donald, care se afla acum în drum spre ambasada situată la numai două străzi distanță de palat, pe Strada Sejongno, telefonul celular personal al directorului începu să sune. Spunându-i lui Bugs că avea să sosească într-un sfert de oră, Hood închise şi răspunse la celălalt apel.

— Paul, eu sunt.

Sharon. Auzi larmă în fundal şi realiză că soția sa nu îl suna de acasă.

— Scumpa mea, ce s-a întâmplat?

— Alexander…

— E bine acum.

— După ce-ai plecat, a început să gâfâie mai rău decât l-am auzit vreodată. Pulverizatorul nu mi-a fost de nici un folos, aşa că l-am adus la spital.

Hood simți o strângere de inimă.

— Doctorii i-au făcut o injecție cu epinefrină şi îl țin sub observație, continuă Sharon. Nu vreau să vii aici. Am să te sun de îndată ce va apărea ceva nou.

— N-ar trebui să te las singură într-o astfel de situație, Sharon.

— Nu sunt singură, eşti cu mine din tot sufletul, ştiu asta.

Oricum, ce-ai putea face dac-ai fi aici?

— Te-aş putea ține de mână.

— Ține-l de mână pe preşedinte, eu o să mă descurc. Uite ce e, vreau s-o sun pe Harleigh, să o asigur că totul va fi bine. Cred că a tras sperietura vieții ei când m-a văzut cum am traversat în fugă toată casa, cu Alex în brațe.

— Promite-mi că o să mă suni de îndată ce vei şti ceva nou.

— Îți promit.

— Şi spune-le copiilor că îi iubesc.

— Mereu le spun asta.

Hood se simțea înfiorător. Conducea maşina, făcând slalom printre puținele maşini care se îndreptau la această oră a dimineții spre Baza Andrews a Forțelor Aeriene, gazda Centrului de Comandă. Sharon avusese multe de îndurat, în cei şaptesprezece ani de căsătorie, dar asta punea capac la toate. Simțise spaima din glasul ei şi o urmă de amărăciune în remarca referitoare la preşedinte, aşa că ar fi vrut să lase totul baltă şi să alerge spre ea. Ştia însă că, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi simțit vinovată fiindcă îl scosese de pe linia de plutire. Iar atunci când se simțea aşa, ea se înfuria pe sine însăşi; asta i-ar mai fi lipsit acum.

Cu toată amărăciunea, nu-i rămânea decât să-şi continue drumul spre Centrul de Comandă. Şi totuşi... Ce ironie a sorții! El, conducătorul uneia dintre cele mai sofisticate agenții de spionaj din lume, care ar fi putut să tragă cu urechea la discuții desfăşurate la distanțe de mile întregi, sau să citească un ziar aflat în mâna unui locuitor al Teheranului, de pe orbita circumterestră, nu putea face absolut nimic pentru a-şi ajuta fiul sau soția.

Palmele i se umeziseră şi gura-i părea de iască atunci când părăsi autostrada, gonind spre bază. Nu putea să-şi ajute familia din pricina celor ce puseseră la cale acea explozie blestemată. Aveau să plătească pentru asta, cu vârf şi îndesat!

16

Marți, ora 20,
Marea Japoniei

Nava era un hârb construit înaintea celui de-al doilea război mondial; la origini, fusese un feribot, transformat apoi în transportor de trupe, înainte de a reveni la destinația inițială.

Noaptea cobora deasupra mării, iar cei doi nord-coreeni stăteau pe o bancă pe puntea din față, jucând şah cu piese de metal pe un eşicher magnetic. Valizele cu bani erau aşezate între ei, servindu-le drept masă de joc.

Un vânt puternic mătura puntea, încărcat cu stropi minusculi de apă de mare, provocând un ruliu puternic. Vremea potrivnică îi gonise pe mai toți pasagerii în cabinele de sub punte, unde era cald şi lumină. Unul dintre cei doi bărbați privi în jur.

— Ar trebui să intrăm, Im, spuse el.

Nu era indicat să rămână singuri. Mulțimea, în schimb, îi descuraja pe hoți.

Fără să încheie partida, unul dintre ei începu să strângă piesele, în vreme ce celălalt se pregăti să apuce valizele.

— Ai grijă să nu pierzi vreo piesă, Yun, spuse cel din urmă. M-au costat…

O ploaia stacojie stropi valizele. Yun ridică privirea şi observă o siluetă întunecată în spatele tovarăşului său. Din gâtlejul acestuia ieşea vârful strălucitor al unui stilet.

Yun deschise gura, încercând să strige, dar țipătul îi fu curmat de lama care îi secționă traheea, de la spate. Îşi duse mâna la gât şi degetele i se umplură de sânge, amestecându-se cu cel al tovarăşului său. Picături de ploaie îl diluară numaidecât, făcând ca roşul violent să pălească.

Cei doi asasini îşi smulseră cuțitele din trupurile victimelor, iar unul dintre ei se îndepărtă, în vreme ce al doilea se aplecă asupra muribunzilor. Primul se apropie de balustradă şi începu să semnalizeze spre larg cu lanterna, aprinzând-o şi stingând-o în mod repetat, la intervale de zece secunde. Între timp, cel de-al

doilea secționă degetul mic al fiecărei victime. Doar Yun emise un geamăt înăbuşit, atunci când lama se înfipse în țesuturile încă vii.

Cu pelerina cenuşie fluturându-i în vânt, ucigaşul aruncă într-o parte degetele tăiate; crimele purtau de-acum semnătura Yakuzei, iar autoritățile aveau să petreacă săptămâni întregi căutând zadarnic făptaşii. Şi când aveau să-şi dea seama că alergau după himere, avea să fie deja prea târziu.

Întorcându-se lângă valize, asasinul se convinse că acestea erau în siguranță, după care aruncă o privire spre cabină. Prin hublourile circulare nu se zărea nici o față omenească; oricum, ceața şi întunericul ar fi împiedicat orice identificare, iar cabina de comandă era situată mult mai în spate şi nu oferea celor dinăuntru o vedere prea bună asupra punții din față. Cu puțin noroc, nimeni n-avea să mai iasă pe punte în minutele următoare şi deci n-avea să mai fie nevoie de vreun alt omor.

Tovarăşul său era încă ocupat cu semnalizarea. Până când cel dintâi apucă să i se alăture, se desluşi bâzâitul unui motor îndepărtat şi silueta confuză a unui hidroavion se ivi din ceață, înaintând fără luminile de avertizare. Era un LA-4-200 Buccaneer, care înaintă până în dreptul trapei de la prova, iar apoi îşi adaptă viteza după cea a feribotului. Ploaia de stropi stârniți de elice se adăugă celor purtați de vânt, provocând o adevărată aversă. Ucigaşul îşi aținti lumina lanternei asupra cabinei şi pilotul deschise portiera, aruncând în apă o plută legată cu un cablu de oțel lung de câțiva metri. Aceasta ateriza greoi în apă şi începu să salte pe valuri, zgâlțâită de vântul puternic.

Pe dunetă şi în cabina de comandă se iscă zarvă: echipajul descoperise avionul.

— Grăbeşte-te, îşi îndemnă cel cu lanterna tovarăşul.

Acesta, lăsând deoparte valizele, sări în apă şi ameriză în dreptul plutei. Apucă odgonul de siguranță şi se cățără pe plută. Complicele său i luă una din valize şi-i făcu vânt în aceeaşi direcție. Celălalt o prinse din zbor, apoi se întinse şi-i făcu semn să o arunce şi pe cea de-a doua. Fu rândul tovarăşului său să se arunce în apă şi să urce pe plută.

Chiar în clipa în care cei din echipaj ajungeau pe puntea din față, descoperind cadavrele, pilotul remorcă pluta înapoi spre avion. În câteva clipe, cei doi ucigaşi urcară în siguranță la bord, cu valize cu tot. Pilotul ambală motoarele, iar avionul şi pasagerii săi îşi luară zborul spre nord. De-abia după ce ieşiră din raza vizuală a celor de pe feribot schimbară direcția, apucând-o nu spre

Japonia şi Yakuza, ci spre Coreea de Nord.

17

Marți, ora 6:02,
Centrul de Comandă

Tura de noapte şi cea de peste zi de la Centrul de Comandă se schimbau la ora 6 dimineața, când Paul Hood şi Mike Rodgers aveau să preia Comandă de la Curt Hardaway şi Bill Abram. Regulamentul le interzicea lui Hardaway şi Abram să rămână în continuare la comandă: era preferabil ca hotărârile importante să fie luate de oameni cu mintea odihnită şi, în rarele ocazii când nici Hood şi nici Rodgers nu erau disponibili, sarcinile se împărțeau conform unor înțelegeri prestabilite între anumiți membri ai turei de dimineață.

Ofițerul politic, Martha Mackall, sosise cu câteva minute mai devreme şi, după ce trecuse de inevitabilele controale de tot soiul şi îi salutase pe paznicii înarmați de la intrare, îl înlocuise pe omologul ei din tura de noapte, Bob Sodaro. Acesta o puse la curent cu cele întâmplate din zori, de la ora 4 şi 11 minute, de când Centrul de Comandă se implicase în criza coreeană.

Cu paşi hotărâți, cu spatele drept, chipeşa fiică în vârstă de patruzeci şi nouă de ani a legendarului cântăreț de muzică soul Mack Mackall traversa acum sediul Centrului de Comandă, un labirint de birouri prin care forfoteau zeci de agenți. Fiindcă numele şi codul lui Hood nu fuseseră încă introduse pentru a-i indica prezența în calculatorul de pontaj, Martha ştia că ei îi revenea sarcina de a-l înlocui pe director până când acesta avea să sosească. Traversând holul către birourile de la etaj care încercuiau perimetrul Centrului de Comandă, îşi auzi numele strigat în difuzoare: Hood primise un apel telefonic din Coreea. Se opri în dreptul unui telefon fixat pe perete, ridică receptorul şi-i spuse operatoarei că avea să primească apelul în biroul directorului.

Biroul lui Hood se afla la câțiva paşi distanță, în partea dinspre sud-vest a clădirii. Plasat lângă camera blindată, era cel mai spațios din întreaga clădire. Dar nu acesta fusese motivul pentru care Hood îl alesese, aşa cum nici priveliştea nu îl atrăsese, căci

biroul nu avea ferestre. De fapt, nimeni altcineva nu dorise să ocupe acest birou. Camera blindată era înconjurată de ziduri compuse din unde de bruiaj menite să genereze paraziți electrostatici care să împiedice interceptarea discuțiilor ce aveau loc înăuntru cu ajutorul unor microfoane sau a unor dispozitive de ascultare la distanță. Mai tinerii membri ai echipei îşi făceau probleme că aceste unde le-ar fi putut afecta sistemul reproducător; Hood ridicase însă din umeri, spunând că, la cât îl foloseau în ultima vreme, îşi puteau permite un asemenea risc.

Fără ştirea lui, Liz Gordon notase acest comentariu în dosarul său psihologic. Frustrarea sexuală l-ar fi putut stânjeni, credea ea, punându-i în pericol eficiența.

Martha introduse codul ei de acces cu ajutorul tastaturii de la intrarea în birou.

Bietul Papa Paul, îşi zise ea, cugetând asupra ultimei porecle cu care îl pricopsise Ann Farris. Martha se întreba dacă directorul observase că atrăgătoarea purtătoare de cuvânt era topită după el şi că i-ar fi fost de-ajuns un semn pentru a-i da cu mult mai mult decât nişte simple porecle. Atunci, ar fi avut motive pentru a-şi schimba biroul.

Uşa se deschise cu un sunet discret şi Martha pătrunse în biroul lambrisat. Se aplecă peste birou şi puse în funcțiune unul dintre cele două telefoane, o linie sigură; micul ecran indica numărul 07-029-77, semn că cel de la capătul firului se afla în clădirea Ambasadei Statelor Unite din Seul. Dacă, în loc de „0”, prefixul ar fi fost „1”, apelul ar fi fost din partea ambasadorului.

O a treia linie telefonica pentru teleconferințe, sigură şi ea, era încorporată în sistemul calculatorului.

Înainte de a vorbi, cuplă micul dictafon care transforma aproape simultan cuvintele în litere tipărite. O transcriere a convorbirii avea să apară în scurt timp pe monitorul aşezat pe birou, lângă telefon.

— Directorul Hood lipseşte deocamdată. Sunt Martha Mackall.

— Bună, Martha. Sunt Gregory Donald.

La început, ea nici nu recunoscu vocea stinsă şi blândă de la celălalt capăt al firului.

— Da, domnule. Directorul Hood n-a sosit încă, însă şi-a făcut griji în privința dumneavoastră.

Urmă un scurt moment de tăcere.

— Am fost acolo… desigur. Apoi, împreună cu Kim, am studiat locul exploziei.

— Kim?
— Hwan. Directorul delegat al KCIA.
— Ați descoperit ceva?
— O sticlă de apă minerală. Câteva urme de cizme fabricate pentru armata nord-coreeană...
Vocea îi tremură.
— Vă rog să mă scuzați.
Urmă o tăcere şi mai îndelungată.
— Domnule, totul e în ordine? N-ați fost rănit, nu-i aşa?
— Am căzut. Dar n-am pățit nimic. E vorba de soția mea...
— Sper că nu e nimic grav?
Din nou, glasul lui deveni tremurător.
— Au ucis-o, Martha.
Martha îşi înăbuşi un țipat. N-o întâlnise decât o singură dată pe Soonji, la prima petrecere de Crăciun a Centrului de Comandă, dar farmecul şi istețimea fetei îi produseseră o impresie deosebit de plăcută.
— Îmi pare rău, domnule Donald. Să vă sun mai târziu?
— Nu. Am aranjat să fie transportată la baza armatei, unde-am să merg şi eu după ce voi fi terminat ce am de făcut. Prefer să stăm de vorbă chiar acum.
— Înțeleg.
Donald avu nevoie de câteva momente pentru a se reculege şi-apoi vorbi cu o voce ceva mai puternică:
— Am găsit nişte urme pe o alee din vecinătate, lăsate de cizme militare nord-coreene. Dar nici eu şi nici Kim nu credem că ar fi fost lăsate de nord-coreeni. Sau, dacă totuşi respectivii erau nord-coreeni, nu acționau cu acordul guvernului lor.
— De ce credeți asta?
— Indiciile se aflau prea la vedere, fără nici un efort de ascundere. Un profesionist n-ar fi făcut asta. Şi-apoi, nord-coreenii n-au atacat niciodată orbeşte, cum s-a întâmplat azi.
În vreme ce vorbea, Hood îşi făcu apariția în birou. Martha atinse o tastă, dând înapoi transcrierea convorbirii şi-i arătă lui Hood un anume pasaj. După ce citi şi află despre moartea lui Soonji, directorul dădu din cap şi se aşeză tăcut lângă birou, masându-şi fruntea cu două degete.
— Deci, afirmi că cineva vrea să dea impresia că a fost vorba de un atac nord-coreean, spuse Martha. Ei au negat deja orice implicare.
— Afirm că e o posibilitate care trebuie studiată înainte de a

scoate sabia la cei din Pyongyang. De data asta, s-ar putea să spună adevărul.

— Vă mulțumesc, domnule. Am putea... am putea face ceva pentru dumneavoastră?

— Îl cunosc pe generalul Norbom de la bază, iar doamna ambasador Hali mi-a promis că mă va ajuta... cu tot ce-i va sta în putință. Se pare că sunt pe mâini bune.

— E-n regulă. Dar, dacă aveți nevoie de ceva...

— Am să vă sun, spuse el cu o voce ceva mai sigură. Transmite-i lui Paul toate cele bune şi spune-i... Spune-i că, indiferent în ce măsură va fi implicat Centrul de Comandă în această afacere, vreau să particip şi eu. Vreau să-i găsesc pe neoamenii care au făcut asta.

— Am să-i transmit, spuse ea, după care Donald închise.

De îndată ce se auzi tonul, computerul arhivă convorbirea, apoi eliberă monitorul pentru următorul apel.

Martha puse receptorul în furcă şi ieşi de după birou.

— Să o sun pe doamna ambasador Hali, ca să mă asigur că Donald va căpăta tot ceea ce va avea nevoie?

Hood încuviință.

— Ai cearcăne. O noapte mai grea?

— Alex a avut o criză de astm. E-n spital.

— Îmi pare rău.

Făcu un pas înainte.

— Vrei să te duci la el? Pot să mă descurc şi singură.

— Nu. Preşedintele ne-a cerut să pregătim o listă de opțiuni în afacerea asta şi-aş vrea să-mi obții ultimele date referitoare la legăturile financiare ale Coreei de Nord cu Japonia, China şi Rusia, atât pe piața neagră, cât şi pe cea oficială. Dacă e vorba de o criză adevărată, mă tem că preşedintele ar putea dori o soluționare pe cale militară, dar vom încerca să vedem care ar fi şansa rezolvării ei pe calea sancțiunilor.

— Am înțeles. Şi nu-ți face griji în privința lui Alex. Va fi bine. Copiii sunt mai rezistenți decât credem.

— Aşa şi trebuie să fie, ca să ne poată supraviețui, spuse Hood, întinzându-se spre interfon.

Chemându-şi adjunctul, pe Bugs, îi ceru să i-o trimită pe Liz Gordon.

Plecând, Martha speră că nu fusese prea insistentă, oferindu-se să-l înlocuiască pe Hood. Se simțea puțin jenată de felul în care profitase de ghinionul lui Alexander pentru a-şi îmbunătăți statele

de serviciu. Îşi notă în minte să-i ceară secretarei să trimită copilului nişte baloane. În vreme ce Ann Farris era îndrăgostită de director, Martha făcuse o pasiune pentru funcția acestuia. Îi plăcea Hood şi-l respecta enorm, dar n-avea de gând să rămână toată viața doar un ofițer politic la Centrul de Comandă. Vorbea fluent zece limbi şi era expertă în economia mondială, ceea ce îi conferea o valoare mult mai mare decât cea necesară în postul pe care îl ocupa acum. Participarea la rezolvarea unei crize internaționale ar fi constituit o referință extrem de bună de adăugat la propriul dosar, un motiv numai bun pentru o avansare aici, sau, chiar mai mult, o numire la Departamentul de Stat.

Şi mâine va fi o zi, îşi spuse ea, apucând-o pe coridorul îngust ce ducea în holul cel mare şi spre birourile conducerii executive. Trecu pe lângă Liz Gordon, care arăta ca un cazan sub presiune aflat în căutarea unei supape…

18

Marți, ora 6:03,
Baza Andrews a Forțelor Aeriene

— Chiar nu vă pasă că şeful o să explodeze, nu-i aşa, domnule?

Locotenent-colonelul Squires şi Mike Rodgers alergau de-a curmezişul pistei. Trecuse mai puțin de un minut de la aterizare şi Jetranger-ul decolase deja, întorcându-se la Quantico. Cei doi ofițeri se aflau în fruntea plutonului care alerga în şir indian spre avionul C-141B, care îi aştepta cu motoarele pornite pe pista alăturată. În plus față de echipamentul obişnuit, Squires purta cu sine şi un computer portabil Toshiba Satellite, având încorporată o miniimprimantă laser şi o memorie cuprinzând planuri de zbor pentru 237 de destinații diferite, cu hărți detaliate.

— De ce să explodeze Hood? întrebă Rodgers. Sunt un tip liniştit de felul meu. Sunt ascultător şi îmi exprim opiniile în mod politicos, chiar prieteneşte.

— Iertați-mă, domnule, dar Krebs e de aceeaşi statură cu dumneavoastră şi tocmai lui i-ați cerut să aducă un echipament suplimentar. Toate misiunile noastre sunt astfel plănuite încât să fie îndeplinite de o echipă de doisprezece oameni. Aveți de gând să-i luați locul lui George, nu-i aşa?

— Exact!

— Pun rămăşag pe leafa mea pe-o lună că domnul Hood nu şi-a dat acordul în această privință.

— De ce să-l deranjăm cu treburi mărunte? Are o mulțime de chestii pe cap…

— Ei bine, domnule, ştiu cel puțin două motive pentru care o să explodeze. Cazanele sub presiune explodează din două motive: fie că presiunea e prea mare, fie că o piesă nu se află la locul ei firesc. În cazul nostru, piesa respectivă sunteți dumneavoastră… aici.

Rodgers ridică din umeri.

— Sigur, o să se înfurie puțin. Dar lui Hood îi trece repede. Are o echipă pe cinste la sediul Centrului de Comandă şi, oricum, tot nu reuşim niciodată să cădem de acord în multe privințe. N-are să-mi simtă lipsa.

— Mai e ceva, domnule. Pot să vorbesc deschis?

— Dă-i drumul.

— Şi eu am o echipă perfect funcţională. Aveţi de gând să preluaţi Comandă, sau doriţi să-i luaţi locul soldatului George?

— Nu-mi voi afişa gradele, Charlie. Tu eşti şeful şi-am să fac tot ce mi se va cere. Tu şi micul tău computer veţi avea douăsprezece ore la dispoziţie pentru a mă pune în temă.

— Deci, escapada asta constituie doar un mod plăcut de a vă începe cu bine săptămâna. O şansă de a evada din spatele biroului.

— Ceva de genul ăsta, spuse Rodgers, pe când ajungeau lângă uriaşul avion vopsit în negru. Ştii cum e, Charlie. Dacă nu-ţi foloseşti echipamentul din când în când, începe să ruginească.

— Dumneavoastră, ruginit? râse Squires. Nu prea-mi vine a crede. Genul acesta de acţiuni se află înscrise în codul genetic al bărbaţilor din familia Rodgers... de când? De la războiul hispano-american?

— Exact, confirmă Rodgers. Din vremea stră-străbunicului meu, căpitanul Malachai T. Rodgers.

Ofiţerii se opriră pe cele două laturi ale trapei şi, în vreme ce Squires striga: *„Hai! Hai! Hai!”* oamenii săi urcară fără să strice formaţia.

Lui Rodgers inima prinse a-i bate mai tare, ca de fiecare dată când vedea soldaţi americani pornind încotro îi chema datoria. Tineri, înspăimântaţi şi palizi, nu şovăiau totuşi să se arunce în luptă şi priveliştea asta îl emoţiona de fiecare dată. Fusese şi el ca ei atunci când plecase prima oară în Vietnam. Mai târziu, încartiruit la Fort Dix, îşi luase licenţa în istorie, la Universitatea Temple, după care condusese câteva batalioane în războiul din Golf.

Tennyson scrisese, odinioară, că femeile frumoase îi întineresc pe cei bătrâni. Rodgers era de acord cu el în această privinţă. Dar o asemenea privelişte îi producea acelaşi efect. Douăzeci şi şase de ani se ştergeau într-un singur minut Se simţea, aşadar, din nou de nouăsprezece ani atunci când urcă în avion, în vreme ce Squires încheia plutonul.

În ciuda tonului glumeţ al spuselor sale, ştia că locotenent-colonelul avusese dreptate. Hotărât lucru, Hood n-avea să se bucure prea tare, aflând că însoţea echipa de intervenţie. Cu tot talentul său de mediator, Hood nu. Suporta ca un lucru, oricât de mărunt, să-i scape de sub control. Plecând pe teren la antipozi,

Rodgers îi scăpa efectiv de sub control. Mai presus de orice însă, Hood era un om de echipă: dacă echipa de intervenție avea să fie necesară pentru îndeplinirea unor misiuni, directorul avea să renunțe la glorie de dragul reuşitei sau, în caz de eşec, avea să îl lase pe Rodgers, împreună cu noii săi tovarăşi, să fie țapii ispăşitori.

De cum ajunseră la bord, soldații îşi ocupară locurile de ambele părți ale cabinei cu aspect sever, în timp ce echipajul se pregătea de decolare. Introdus în folosință în 1982, avionul Lockheed C-141B Starlifter, având anvergura de 53 de metri, era urmaşul lui C-141 A, care fusese folosit începând din 1964. Acel avion se distinsese în războiul din Vietnam, prin zborurile sale neîntrerupte. Performanțele sale constituiau unul dintre câştigurile insuficient recunoscute ale acelui război. Nici o altă țară nu avea un transportor de trupe atât de fiabil. Statele Unite aveau aici un motiv categoric de mândrie.

Având o lungime de 55 de metri – cu şapte metri mai mult decât predecesorul său – C-141B putea transporta 154 de soldați, 123 de paraşutişti, 80 de tărgi şi 16 pasageri sau răniți care puteau să şadă. Echipat pentru realimentarea din zbor, putea să parcurgă cu cincizeci de procente mai mult decât raza sa normală de zbor de 4080 de mile; ba chiar mai mult, în cazul în care transporta mai puțin decât cele 35 de mii de kilograme, cât îi era capacitatea maximă. Reactorul putea ajunge fără probleme până în Hawaii, unde avea să fie realimentat din zbor de către un aparat KE-135. De acolo până în Japonia nu mai era mult, iar din arhipelagul nipon un elicopter putea să-i transporte pe cei din echipa de intervenție, în mai puțin de o jumătate de oră, până în Coreea de Nord.

În timp ce echipajul îşi încheia verificările finale dinaintea decolării, cei din echipa de intervenție îşi verificară inventarul, în plus față de echipamentul obişnuit – o uniformă de camuflaj fără însemne, un pumnal şi câte un pistol Beretta 92-F de 9 mm şi acesta nemarcat – fiecare membru al echipei era răspunzător de anumite obiecte ce s-ar fi putut dovedi utile, de la rațiile de hrană, conținând sandvişuri cu şuncă şi batoane de ciocolată, până la radioemițătorul TAC SAT, dotat cu o antenă parabolică pliantă, pentru comunicațiile prin satelit.

Despărțindu-se de ceilalți, Squires şi Rodgers, urmați de sergentul Chick Grey, se îndreptară spre cabina de pilotaj. Echipa de intervenție nu avea nici un fel de nevoi speciale în decursul

acestui zbor, dar sergentului îi revenea sarcina de a afla de la piloţi ce anume li se cerea oamenilor săi să facă, de la felul în care trebuiau să se aşeze, pentru o distribuire echitabilă a greutăţii – ceea ce nu era cazul, de data aceasta – şi până la modul de folosire a echipamentelor electronice.

— Vreţi să-i puneţi dumneavoastră la curent? întrebă Squires, iar Rodgers simţi un dram de iritare în glasul acestuia.

Sau, poate, ridicase tonul doar pentru a acoperi vuietul celor patru motoare Pratt-Whitney.

— Ţi-am spus, Charlie, tu eşti şeful. Eu am venit aici doar în calitate de oaspete, aşa cum aş fi venit la cină.

Squires ricană, în vreme ce pătrundeau prin uşa deschisă în cabina de pilotaj. Făcură cunoştinţă cu pilotul, copilotul, primul ofiţer, navigatorul şi ofiţerul care răspundea de comunicaţii.

— Căpitanul Harry Hausen? repetă sergentul Grey, în vreme ce locotenent-colonelul îşi despacheta laptopul, privit admirativ de către navigator. Domnule, nu sunteţi cumva căpitanul Harry Hausen care a pilotat un DC-10 către Alaska săptămâna trecută?

— Sunt exact acel căpitan Harry Hausen din rezerva Forţelor Aeriene ale Statelor Unite.

Un zâmbet lumină chipul dolofan al sergentului.

— Asta zic şi eu coincidenţă. Mă aflam la bordul acelui avion, împreună cu toată familia. Iisuse, cum de s-a întâmplat una ca asta?...

— De fapt, nu-i nici o minune, sergent, spuse căpitanul. Zbor pe ruta Seattle-Nome de şapte luni. M-am oferit voluntar pentru această misiune ca să mai ajung şi eu, în sfârşit, într-un loc însorit, unde gheaţa nu se găseşte decât în paharele cu limonadă!

În vreme ce căpitanul începea să-i explice sergentului Grey ceva ce el ştia deja – şi anume că oamenii săi erau rugaţi să nu-şi folosească minicasetofoanele şi miniconsolele de jocuri până după decolare – Squires – desfăşură cablul laptopului şi îl cuplă la consola navigatorului. Apăsă o tastă şi datele din memorie fură transferate în computerul de navigaţie al avionului. Procesul dură doar şase secunde. Înainte chiar ca locotenent-colonelul să fi apucat să închidă computerul Toshiba, ordinatorul de bord compara ruta de zbor cu rapoartele meteo care aveau să sosească, la intervale de cincisprezece minute, cât timp avea să dureze călătoria.

Squires se întoarse spre căpitan, arătându-i laptopul.

— Domnule, v-aş fi recunoscător dacă m-aţi anunţa de îndată

ce am să pot să cuplez din nou drăcia asta.

Căpitanul încuviință şi răspunse salutului ceremonios al locotenent-colonelului.

Cinci minute mai târziu, avionul rula pe pistă şi după altele două întorcea spatele soarelui care răsărea, îndreptându-se spre nord-vest.

Aşezat la locul său în cabina largă şi aproape goală, Rodgers se întrebă, fără să vrea, dacă era bine ceea ce făcuse. Centrul de Comandă nu avea decât şase luni vechime, iar bugetul său modest, de douăzeci de milioane de dolari pe an, fusese deturnat din cele al CIA şi al Departamentului Apărării. În scripte nici nu existau şi preşedintelui nu i-ar fi fost deloc greu să îi desfiinţeze, în cazul în care o puneau de mămăligă. Lawrence fusese mulţumit, aproape impresionat, de prima lor misiune, găsirea şi dezamorsarea unei bombe la bordul navetei spaţiale Atlantis. De fapt, cel ce dusese greul atunci fusese vrăjitorul lor în materie de tehnologie, Matt Stoll, spre mândria, dar şi spre frustrarea directorului Hood, care nu prea avea încredere în tehnologiile moderne. Asta se întâmpla, probabil, din pricina faptului că fiul său îl bătea de-l usca la Nintendo.

Preşedintele se înfuriase însă atunci când doi ostatici fuseseră împuşcaţi la Philadelphia – chiar dacă de vină fuseseră cei din poliţia locală, care îi luaseră pe bieţii oameni drept terorişti. Preşedintele văzuse în acest semieşec o vină a Centrului de Comandă, care nu fusese în stare să controleze pe de-a-ntregul situaţia. Avusese dreptate.

Acum aveau o nouă misiune, deşi încă nu se ştia în ce măsură aveau să fie implicaţi. Va trebui să ia legătura cu Hood, pentru a primi informaţii în acest sens. Un lucru însă era sigur: dacă echipa de intervenţie îşi depăşea, fie şi numai cu un pas, atribuţiile, în vreme ce numărul doi al agenţiei era de faţă, aveau să fie scoşi din priză atât de iute, încât Hood nu va avea timp nici măcar să se înfurie.

În timp ce-şi pocnea încheieturile, pentru a-şi elibera încordarea acumulată, Rodgers îşi aminti de nemuritoarele cuvinte rostite de astronautul Alan B. Shepard în vreme ce aştepta ca racheta Mercury să îl ducă în cosmos: „Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să o fac de oaie!”.

19

Marți, ora 8:19,
Seul

Baza militară a Statelor Unite din Seul constituia, pentru mulți dintre localnici, o prezență sâcâitoare.

Întinzându-se pe o suprafață de douăzeci de acri, ocupa un teren de primă mână, chiar în inima oraşului. Patru acri adăposteau cei două mii de soldați, iar echipamentul acestora ocupa alți doi acri. Restul de paisprezece era ocupat de dotările destinate distracției trupelor. Existau aici baruri, două cinematografe la care rulau în permanență cele mai recente filme şi mai multe piese de bowling decât într-un mare oraş american. În vreme ce efectivele militare ale Coreei de Sud erau masate la frontieră, la treizeci şi cinci de mile spre nord, unde aproximativ un milion de soldați îşi aținteau armele asupra țării vecine, baza nu constituia decât un modest sprijin la nevoie. Rolul ei era mai degrabă politic, simbolizând prietenia durabilă dintre coreeni şi americani şi oferind un post de observație excelent către Japonia. Un studiu pe termen lung al Departamentului Apărării arătase că remilitarizarea Japoniei avea să se producă, inevitabil, în jurul anului 2010; în cazul în care, la momentul respectiv, Statele Unite aveau să-şi piardă bazele de acolo, baza din Seul avea să devină cea mai importantă din regiunea asiatico-pacifică.

Sud-coreenilor le păsa însă mai mult de relațiile comerciale cu Japonia şi mulți dintre ei erau de părere că un număr sporit de hoteluri şi de magazine ar fi fost mai de folos decât o bază americană opulentă şi inutilă.

Maiorul Kim Lee din armata Republicii Coreene nu făcea parte dintre cei care doreau retrocedarea terenurilor bazei. Kim era un patriot, al cărui tată fusese general în timpul războiului şi a cărui mamă fusese executată sub acuzația de spionaj şi ar fi fost fericit dacă Statele Unite şi-ar fi sporit efectivul trupelor staționate aici, construind mai multe baze şi aeroporturi între capitală şi fâşia demilitarizată de la graniță. Era suspicios față de deschiderea manifestată de Coreea de Nord în ultimele patru luni, mai ales

neaşteptata disponibilitate de a permite inspecţiile Agenţiei Internaţionale pentru Energie Atomică şi chiar de a adera la Tratatul de Neproliferare Nucleară. În 1992, permiseseră şase inspecţii ale instalaţiilor nucleare, după care ameninţaseră cu nerespectarea obligaţiilor tratatului, când AIEA dorise să viziteze şi locul de depozitare al deşeurilor lor radioactive. Investigatorii credeau că Republica Populară Democrată Coreeană acumulase cel puţin nouăzeci de grame de plutoniu prin procesarea combustibilului reactoarelor şi că intenţiona să le folosească la producerea de arme. În acest scop, nord-coreenii utilizau un termoreactor termal cu moderare grafitică, de douăzeci şi cinci de megawaţi.

RPD Coreeană negase acest lucru, afirmând că Statele Unite nu aveau nevoie de AIEA pentru a şti dacă Nordul testase sau nu arme nucleare. Statele Unite replicaseră că nu era nevoie de nici un fel de teste pentru a şti dacă o bombă era sau nu funcţională. Dezminţiri şi acuzaţii fuseseră aruncate de ambele părţi şi RPD Coreeană pusese capăt destinderii. Înfruntarea nu se încheiase, ci continuase ani în şir.

Acum însă, totul se sfârşise. Nord-coreenii surprinseseră de curând întreaga lume acceptând să-şi redeschidă instalaţiile nucleare din Yongbyon în faţa mult trâmbiţatelor „inspecţii speciale”. Însă, în vreme ce Rusia, China şi Europa întâmpinaseră această decizie ca pe un adevărat progres, reacţiile de la Washington şi Seul fură sceptice, bazându-se pe un cu totul alt punct de vedere: nord-coreenii se mulţumiseră să-şi construiască alte instalaţii, mai mici, în altă parte – practic, acestea puteau fi oriunde – şi îşi mutaseră producţia de arme de la Yongbyon. Ca şi Saddam Hussein, cu fabrica sa de lapte, pe care americanii o bombardaseră în timpul războiului din Golf, nord-coreenii construiseră noile instalaţii sub şcoli şi biserici. Autorităţile AIEA aveau să ignore prezenţa acestora şi aveau să refuze să insiste: ar fi fost nedrept *să* ceară noi „inspecţii speciale”, când Coreea de Nord acceptase toate cererile iniţiale!

Maiorului Lee însă nu-i păsa de o asemenea jignire adusă Nordului şi nu-l interesau nici efuziunile şi aplauzele Moscovei, Beijingului sau Parisului, care curgeau în valuri încă din momentul în care Pyongyang-ul făcuse ceea ce ei numeau „o mare concesie în folosul păcii şi stabilităţii”. Nu se putea avea încredere în nord-coreeni, iar explozia de la palat îi oferea o satisfacţie perversă: dacă lumea încă nu înţelesese nimic, din această după-

amiază avea să înțeleagă.

Ceea ce îl preocupa însă pe maiorul Lee şi pe ceilalți ofițeri din Seul era modul în care guvernul avea să decidă să riposteze. Aveau să dezaprobe terorismul, iar Statele Unite aveau să îşi arate disponibilitatea de a trimite noi trupe în zonă şi... cam atât. Lee însă dorea mai mult.

După ce ordinul de rechiziție fu imprimat la centrul de comandă sud-coreean, din sectorul nordic al bazei, maiorul, însoțit de doi ofițeri mai tineri, se îndreptă spre depozitul de muniție al americanilor, în vreme ce un al treilea ofițer plecă să aducă un camion. După ce trecură de două puncte de control, unde li se ceru parola zilei şi li se verificară legitimațiile, ajunseră la DMP – Depozitul de Materiale Periculoase. Încăperea era capitonată în interior şi avea ziduri cu o grosime de patruzeci de centimetri, iar uşa era acționată de un sistem cu dublă închidere. În interiorul încăperii nemarcate, de care majoritatea personalului bazei habar nu avea, americanii depozitaseră agenții pentru armele chimice; dacă populația Seulului nu era încântată de prezența bazei, cu cinematografele ei, probabil că ar fi înnebunit aflând ce anume se ascundea aici. Se ştia însă că Nordul poseda astfel de arme şi, în eventualitatea unui atac, americanii şi politicienii sud-coreeni nu intenționau să fie învinşii cei loiali.

Ordinul de rechiziție al maiorului purta însemnul „Secret" şi nu fu arătat decât ofițerului care avea în grijă DMP-ul. Maiorul Charlton Carter, aşezat la un birou în holul din fața DMP-ului, se scărpină în barbă, citind cererea de patru bidoane de tabun. Între timp, maiorul Lee stătea în picioare în fața sa, cu mâinile la spate, secondat la un pas în urmă de cei doi aghiotanți.

— Domnule maior Lee, vă mărturisesc că sunt surprins.

Lee se încordă.

— Din ce cauză?

— Să ştiți că, de cinci ani de când mă aflu aici, e prima oară când primesc un ordin de rechiziție.

— Dar actele sunt în perfectă ordine.

— Da, desigur. Şi bănuiesc că n-ar trebui să fiu chiar atât de surprins. După ceea ce s-a întâmplat azi după-masă în oraş, nimeni n-ar risca să fie prins pe nepregătite.

— Bine zis.

Clătinând din cap, maiorul Carter citi un pasaj din ordinul de rechiziție:

— „În sectorul sud-vestic al zonei demilitarizate s-a creat o stare

de alertă maximă...” Şi eu care credeam că relațiile începuseră să se îmbunătățească.

— Se pare că Nordul tocmai asta a vrut să ne facă să credem. Avem însă dovezi că au început să-şi dezgroape rezervele de agenți chimici din zona respectivă.

— Zău? La naiba! Şi credeți că aceste patru bidoane au să fie de-ajuns pentru a-i pune cu botul pe labe?

— Da, dacă vor fi utilizate eficient. Nu-i nevoie să-l distrugem cu totul pe inamic.

— Aveți dreptate, spuse Carter, ridicându-se în picioare şi masându-şi ceafa. Presupun că ați fost instruit cum trebuie mânuit tabunul. Nu este volatil în bidoane.

— Dar poate fi în schimb vaporizat cu uşurință, nu are miros, e foarte toxic, acționează rapid atunci când este absorbit prin piele şi fulgerător când este inhalat. Da, domnule maior Carter. Sunt posesorul unui certificat de absolvire clasa întâi, la cursul colonelului Orlando, din 1993.

— Aveți, din întâmplare şi aşa ceva?

Îşi pipăi pieptul. Lee îşi descheie primul nasture de la cămaşă şi scoase la iveală o cheie.

Carter încuviință. Împreună, cei doi îşi scoaseră lănțişoarele de la gât şi înaintară spre încăperea sigilată. Cele două încuietori erau plasate în colțuri opuse, astfel încât un singur om să nu le poată deschide simultan; deîndată ce cheile fură introduse în broaşte şi răsucite, uşa se retrase în jos, oprindu-se la treizeci de centimetri deasupra solului. Piedica aceasta era menită să împiedice manipularea prea grăbită a agenților chimici, evitându-se astfel accidentele.

Punându-şi lănțişorul cu cheia înapoi la gât, maiorul Carter se întoarse la birou pentru a completa formularul de îndeplinire a ordinului, în vreme ce Lee supraveghea încărcarea bidoanelor portocalii, având înălțimea de şaizeci şi cinci de centimetri, într-un cărucior. Aceste cărucioare, care atârnau într-un rastel în fundul încăperii, fuseseră proiectate special pentru a transporta containere de diferite dimensiuni. Dacă un inamic ar fi reuşit să treacă de posturile de pază, ajungând până aici, nu ar fi avut de unde să ştie că, în cazul în care cărucioarele respective se îndepărtau cu mai mult de două sute de metri de DMP, un dispozitiv de alarmă încorporat în şasiu dădea automat alarma.

Bidoanele fură încărcate în cărucior şi transportate pe rând afară, la camionul care aştepta. Un paznic înarmat de la DMP

supraveghea încărcarea, rămânând tot timpul lângă şoferul coreean.

Când, în sfârşit, încărcarea fu încheiată, Lee se întoarse şi semnă formularul de îndeplinire a ordinului, iar Carter îi înmână un exemplar.

— Ştiți că trebuie să duceți acest ordin la generalul Norbom, ca să-l aprobe. Altfel, nu veți fi lăsat să ieşiți pe poartă cu astea.

— Da. Vă mulțumesc.

— Iar eu vă urez noroc, îi spuse Carter, întinzându-i mâna. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră.

— Şi de cei ca dumneavoastră, răspunse Lee sec.

20

Marți, ora 6:25,
Centrul de Comandă

Paul Hood şi Liz Gordon ajunseră lângă camera blindată în acelaşi timp. Hood o invită înăuntru cu un gest ostentativ, apoi intră şi el. Uşa se închidea la Comandă unui buton situat pe flancul mesei ovale de conferințe, iar el se grăbi să îl apese.

Încăperea era luminată de tuburi fluorescente dispuse deasupra mesei de conferințe. Atârnat pe perete, vizavi de locul în care se aşezase Hood, ceasul îşi derula numărătoarea inversă.

Zidurile, podeaua, uşa şi tavanul camerei blindate erau acoperite cu material fonoizolant. Dincolo de stratul dungat în gri şi negru, se aflau un strat de plută, un zid de treizeci de centimetri grosime de beton, urmat de un alt strat de material fonoizolant. Încorporată în stratul de beton, în toți cei şase pereți ai încăperii, se găsea o grilă de sârmă ce genera unde audio aleatorii; din punct de vedere electronic, nimic nu putea penetra aceste ziduri, într-un sens sau altul, fără a fi fost iremediabil distorsionat. Dacă, totuşi, un aparat de ascultare reuşea să înregistreze o conversație, modulația aleatorie avea să facă imposibilă reconstituirea ei.

Hood luă loc la unul din capetele mesei, iar Liz se aşeză la stânga lui. Directorul decuplă monitorul aşezat lângă tastatura din fața sa; o cameră de luat vederi minusculă, cu fibre optice, era montată deasupra monitorului, iar un dispozitiv similar se găsea în fața locului lui Mike Rodgers, de cealaltă parte a mesei.

Liz îşi trânti agenda galbenă pe masă.

— Ascultă-mă, Paul. Ştiu ce ai de gând să-mi spui, dar te asigur că nu am greşit Nu el a făcut-o.

Hood o privi pe Liz Gordon drept în ochii negri. Părul ei castaniu, nu foarte lung era dat pe spate şi fixat cu o cordeluță neagră, iar taiorul ei roşu purta o urmă albă de scrum, de la țigările Marlboro pe care le fuma una după alta în biroul ei.

— N-aveam de gând să-ți spun că ai greşit, îi replică Hood. Dar aş vrea să ştiu cât de convinsă eşti de ceea ce susții. Preşedintele mi-a oferit Comandă echipei pentru Coreea şi n-aş vrea să încerc

să-l lămuresc că omologul său nord-coreean doreşte pacea, chiar în timp ce acesta ar încerca să ne determine să forțăm zona demilitarizată.

— Sunt sigură în proporție de optzeci şi nouă la sută, îi răspunse ea, cu o voce răguşită. Dacă datele furnizate de Bob Herbert sunt corecte şi le luăm în considerare, nivelul fiabilității poate urca până la nouăzeci şi doi la sută.

Liz scoase o lamelă de gumă de mestecat din buzunar.

— Preşedintele Coreei de Nord nu vrea război. Pe scurt, e îngrozit de sporirea clasei de jos şi ştie că singura cale de a rămâne la putere este de a menține fericită această clasă. Singura modalitate de a face acest lucru este să pună capăt îndelungatei izolări autoimpuse. Ştii care este părerea lui Herbert în această privință.

Într-adevăr, Hood ştia. Şeful serviciului de spionaj era de părere că, dacă generalii nord-coreeni s-ar fi opus politicii preşedintelui, ar fi găsit demult ocazia de a-l înlătura. Moartea neaşteptată a longevivului Kim Ir Sen, în 1994, fusese urmată de un vid de putere îndeajuns de lung, astfel încât, dacă ei n-ar fi fost de acord cu ceea ce se întâmpla, ar fi avut prilejul de a prelua puterea.

Liz îşi bagă guma în gură.

— Ştiu că nu prea crezi în valabilitatea deducțiilor diviziei psihologice şi nu te-ai supăra dacă am fi desființați. Fie. N-am anticipat reacția poliției la Philadelphia. Dar i-am studiat pe nord-coreeni vreme de ani de zile şi sunt sigură că de data asta avem dreptate.

Monitorul computerului din stânga emise un țiuit. Hood aruncă o privire spre mesajul transmis de Bugs Benet: restul echipei de comandă era gata pentru teleconferință. Hood apăsă pe tasta ALT, în semn de confirmare, apoi îşi întoarse din nou privirea spre Liz.

— Cred în impresiile directe, nu în deducțiile psihologice. Dar nu i-am întâlnit niciodată pe liderii nord-coreeni, aşa că sunt nevoit să mă bazez pe ceea ce-mi spui. Am să-ți spun de ce am nevoie.

Liz îşi luă stiloul şi se pregăti să noteze.

— Vreau să-ți revizuieşti datele şi să-mi dai un profil nou pentru liderii nord-coreeni, fixându-ți atenția asupra următoarelor idei: chiar dacă nu ei au pus la cale acel atac, cum vor reacționa la o mobilizare conform protocolului Defcon 5 din partea noastră? Dar la o posibilă acțiune de represalii din partea sud-coreenilor, în Pyongyang? Care dintre generalii din RPDC e îndeajuns de țicnit

încât să fi autorizat o asemenea acțiune fără ştirea preşedintelui? Vreau, de asemenea, să revezi studiul pe care l-ai furnizat celor de la CONEX în privința Chinei. Spuneai că liderii chinezi n-ar fi dispuşi să se implice într-un eventual război în peninsulă, dar că anumite persoane oficiale ar putea exercita presiuni în acest sens. Notează-mi cine şi de ce. Şi trimite o copie ambasadorului Rachlin, la Beijing, ca să acționeze şi el în consecință.

Terminară de discutat – moment punctat întotdeauna de un uşor suspin de uşurare din partea directorului, de care, probabil, acesta nu era conştient – şi Liz se ridică. Hood apăsă pe buton, permițându-i să iasă. Înainte de închiderea uşii, Darrell McCaskey, omul de legătură al Centrului de Comandă cu Interpolul şi cu FBI-ul, intră în cameră. Hood îl salută pe bărbatul scund şi uscățiv, încărunțit prematur. După ce fostul agent al FBI-ului se aşeză, Hood apăsă pe o tastă şi monitorul se lumină, împărțindu-se în şase secțiuni egale. Cinci dintre ele erau imagini televizate în direct ale celorlalți participanți la întâlnirea din zori; cea de-a şasea îl reprezenta pe Bugs Benet, care avea să monitorizeze transcrierea convorbirilor. În partea de jos a ecranului apăru o bandă neagră. În cazul în care Hood trebuia să fie pus la curent cu vreo veste nouă din Coreea, Camera pentru Situații Excepționale a Centrului de Comandă avea să îi trimită un mesaj concis, care urma să defileze în segmentul respectiv al ecranului.

Hood nu înțelegea de ce era nevoie ca participanții la teleconferință să se vadă între ei, însă, atâta timp cât înaltele tehnologii erau disponibile, ele erau puse în aplicare, fie că era necesar, fie că nu. Toate maşinăriile astea îi aduceau aminte de o parodie science-fiction.

Sonorul celor şase imagini era controlat cu ajutorul tastelor funcționale şi, înainte de a le da drumul celorlalte, Hood apăsă pe F6, pentru a vorbi cu Bugs.

— A sosit Mike Rodgers?

— Nu încă. Dar echipa a pornit pe teren, aşa că va sosi din clipă-n clipă.

— Când ajunge, trimite-l încoace. Herbert are ceva nou pentru noi?

— Nu. Oamenii noştri infiltrați în RPDC au fost la fel de surprinşi ca şi noi de aceste evenimente. Herbert păstrează legătura cu KCIA, aşa că te anunțăm de îndată ce aflăm noutăți.

Hood îi mulțumi, după care îi privi pe rând pe colegii săi, în timp ce apăsa pe tastele de la FI la F5.

— Mă auziți cu toții?

Cinci capete se plecară în semn de încuviințare.

— Bun. Domnilor, am avut impresia – şi vă rog să mă corectați dacă credeți că greşesc – că preşedintele doreşte o intervenție hotărâtoare pentru rezolvarea acestui caz.

— O intervenție hotărâtoare şi victorioasă, adăugă micul chip al lui Av Lincoln.

— ... Şi victorioasă. Asta înseamnă că nu avem prea mult timp la dispoziție. Steve, eşti la curent cu dosarele politice.

Consilierul de la Siguranța Națională întoarse capul spre a privi un alt monitor aflat în fața sa.

— Politica noastră în peninsulă este dictată, desigur, de tratatul încheiat cu Sudul. În limitele acestuia, ne-am angajat la următoarele: să conlucrăm pentru păstrarea stabilității de ambele părți; să denuclearizăm Nordul, promovând Tratatul pentru Neproliferare Nucleară; să menținem un dialog permanent între Nord şi Sud; să urmăm procedura istorică de consultare a Chinei şi Japoniei; să ne implicăm fără întârziere în orice inițiativă întreprinsă de oricare dintre părți; şi, în sfârşit, să ne asigurăm că nu există o terță parte mai activă decât Statele Unite în întregul proces.

— Pe scurt, sintetiză secretarul de stat, stăm cu toate degetele înfipte în plăcintă.

Hood îşi îngădui un moment de reflecție, privindu-i pe rând pe toți. Nu era nevoie să îi invite la eventuale comentarii. Dacă vreunul dorea să spună ceva, avea să o facă.

— Aştept propuneri de strategii, spuse el. Mei, ce crede Statul major interarme că ar trebui să facem?

— Am discutat numai sumar problema, veni răspunsul, în vreme ce Mei îşi netezea cu două degete mustața subțire. Împreună cu Ernie, Greg şi Av am stat de vorbă înaintea sosirii tale la Casa Albă şi suntem cu toții de acord. Indiferent dacă atentatul a fost sau nu comandat de către oficialități, vom încerca să rezolvăm conflictul pe cale diplomatică. Vom asigura RPDC că dorim continuarea convorbirilor bilaterale şi intensificarea relațiilor comerciale şi vom asigura tot sprijinul pentru menținerea actualului regim.

— Avem o singură reținere, urmă blondul şi mai tânărul director al CIA, Greg Kidd. Vor fi oare câştigurile economice şi politice îndeajuns de mari pentru a determina Nordul să renunțe la pretențiile teritoriale? Coreea de Sud e ca Sfântul Graal pentru ei,

mai ales pentru unii dintre generali, care s-ar putea să nu se mulțumească deloc cu mai puțin. Cucerirea Sudului ar însemna un câştig enorm: programul de înarmare nucleară le împovărează destul de mult economia şi ar face nişte reduceri pe cinste dacă n-ar trebui să-şi facă griji în privința prezenței noastre nucleare acolo.

— Aşadar, s-ar putea să fie o situație în care ar fi mai de bun simț să purtăm un război convențional, în loc să continuăm o cursă disperată în domeniul armelor nucleare.

— Corect, Paul. Mai ales pentru că ei vor cu orice preț să ajungă din urmă Statele Unite.

— Dacă banii constituie o, chestiune atât de delicată, continuă Hood, în ce fel putem exercita presiuni în această direcție?

Av interveni:

— În acest moment, secretarul de stat adjunct discută la telefon cu Japonia. Situația e însă delicată. Ambele state coreene nutresc anumite resentimente față de japonezi, pentru atrocitățile comise în timpul celui de-al doilea război mondial, dar întrețin totodată relații de comerț cu Japonia. Dacă nu se vor putea menține în afara conflictului, e sigur că vor încerca să nu nedreptățească nici una dintre părți.

— Tipic, mormăi Mei.

— E de înțeles, îl contrazise Av. Japonezii se tem de un eventual război în peninsulă şi de posibilitatea extinderii acestuia.

— Mai trebuie luat în considerare încă un factor, spuse Greg Kidd. În cazul în care nu-şi va putea păstra neutralitatea, e de aşteptat ca Japonia să se alăture Nordului.

— Împotriva noastră?

— Da, chiar şi împotriva noastră.

— Tipic, repetă Mei.

— Relațiile financiare dintre Japonia şi RPDC sunt mai profunde decât ar putea părea la prima vedere. Lumea interlopă japoneză a investit din greu în Nord, din profiturile rezultate din comerțul cu droguri şi jocurile de noroc. Credem că aceasta s-a făcut cu acordul tacit al celor de la Tokio.

— De ce ar aproba guvernul una ca asta? se miră Hood.

— Fiindcă se tem că nord-coreenii ar avea rachete Nodong de tip „Scud”, capabile să traverseze marea. În cazul unui război, dacă nord-coreenii s-ar hotărî să joace totul pe o carte, japonezii ar putea să o încaseze serios. Cu toată publicitatea făcută, rachetele noastre Patriot au doborât destul de puține rachete Scud în timpul

războiului din Golf. Japonezii ne vor sprijini numai atâta timp cât nu se vor şti în pericol.

Hood tăcu vreme de câteva clipe. Avea sarcina de a trage concluzii şi de a anticipa consecinţele, indiferent cât de bizare păreau a fi lucrurile, la prima examinare. Se întoarse spre aghiotantul său, directorul-adjunct McCaskey.

— Darrell, cum se numeau ultranaţionaliştii japonezi, cei care au aruncat în aer bursa din Mexico City atunci când Bush a început să promoveze NAFTA?

— Liga Cerului Roşu.

— Da, ei sunt. Din câte ştiu, se împotrivesc apropierii dintre SUA şi Japonia.

— E adevărat, dar au revendicat imediat fiecare acţiune pe care au întreprins-o. Totuşi, ideea merită reţinută: ar putea exista o terţă parte implicată, ca de exemplu negustorii de arme din Orientul Mijlociu, care să fi mirosit o afacere trăsnet cu nord-coreenii. Am să-mi pun oamenii să cerceteze în această direcţie.

Fostul agent al FBI-ului se îndreptă spre computerul din celălalt colţ al încăperii şi începu să-şi contacteze sursele din Europa şi Asia, prin poşta electronică.

— Da, ideea e interesantă, m-am gândit şi eu la asta, încuviinţă George Kidd. Dar s-ar putea ca nu traficul de arme să fie motivaţia. Mi-am pus oamenii să studieze dacă nu cumva cineva încearcă să ne atragă într-un război, pentru a-şi putea face de cap – irakienii sau haitienii, de pildă. Ei ştiu că opinia publică americană nu ar accepta implicarea noastră în două războaie simultan. Dacă ne-ar determina să ne băgăm în rahatul din Coreea, ar fi liberi să-şi vadă de propriul lor război, fără să-i împiedice nimeni.

Hood aruncă o privire spre micuţa imagine a lui Bugs Benet.

— Notează toate astea în lista de opţiuni, ca o notă de subsol, cu indicativul PROBLEMĂ. Când Rodgers va sosi naibii odată, îl voi pune să conceapă o addenda, împreună cu Martha.

Ridică din nou privirea spre monitor.

— Av, cum stăm cu chinezii?

— Am discutat cu ministrul lor de externe exact înaintea acestei întâlniri. Insistă că nu vor război la graniţa cu Manciuria, dar ştim şi că n-ar fi de acord cu existenţa unui stat coreean unificat Cu timpul, acesta ar deveni o putere capitalistă care ar trezi invidii şi agitaţie în propria lor ogradă. În cel dintâi caz, ar avea de-a face cu o invazie de refugiaţi coreeni, iar în cel de-al doilea cu o mulţime

de chinezi care-ar încerca să fugă în Coreea pentru a-şi lua partea din plăcintă.

— Dar Beijingul continuă să furnizeze sprijin financiar şi militar Nordului.

— O cantitate destul de mică.

— Şi, în caz de război, sprijinul ăsta ar creşte sau ar înceta?

Av ridică din umeri.

— Din punct de vedere politic, şansele sunt egale pentru ambele variante.

— Din păcate, trebuie să cădem de acord în această privință. Poate vreunul dintre voi să-mi spună ceva mai concret?

— Dar tu ce crezi? întrebă Burkow.

Hood îşi aminti de profilele psihice ale lui Liz Gordon şi se hotărî să îşi asume riscul.

— Presupunem că vor continua să furnizeze Nordului acelaşi sprijin ca şi până în prezent, chiar şi în cazul izbucnirii unui război. Asta le-ar îngădui să-şi sprijine întrucâtva vechii aliați, fără să-şi ridice în cap Statele Unite.

— Sună rezonabil, mustăci Burkow. Dar, scuză-mă, cred că ai omis un punct important. Dacă chinezii se vor hotărî, totuşi, să-şi mărească sprijinul şi preşedintele acționează bazându-se pe varianta asta, o vom încasa. Dacă, totuşi, îl determinăm să trimită efective importante în Marea Galbenă, pentru a putea lovi Nordul, dar şi pentru a ține China sub observație şi chinezii nu reacționează, vom putea răsufla cu toții uşurați.

— Doar dacă ei nu vor considera manevrele noastre navale drept o amenințare la adresa lor, punctă secretarul apărării, Colon. În cazul ăsta, i-am putea forța să se implice.

Hood căzu pe gânduri.

— Vă sugerez să încercăm s-o lăsăm mai moale cu China.

— De acord, îl susținu Colon. Nu văd aproape nici un motiv care să ne determine să atacăm rutele de aprovizionare ale chinezilor şi, deci, nici un motiv pentru a ne trimite tunurile în regiunea lor.

Hood se bucură, dar nu fu deloc surprins de reacția lui Colon. Nu făcuse niciodată armata – scăpase de recrutarea din 1969 – dar unul dintre primele lucruri pe care le aflase despre ofițeri fusese că erau ultimii care opinau pentru recurgerea la forță. Şi, chiar şi atunci când o făceau, voiau să ştie dinainte, foarte clar, care erau strategiile de salvare ale trupelor pe care le comandau.

— De acord cu tine, Ernie, spuse Av. Chinezii s-au obişnuit cu prezența noastră militară în Coreea, de aproape o jumătate de

secol. Se vor face că nu bagă de seamă, în cazul izbucnirii unui război, dacă vom fi siliți să recurgem la forță. Categoric, vor fi încântați să joace rolul Marelui Părinte Alb, încercând să pună lucrurile la punct pentru noi.

Hood apăsă pe tasta F6, apoi simultan pe Control şi FI, pentru a vedea cum arăta documentul în curs. Transcrierea făcută de Bugs Benet fusese transferată împreună cu toate datele aferente într-un dosar consacrat listei de opțiuni. La sfârşitul întrevederii, Hood avea să poată trece în revistă transcrierea brută, adăugând sau eliminând ceea ce trebuia şi, foarte curând, documentul avea să poată fi înmânat preşedintelui.

Citi rapid documentul şi ajunse la concluzia că totul fusese deja discutat, cu excepția opțiunilor militare şi a opiniei echipei de comandă în privința folosirii sau nu a acestora.

— Bun, spuse el într-un târziu. Bine lucrat. Şi-acum, haideți să vedem ce facem cu ceea ce ne-a mai rămas de discutat.

Bazându-se în principal pe sugestiile secretarului apărării, Colon şi pe cele ale şefului statului-major interarme, Parker, consultând dosarele referitoare la această zonă, echipa de comandă recomandă o apropiere gradată de prezența integrală pe câmpul de luptă: o desfăşurare lentă, dar continuă, a trupelor, tancurilor şi artileriei, precum şi constituirea unor depozite de rachete Patriot şi de arme nucleare, biologice şi chimice, în alertă permanentă, gata de acțiune.

Neexistând noi informații de la KCIA şi, de vreme ce McCaskey nu încheiase încă verificarea teroriştilor internaționali, echipa de comandă îşi încheie întâlnirea recomandând ca preşedintele să încerce o acțiune pe cale diplomatică pentru rezolvarea crizei.

Hood le acordă membrilor echipei de comandă un interval de treizeci de minute pentru a revedea ciorna listei de opțiuni şi pentru a însera eventuale observații, înainte de a începe redactarea formei finale a documentului. Odată întrevederea încheiată, Bugs îşi drese glasul.

— Domnule director, adjunctul dumneavoastră, domnul Rodgers, doreşte să vă vorbească.

Hood ridică privirea spre ceasul care continua numărătoarea inversă; Rodgers nu fusese de găsit timp de aproape trei ore. Hood spera că avea să îi ofere o explicație satisfăcătoare.

— Trimite-l încoace chiar acum, Bugs.

Bugs îi aruncă o privire stânjenită, părând că ar vrea să-şi lărgească nodul de la cravată. Se înroşise ca un rac.

— Nu pot să fac asta, domnule.
— De ce? Unde e?
— La telefon.
Hood îşi aminti de presimțirea ciudată avută atunci când Rodgers îl citase pe lordul Nelson. Chipul i se întunecă.
— Unde e?
— Să vedem… E undeva deasupra graniței dintre Virginia şi Kentucky.

21

Marți, ora 21,
Seul

Ieşind de la ambasadă, Gregory Donald se hotărî să se plimbe puțin. Era nerăbdător să ajungă la bază, la căpătâiul soției sale şi ştia că avea să fie nevoit să îi sune pe părinții ei, pentru a le da cumplita veste. Avea însă nevoie de puțin timp pentru a se reculege şi pentru a reflecta. Sărmanul ei tată şi fratele ei mai tânăr aveau să fie copleşiți de durere, cu siguranță, îi venise însă o idee pe care voia să o rumege nițel.

Porni încet pe vechea alee Chongjin, trecând pe lângă tarabele luminate cu lampioane colorate şi împodobite cu fanioane vii în lumina felinarelor străzii. Zona era mai aglomerată decât de obicei, umplută de curioşii veniți să arunce o privire la locul exploziei. Făceau fotografii, filmau cu videocamere sau culegeau aşchii de metal, ca amintire.

Îşi cumpără tutun proaspăt la o tarabă, o marcă din Coreea; voia să simtă un miros şi un gust în ton cu aceste clipe, pentru a-şi reaminti dragostea sfâşietoare pe care i-o purta lui Soonji.

Biata Soonji! Renunțase la un post de profesoară în domeniul ştiințelor politice pentru a se căsători cu el şi pentru a contribui la expatrierea unor coreeni în Statele Unite. Nu se îndoise niciodată de afecțiunea pe care i-o purta soția sa, dar se întrebase mereu în ce măsură dragostea fusese cea care o determinase să se căsătorească şi cât se datora faptului că, împreună cu el, ea avusese mai multe şanse de a ajunge în Statele Unite. Nici măcar acum nu se simțea vinovat pentru aceste gânduri. Dacă nu altceva, chiar şi voința ei de a renunța la o carieră la care ținea, căsătorindu-se cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse, pentru a-i ajuta pe alții, o făcea să crească în ochii lui. În cei şaizeci şi doi de ani de viață, ajunsese la concluzia că oamenii implicați şi nu societatea, determină relațiile interumane. În cazul său şi al lui Soonji, aşa se întâmplase.

Fără să se oprească, îşi aprinse pipa şi flacăra chibritului îi jucă o clipă în ochii umezi de lacrimi. Avea impresia că s-ar putea

întoarce din drum, ar putea intra în ambasadă, ar ridica receptorul şi ar suna-o ca s-o întrebe ce citea sau ce mâncase, aşa cum făcea în fiecare seară pe care nu o petreceau împreună. I se părea de neconceput că aceste lucruri nu mai erau posibile. Era nefiresc. Aşteptând să treacă strada, izbucni în plâns. *Va mai conta vreodată ceva?*

Acum, nu credea asta. Indiferent cât de mult se iubiseră, între ei existase dintotdeauna o admirație reciprocă. Şi el şi Soonji fuseseră întotdeauna conştienți că, indiferent dacă altcineva nu avea să le aprecieze faptele, celălalt avea să o facă. Râdeau şi suspinau împreună, discutau şi se certau, apoi se împăcau, sărutându-se, sufereau împreună pentru coreenii care munceau din greu, supuşi la tot felul de brutalități în oraşele Americii. Ar fi putut să-şi continue viața de unul singur, dar parcă nu mai avea nici un rost. Mintea şi nu sufletul l-ar fi purtat înainte. Sufletul său murise în seara aceasta, cu puțin înainte de ora şase.

Şi totuşi, mai exista în el o flacără ce se întețea tot mai mult, pe măsură ce reflecta la actul în sine. La explozie. Cunoscuse tragedii şi înfruntase pierderi de-a lungul vieții sale, pierduse destui prieteni în accidente de maşină, în prăbuşiri de avioane, sau chiar în urma unor asasinate. Dar toate aceste pierderi fuseseră fie rodul întâmplării, fie al unei intenții precise: soarta fusese de vină, sau o anume persoană care vizase o alta, pentru anumite fapte concrete. Însă nu reuşea cu nici un chip să înțeleagă şocanta nedreptate care lăsa cuiva dreptul de a comite un act orbesc, cum fusese cel ce-i luase viața lui Soonji şi a celorlalți. Ce cauză putea fi într-atât de importantă încât să fie nevoie de moartea unor inocenți pentru a atrage atenția asupra ei? A cui voință sau viziune despre lume era într-atât de puternică, încât trebuia să fie satisfăcută astfel?

Donald nu ştia, dar ar fi vrut să afle. Voia ca făptaşii să fie prinşi şi executați. În timpurile de demult, coreenii îi decapitau pe ucigaşi şi le lăsau capetele înfipte în pari, drept hrană păsărilor, pentru ca sufletele lor să rătăcească veşnic, oarbe, surde şi mute. Asta ar fi vrut să fie pedeapsa acelor oameni. Asta, pentru ca ei să nu o întâlnească pe Soonji în viața de apoi: în naiva ei bunătate, ea ar fi fost în stare să îi ia de mână şi să îi conducă într-un loc sigur şi călduț.

Se opri în dreptul intrării unui cinematograf, gândindu-se la urmele găsite şi la flaconul de apă minerală. Se trezi dorindu-şi cu ardoare să facă parte din echipa lui Hwan, nu doar pentru a-i aduce pe atentatori în fața justiției, ci şi pentru a-şi uita durerea.

Şi totuşi, exista poate o altă misiune pentru el, una care l-ar fi ajutat să ajungă la capăt înaintea celor de la KCIA. Avea să aibă nevoie de ajutorul şi încrederea generalului Norbom pentru a reuşi şi, într-un fel sau altul, de convingerea că ea, Soonji, ar fi fost de acord cu ceea ce avea de gând să facă.

Gândul la Soonji îi umplu din nou ochii de lacrimi, care i se scurseră pe obraji. Apropiindu-se de bordură, Donald chemă un taxi şi îi ceru şoferului să-l ducă la baza americană.

22

Marți, ora 7:08,
Granița dintre Virginia şi Kentucky

Rodgers îşi apăsă căştile pe urechi şi, în ciuda faptului că volumul era dat la maximum, tot îi fu greu să urmărească spusele lui Paul Hood. Se aşteptase la asta; atunci când îşi pusese căştile, ştiuse că n-avea să aibă parte de o conversație caldă, prietenească; şi nici nu avea.

Poate c-ar fi fost mai bine dacă ar fi strigat, măcar l-ar fi putut auzi ca lumea. Dar Hood nu obişnuia să strige. Când se înfuria, vorbea încet, măsurându-şi cu grijă fiecare cuvânt, de parcă i-ar fi fost teamă să nu scape, din mânie, vreunul nepotrivit Nici el nu ştia de ce, dar Rodgers şi-l închipuia atunci pe Hood încins cu un şorț şi ținând în mâini o lopată lată, rostind cuvintele ca şi cum ar fi vârât cu grijă nişte blaturi cu pizza într-un cuptor.

— M-ai lăsat descoperit, spunea el. Acum, Martha e pe post de adjunct al meu.

— Se descurcă, Paul, strigă el în microfon. Am simțit că locul meu e aici, lângă băieți, la prima noastră misiune externă.

— Nu tu trebuia să hotărăşti asta. Ar fi trebuit să mă consulți înainte de a pleca.

— Ştiam că vei fi foarte ocupat. N-am vrut să te deranjez.

— N-ai vrut să te refuz, Mike. Măcar atât recunoaşte. Nu-ți bate joc de mine.

— E-n regulă, recunosc.

Rodgers aruncă o privire spre locotenent-colonelul Squires, care se prefăcea că nu îl ascultă. Generalul începu să bată darabana pe carcasa radioreceptorului, sperând că Hood avea să ştie când să înceteze cu reproşurile: era cel puțin la fel de bine pregătit ca şi directorul, îndeosebi în chestiunile militare şi n-avea de gând să rabde prea multe mustrări. Cu atât mai mult cu cât acestea veneau din partea unui tip care, în vremea când el însuşi conducea o brigadă de blindate în Golful Persic, se distra la petreceri de binefacere alături de Julia Roberts şi Tom Cruise.

— În sfârşit, Mike, asta e. Eşti acolo şi n-avem cum să

schimbăm situația, spuse Hood. Cum facem ca să-ți pot exploata capacitățile la maximum?

E bine. A ştiut să se oprească la timp.

— Deocamdată, îi răspunse Rodgers, te rog să mă ții la curent cu toate noutățile şi, dacă va trebui să acționăm, să ai grijă ca oamenii mei să simuleze totul, dinainte, pe calculator.

— Deocamdată, singura noutate este că preşedintele ne-a încredințat conducerea echipei de comandă. Vrea să joace dur, se pare.

— Mă bucur.

— Vom sta de vorbă despre toate astea mai târziu, la o pizza stropită cu bere, când totul se va fi terminat cu bine. Deocamdată, ordinul meu este să vă continuați drumul spre destinația stabilită. Vă vom chema prin radio în cazul în care apar noutăți sau noi ordine.

— Am înțeles.

— Şi... Mike?

— Da?

— Lasă-i pe băieți să ducă greul, Medievalule.

Cei doi îşi luară apoi la revedere şi Rodgers răsuflă uşurat, cu gândul la evocarea personajului lor preferat din emisiunea de varietăți de sâmbătă seara. Şi totuşi, ceea ce îl unsese la inimă fusese referirea la pizza. Poate că fusese doar o coincidență, dar Hood avea un instinct incredibil în a detecta slăbiciunea tuturor pentru cutare sau cutare lucru. Rodgers se întrebase adeseori dacă Hood îşi dezvoltase aceste talente de când intrase în politică, sau dacă nu chiar ele fuseseră cele ce îl călăuziseră spre o atare carieră. Ori de câte ori Rodgers ar fi avut chef să-i tragă o mamă de bătaie lui Hood, îşi amintea că nu degeaba acesta ajunsese în vârf... Oricât de mult şi-ar fi dorit el postul directorului, pentru sine.

Şi-ar fi dorit, de asemenea, ca Hood să i se alăture o dată într-un raid de beții, în loc să se poarte de parcă ar fi candidat pentru titlul de „Cel mai bun familist”. Probabil că s-ar fi distrat de minune, căci unele dintre fetele pe care le cunoştea ar fi reuşit să-l determine pe Hood s-o lase mai moale, în cele din urmă. Un corector mai relaxat ar fi făcut viața tuturor mai uşoară.

Rodgers îşi sprijini capul de învelişul rece, din tablă de aluminiu, al pereților cabinei. Îşi trecu mâna prin părul negru ce începuse să încărunțească şi pe care şi-l tunsese „perie” cu o zi înainte.

Ştia că Hood nu se putea schimba, aşa cum nici el însuşi nu putea deveni alt om şi poate că aşa şi trebuia să fie. Cum îi spusese Laodamas lui Ulise? „Intră în jocurile noastre, aşadar; uşurează-ţi inima de necazuri.” Ce fel de oameni ar fi devenit şi unul şi altul, dacă rivalitatea nu i-ar fi stârnit, mânându-i din urmă? Dacă Ulise nu s-ar fi angajat în competiţie şi n-ar fi câştigat la aruncarea discului, n-ar fi fost invitat la palatul lui Alcinou şi n-ar fi primit darurile ce se dovediseră a-i fi atât de folositoare în lunga sa călătorie către casă.

— Domnule, îl interpelă Squires, trezindu-l din reverie. N-aţi vrea să începem trecerea în revistă a misiunii? Vom avea nevoie de vreo două ore.

— Ba da, cum să nu? rosti Rodgers. Asta-mi va uşura inima de necazuri.

Squires îi aruncă o privire uimită şi se mută lângă el pe bancă.

23

Marți, ora 7:10,
Centrul de Comandă

Liz Gordon se afla în micul ei birou, decorat doar cu o fotografie a preşedintelui, cu autograf, o carte de vizită a lui Freud şi, pe uşa dulapului, o țintă din lemn împodobită cu chipul lui Carl Gustav Jung pentru aruncat săgeți minuscule, dăruită de cel de-al doilea fost soț al ei.

De cealaltă parte a mesei spartane, de metal, psihologul asociat Sheryl Shade şi asistentul James Solomon lucrau aplecați asupra unor laptopuri cuplate la computerul Peer-2030 al lui Liz.

Liz îşi aprinse încă un Marlboro de la mucul încă nestins al celeilalte țigări şi privi gânditoare monitorul. Expiră fumul şi spuse:

— Se pare că din datele noastre reiese că preşedintele Coreei de Nord e un cetățean de treabă. Ce zici?

Sheryl încuviință.

— Toate caracteristicile studiate tind spre medie, sau ceva pe-aproape. Relația cu mama sa e foarte puternică... are o prietenă de multă vreme... reține datele de naştere ale celor apropiați... nu prezintă nici un fel de aberații sexuale... are un regim alimentar normal... bea puțin, numai ocazional. Avem de asemenea şi declarația doctorului Hwong, cum că se străduieşte să folosească doar cuvinte care exprimă idei şi nu încearcă să-şi epateze auditoriul cu un vocabular extrem de bogat. Iar în dosarele noastre nu am descoperit nimic care să indice că vreun membru al anturajului său i-ar purta pică din vreun motiv sau altul. Dacă avem de-a face cu un terorist, el sau ea nu face parte din cercul intim al preşedintelui.

— Corect, întări Liz. Jimmy, tu ce-ai descoperit?

Tânărul clătină din cap.

— Nimic care să indice o viitoare agresiune, în *Zonghua Renmin Gonghe Giio. Î*n conversațiile private înregistrate de ai noştri şi de CIA de la ultimul nostru raport încoace – ultimele datând de ieri, de lă ora 7 – preşedintele, premierul, secretarul general al

Partidului Comunist, precum şi toate celelalte personaje proeminente ale Chinei şi-au exprimat dorința de a evita orice fel de confruntări în peninsulă.

— Aşa că ne întoarcem de unde am pornit, spuse Liz, învăluită de un nor de fum. Metodologia e corectă, concluziile sunt corecte, aşa că putem trimite blestematele astea de găselnițe celor în cauză.

Trase din nou cu sete din țigară şi-i ceru lui Solomon să expedieze prin fax numele celor mai militanți dintre liderii chinezi pe adresa ambasadorului Rachlin de la Beijing.

— Nu cred că ne putem aştepta la vreo surpriză din partea lor, dar Hood vrea să-şi acopere spatele.

Solomon o salută cu doua degete, îşi decuplă laptopul şi dispăru în biroul său, închizând uşa în urma sa.

— Cred că Paul va fi în sfârşit satisfăcut, rosti Liz.

Trase din nou din țigară, în vreme ce Sheryl îşi decupla la rândul ei computerul şi înfăşură cablul. Liz o urmări, concentrată.

— Cam câți crezi că sunt în total, Sheryl? Şaptezeci şi opt de oameni?

— Adică... Aici, la Centrul de Comandă?

— Da. Sunt şaptezeci şi opt aici, plus alți patruzeci şi doi de oameni de legătură cu Departamentul Apărării şi CIA, plus cei doisprezece din echipa de intervenție şi oamenii pe care îi împrumută, la nevoie, de la Baza Andrews. În total, cam o sută patruzeci. Aşadar, de ce, când o sută patruzeci de oameni foarte, foarte pricepuți în meseriile lor ne tratează prieteneşte şi ne vorbesc deschis, de ce să-mi pese, cât negru sub unghie, de ceea ce crede Paul Hood despre noi? De ce nu pot, pur şi simplu, să-mi fac treaba, să-i dau ceea ce-mi cere şi să merg să beau liniştita o cafea?

— Fiindcă de dragul lui căutăm adevărul, iar el caută o cale de a-l folosi cum se cuvine.

— Chiar crezi asta?

— E-n firea lui s-o facă. Tu te simți frustrată din pricina bărbăției de care dă el dovadă. Îți aminteşti mereu de profilul lui psihic: e ateu, urăşte opera şi n-a folosit niciodată droguri psihotrope în anii şaizeci, când erau la modă. Dacă nu poate să pipăie ceva, nu poate să integreze ceva în efortul său productiv de zi cu zi, înseamnă că acel „ceva” nu merită atenție. Dar, într-o anume privință, ar trebui să ne bucurăm că este aşa.

— Cum adică? întrebă Liz cu un glas obosit, dar tocmai atunci computerul îi atrase atenția printr-un semnal sonor.

— Mike Rodgers e plămădit din acelaşi aluat. Dacă nu ar avea aceste trăsături comune, s-ar sfâşia reciproc, prin aluzii şi din priviri, chiar mai rău decât o fac acum.

— Păgânul şi Creştinul de la Centrul de Comandă.

Blonda subțire ridică un deget, în semn de apreciere.

— Îmi place expresia asta.

— Dar ştii o chestie, doamnă doctor Shade? Cred că la mijloc mai e ceva...

Shade păru interesată.

— Zău? Ce anume?

Liz îi zâmbi.

— Îmi pare rău, Sheryl. Mulțumită miracolului poştei electronice, văd că Ann Farris şi Lowell Coffey al II-lea vor să stea de vorbă cu mine imediat Vom termina discuția asta puțin mai târziu.

Spunând asta, psihologul şef răsuci cheia care bloca accesul la computerul ei, o vârî în buzunar şi ieşi, lăsând în urmă o asistentă dezorientată.

Înaintând cu paşi vioi pe coridor, Liz îşi vârî încă o lamelă de gumă de mestecat în gură – satisfacția pură a rumegării! Şi îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Fusese nedrept din partea ei să-i facă una ca asta lui Sheryl, dar era un exercițiu folositor. Sheryl era nouă, proaspăt ieşită de la NYU şi doldora de informații culese din cărți – cu mult mai multe decât citise Liz însăşi, la vremea ei, cu zece ani înainte. Avea însă nevoie să exploreze teritorii mintale fără să se folosească de o hartă, să-şi descopere propriile căi. Iar enigma cu care o pricopsise Liz – *de ce-i pasa şefei mele atât de mult de ceea ce crede şeful ei* – o va ajuta să-şi croiască propriul drum, trecând-o prin procesul dilemelor: *O fi îndrăgostită de el? Nu e mulțumită de viața pe care o duce cu soțul ei? Îşi doreşte să avanseze şi, dacă-i aşa, ce consecințe ar avea avansarea ei pentru mine?* O asemenea călătorie ar duce-o într-o mulțime de locuri interesante, a căror cunoaştere avea să-i fie de folos.

Adevărul era că lui Liz îi plăcea la nebunie cafeaua şi nu-i păsa deloc de Hood atunci când se afla în fața unei ceşti aburinde. Neîndemânarea – sau lipsa lui de dorință – de a sesiza importanța muncii ei n-o deranja. Îl crucificaseră pe Iisus şi-l închiseseră pe Galilei, dar asta nu afectase în nici o privință adevărul spuselor lor.

Nu, ceea ce o deranja de fapt era felul său diplomatic de a o trimite la plimbare. O ascultase politicos şi conştiincios,

introducând frânturi din spusele ei în strategiile şi dosarele sale, de nevoie, nu fiindcă ar fi crezut-o cu adevărat. Aşa cerea protocolul Centrului de Comandă. Dar, fiindcă nu avea încredere în munca ei, ea era întotdeauna prima chemată atunci când ceva nu mergea bine. Ura chestia asta şi-şi jurase că, într-o bună zi, avea să-i trimită profilul psihologic pe care i-l întocmise lui Pat Robertson.

Nu, n-ai s-o faci, îşi spuse ea, ciocănind discret la uşa lui Ann Farris. Dar gândul acesta o liniştea de fiecare dată când el reuşea să o înfurie.

Washington Times o declarase cândva pe Ann Farris drept una din cele mai ispititoare tinere divorțate din capitala națiunii. Trei ani mai târziu, făcea încă parte din aceeaşi categorie.

Având o înălțime de un metru şaptezeci, cu părul negru strâns la spate şi prins întotdeauna cu o agrafă după ultimul răcnet al modei în materie, cu o dantură perfectă şi nişte ochi de un ruginiu închis, Ann Farris era o femeie pe care puțini o înțelegeau cu adevărat la Washington. Posesoarea unei licențe în ziaristică la Bryn Mawr şi a unui masterat în administrație publică la Greenwich, Connecticut, fusese hărăzită de nobila ei familie unei cariere pe Wall Street, alături de tatăl ei şi, mai târziu, unui post de vicepreşedinte la vreo firmă selectă, cu posibilități nelimitate.

Când colo, ea preferase să lucreze ca reporter politic la *The Hour* din Norwalk, vreme de doi ani. Apoi aterizase pe postul de secretar de presă al iconoclastului guvernator al statului şi se căsătorise cu un comentator de la radio cu idei ultraliberale. Se retrăsese de pe scenă vreme de doi ani, pentru a se consacra creşterii fiului ei. Divorțase atunci când, în urma unor reduceri de personal, soțul ei fusese dat afară şi îşi găsise consolarea în brațele unei văduve bogate din New Haven. Mutându-se la Washington, Arin îşi găsise o slujbă ca secretară de presă a unui tânăr senator, un bărbat atent şi strălucit, căsătorit însă. Curând după aceea, avusese o relație cu acesta, prima dintr-un şir de multe relații satisfăcătoare din toate punctele de vedere pe care le avusese cu bărbați străluciți şi atenți, dar căsătoriți. Unul dintre aceştia deținuse o funcție mai înaltă decât cea de vicepreşedinte.

Cea din urmă relație nu figura în dosarul ei psihologic, dar Liz ştia, fiindcă Ann i se destăinuise. Îi mai mărturisise – deşi era un lucru evident – că făcuse o pasiune pentru Paul Hood şi nutrea tot soiul de fantasme exotice în privința acestuia. Frumoasa cu trup

de statuie era foarte sinceră în privința relațiilor ei şi-i amintea lui Liz de o colegă de la şcoala catolică, Meg Hughes, care era grijulie şi politicoasă în prezența călugărițelor, dar care, de îndată ce acestea nu se mai aflau prin preajmă, îşi dădea la iveală cele mai întunecate secrete.

Liz se întreba adeseori dacă Ann se încredea în ea fiindcă era psiholog, sau fiindcă nu o considera o rivală de temut.

Vocea răguşită a lui Ann o îndemnă să intre.

În birou plutea o aromă unică, un parfum de pin amestecat cu mireasma de mosc a ziarelor înrămate, dintre care unele datau din vremurile dinaintea Revoluției. Erau peste patruzeci de asemenea prime pagini puse în ramă pe pereți, iar Ann susținea că era un exercițiu interesant să citească articolele şi să se întrebe cum ar fi rezolvat fiecare criză în parte.

Liz îi zâmbi fugar lui Ann şi dădu din cap cu reținere în direcția lui Lowell Coffey al II-lea. Tânărul jurist era în picioare; ca întotdeauna îşi admira unul din obiectele prețioase pe care le purta; de data aceasta, era vorba de butonii încrustați cu diamante.

Un soi de masturbare a banilor, îşi zise Liz. Spre deosebire de Ann, Coffey Percy Bogătanul îşi urmase părinții, adoptându-le stilul de viață gen Beverly Hills şi grandilocvența şchioapă gen Alpha-Gamma-Kappa. Purta întotdeauna cel puțin un obiect care costa mai mult decât salariul său pe un an: o cravată Armâni, un stilou cu peniță de aur Flagge sau un ceas-brățară Rolex. Liz nu-şi dădea seama cu precizie dacă o făcea pentru propria sa plăcere, pentru a atrage mereu atenția asupra portofelului burduşit, sau dacă era câte ceva din ambele variante. În orice caz, era mult prea evidentă autoadmirația sa şi, deci, enervantă. Enervante erau şi freza corectă a părului de un blond cenuşiu, unghiile prea îngrijite şi costumul perfect, gri, din trei piese, ce purta marca Yves Saint-Laurent. Odată, Liz îl implorase pe Hood să monteze o cameră ascunsă în biroul lui, pentru a se lămuri, odată pentru totdeauna, nu *dacă*, ci cât timp se admira Coffey în oglindă, atunci când era singur.

— O dimineață minunată, Liz, rosti Coffey.

— Noroc, Doi, Bună, Ann.

Ann zâmbi, făcându-i cu mâna. Stătea dincolo de biroul masiv, în loc să şadă pe tăblia acestuia, ca de obicei. Era o modalitate de a-i sugera lui Coffey să-şi reprime instinctele, îşi închipui Liz. Absolventul de la Yale era prea şmecher sau prea laş pentru a-şi

da frâu liber pornirilor sexuale, dar felul său mieros de a se gudura pe lângă Ann îl făcuse pe acesta mai antipatic decât reducerile de salariu.

— Mulțumesc că ai venit, Liz, spuse Ann. Îmi pare rău că trebuie să te amestecăm şi pe tine în astea, dar Lowell a insistat, întoarse monitorul computerului către Liz.

— Paul vrea o declarație de presă până la ora opt şi-am vrea să ne spui care va fi reacția liderilor nord-coreeni.

Liz îşi sprijini brațele încordate de marginea biroului.

— Asta nu e treaba lui Bob Herbert?

— Din punct de vedere tehnic, da, răspunse Coffey cu glasul său catifelat. Dar anumite expresii alese de Ann mi se par a flirta cu genul pamfletar. Nu ştiu dacă sunt sau nu îndreptățite, dar aş vrea să aflu dacă cei vizați vor reacționa sau nu.

— Vrei să ştii dacă preşedintele Coreei de Nord ne va da în judecată?

— Ariei Sharon a făcut-o.

— A dat în judecată revista *Time,* nu guvernul Statelor Unite.

— Da, dar chemarea în justiție a guvernului ar fi o ocazie minunată pentru oropsita Coree de Nord de a atrage valuri de simpatie.

Coffey se aşeză, renunțând la contemplarea butonilor şi începu să se joace cu nodul cravatei sale negre.

— Doamnelor, credeți că merită să riscăm să fim siliți să ne dezvăluim sursele, modalitățile de operare şi toate celelalte? Eu nu prea cred.

— Ai dreptate, Doi, deşi n-ar fi posibil din punct de vedere legal: nu poți da în judecată guvernul unei țări suverane.

El afişă o expresie nițel ofuscată şi îi arătă cu degetul monitorul. Deşi nu-i plăcea ideea de a se supune, Liz îşi mută privirea spre ecran.

— Mulțumesc, spuse Ann, atingându-i podul palmei.

Liz continuă să-şi mestece guma, în vreme ce citea pasajul subliniat. Exprimarea era scurtă şi concisă:

> *Nu credem că poporul Republicii Populare Democrate Coreene doreşte războiul şi condamnăm zvonurile potrivit cărora însuşi preşedintele nord-coreean ar fi ordonat atacul. Nu există indicii care să ateste că el ar fi fost silit să o facă, la insistențele unor ofițeri partizani ai liniei dure, opuşi reunificării şi compromisului.*

Liz se întoarse spre Coffey.

— Ei! Şi?

— Am cercetat. Astfel de zvonuri n-au fost nicăieri date publicităţii.

— Nu, fiindcă explozia a avut loc în urmă cu numai trei ore.

— Exact. Asta face să fim cei dintâi care consemnăm negru pe alb zvonurile respective; probabil din cauză că Bob Herbert a fost singurul care le-a exprimat.

Liz îşi scarpină fruntea, gânditoare.

— Dar noi condamnăm zvonurile.

— Asta n-are nici o importanţă. Introducem posibilitatea, chiar şi infirmând-o, iar din punct. De vedere legal, ne asumăm un risc. Trebuie să ne dovedim capabili să evităm maliţiozitatea.

Ann îşi încrucişă braţele.

— Am nevoie de pasajul ăsta, Liz, sau de un altul foarte asemănător. Încercăm să le dăm de înţeles nord-coreenilor că, dacă preşedintele lor şi consilierii săi militari se află în spatele întregii afaceri, îi vom termina. Iar dacă nu sunt, atunci comunicatul nostru va putea fi luat ca atare: suntem şocaţi de zvonurile respective.

— Şi vreţi ca eu să vă spun cum vor reacţiona atunci când vor citi asta.

Ann încuviinţă din cap.

Liz începu să mestece mai lent Nu suporta ideea de a-i face pe plac lui Coffey, dar nu putea lăsa această antipatie să îi influenţeze gândirea. Reciti pasajul.

— Preşedintele nu e chiar atât de naiv încât să nu se aştepte ca noi să ne gândim şi la aşa ceva. Dar e şi îndeajuns de mândru încât să se simtă jignit de felul în care îl arătăm cu degetul.

Ann păru dezamăgită. Coffey pufni, superior.

— Ai vreo sugestie? întrebă Ann.

— Două. În rândul cu... *şi condamnăm zvonurile potrivit cărora însuşi preşedintele nord-coreean ar* aş schimba *preşedintele* cu *guvernul.* Asta ar depersonaliza problema.

Ann o privi lung, după care încuviinţă.

— Bine. Cu asta sunt de acord. Altceva?

— Chestiunea următoare e mai cu dichis. Acolo unde ai scris: *Nu există indicii care să ateste că el ar fi fost silit să o facă, la insistenţele unor ofiţeri partizani ai liniei dure, opuşi reunificării şi compromisului,* aş spune ceva de genul: *Credem că preşedintele*

continuă să reziste presiunilor ofițerilor adepți ai liniei dure, opuşi reunificării şi compromisului. Asta le-ar sugera totuşi nord-coreenilor că suntem conştienți de existența liniei dure şi, în acelaşi timp, l-ar scoate basma curată pe preşedinte.

— Dar dacă el nu-i chiar atât de nevinovat cum pare? întrebă Ann. Nu ne facem de râs dacă se dovedeşte că el a fost în spatele întregii afaceri?

— Nu cred, spuse Liz. Asta l-ar face să pară şi mai ticălos în ochii opiniei publice, fiindcă ne-a trădat încrederea acordată.

Ann îşi mută privirea de la Liz spre Coffey.

— De acord, spuse Coffey. Practic, transmitem acelaşi mesaj, dar fără înțelesuri ascunse.

Ann căzu un timp pe gânduri, după care transcrise schimbările. Salvă documentul în memoria computerului, după care îi întinse mouse-ul lui Liz, spunând:

— Te pricepi, nu glumă. N-ai vrea să schimbăm locurile?

— Nu, mulțumesc, îi răspunse Liz. Prefer să am de-a face cu propriii mei psihopați.

Aruncă o privire piezişă către Coffey.

Ann dădu din cap zâmbind, în vreme ce Liz mânuia mouse-ul pentru a-şi accesa parola şi a o copia în dreptul documentului. Codul ei avea să rămână înscris în dreptul schimbărilor operate, fără să apară însă în comunicatul tipărit destinat presei.

În timp ce Liz se pregătea să salveze documentul adnotat, ecranul albastru se întunecă şi bâzâitul computerului încetă.

Ann se aplecă, crezând că scosese aparatul din priza de sub birou, din greşeală. Dar ştecherul era la locul său, iar lumina indicatoare dovedea prezența curentului în rețea.

Din birourile vecine se auziră strigăte înfundate. Coffey se îndreptă spre uşă şi aruncă o privire pe coridor.

— Se pare că nu suntem singuri.

— Cum adică? întrebă Ann. Ce vrei să spui?

Coffey se întoarse spre ea, cu trăsăturile marcate de gravitate.

— Se pare că toate computerele din Centrul de Comandă au fost oprite.

24

Marți, ora 21:15,
Seul

După ce taxiul îl depuse la poarta principală a bazei americane, Gregory Donald îi prezentă santinelei legitimația de la Centrul de Comandă. După o scurtă convorbire cu biroul generalului Norbom, fii lăsat să intre.

Howard Norbom era maior în trupele americane staționate în Coreea, din vremea când Donald era ambasador. Se întâlniseră la petrecerea dată cu ocazia celei de-a douăzecea aniversări a sfârşitului războiului şi se împrieteniseră imediat. Gândirea amândurora avea oarecare înclinații liberale, amândoi căutau să-şi găsească o soție minionă şi amândoi erau mari amatori de muzică clasică pentru pian, mai ales de Chopin. Donald descoperise asta atunci când pianistul angajat pentru recepție îşi luase o scurtă pauză, iar maiorul îi luase locul, interpretând cu har *Studiul Revoluționar.*

Maiorul Norbom îşi găsise soția minionă două săptămâni mai târziu, întâlnind-o pe Diane Albright de la UPI. Se căsătoriseră după trei luni şi de curând îşi sărbătoriseră cea de-a douăzeci şi patra aniversare a căsătoriei. Generalul şi Diane aveau doi copii grozavi: Mary Ann, autoarea unor biografii nominalizate pentru premiul Pulitzer şi Lon, care lucra pentru organizația Greenpeace.

După ce o ordonanță îl pofti în biroul generalului, cei doi bărbați se strânseră în brațe şi ochii lui Donald se umplură din nou de lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse generalul, îmbrățişându-şi prietenul, îmi pare atât de rău. Diane e plecată în Soweto, altfel ar fi fost şi ea aici. Dar ni se va alătura curând.

— Mulțumesc, spuse Donald. Am hotărât însă să o trimit pe Soonji în Statele Unite.

— Chiar aşa? Tatăl ei a fost de acord?

— Încă n-am apucat să vorbesc cu el, spuse Donald, zâmbind strâmb. Ştii care a fost părerea lui despre căsătoria noastră. Dar ştiu ce simțea Soonji pentru Statele Unite şi-aş vrea să o ştiu

acolo. Cred că asta ar fi fost şi dorinţa ei.

Norbom încuviinţă, iar apoi se aşeză la birou.

— Ambasada va trebui să aibă grijă de obţinerea hârtiilor necesare, dar voi avea grijă să nu apară nici un impediment. Spune-mi, cu ce altceva aş putea să te mai ajut?

— Da, mă mai poţi ajuta cu ceva dar... A fost adusă aici, nu-i aşa?

Norbom încuviinţă, muşcându-şi buzele.

— Vreau s-o văd.

— Nu... Nu acum, spuse Norbom, uitându-se la ceas. Am cerut să ţi se aducă cina aici. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Donald îşi privi ţintă prietenul. Ochii de un cenuşiu metalic şi trăsăturile ridate ale Comandantului bazei, care împlinise deja cincizeci şi doi de ani, inspirau încredere, iar Donald nu şovăise niciodată să i-o acorde. Dacă Norbom nu voia încă să-l lase să vadă trupul neînsufleţit al soţiei sale, Donald avea să i se supună. Dar simţea nevoia de a o vedea cât mai curând, de a-i cere sufletului ei să-l călăuzească, de a se convinge că ceea ce punea la cale ar fi fost pe placul ei.

— Fie, spuse Donald blând. Hai să stăm de vorbă. Spune-mi, cât de bine îl cunoşti pe generalul Hong-koo?

Norbom se încruntă.

— Ciudată întrebare. L-am întâlnit o singură dată, în 1988, la convorbirile privind zona demilitarizată.

— Şi care ţi-a fost prima impresie?

— E un tip arogant, dintr-o bucată, are un temperament impulsiv şi, în felul lui, e demn de încredere. Dacă afirmă că o să te împuşte, poţi fi sigur că o s-o facă. Nu-l cunosc la fel de bine cum îl cunoaşte generalul Schneider, dar nu mă uit zilnic la el şi la oamenii lui, de dincolo de fâşia demilitarizată, nici n-ascult cântecele populare nord-coreene transmise peste graniţă, cu sonorul dat la maximum în difuzoare, în miez de noapte şi nici nu stau să pândesc cu câţi centimetri îşi înalţă catargul, pentru ca steagul lor să fie mereu mai sus decât al nostru.

Donald se apucă să-şi îndese pipa.

— Noi nu le împuiem capul cu muzică bubuitoare şi nici nu înălţăm catargul?

— Ba da, dar numai după ce-o fac ei, răspunse Norbom, îngăduindu-şi un zâmbet fugar. Mi se pare mie sau te-ai dat de partea lor? De ce mă întrebi toate astea?

Donald observă fotografia înrămată a Dianei de pe biroul

generalului şi privi repede în altă direcţie. Avu nevoie de aproape un minut pentru a-şi aduna gândurile.

— Vreau să-l întâlnesc, Howard.

— Nici nu se pune problema. Chiar şi generalului Schneider îi e greu să-l întâlnească…

— El e soldat, eu sunt diplomat. Există o diferenţă. În orice caz, voi încerca să-l contactez. Am însă nevoie de ajutorul tău pentru a ajunge în zona demilitarizată.

Norbom se lăsă pe spate.

— Dumnezeule, Greg, ce-a făcut Mike Rodgers cu tine? Cum de te-a molipsit? Ţi-a făcut o transfuzie din braţul lui drept? Şi ce-ai de gând să faci? Să te plimbi liniştit de-a curmezişul fâşiei? Sau îi arunci un bileţel legat de o cărămidă?

— Cred că voi încerca să-l abordez prin radio.

— Prin radio! Schneider nu te va lăsa să te apropii de un radio nici în ruptul capului. Şi-apoi, chiar de-ai reuşi să-l întâlneşti, Hong-koo e cel mai militant dintre toţi nebunii lor. Pyongyang-ul l-a trimis în zona demilitarizată ca pe un semnal pentru cei din Seul: prezentaţi-vă la convorbirile pentru reunificare cu buzunarele pline şi generozitate în suflet, că de nu, uite ce vă aşteaptă! Dacă cineva a pus la cale o operaţiune atât de perversă, acela nu putea fi decât Hong-koo.

— Dar dacă n-a fost el, Howard? Dacă nu nord-coreenii au făcut-o?

— Oricât ar fi de nebun, e mândru şi e un om de onoare. Nu şi-ar asuma o operaţiune pe care să n-o fi montat el.

— Şi crezi că are să-ţi răspundă sincer?

— Poate nu prin cuvinte; dar mi-am petrecut toată viaţa urmărindu-i pe oameni şi ascultând ce vor să spună, de fapt. Dacă-l voi putea întâlni, voi şti dacă este sau nu implicat.

— Şi ce-o să faci, dacă o să afli că el a pus totul la cale? Ai să-l omori cu aia? întrebă Norbom, arătând spre pipa lui Donald. Sau ţi-a dat Centrul de Comandă idei noi?

Donald îşi luă în gură pipa.

— Dacă el a făcut-o, Howard, am să-i spun că mi-a ucis soţia şi mi-a distrus viitorul şi că asta nu trebuie să se mai repete. Voi merge la el cu buzunarele pline şi, cu ajutorul lui Paul Hood, voi găsi poate o cale de a pune capăt acestei nebunii.

Norbom îşi privi uimit prietenul.

— Tu chiar vorbeşti serios. Chiar crezi c-ai să reuşeşti să-l convingi, să-l înduplеci.

— O cred din adâncul sufletului. Atât cât mi-a mai rămas...

Ordonanța bătu la uşă, apoi intră, aducând cina. Aşeză tava între cei doi bărbați. Norbom continuă să-şi privească prietenul, cu ochii mari, neîncrezători, mult timp după ce ordonanța ridicase capacele de metal de pe farfurii şi ieşise.

— Libby Hall şi cea mai mare parte a guvernului de la Seul se vor opune planului.

— Nu e nevoie ca ambasadoarea să afle.

— Vor afla cu toții, în cele din urmă. Nordul va face propagandă în legătură cu vizita ta, aşa cum au făcut şi cu ocazia vizitei lui Jimmy Carter.

— Până atunci, eu îmi voi fi încheiat misiunea.

— Chiar nu glumeşti! exclamă Norbom, trecându-şi mâna prin păr. Iisuse, Greg, va trebui să pui totul la cale cu mare grijă. La naiba, nici măcar nu e un plan, e doar o speranță. Mizând totul pe cartea asta, ai putea da peste cap toate negocierile. Te-ai putea distruge şi-ai putea distruge *şi* Centrul de Comandă.

— Am pierdut deja ceea ce conta cu adevărat pentru mine. În rest, nu mă interesează.

— O să strici totul, ai să vezi. Contactând inamicul, fără aprobările necesare... Washingtonul şi Seulul se vor năpusti asupra ta, asupra mea, asupra lui Paul Hood şi a lui Mike Rodgers. Va fi ca o vânătoare de curcani.

— Ştiu că asta ți-ar putea provoca neplăceri şi, crede-mă, nu mi-e uşor. Dar nu ți-aş cere să mă ajuți dacă n-aş fi convins că aş putea schimba ceva. Gândeşte-te la câte vieți ar putea fi salvate.

Chipul prematur îmbătrânit al comandantului bazei îşi pierduse culoarea.

— La naiba, aş face orice pentru tine, dar mi-am investit toată viața profesională în baza asta. Dacă tot e să-mi pun cariera în joc şi de-o fi să-mi scriu memoriile într-o celulă de trei pe patru, aş vrea măcar să te gândeşti puțin la ceea ce vrei să faci. Ai fost lovit şi, suferind, nu cumpăneşti poate îndeajuns ceea ce ai de gând.

Donald îşi aprinse pipa.

— Am să mă gândesc bine, Howard. O să luăm masa împreună şi-apoi ai să mă conduci la Soonji. Aş vrea să rămân o vreme lângă ea şi, dacă după aceea am să mă răzgândesc, o să te-anunț.

Generalul îşi luă cuțitul şi furculița şi începu să mănânce în tăcere. Donald îşi lăsă deoparte pipa şi i se alătură. Dar cina lor liniştită fu întreruptă de o bătaie în uşă, iar un bărbat purtând o banderolă neagră şi strălucitoare peste ochiul stâng îşi făcu

apariția în pragul încăperii.

25

Marți, ora 7:35,
Centrul de Comandă

— Aşa ceva nu se poate întâmpla! Nu se poate! *Nu se poate!*

Chipul de heruvim pistruiat, pasiv de obicei, al ofițerului responsabil cu sprijinul operațiunilor, Matt Stoll, era palid ca o piersică necoaptă. Gâfâia, străduindu-se să-şi introducă computerul în priza de rezervă alimentată de un acumulator. Nu reuşea cu nici un chip să-şi dea seama de ce încetase întregul sistem să funcționeze şi nici n-avea să reuşească să afle, până când n-avea să repună sistemul în funcțiune, căutând ceea ce pirații computerelor, lipsiți de umor, numeau „cutia neagră” a sistemului.

Transpirația i se prelingea printre sprâncene, scurgându-i-se în ochi. Clipi, clătinând din cap şi pătându-şi ochelarii cu picături de sudoare. Deşi nu trecuseră decât vreo câteva secunde de la colaps, Stoll simțea că îmbătrânise cu un an, apoi cu încă unul, atunci când auzi vocea lui Hood.

— Matty…

— Încerc să aflu ce s-a întâmplat! strigă el, luptând cu dorința de a adăuga: *„d*ar aşa ceva nu se poate întâmpla!”

Într-adevăr, n-avea cum să se întâmple una ca asta. Pur şi simplu, nu avea sens. Rețeaua electrică a Bazei Andrews nu fusese întreruptă, ci numai computerele. Era ceva imposibil de înfăptuit din afară: aşa ceva nu se putea face decât printr-o comandă dată computerului din interior. Dotarea cu computere a Centrului de Comandă constituia un sistem închis, astfel încât închiderea computerelor trebuia să fie comandată de la unul dintre computerele Centrului. Toate programele din exterior erau controlate, în căutarea viruşilor, dar cea mai mare parte a celor descoperiți făceau parte din categoria viruşilor inofensivi. Aşa fusese cel ce făcea să apară inscripția „Duminică!” pe ecranele celor obsedați de muncă, pentru a-i determina să mai ia câte-o pauză din fața tastaturilor; aşa fusese „Tappy”, care făcea ca la atingerea fiecărei taste, computerul să emită un clinchet, sau

„Talos”, care îngheţase computerele pe 29 iunie, până în clipa în care fraza „La mulţi ani, Talos!” fusese tastată. Puţine erau răuvoitoare, aşa cum fusese „Michelangelo”, care ştersese toate datele din memoria computerelor atinse, pe 6 martie, ziua de naştere a artistului. Dar acest virus era ceva incredibil de nou, ceva sofisticat şi, categoric, periculos!

Stoll era în aceeaşi măsură uimit şi intrigat, dar totodată deprimat de cele întâmplate şi nu-i veni să creadă atunci când ecranul pâlpâi vreme de o clipă, înainte ca el să fi apucat să-l mute în priza de rezervă.

Computerul bâzâi, trezindu-se la viaţă, hard-disk-ul începu să se învârtă şi sigla programului central de control apăru pe ecran. Imaginea se blocă pe miră, în vreme ce vocea sintetizată a lui Mighty Mouse începu să cânte cu un timbru metalic din difuzorul încorporat.

— Mai funcţionează vreun program, Matty?

— Nu, îi răspunse Stoll încruntat lui Hood, care tocmai dădea buzna în birou.

— Cât a durat până l-ai repus în funcţiune?

— Nouăsprezece virgulă optzeci şi opt secunde.

Computerul îşi încheie intrarea în program şi familiarul fond albastru apăru, gata de lucru. Stoll tastă F5, apoi „Enter”, pentru a verifica directorul.

Hood se rezemă de spătarul scaunului lui Stoll şi privi spre ecran.

— L-ai prins…

— Aşa se pare. Credeţi că s-a pierdut ceva?

— Nu cred. Bugs apucase să salveze tot. Ai reuşit să-l pui din nou pe roate, destul de repede…

— N-am făcut nimic, şefule. Am stat aici şi m-am holbat la el înjurând, dar mă îndoiesc că am rezolvat ceva.

— Adică sistemul şi-a revenit de la sine?

— Nu. A fost instruit să-şi revină…

— Dar nu tu i-ai dat instrucţiunile?

— Nu, răspunse Stoll, clătinând din cap. Aşa ceva nu se poate întâmpla!

— Nu, zău? întrebă Lowell Coffey, din pragul uşii. Stoll îl ignoră pe jurist, terminând de verificat directorul: toate dosarele erau de faţă. Apelă unul dintre ele şi, neobţinând semnalul de eroare, se mai linişti puţin: dosarele nu fuseseră distruse.

— Totul pare a fi în ordine. Cel puţin, datele par intacte.

Degetele sale groase alergau pe taste cu viteza unor pistoane.

Stoll crease un program SE din pură distracție, fără să se aştepte să aibă vreodată nevoie de el. Acum, lansă programul Scenariu Catastrofic în sistem pentru a obține un diagnostic privind starea acestuia. O examinare mai detaliată avea să fie necesară mai târziu, folosindu-se un program secret, pe care îl ținea închis în seif, dar, deocamdată, defecțiunile majore aveau să fie detectate.

Hood îşi muşcă buza superioară.

— La ce oră ai ajuns aici, Matty?

— M-am înregistrat la cinci patruzeci şi unu. Am ajuns aici două minute mai târziu.

— Ken Ogan ți-a raportat ceva neobişnuit?

— Nimic. Tura de noapte a fost netedă ca sticla.

— Aşa era şi marea în noaptea scufundării *„Titanicului”,* comentă Coffey.

Hood păru să nu-l fi auzit.

— Dar asta nu înseamnă că nu s-a întâmplat nimic în clădire, în sistem putea accede oricine, de la orice post.

— Exact. Şi nu e neapărată nevoie să se fi întâmplat azi noapte. Virusul putea fi introdus oricând şi programat să oprească sistemul chiar acum. Ca o bombă cu ceas.

— O bombă, reflectă Hood. O bombă, asemenea celei din Seul.

— Putea fi doar un accident? întrebă Coffey. Nu crezi că e posibil ca cineva să fi apăsat pe vreo tastă greşită?

— Aproape imposibil, decretă Matt Stoll.

Privirea îi era ațintită asupra monitorului, unde programul de diagnosticare îşi exercita magia. Numere şi caractere defilau fulgerător, în timp ce programul scormonea dosarele în căutarea unor aberații, a unor comenzi. Care să nu se potrivească în programele existente, sau care să nu fi fost introduse în acelaşi timp cu acestea.

Hood izbi cu pumnul în spătarul scaunului.

— Vrei să spui că s-ar putea să avem o cârtiță printre noi?

— Posibil.

— Cât ar dura crearea unui program care să închidă întregul sistem?

— Ar putea dura oricât, de la câteva ore, la câteva zile. Depinde cât de priceput e autorul. Dar asta nu înseamnă că programul a fost scris neapărat pentru această ocazie, la fața locului. Putea fi creat oriunde şi introdus mai târziu în sistem, pe şest.

— Dar s-a verificat tot ce a intrat.

— S-a verificat doar ceea ce era evident. Exact asta fac şi eu acum.

— Ceea ce era evident? Adică ceea ce sărea în ochi?

Stoll încuviinţă.

— Noi ne marcăm datele cu un anumit cod, introdus la anumite intervale, ca sosirea unui autobuz în staţie: fie la fiecare treizeci de cuvinte, fie la fiecare douăzeci de secunde. În cazul în care acest cod nu apare, aruncăm o privire mai atentă asupra datelor, pentru a ne convinge că ne aparţin.

Hood îl strânse de umăr.

— Dă-i bătaie, Matty.

Sudoarea i se scurgea acum şi în urechi.

— Fiţi convins că o voi face. Nu-mi place să fiu tras pe sfoară.

— Între timp, Lowell, cere-i ofiţerului de serviciu să ruleze înregistrările video de azi-noapte, la toate posturile de intrare şi ieşire. Vreau să ştiu exact cine a intrat şi cine a ieşit. Să compare fotografiile de pe legitimaţii cu cele din arhivă, să se asigure de autenticitatea lor. Pune-l pe Alikas să se ocupe de asta. El are ochi buni. Dacă nu găseşte nimic neobişnuit, spune-i să treacă în revistă şi intrările de ieri şi de alaltăieri.

Coffey se juca uşor cu inelul de pe mâna dreaptă.

— Asta o să dureze o bună bucată de timp.

— Ştiu. Dar am fost schilodiţi şi vreau să ştiu cine a făcut-o.

Cei doi ieşiră exact atunci când Bob Herbert îşi făcu apariţia, ca o vijelie. Ca de obicei, ofiţerul de spionaj în vârstă de treizeci şi opt de ani era agitat. O parte a sa era furioasă din pricina a ceea ce se întâmplase, dar nouăzeci la sută din furia lui era îndreptată împotriva sorţii potrivnice care îl ţintuise într-un scaun cu rotile.

— Ce se-ntâmplă, meştere? Suntem gravizi?

În vocea lui se mai distingeau încă urmele unui accent dobândit în tinereţea petrecută în Mississippi, devenit mai colţuros în urma celor zece ani petrecuţi în slujba CIA. Dar tonul lui conţinea şi o doză masivă de amărăciune, care i se trăgea din vremea bombardării Ambasadei Statelor Unite din Beirut, în 1983, când rămăsese infirm.

— Verific chiar acum gradul şi tipul de penetrare, spuse Stoll, muşcându-şi buzele la timp, pentru a nu adăuga: *Avem un par cât toate zilele înfipt în fund!*

Încrâncenatul Herbert ar fi acceptat o asemenea expresie din partea lui Hood sau a lui Rodgers, dar a nimănui altcuiva. Cu atât

mai puțin din partea unuia care nu purtase niciodată uniformă, vota cu Partidul Libertarian şi, cu toate astea, valora pentru Centrul de Comandă la fel de mult ca şi el însuşi.

— Poate te-ajută, meştere, dacă afli că nu suntem singurii care au încasat-o.

— De ce? Cine mai e?

— O parte din sistemul Departamentului Apărării a căzut…

— Timp de douăzeci de secunde?

Herbert încuviință.

— De asemenea, o parte din sistemul CIA.

— Care anume dintre părți?

— Sectoarele de gestionare a crizei. Toate acele părți cărora le furnizăm date.

— La naiba…

— Chiar aşa, băiete. Am pocnit o grămadă de lume şi cei loviți or să ceară capul cuiva.

— La naiba, repetă Matt, întorcându-se cu fața spre ecran, unde primul val de cifre îşi încheiase defilarea.

— Primul director e curat, cântă Mighty Mouse. Trecem la verificarea celui de-al doilea.

— N-am spus că ar fi vina ta, spuse Herbert. Şi eu aş putea să umblu acum, dacă n-ar fi soarta nevinovaților să fie uneori călcați în picioare. Acum însă aş avea nevoie de nişte date de la BNR.

— Nu pot să le cer atâta timp cât sistemul se află în faza de diagnosticare şi nu pot ieşi din această fază atâta timp cât se verifică un dosar.

— Ştiu, răspunse Herbert, mi-a spus meşterul-junior Kent. De-aia m-am rostogolit încoace: ca să-ți țin de urât până când repui sistemul pe picioare şi-mi poți furniza informația de care am nevoie.

— Despre ce informație e vorba?

— Vreau să ştiu ce se întâmplă în Coreea de Nord. Avem o grămadă de oameni morți, care poartă măşti mortuare făcute, din câte se pare, în RPDC, avem un pluton de intervenție aflat în zbor într-acolo, un preşedinte care ar vrea să ştie ce mai fac trupele noastre de peste ocean, care e starea actuală a rachetelor şi dacă s-a întâmplat ceva deosebit pe la uzinele atomo-energetice… Cam atât. Dar nu putem şti nimic din toate astea fără date de la satelitul nostru de observație şi…

— Ştiu. Nu puteți să le obțineți fără ajutorul computerului.

— Al doilea director e curat, cântă Mighty Mouse. Trecem la…

— Anulează, rosti Matt şi tastă ieşirea din program.

Trecu în DOS, introduse parola pentru a obține legătura cu Biroul Național de Recunoaştere, iar apoi îşi încrucişă brațele, aşteptând şi rugându-se ca, indiferent ce anume invadase computerele, să nu poată trece printr-o legătură telefonică.

26

Marți, ora 7:45,
Biroul Național de Recunoaştere

Era unul dintre cele mai bine păzite şi mai trainice sectoare din una dintre cele mai bine păzite şi mai misterioase clădiri din lume.

Biroul Național de Recunoaştere din cadrul Pentagonului era o încăpere mică, neluminată. Singura sursă de lumină o constituiau cele zece rânduri a câte zece unități de calculatoare, dispuse ca într-o stație de control de la NASA: o sută de lentile spațiale, ațintite în permanență asupra Pământului, fumizând şaptezeci şi şase de imagini alb-negru pe minut, luate în direct, mărite la scări diferite, prezentând ceea ce vedeau ochii sateliților. Fiecare dintre imagini era sincronizată la fracțiuni de secundă, astfel încât viteza unei rachete sau forța unei explozii nucleare să poată fi determinate prin compararea imaginilor succesive sau prin factorizare în alte înregistrări, ca de exemplu cele seismice.

Fiecare unitate cuprindea ecranul unui monitor şi o tastatură legată la unitatea centrală, iar fiecare rând era dotat cu un telefon şi era supravegheat de către doi operatori. Aceştia aveau sarcina de a introduce noile coordonate ale ariilor de supraveghere ale sateliților şi de a furniza copii ale imaginilor pentru Pentagon, Centrul de Comandă, CIA sau oricare dintre aliații Statelor Unite. Bărbații şi femeile care lucrau aici trebuiau să treacă aproape la fel de multe teste şi să se antreneze la fel de mult ca şi cei ce răspundeau de centrele de comandă ale bazelor de rachete ale națiunii. Ei nu aveau voie cu nici un chip să se lase anesteziați de fluxul continuu de imagini alb-negru, trebuiau să fie în stare să identifice într-un interval de câteva secunde dacă uniforma cutărui soldat sau însemnele cutărui avion aparțineau forțelor armate ale Ciprului, Ucrainei sau Swazilandului. De asemenea, trebuiau să reziste ispitei de a arunca o privire în ferma părinților lor din Colorado, sau la casa lor de vacanță de lângă Baltimore, Ochii spațiului puteau fi ațintiți asupra oricărui metru pătrat al planetei şi erau îndeajuns de ageri pentru a citi un ziar peste umărul cuiva într-un parc, astfel încât operatorii trebuiau să fie capabili să

reziste ispitei de a se juca. Privind acelaşi lanţ de munţi, aceeaşi câmpie său valurile aceluiaşi ocean zile în şir, dorinţa unei astfel de variaţii nu putea fi decât foarte intensă. Doi supraveghetori urmăreau încăperea cufundată în linişte, printr-un perete de sticlă. Ei îi anunţau pe operatori care erau cererile celorlalte departamente şi verificau toate schimbările intervenite în orientarea sateliţilor.

Supraveghetorul Stephen Viens fusese coleg de facultate cu Matt Stoll. Terminaseră primul şi, respectiv, al doilea în acelaşi an la MIT şi deţineau, în colaborare, trei brevete pentru realizarea neuronilor artificiali sau pentru creierele de silicon, iar într-o competiţie naţională ocupaseră locul doi şi, respectiv, locul întâi la jocul *Trevor McFur* al companiei Jaguar. Organizatorii respectivului turneu, Concernul Atari, fuseseră nevoiţi să plătească timpul suplimentar de reţea, căci jocul lui Matt Stoll se prelungise cu patru ore mai mult decât se aşteptaseră cu toţii. Singurul lucru pe care cei doi nu îl împărtăşeau era pasiunea lui Viens pentru haltere, ceea ce le determinase pe soţiile lor să-i poreclească Hardware şi, respectiv, Software.

Mesajul lui Stoll sosi exact când Viens se pregătea să-şi savureze cafeaua şi micul dejun, înainte de a prelua postul de supraveghetor în tura de dimineaţă, care începea la ora opt.

— Răspund eu, îi spuse el supraveghetorului din tura de noapte, Sam Calvin.

Viens îşi mută scaunul în faţa monitorului şi, citind mesajul, încremeni:

Invazie de gelatină reuşita. În curs de desfăşurare.
Trimite 39/126/400/Soft. Verifică propriul alien?

— Dumnezeule mare, bâigui Viens.

— Ce s-a întâmplat, şmechere? întrebă Calvin.

O dată cu el, ceilalţi doi supraveghetori din tura de noapte şi cea de zi se apropiară.

— „Gelatină”? se miră supraveghetorul secund Fred Landwehr. Ce-i aia?

— E din filmul *Alien*. Chestia aia care depunea ouăle de extraterestru în corpul oamenilor, pentru incubaţie. Matt Stoll afirmă că au un virus, iar asta înseamnă că sunt riscuri de îmbolnăvire şi pentru noi. Totodată, ar vrea să vadă Pyongyang-ul.

Se apleacă şi ridică receptorul telefonului.

— Monica, ia-mi o imagine de la longitudinea 39, latitudinea 126, mărire 400 şi trimite-o lui Matt Stoll de la Centrul de Comandă. Nu face copii.

Închise telefonul şi i se adresă colegului său:

— Fred, rulează o diagnosticare a întregului sistem de programe şi asigură-te că totul este în regulă.

— Să caut ceva anume?

— Habar n-am. Cercetează totul şi vezi ce-ți sare în ochi.

Apoi Viens se întoarse spre computer şi tastă:

Căutăm invadator. Dă-i bice, Ripley.
39/126/400 copie soft.

Trimise mesajul şi studie din priviri şirurile de monitoare, fără să-i vină să creadă ceea ce tocmai aflase. Stoll proiectase unul dintre sistemele cele mai rezistente la viruşi care fusese imaginat vreodată. În această privință, căzuseră amândoi de acord. Şi totuşi, se părea că acesta fusese străpuns. Îi părea rău pentru prietenul său dar, asemenea acestuia, era fascinat de ideea că, în cele din urmă, cineva reuşise să o facă. Şi, la fel ca Matt Stoll, dorea să afle cine anume o făcuse.

27

Marți, ora 9:55,
Seul

Maiorul Lee salută din prag, după care păşi în biroul generalului, în vreme ce Norbom îi răspundea la salut.

— Greg Donald, spuse cel din urmă, cred că îl cunoşti pe maiorul Kim Lee…

— Da, ne-am mai întâlnit, spuse Donald, ştergându-şi buzele cu un şervețel, după care se ridică şi îi întinse mâna maiorului. Cu câțiva ani în urmă, la o paradă în Taegu, dacă nu mă înşală memoria.

— Sunt impresionat şi flatat că vă mai amintiți de mine, spuse Lee. Vă aflați aici cu treburi oficiale?

— Nu. E vorba de o vizită în interes personal. Soția mea… a fost ucisă în atentatul de azi după-amiază.

— Condoleanțele mele, domnule.

— Ce părere aveți despre cele întâmplate, domnule maior? întrebă Norbom.

— Cred că ordinul a pornit din Pyongyang; e posibil ca explozia să fi fost ordonată chiar de către preşedinte.

— Păreți foarte sigur de asta, remarcă Donald.

— Dumneavoastră nu sunteți?

— Nu pe de-a-ntregul. Şi Kim Hwan de la KCIA este de aceeaşi părere. Dovezile în acest sens sunt şubrede.

— Dar mobilul e foarte clar, argumentă Lee. Sunteți în doliu, domnule ambasador şi n-aş vrea să fiu lipsit de respect. Însă duşmanul e asemenea unui şarpe: şi-a schimbat pielea, dar nu şi obiceiurile. Prin război sau prin subminarea bunăstării noastre economice a încercat dintotdeauna să ne distrugă.

Ochii lui Donald erau plini de tristețe atunci când se uitară în altă parte. Şi acum, ca şi în anii ’50, piedica majoră în calea unei păci durabile nu era lăcomia, neînțelegerile teritoriale sau cele referitoare la unirea a două guverne radical diferite. Toate acestea constituiau probleme mari, dar nu insurmontabile. Cel mai mare impediment era suspiciunea şi ura adânc înrădăcinată pe care

oamenii acestui popor divizat o nutreau unii față de alții, îl durea, dar era nevoit să recunoască deschis: reunificarea n-avea să se producă decât după ce generația războiului avea să se stângă.

— Ce-ar fi să lăsăm stabilirea adevărului în seama lui Kim Hwan, domnule maior? interveni generalul Norbom.

— Da, domnule.

— Şi-acum, spune-mi, care-i motivul pentru care ai dorit să mă vezi?

— Am un ordin de transfer, domnule şi am nevoie de aprobarea dumneavoastră pentru a-l duce la îndeplinire.

— Despre ce e vorba?

Hwan îi întinse hârtia.

— Patru bidoane de tabun, domnule. Mi s-a ordonat să le transport în zona demilitarizată.

Generalul îşi puse ochelarii.

— La ce naiba-i trebuie generalului Schneider gazul?

— Nu este pentru general, domnule. Rapoartele spionajului militar afirmă că la graniță au fost dezgropate o serie de arme chimice, iar altele se află în drum, dinspre Pyongyang. Mi s-a ordonat să transport bidoanele la Panmunjon, pentru orice eventualitate.

— Doamne, oftă Donald. Ți-am spus, Howard, or să înceapă să-şi piardă controlul.

Chipul lui Lee nu trădă nici o urmă de nelinişte. Stătea lângă Donald şi îl urmărea pe Norbom citind.

— Ați rechiziționat gazul, spuse generalul către Lee. Cui îl veți livra?

— Voi însoți eu însumi transportul, domnule. Am primit ordine în acest sens de la generalul Sam.

Scoase un ordin scris din buzunarul de la piept al cămăşii şi i-l întinse generalului.

— Norbom îl studie în fugă, apoi apăsă pe un buton al interfonului.

— Shooter.

— Ordonați, domnule.

— Autorizează transferul maiorului Lee şi fă-mi legătura cu generalul Sam.

— Am înțeles.

Norbom îi înapoie ofițerului hârtiile.

— Doar două lucruri aş vrea să vă mai spun, domnule maior. Unu: aveți grijă cum conduceți şi doi: când ajungeți la Panmunjon,

gândiți-vă de două ori înainte de a întreprinde ceva.

— Desigur, domnule, încuviință Lee.

Salută, se înclină ceremonios către Donald şi privirile li se întâlniră. Fără să ştie de ce, diplomatul nu-şi putu reprima un fior înghețat, în vreme ce Lee le întoarse spatele şi ieşi.

Chipul lui Lee rămase lipsit de expresie, dar, în sinea lui, acesta zâmbea. Timpul şi banii cheltuiți în încercarea de a-l convinge pe sergentul Kil să li se alăture începeau să aducă roadele scontate. Aghiotantul generalului Sam semnase în locul superiorului său de atâtea ori, încât semnătura sa era imposibil de deosebit de cea originală. Iar el avea să fie primul care avea să primească apelul lui Norbom şi avea să găsească o cale de a-l duce cu vorba pe general, până când acesta avea să dea uitării întreaga tărăşenie, sau până când avea să fie prea târziu. Însă în ambele situații echipa lui Lee avea să obțină ceea ce-şi dorise: şansa de a pune în aplicare cea de-a doua şi cea mai ucigaşă fază a operațiunii lor.

Îşi întâlni cei trei oameni lângă camionul cu prelată de pânză, un Dodge T214. Soldații americani porecliseră vehiculul acesta „Magaoaia”. Cântărea trei sferturi de tonă, avea o suspensie solidă şi centrul de greutate situat foarte jos, ceea ce îl recomanda din plin pentru călătoria pe drumuri desfundate pe care aveau să o întreprindă.

Oamenii săi îl salutară când îl văzură apropiindu-se. Lee urcă în cabină, ocupând locul pasagerului, iar cei doi oameni rămaşi urcară în spate, sub prelată.

— Când ieşim de pe teritoriul bazei, te înapoiezi în oraş, pe Chonggyechonno, îi ordonă maiorul şoferului.

Apoi se întoarse spre bărbatul care şedea în spate.

— Soldat, directorul adjunct al KCIA nu crede că inamicul se află în spatele atentatului de azi după-amiază. Aş vrea să ai grijă ca domnul Kim Hwan să nu mai propovăduiască asemenea neadevăruri. Te rog să te asiguri că mâine dimineață nu se va prezenta la raport.

— Am înțeles. Va fi voința proniei cereşti?

— Nu, fără accidente. Du-te la hotel, ia-ți haine civile şi o legitimație şi „împrumută” o maşină din garaj. Află cum arată individul, urmăreşte-l şi ucide-l, Jang. Ucide-l bestial, aşa cum au făcut nord-coreenii cu patrula americană. Aşa cum au măcelărit şaptesprezece oameni în bombardamentul din Rangoon. Aşa cum mi-au ucis mama. Arată-le, Jang, ce animale sunt nord-coreenii şi

că nu merită să se alăture lumii civilizate.

Jang încuviință şi se aşeză la loc, luă telefonul şi îl sună pe căpitanul Bock în zona demilitarizată. La poartă, prezentă santinelei americane ordinul de transfer aprobat. Aceasta aruncă o privire în spate, numără bidoanele, înapoie ordinul şi-i făcu semn şoferului să pornească. Când camionul ajunse pe bulevard, Jang coborî pe furiş şi se grăbi spre Savoy, hotelul la care îşi stabiliseră baza şi unde începuse, pentru ei, această zi plină de evenimente.

28

Marți, ora 7:57,
Centrul de Comandă

Telefonul lui Paul Hood începu să sune. Asta nu se întâmpla prea des. Cele mai multe dintre mesaje îi soseau prin poşta electronică, sau îi erau comunicate prin liniile telefonice speciale ale terminalului său.

Era cel puțin ciudat, deoarece nu fusese avertizat prin interfon. Asta însemna că apelul venea din partea unei persoane autorizate să evite centrala telefonică a Centrului de Comandă.

Ridică receptorul.

— Alo?

— Paul? Sunt Michael Lawrence.

— V-am recunoscut, domnule.

— Paul, mi s-a dat de înțeles că fiul tău a fost dus azi-dimineață la spital.

— Aşa e.

— Cum se simte?

Paul se încruntă. Existau ocazii când preşedintelui se cuvenea să-i spui doar veştile bune şi altele când erai nevoit să-i spui adevărul. De data asta, era valabilă cea de-a doua variantă.

— Nu prea bine, domnule. Medicii nu-şi dau seama ce nu e în regulă şi băiatul nu reacționează la tratamentele uzuale.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse preşedintele. Dar, Paul, trebuie să ştiu exact în ce măsură te va afecta asta?

— Domnule?

— Am nevoie de tine, Paul. Am nevoie de tine ca să-mi rezolvi blestemata asta de criză coreeană. Vreau să fii concentrat şi să fii la curent cu tot ce se întâmplă. Dacă nu, pot numi pe altcineva în locul tău. Tu hotărăşti, Paul. Vrei să predai conducerea altcuiva?

Ce straniu! Cu numai cinci minute înainte, Paul se gândise exact la asta. Acum însă, când preşedintele îi punea întrebarea direct, fără ocolişuri, nu mai avea nici un fel de îndoieli.

— Nu, domnule, răspunse el. Am să mă descurc.

— Mă bucur. Încă ceva… Paul?

— Da, domnule?

— Anunță-mă cum se simte fiul tău, bine?

— O voi face, domnule. Vă mulțumesc.

Închizând receptorul, Paul stătu pe gânduri câteva clipe, după care apăsă pe tasta F6, luând legătura cu Bugs Benet.

— Bugs, când ai ocazia, sună-l pe unul dintre tehnicienii noştri de geniu. Aş vrea o secvență nouă pentru *Mortal Kombat*, ceva care să-l dea gata pe Alexander când o să iasă din spital.

— S-a făcut, şefule, răspunse Bugs.

Paul zâmbi, dădu din cap mulțumit, iar apoi apelă pe ecran următorul document şi se întoarse la treabă.

29

Marți, ora 22,
Seul

Clădirea recent construită, modernă, cu cele patru etaje de oțel şi cărămidă albă, fusese înălțată la o oarecare distanță de Bulevardul Kwangju, de care o despărțea o curte lungă, de formă dreptunghiulară. De n-ar fi fost gardul înalt din fier forjat şi obloanele de la ferestre, un trecător ar fi putut crede că se afla în fața sediului vreunei corporații sau al unei universități. Cu greu ar fi putut crede cineva că această clădire adăpostea cartierul general al KCIA şi unele dintre cele mai mari secrete ale Extremului Orient.

Sediul KCIA era protejat din afară de camere video, iar la uşi şi ferestre erau instalate detectoare sensibile de mişcare şi aparate de bruiaj care să împiedice ascultarea de la distanță. Numai după ce trecea de holul de recepție puternic luminat şi de cei doi paznici înarmați, postați îndărătul unui geam blindat, cel ce intra aici avea posibilitatea să-şi facă o idee despre operațiunile care se desfăşurau înăuntru.

Biroul directorului adjunct Kim Hwan era situat la etajul doi, la capătul opus al coridorului pe care se afla şi biroul directorului Yung-Hoon. În momentul de față, fostul şef al poliției îşi lua cina la restaurantul de la etajul patru, cu câțiva prieteni vechi din presă, încercând să afle dacă nu cumva aceştia ştiau ceva ce i-ar fi putut fi de folos. Hwan şi Yung-Hoon aveau metode total diferite de lucru, dar se completau reciproc: Yung-Hoon susținea că oamenii ştiau răspunsurile la toate întrebările pe care le puneau investigatorii, cu condiția ca întrebările să fie cele potrivite şi să fie puse de oamenii potriviți. Hwan credea, în schimb, că toți oamenii mințeau, intenționat sau nu, iar faptele puteau fi reconstituite mai degrabă cu ajutorul mijloacelor ştiințifice. Fiecare dintre ei recunoştea valabilitatea metodei celuilalt, însă Hwan nu avusese niciodată răbdarea şi volubilitatea necesare aplicării metodei lui Yung-Hoo. Iar de când se lăsase de fumat, acestea se diminuaseră şi mai mult.

Micul său birou era încărcat cu maldăre de dosare şi hârtii. Hwan tocmai studia raportul sosit de curând de la laborator. Sări peste analizele făcute de profesor „orbitalilor hibridizați sp” şi peste „direcția electronegativității” – detalii care nu erau necesare KCIA-ului, ci tribunalelor, dacă aceste dovezi aveau să fie folosite în vreun proces – şi trecu direct la concluzii:

Analiza explozibililor a demonstrat că este vorba de explozibili plastici nord-coreeni standard: compoziția este tipică uzinelor din Sonchon.

Nu există nici un fel de amprente digitale pe flaconul de apă. Ar fi trebuit să descoperim cel puțin amprentele parțiale ale vânzătorului. Deducem de aici că sticla a fost ştearsă intenționat. Urmele de salivă găsite în picăturile de apă rămase nu sunt concludente.

Particulele de pământ în sine nu indică nimic deosebit. Principalele componente, gresia şi bauxita, sunt comune în întreaga peninsulă şi nu pot îi utilizate pentru localizarea precisă a punctului de origine.

Cu toate acestea, un studiu toxicologic dezvăluie urme concentrate de sare sublimată (Nacl), obținută după cum urmează: ionii pozitivi de Na din baza NaOH şi ionii negativi de CI din acidul clorhidric (HE1). Acest compus se găseşte de obicei în produsele petroliere ce provin din Marele Lanț Muntos Khingan din Mongolia Interioară, inclusiv în combustibilul diesel utilizat de forțele motorizate ale RPDC. Concentrația procentuală de Nacl din particulele de pământ constituie un indiciu valabil privind proveniența lor din Nord, iar posibilitatea ca ele să fi fost aduse de vânt este de 1 la 5000, potrivit unei simulări realizate pe computer.

Hwan îşi dădu capul pe spate, lăsând valurile răcoroase de aer stârnite de ventilatorul din tavan să îi împrospăteze fața.

— Aşadar, cei care au pus bomba au fost în Nord. E posibil oare să nu fi fost nord-coreeni?

Începea să creadă că nu exista decât o singură cale de a afla asta, deşi ezita să joace o carte atât de mare.

În vreme ce recitea concluziile, interfonul bâzâi.

— Domnule, sunt sergentul Jin, de la recepție. Avem aici un domn care doreşte să discute cu ofițerul care cercetează explozia de la Palat.

— A spus şi de ce?

— Susține că i-a văzut, domnule. I-a văzut pe cei care au părăsit în fugă carul de amplificare.

— Ține-l acolo, ordonă Hwan, sărind în picioare şi aranjându-şi nodul de la cravată. Sosesc într-o clipă.

30

Marți, ora 8:05,
Centrul de Comandă

Bob Herbert şi Mai Stoll priveau cu gura căscată, şocați, fotografiile transmise de la BNR care apăreau pe monitorul lui Stoll.

— Să fiu al dracului, spuse Herbert. Ăştia chiar c-au înnebunit!

Fotografiile din Pyongyang prezentau tancuri şi vehicule blindate care părăseau oraşul, precum şi tunuri antiaeriene ce începuseră a fi instalate în împrejurimi.

— Ticăloşii ăştia se pregătesc de război, scrâşni Herbert. Cere BNR-ului să arunce o privire în zona demilitarizată. Să vedem ce pun la cale acolo.

Smuci receptorul telefonului instalat pe o latură a scaunului său cu rotile.

— Bugs, fă-mi legătura cu şeful.

Hood îi răspunse imediat.

— Ce noutăți ai, Bob?

— Ți-aduc de lucru. Va trebui să rescrii lista de opțiuni. Avem de-a face cu minimum trei brigăzi motorizate ce-au pornit spre sud din capitala nord-coreeană şi cel puțin… una, două, trei unități de antiaeriană care ocupă dispozitiv spre sud.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Fă-mi o copie şi urmăreşte ce se întâmplă mai departe. Matty a găsit ceva?

— Nu.

Din nou, o tăcere prelungită.

— Sună la Baza Andrews şi cere-le să ne obțină misiuni de recunoaştere directă la intervale de două ore, din Golful Coreean de Est, spre vest, până la Golful Chungsan.

— Vrei survolări?

— Mike se îndreaptă într-acolo cu o echipă de intervenție. Dacă avem iar probleme cu computerele şi pierdem legătura cu satelitul, n-aş vrea să-i trimit orbeşte chiar în liniile inamicului.

— Înțeles, răspunse Herbert. Spune-mi, şefule, tot mai crezi că

ticăloşii ăştia nu vor război?

— Vorbeşti de Casa Albă sau de RPDC?

Herbert înjură.

— De afurisiţii de nord-coreeni, desigur. Nu noi am început această…

— Nu, nu noi am început. Dar tot mai cred că nord-coreenii nu vor război. Îşi desfăşoară forţele fiindcă presupun că şi noi vom face la fel. Problema e că preşedintele nu-şi poate permite să se poarte cu mănuşi şi nu va ezita să ia o hotărâre, dacă va fi cazul. Dar cum vor reacţiona ei, asta vreau să ştiu.

Spunând că va reveni în cazul apariţiei unor noi informaţii, Herbert închise, bombănind în sinea sa, enervat de veşnica prudenţă a lui Hood, care rămăsese cu reflexele de politician, consultând pe toată lumea şi cerând sfatul tuturor. Nu credea că preşedintele era dispus să rişte viaţa unor tineri americani doar pentru a-şi întări imaginea de tip dur. Dacă nu avea să ezite, avea să fie din acelaşi motiv pentru care nici Ronald Reagan nu ezitase să le dea libienilor deşteptarea cu un bombardament pe cinste, după ce aceştia aruncaseră în aer un bar din Berlin. Ne-aţi lovit, vă vom face la rândul nostru să sângeraţi. Herbert şi-ar fi dorit ca această politică să fie procedura standard în asemenea cazuri, în locul unor interminabile bătăi cu cărămida în piept la Naţiunile Unite. Şi-ar fi dorit de asemenea cu ardoare ca cineva să le-o fi plătit teroriştilor musulmani din pricina cărora îşi pierduse picioarele în 1983.

Herbert îşi sună asistentul şi-i ceru să-i facă legătura cu generalul McIntosh de la Baza Andrews.

Avionul era un Dassault Mirage 2000, construit în urma unei comenzi adresate guvernului francez. Iniţial, fusese proiectat ca avion de interceptare, dar foarte curând se dovedise a fi una dintre cele mai versatile aeronave existente, formidabilă atât în misiunile de atac la joasă altitudine, cât şi în cele de recunoaştere aeriană. În această din urmă calitate, aparatul cu lungimea de 16 metri era capabil să atingă viteze de până la 2,2 Mach, la o înălţime de 19.000 de metri, la mai puţin de cinci minute după decolare. Forţele Aeriene ale Statelor Unite comandaseră şase asemenea avioane, care urmau a fi folosite în Europa şi în Extremul Orient. Contribuiseră astfel şi la strângerea relaţiilor cu Franţa, dar şi la întărirea propriilor capacităţi, căci reactorul era cu adevărat o bijuterie.

Vuind, avionul se pierdu în noapte, decolând de la baza americană din Osaka. Avioanele care decolau din Sud erau nevoite să zboare mult mai sus şi erau mai vulnerabile în fața detecției radarelor nord-coreene; în schimb, cele care porneau din Japonia puteau zbura jos, pe deasupra mării, traversând Coreea de Nord înainte ca armata acesteia să fie capabilă să riposteze.

Mirage-ul atinse coasta răsăriteană a Coreei de Nord la cincisprezece minute după decolare; în timp ce motorul său M53-2 Turbo îl lansă într-o ascensiune aproape verticală, ofițerul cercetaş Margolin, aşezat lângă pilot, începu să facă fotografii. Folosea un aparat Leika cu o lentilă care mărea de 500 de ori şi care fusese modificată pentru folosirea nocturnă.

Ofițerul fusese avertizat ce anume să urmărească: mişcările de trupe şi activități în jurul uzinelor nucleare şi a depozitelor de armament chimic, orice ar fi semănat cât de cât cu cele observate de satelitul-spion al BNR, în jurul capitalei.

Ceea ce văzu atunci, când Mirage-ul depăşi Pyongyang-ul, cârmind spre sud-vest pe deasupra golfului şi îndreptându-se spre Marea Galbenă, îl uimi. Îi spuse pilotului să renunțe la cea de-a doua survolare: zburară către paralela treizeci şi opt şi, de îndată ce trecură de aceasta, Margolin chemă prin radio centrul de comandă al misiunii.

31

Marți, ora 22:10,
Seul

Vreme de câteva minute, Gregory Donald încremeni în pragul micuței capele a bazei, incapabil să se mişte. Privea sicriul din lemn de pin, fără să-i distingă însă conținutul şi nici nu dorea de fapt să îl vadă, căci încă nu se simțea pregătit sufleteşte.

Tocmai terminase de vorbit la telefon cu tatăl ei, care îi mărturisise că începuse să se îngrijoreze văzând că Soonji nu îi dăduse nici o veste. Ştiuse că fuseseră invitați la sărbătoare şi, oricând avusese vreo problemă, oriunde s-ar fi aflat, ea obişnuia să îl sune pentru a-l asigura că totul era în regulă. Astăzi însă, nu îl sunase. Şi, când nici la telefonul dat acasă nu căpătase răspuns, iar la spitale nu era înregistrată nici o Soonji, începuse să se teamă de ce putea fi mai rău.

Kim Yong Nam primise vestea aşa cum primea orice veste tristă: retrăgându-se în sine. De îndată ce auzise de moartea lui Soonji şi de intenția lui Donald de a o înmormânta în America, închisese receptorul fără să fi rostit nici un cuvânt de mulțumire, fără să-şi fi exprimat tristețea sau condoleanțele. Donald nu nutrise antipatie față de bătrân, dar nici nu se aşteptase la prea multe cuvinte de consolare – deşi acestea i-ar fi făcut, cu adevărat, plăcere. Fiecare înfrunta durerea în felul său, iar Kim obişnuia să se închidă în sine, pe când alții îşi dădeau frâu liber sentimentelor.

Răsuflă adânc, încercând să şi-o amintească aşa cum o văzuse ultima oară: nu ca pe propria-i soție, nu ca pe iubita sa Soonji, ci ca pe o păpuşă sfâşiată, atârnând fără viață în brațele sale. Se pregăti, spunându-şi că cioclii n-aveau cum să o facă să arate vie, ci puteau doar să-i dea o aparență de împăcare şi linişte. Totuşi, chiar şi asta ar fi însemnat mai mult decât carnea sfâşiată şi însângerată pe care nu reuşea să şi-o scoată din minte…

Respirația îi era şovăitoare şi paşii nesiguri atunci când intră. De o parte şi de cealaltă a sicriului ardeau candele mari. Înaintă pe lângă ele, fără să cuteze a privi înăuntru. Cu coada ochiului, observă rochia adusă de un soldat de la hotel, rochia aceea albă şi

atât de simplă, pe care o purtase în ziua căsătoriei. Zări albul şi roşul florilor ce alcătuiau buchetul ce-i fusese aşezat pe piept. Donald îi rugase să procedeze astfel: deşi Soonji nu credea că trandafirii roşii şi albi te ajutau să ajungi în dreapta lui Dumnezeu, mama ei, care crezuse în Chondokyo, fusese înmormântată în acest fel. Poate că n-avea să-l găsească pe Dumnezeu, deşi fusese mai credincioasă decât era el însuşi, dar, cu siguranță, Soonji avea să-şi întâlnească mama.

Ajungând la baza sicriului, îşi ridică încet privirea.

Şi zâmbi. Avuseseră grijă de iubita sa. Vie, nu obişnuia să se rujeze, iar ei nu dăduseră buzelor ei decât o uşoară nuanță. Pletele erau îngrijit pieptănate, iar pielea feței nu-i fusese mânjită cu pudră ori fond de ten, ci lăsată aşa cum îi plăcuse ei, curată şi proaspătă. Cineva îi adusese, se pare, parfumul, căci acum, apropiindu-se, Donald îi simți mireasma familiară. Rezistă dorinței de a o atinge, căci văzul şi mirosul încercau să-l amăgească, şoptindu-i că doar dormea în pace.

Plânse fără să se sfiiască, mutându-se în stânga sicriului, nu pentru a o privi mai de-aproape, ci doar pentru a-i săruta degetul şi pentru a-i atinge verigheta având încrustate numele lor şi data căsătoriei.

Îşi permise să-i mai atingă o dată mâneca rochiei, amintindu-şi cât de tânără, de proaspătă şi de veselă era în ziua în care se căsătoriseră. Donald ieşi din capelă simțindu-se mai puternic. Rațiunea controla acum furia căreia îi dăduse frâu liber în biroul generalului Norbom.

Dar hotărârea de a merge în Nord, cu sau fără sprijinul prietenului său, îi rămăsese neschimbată.

32

Marți, ora 22:15,
Seul

Când Kim Hwan intră în camera de gardă, sergentul de serviciu îi înmână o legitimație cu o fotografie. Hwan înregistră în minte informațiile: *Numele: Lee Ki-Soo. Vârsta: douăzeci de ani. Adresa: Strada Hai, nr. 116, Seul.*

— Ai verificat? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse sergentul. Apartamentul respectiv aparține unui individ pe nume Shin Jong U, pe care nu am reuşit să-l găsim. Omul nostru afirmă că locuieşte într-una din camere, iar domnul U este plecat într-o călătorie de afaceri. Tipul lucrează la uzinele General Motors de la marginea oraşului, dar biroul personalului este închis până mâine.

Hwan dădu din cap şi, în timp ce sergentul se pregătea să ia notițe, îl studie pe tânărul care ceruse să-l întâlnească. Era scund, dar bine făcut, cu brațele şi grumazul solide, ca de luptător. Purta o salopetă de lucru cenuşie. Se juca, stânjenit, cu basca neagră pe care o ținea în mână şi se înclină de câteva ori atunci când intră Hwan. Din clipa aceea însă, nu-l scăpă din ochi, privindu-l cu insistență: ochii lui aveau o căutătură pătrunzătoare, dar lipsită parcă de viață, precum cei ai unui rechin.

Ciudat amestec… Ciudat individ… îşi zise Hwan. Dar cele întâmplate în acea după amiază afectaseră multă lume şi poate că şi el făcea parte dintre ei.

— Sunt directorul adjunct Kim Hwan. Ai cerut să mă vezi?

— Dumneavoastră vă ocupați de această… întâmplare îngrozitoare?

— Da.

— I-am văzut. După cum îi spuneam adineauri şi dânsului, erau trei. Se îndepărtau de camion în direcția aripii vechi a palatului, cu nişte bagaje în mână.

— Le-ai văzut fețele?

Tânărul clătină din cap.

— Nu eram îndeajuns de aproape. Stăteam acolo…

Arătă cu degetul înspre uşă.

— Eram lângă bănci. Căutam... Ştiţi, uneori, la astfel de sărbători, se instalează toalete publice. Astăzi însă nu le-au instalat. Şi, tot uitându-mă după toalete, i-am văzut.

— Eşti convins că nu i-ai putea identifica? Culoarea părului...

— Aveau părul negru. Toţi trei.

— Bărbi? Mustăţi? Dimensiunile nasurilor? Buze înguste, urechi proeminente?

— Îmi pare rău, n-am observat. Cum vă spuneam, căutam cu totul altceva...

— Îţi aminteşti cumva cum anume erau îmbrăcaţi?

— Purtau nişte haine... haine obişnuite, de stradă. Şi cizme. Cred că purtau cizme.

Hwan îl privi câteva secunde pe bărbatul din faţa sa.

— N-ai observat nimic altceva?

Omul clătină din cap.

— Vrei să fii amabil şi să semnezi o declaraţie referitoare la cele văzute? Durează doar câteva minute.

Tânărul clătină viguros din cap şi se retrase repede până lângă uşă.

— Nu, domnule. Nu pot să fac una ca asta. Eram de serviciu atunci când a început ceremonia şi m-am furişat afară fără să ştie nimeni. Ţineam morţiş să fiu acolo, mă înţelegeţi. Dacă ar afla şefii mei, aş fi sancţionat.

— Dar nu e nevoie să afle.

— Îmi pare rău, spuse tânărul, punând mâna pe clanţă. Am vrut neapărat să vă dau această informaţie, dar nu vreau să fiu implicat. Vă rog. Sper să vă fie de folos ce v-am spus, dar acum trebuie să plec.

Spunând acestea, bărbatul împinse uşa şi se îndepărtă în fugă, pierzându-se în întuneric. Hwan şi sergentul se priviră uimiţi.

— Se pare c-a băut prea multe beri înainte să ne viziteze, comentă sergentul.

— Sau poate că n-a băut destule, îl corectă Hwan. Vrei să-mi baţi la maşină declaraţia şi să mi-o dai, chiar dacă e nesemnată? S-ar putea să ne fie, totuşi, de folos.

Cel puţin, câteva din indiciile descoperite pe alee se confirmă. Cochetă un timp cu ideea de a-l pune pe mărunţel sub urmărire, dar ajunse la concluzia că oamenii săi aveau treburi mai importante de făcut: interogarea altor participanţi, verificarea înregistrărilor video şi a fotografiilor, cercetarea zonei şi a hotelului

părăsit, în speranța găsirii unor indicii suplimentare.

Urcând scările – refuza să urce cu liftul atunci când dispunea de timpul şi energia necesare mersului pe jos – Hwan se întoarse în biroul său, gândindu-se care avea să fie următoarea mişcare.

La întoarcerea sa, directorul avea să fie nemulțumit de starea anchetei: puținele dovezi indicau Coreea de Nord, dar nu ofereau nici un fel de date referitoare la identitatea făptaşilor.

După ce vorbi prin radio cu oamenii răspândiți în teren, dorind să afle dacă nu apăruseră noutăți şi se convinse că nu mai rămăsese nimic de aflat, Hwan ajunse la concluzia că, pentru a obține rapid dovezi, avea să fie silit să urmeze o cale pe care ar fi dorit să o evite, o cale prin care ar fi putut pierde la fel de mult pe cât ar fi avut de câştigat.

Călcându-şi pe inimă, ridică receptorul…

33

Marți, ora 22:20,
Kosong, Coreea de Nord

Călătorind cu o viteză medie de 120 de mile pe oră, avionul modern, cu patru locuri, de tip Lake LA-4-200 Buccaneer zbura la joasă altitudine deasupra mării, îndreptându-se spre coasta Coreei de Nord. Motorul Lycoming 0-360-A1A zumzăia discret, în vreme ce pilotul se străduia din răsputeri să mențină cursul. Turbulențele erau numeroase la această înălțime. Zburau la trei sute de metri altitudine, pe o pantă descendentă, iar pilotul nu prea avea chef de joacă; nu acum, când îi avea la bord pe aceşti doi pasageri. Îşi şterse fruntea asudată cu batista, neîndrăznind să se gândească ce anume avea să se întâmple dacă erau nevoiți să aterizeze aici, la cincizeci de mile de țărm.

Aeronava de opt metri lungime se zgâlțâi, căzând liber vreo treizeci de metri – mai repede decât ar fi trebuit, dată fiind vremea neprielnică, dar nu îndeajuns de repede, după părerea pilotului. Linia întunecată a țărmului se zărea acum, iar el ştia că nu avea să aibă timp pentru o nouă încercare: pasagerii săi trebuiau să fie la țărm la opt şi treizeci de minute şi nu avea de gând să le strice planurile nici măcar cu o secundă.

De asemenea, nu avea de gând să-i mai ceară prietenului său Han Song să-i facă rost de curse clandestine. Fiii care voiau să-şi viziteze tații, sau chiar şi spionii din Sud erau una. Partenerul său de jocuri îi spusese însă că cei doi pasageri erau oameni de afaceri. Nu menționase însă că afacerile lor aveau legătură cu crima.

Fuzelajul în formă de barcă al avionului atinse apa cu un sunet înfundat şi jerbe de stropi se înălțară în toate părțile atunci când cârmi cu viteză. Voia să scape cât mai repede de cei doi pasageri, înainte ca vreun pescar curios sau chiar cei din Paza de Coastă să-l întrebe de sănătate.

Deschise trapa şi îşi dădu la o parte scaunul, făcându-le celor doi loc să iasă, după ce lansă la apă pluta. Îi întinse mâna unuia dintre ei, ajutându-l să coboare pe plută. Ucigaşul apucă mâna pilotului şi i-o răsuci, privindu-i ceasul fosforescent.

— Am… Am ajuns la timp, bâigui pilotul.

— Te-ai descurcat bine, îi răspunse ucigaşul, în vreme ce tovarăşul său îl ocolea, urcând pe plută.

Îşi băgă mâna în buzunar şi-i întinse pilotului un teanc de bancnote.

— Exact cum ne-am înțeles cu prietenul tău.

— Da, vă mulțumesc.

Apoi, asasinul îşi duse din nou mâna la buzunar şi scoase de acolo stiletul, întinzând mâna înainte. Inima pilotului începu să bată atât de tare, încât acesta mai că se convinse că nu valurile cauzau ruliul carenei. Ucigaşul râse şi, cu o mişcare bruscă, îşi aruncă brațul în lături. Cuțitul dispăru în valuri. Pilotul răsuflă uşurat, atât de adânc, încât fu cât pe-aci să-şi piardă echilibrul. Recăzu în scaunul său.

— Noapte bună, mai spuse ucigaşul, după care urcă şi el pe plută.

Trecură câteva minute bune până când pilotul se simți îndeajuns de calm pentru a decola. Între timp, bezna îi înghițise pe cei doi pasageri.

Cei doi bărbați fură conduşi spre țărm de semnalele luminoase ale unui soldat aflat pe plajă. Mareea era la reflux şi cei doi ajunseră în câteva minute. Unul dintre ei dezumflă pluta pneumatică, în vreme ce celălalt apuca valizele. Cu ele în mâini, se îndreptă spre cele două jeep-uri parcate în umbră, după o stâncă mai înaltă.

— Colonelul Oko? întrebă noul venit.

— Domnule colonel Sun, ați ajuns mai devreme decât ne aşteptam, îl întâmpină celălalt, înclinându-se.

— Pilotul abia aştepta să scape de noi.

Sun aruncă o privire spre. Soldatul care aştepta deoparte, lângă jeep-uri.

— Ați adus uniformele, documentele şi… pachetul?

— Sunt în maşină. Doriți să le verificați?

Sun zâmbi şi lăsă jos valizele, în nisip.

— Maiorul Lee are încredere în dumneavoastră, rosti el şi zâmbetul i se lărgi. La urma urmei, avem un țel comun: să rămânem duşmani.

— Dar pentru asta nu e nevoie de război.

— N-ați fi bun de politician, domnule colonel. Nu e nevoie să ne reamintim de ceea ce ne curge în vine. Doriți să verificați banii?

Oko clătină din cap şi-i făcu semn ajutorului său să ia valizele.

— Să fiu sincer, domnule colonel, chiar dacă nu vom căpăta înapoi banii cheltuiți cu mituirile, tot cred că a meritat efortul.

Înclinându-se din nou în fața colonelului Sun, Oko urcă în jeep şi nu privi nici măcar o dată înapoi, în timp ce maşina urcă şoseaua abruptă şi se făcu nevăzută dincolo de coama dealului.

Tovarăşul colonelului Sun, caporalul Kong Sang Chul se apropie şi-i urmări cu privirea, spunând:

— Să mai zică cineva că Nordul şi Sudul nu pot niciodată să cadă la înțelegere.

Zece minute mai târziu, îmbrăcați în uniformele unui colonel nord-coreean şi ale ordonanței sale, după ce controlaseră pachetul şi se asiguraseră că totul era acolo, cei doi sud-coreeni porniră pe acelaşi drum, îndreptându-se spre locul marcat cu roşu pe harta pe care o găsiseră în teancul de documente.

34

Marți, ora 8:40,
Centrul de Comandă

— Una ca asta nu se poate întâmpla. Nu se poate. Pur şi simplu, nu se poate.

— Dar s-a întâmplat, meştere. S-a întâmplat.

Stoll şi Herbert erau aşezați în jurul mesei de conferințe din camera blindată, împreună cu Hood şi restul echipei de comandă a Centrului de Comandă, cu excepția lui Rodgers, care avea să fie pus la curent mai târziu. Ann Farris stătea la dreapta lui Hood, lângă ea se aflau Stoll şi Herbert, iar la dreapta lui Hood stătea Lowell Coffey îi. De cealaltă parte a mesei stăteau Martha Mackall, Liz Gordon şi ofițerul ecolog Phil Katzen. Darrel McCaskey se aşeză între Gordon şi Katzen, după ce tocmai îi prezentase lui Hood un rezumat de o pagină referitor la activitățile Ligii Cerului Roşu şi ale altor organizații teroriste. Nici una dintre ele nu părea a fi implicată în explozia de la Seul.

În fața lui Hood, pe masă, se aflau rezumatul lui McCaskey şi fotografia trimisă de către BNR, care arăta mişcări masive de trupe în jurul Pyongyangului; alături se afla clişeul realizat de către Judy Margolin de la bordul Mirageului. Acesta însă nu arăta nici un tanc părăsind oraşul, nici o baterie de artilerie în curs de instalare şi nimic altceva care să indice că RPDC se pregătea de război.

— Ce facem cu discrepanța, Matty? Ce altă dovadă că s-a întâmplat mai vrei?

Solidul ofițer responsabil cu. Sprijinirea operațiunilor oftă necăjit.

— Reperele-cheie din ambele fotografii sunt identice, astfel încât nu poate fi vorba. De o greşeală de orientare a satelitului. Categoric, ambele imagini reprezintă Pyongyang-ul.

— Am cerut BNR-ului să ne trimită. O actualizare şi am confirmat cererea printr-un apel telefonic pe o linie sigură, spuse Herbert. Fotografia trimisă arată o progresie naturală a desfăşurării de trupe vizibilă în prima fotografie.

— O desfăşurare de forțe care, probabil, nici măcar nu are loc,

sublinie McCaskey.

— Corect.

— Ce crezi, Matty? întrebă Hood. Trebuie să mă prezint la Casa Albă în mai puțin de o oră. Ce-i spun preşedintelui?

— Că avem o defecțiune la programe. O pană cum nu s-a mai văzut până acum.

— *O pană!* răcni Herbert. O pană în rețeaua de calculatoare în valoare de douăzeci de milioane de dolari pe care *tu* ai construit-o?

— *Exact!* Uneori, chiar şi geniilor le scapă câte ceva, iar alteori camioanele încărcate cu bombe trec chiar şi prin baricadele de ciment.

Stoll îşi regretă izbucnirea chiar în clipa în care o sfârşi de rostit. Îşi muşcă buzele şi se prăbuşi în scaun.

— E bună, Matt, comentă Coffey, spărgând liniştea apăsătoare ce se lăsase.

— Scuză-mă, Bob, şopti Stoll. Cred că am sărit peste cal...

Herbert îi aruncă o privire obosită:

— Cam aşa ceva, meştere.

Apoi, abătut, îşi plecă privirea, lăsând-o să admire pielea fină a tapițeriei scaunului cu rotile.

— Ascultați-mă, spuse Liz. Cu toții facem greşeli. Dar mai degrabă le putem îndrepta dacă ne punem toți mintea la contribuție, în loc să ne arătăm cu degetul unii pe alții. Şi-apoi, măi, băieți, dacă aşa vom reacționa întotdeauna în fazele inițiale ale unei crize, cred c-ar fi de preferat să ne căutăm de lucru în altă parte.

— Ai pus punctul pe i, întări Hood. Haideți să trecem mai departe. Matty, spune-mi cu ce crezi de fapt că avem de-a face.

Stoll oftă şi mai adânc, neîndrăznind să-l privească pe Herbert.

— Mai întâi, când rețeaua a căzut, am crezut că avem de-a face doar cu o demonstrație de forță. Mă gândeam că, într-un fel sau altul, cineva a reuşit să penetreze sistemul şi voia să ne arate că îl poate întrerupe oricând. Mă aşteptam pe undeva ca, de îndată ce l-am repus în funcțiune, să ne trezim cu un mesaj prin poşta electronică, prin care să ni se ceară o răscumpărare.

— Dar n-a fost cazul, spuse Coffey.

— Nu, n-a fost. Şi totuşi, îmi închipuiam că e vorba de o defecțiune a programului inițial, sau de una strecurată ulterior, care s-a transmis de la noi şi la Departamentul Apărării şi la CIA, sau viceversa. Apoi am primit fotografia de la Osaka, iar acum sunt de părere că abia în momentul respectiv am fost cu adevărat

invadați.

— Explică, ceru Hood.

— Căderea a fost doar o perdea de fum sau o diversiune menită să mascheze adevăratul scop, care pare a fi compromiterea sistemului nostru de observație prin satelit.

— Una venită din spațiu? întrebă Coffey.

— Nu. De pe pământ. Altcineva controlează acum observatorul geostaționar 12-A. Poate chiar mai mult!

— Preşedintele va fi încântat să afle asta, ricană Coffey.

Hood aruncă o privire spre ceasul care afişa numărătoarea inversă, apoi o alta spre imaginea lui Bugs de pe ecranul monitorului.

— Ai notat?

— Da, domnule.

— Ataşează chestia asta la sfârşitul raportului de opțiuni şi adaugă următoarele: „Ofițerul responsabil cu sprijinirea operațiunilor lucrează la remedierea acestei situații şi mă asigură că problema va fi identificată şi soluționată. (îşi ridică privirea spre Stoll.) Intervalul de timp al soluționării va fi comunicat ulterior, între timp, Centrul de Comandă se va dispensa de utilizarea computerelor, deoarece datele furnizate de acestea nu sunt demne de încredere. Ne vom baza pe observațiile aeriene, pe agenții trimişi în zonele cheie şi pe dosarele de simulare a crizelor. Semnat, etc.”, Imprimă tot documentul, Bugs, sosesc în câteva minute.

Hood se ridică.

— Cum sună expresia aia de care eşti tu îndrăgostit, Matty? *Dă-i bătaie?* Ei bine, dă-i bătaie. Sistemul nostru se presupunea a fi imun la orice fel de invazii. Aşa a reuşit preşedintele să convingă Congresul să fie de acord cu înființarea Centrului de Comandă, în urmă cu aproape un an şi să îi aloce aproape un sfert de miliard de dolari. Vreau să-mi găseşti invadatorul, să-l distrugi şi să cârpeşti spărtura.

Se întoarse apoi spre ofițerul ecolog cu părul de culoarea nisipului.

— Phil, cred că nu vom avea nevoie de sectorul tău în acest stadiu. Ai o diplomă în informatică. N-ai vrea să-l ajuți pe Matty în problema asta?

Phil îşi mută ochii albaştri de la Hood la ceas.

— Cu plăcere.

Stoll tresări, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Bob, vreau să-l suni pe Gregory Donald, la baza din Seul. Şi-

a pierdut soția în atentat, dar încearcă să afli dacă n-ar fi, totuşi, dispus să facă o vizită în zona demilitarizată, ca să avem nişte informații direct de la sursă. Dacă nu putem avea încredere în sateliți, vreau să avem măcar un om la fața locului. S-ar putea ca munca să-i facă bine lui Greg.

— Părea dezorientat, îl atenționă Martha. Ai grijă cum îl abordezi.

Herbert încuviință.

— După aceea, aş vrea să-l pui la curent pe Rodgers, continuă Hood. Spune-i să facă o survolare discretă de recunoaştere. Dacă Rodgers se pregăteşte de aşa ceva – şi bănuiesc că avea de gând s-o facă – cere-i să ne transmită ce se întâmplă cu rachetele Nodong din Munții Diamantelor.

Herbert dădu din nou din cap, apoi îşi propulsă scaunul departe de masă, încă vizibil afectat de spusele lui Stoll.

Hood atinse butonul de deschidere a uşii şi ieşi, urmat de Herbert şi de restul echipei.

Stoll tună şi fulgeră, îndreptându-se spre biroul său, iar Phil Katzen trebui să alerge ca să țină pasul cu el.

— Îmi pare rău că ți-a făcut una ca asta, Matty. Ştiu că nu te pot ajuta cu prea mare lucru.

Stoll mormăi un răspuns pe care Phil nu-l prea înțelese şi nici nu era sigur că voia să-l înțeleagă.

— Oamenii nu vor să priceapă că progresul se naşte din greşelile pe care le facem.

— Asta n-a fost o greşeală, i-o trânti Stoll. Asta a fost ceva ce n-am mai întâlnit până acum.

— Mi-aduce aminte de fratele meu care, în ziua când a împlinit patruzeci şi cinci de ani şi-a părăsit slujba şi nevasta şi s-a hotărât să facă înconjurul lumii pe jos. Susținea că îşi doreşte o schimbare a stilului de viață şi că asta nu avea nimic de-a face cu criza existențială.

Stoll se opri în loc.

— Phil, am venit azi la slujbă şi-am fost izbit de echivalentul marelui meteorit din cretacic. Mă simt ca un apatozaur luptând pentru a-şi salva existența, iar ceea ce-mi spui nu mă ajută deloc, dar absolut deloc.

Porni din nou, la fel de înverşunat, cu Phil pe urmele sale.

— Atunci, hai să-ți spun un lucru care ți-ar putea fi de ajutor. Când îmi scriam teza de doctorat despre masacrarea balenelor de

către sovietici, am participat la o misiune de salvare organizată de Greenpeace în Marea Ohotk. Nu prea aveam ce căuta acolo, dar asta n-are nici o importanță. Am aflat atunci că sovieticii puseseră la punct o modalitate de a crea false imagini pe sonar, folosind transmițătoare de sunete scufundate în apa mării; am muşcat momeala, captând un ecou şi repezindu-ne să protejăm o turmă de balene care nu exista, iar între timp ucigaşii de balene îşi făceau mendrele în altă parte.

Cei doi intrară în biroul lui Stoll.

— Acum n-avem de-a face cu un semnal captat de sonar, Phil.

— Ştiu şi nici nu voiam să ajung aici. Am început să păstrăm înregistrări video ale imaginilor senarului şi-am observat că, de fiecare dată când transmițătoarele erau pornite, exista o aproape imperceptibilă supraîncărcare cu energie…

— E firesc.

— Exact. Ceea ce vreau să subliniez este că semnalul respectiv avea o amprentă aparte, o semnătură, ca să zic aşa, care putea fi verificată înainte de a porni orbeşte pe urmele vreunei turme de balene. În cazul nostru, computerele s-au stins timp de aproape douăzeci de secunde – ai numit întâmplarea o „perdea de fum" şi s-ar putea să ai dreptate. Dar, uitându-mă la cronometrul numărătorii inverse din camera blindată, mi-am dat seama că exista un ochi care nu clipise.

Stoll rămase în picioare, lângă biroul său.

— Te referi la ceasul computerelor.

— Exact.

— Şi cum ne-ar putea fi de folos acest lucru? Ştim cât timp a durat întreruperea rețelei.

— Gândeşte-te. În intervalul respectiv, satelitul a continuat să stocheze imagini, chiar dacă n-a reuşit să le transmită pe pământ. Dacă am putea compara o imagine luată cu o clipă înaintea întreruperii cu una luată imediat după, ne-am putea da seama ce anume s-a întâmplat cu sistemul.

— Teoretic. Cele două imagini ar trebui supraimprimate şi comparate în căutarea unor schimbări subtile…

— Aşa cum fac astronomii, căutând mişcarea asteroizilor pe fondul unui câmp înstelat.

— Exact, încuviință Stoll. Ar dura enorm, compararea câtorva zeci de imagini, pixel cu pixel. Nici măcar nu putem avea încredere în computer ca să facă treaba asta în locul nostru. Ar putea fi programat să omită anumite modificări.

— Întocmai. N-avem nevoie de computer. Nu va trebui să studiem însă decât un singur set de imagini dinainte şi de după schimbare. Aici voiam să ajung când m-am referit la ceasul computerului. El nu s-ar fi oprit nici în cazul în care computerul ar fi fost invadat de un virus. În schimb, înlocuirea imaginii reale cu una falsă trebuie să fi durat o fracțiune de secundă…

— Da. Da, spuse Stoll. La naiba, aşa e. Şi discrepanța asta trebuie să se reflecte în codul temporal al fotografiilor. În loc să apară la fiecare – cât era? – la fiecare 0,89 secunde, prima imagine falsă va apărea cu o întârziere infinitezimală.

— Iar întârzierea respectivă va apărea în josul fotografiei.

— Phil, eşti genial.

Stoll aruncă o privire înjur, căutându-şi calculatorul de buzunar. Îl găsi şi-l înşfăcă de pe birou.

— Ia să vedem. Fotografiile sosesc odată la fiecare 0,8955 secunde. Când vom descoperi una care va avea o întârziere de 0,001 secunde, vom avea în față cel dintâi fals.

— Exact. Nu trebuie decât să le cerem celor de la BNR să verifice până când vor descoperi discrepanța temporală.

Stoll se trânti în scaun, luă legătura cu Steve Viens şi-i explică toată tărăşenia. În aşteptarea răspunsului la verificările lui Viens, Stoll îşi descuie sertarul biroului, scoase de acolo o cutie plină cu dischete de diagnostic şi purcese la verificarea funcționării interne a sistemului.

35

Marți, ora 8:55,
Centrul de Comandă

Bob Herbert fierbea de furie, în timp ce îşi mâna scaunul cu rotile peste pragul biroului său. Chipul îi împietrise, încruntat, dinții îi erau încleştați şi sprâncenele i se împreunau, în oarecare măsură, era furios şi din pricina lipsei de tact a lui Stoll, atunci când acesta spusese ceea ce spusese, dar mai ales era furios fiindcă ştia că avusese dreptate. Defecțiunea din programul scris de Matt nu se deosebea de breşa în sistemul de securitate la a cărui organizare participase: se încadrau în aceeaşi lege a porcăriei universale. Nu puteau fi evitate, în ciuda oricăror strădanii.

Şi Liz Gordon avusese dreptate. Rodgers îl citase odată pe Benjamin Franklin, care ar fi afirmat că trebuia să luptăm împreună pentru neatârnare, căci altfel vom atârna, separat, în ştreang. Centrul de Comandă trebuia să funcționeze şi nu era uşor. Spre deosebire de armată, de NASA şi de alte organizații ai căror membrii posedau o educație identică, ori măcar asemănătoare, Centrul de Comandă era un amestec de talente, educații, experiențe şi... idiosincrazii. Era greşit sau, mai rău, contraproductiv să te aştepți ca Stoll să reacționeze altfel decât însuşi Matthew Stoll.

Revino-ți, omule!

Herbert se strecură dincolo de birou şi blocă roțile. Fără să ridice receptorul, tastă numele bazei militare americane din Seul. Numărul principal şi cele ale liniilor directe apărură pe un ecran dreptunghiular, deasupra tastelor. Herbert alese numărul generalului Norbom cu ajutorul tastei *, ridică receptorul, după care apăsă pe, pentru a obține legătura. Încercă să se gândească la ceea ce avea să-i spună lui Gregory Donald. Îşi pierduse şi el soția, ce-i fusese colegă la CIA, în explozia de la Beirut. Dar cuvintele nu erau punctul său forte, spre deosebire de inteligență şi... amărăciune.

Herbert şi-ar fi dorit să se poată relaxa, măcar puțin, puțin de tot. Dar nu era posibil. Trecuseră aproape cincisprezece ani de la

explozia din Beirut. Sentimentul a tot ce pierduse atunci nu-l părăsise nici o clipă, deşi se obişnuise cu scaunul rulant şi cu ideea de a fi singurul sprijin al fiicei sale de şaisprezece ani. Ceea ce nu se diminuase însă cu anii, ceea ce îl durea la fel de tare ca şi atunci, în 1983, era conştiința faptului că lucrurile s-ar fi putut petrece altfel dacă n-ar fi fost un ghinion stupid. Dacă Yvonne n-ar fi venit tocmai atunci pentru a-i spune o anecdotă dintr-un spectacol televizat a cărui înregistrare o ascultase, dacă el nu i-ar fi făcut rost de înregistrarea aceea cu Neil Diamond, dacă Diamond n-ar fi apărut în spectacol în noaptea aceea şi ea nu ar fi rugat-o pe sora ei să i-l înregistreze...

Conştiința acestor „dacă" era de-ajuns pentru a-l prăbuşi într-o stare de disperare, de fiecare dată când îi veneau în minte. Desigur, Liz îl sfătuise să evite, pe cât posibil, să se gândească la asta, dar nu reuşea. Se gândea mereu la clipa în care intrase în magazinul de discuri, cerând o înregistrare cu acel cântăreț...

Ordonanța generalului Norbom răspunse la telefon, informându-l pe Herbert că Donald însoțise trupul neînsuflețit al soției sale la ambasadă, pentru a face aranjamentele necesare pentru transportarea sa în Statele Unite. Herbert formă numărul lui Libby Hall.

Doamne, cât de mult îi plăcea cântecul acela stupid. De câte ori încercase să îşi convingă soția să asculte ceva de Hank Williams, Roger Miller sau Johnny Horton, ea revenise mereu la Neil Diamond, Barry Manilow şi Engelbert.

Secretara ambasadoarei răspunse şi-i făcu lui Herbert legătura cu Donald.

— Bob! exclamă acesta. Mă bucur să te aud.

Vocea lui Donald părea mai sigură decât se aşteptase.

— Cum te simți, Greg?

— Precum Iov.

— Am trecut şi eu prin asta, prietene. Ştiu cât ți-e de greu.

— Mulțumesc. Poți să-mi spui ceva nou despre cele întâmplate? Cei de la KCIA lucrează din greu, dar până acum n-au găsit mare lucru.

— Am nimerita într-un soi de criză noi înşine, Greg. Se pare că rețeaua de computere ne-a fost violată. Nu suntem siguri de datele pe care le primim, nici măcar de imaginile transmise de sateliți.

— Se pare că există cineva care azi şi-a făcut temeinic tema pentru acasă.

— Chiar aşa. Ştim care e situația ta şi, pe Dumnezeul meu, îți

jur că te-aş înţelege dacă ai refuza. Dar şeful ar vrea să afle dacă ai fi dispus să dai o raită în zona demilitarizată şi să arunci o privire la faţa locului. Preşedintele l-a însărcinat cu Comandă crizei coreene şi are nevoie de oameni de încredere acolo.

Urmă o tăcere prelungită, după care Donald îi răspunse:

— Bob, dacă tu poţi face aranjamentele necesare cu generalul Schneider, sunt gata să pornesc spre Nord peste două ore. E bine aşa?

— Sunt convins că da, îi răspunse Herbert. Voi obţine toate aprobările necesare şi ţi se va pune la dispoziţie un elicopter. Noroc, Greg şi Dumnezeu să te aibă în pază.

— Şi pe voi, îi replică Donald.

30

Marți, ora 23:07,
Zona Demilitarizată

Zona demilitarizată dintre Coreea de Nord şi cea de Sud era situată la treizeci şi cinci de mile nord de Seul şi la o sută de mile sud de Pyongyang. Luase ființă o dată cu armistițiul din 27 iulie 1953 şi, de atunci, soldații din cele două tabere se priveau pe deasupra ei, cu teamă şi suspiciune. În prezent, de cele două părți ale ei staționau în total un milion de soldați, cea mai mare parte dintre ei locuiau în barăci moderne, dotate cu aer condiționat. Aranjate în rânduri lungi şi ocupând un total de două mii de acri, acestea erau despărțite de fâşia de graniță de mai puțin de trei sute de metri.

Zona era marcată, de la nord-est spre sud-vest, de un gard din plasă de sârmă înalt de trei metri, dublat de încă un metru de sârmă ghimpată, de ambele părți ale fâşiei. Între acestea se întindea zona demilitarizată propriu-zisă, având o lățime de aproximativ opt metri, de la o coasta la alta. Soldați înarmați până în dinți şi însoțiți de câini ciobăneşti-germani patrulau de-a lungul perimetrului, atât în Nord, cât şi în Sud. Exista o singură cale de traversare a zonei demilitarizate, un drumeag îngust care nu permitea decât trecerea unui singur vehicul o dată; până la vizita lui Jimmy Carter la Pyongyang, în 1994, nimeni nu trecuse pe acest drum, către capitala Coreei de Nord. Singurul contact direct între cele două tabere putea avea loc într-o clădire cu un singur nivel, asemănătoare cu barăcile. Exista o singură uşă, de fiecare parte, păzită în permanență de două santinele înarmate şi străjuită de către un catarg. Înăuntru se afla o masă de conferințe care, asemenea structurii în sine, delimita granița dintre Nord şi Sud. În rarele ocazii când avea loc vreo întâlnire acolo, reprezentanții Nordului rămâneau de partea respectivă a mesei, ca şi cei din Sud.

La est de ultima baracă a Coreei de Sud se întindea o regiune colinară împădurită, întreruptă ici şi colo de câte un desiş de nepătruns. Armata făcea manevre dincolo de dealuri şi, deşi nu puțeau fi decât cu greu văzute din Nord, zgomotele tancurilor şi

bubuiturile artileriei, mai ales în cursul aplicațiilor de noapte, constituiau un fond sonor alarmant.

Unul dintre desişuri umplea o depresiune stâncoasă aflată la aproximativ o jumătate de milă de zona demilitarizată. Era un câmp minat pe care căpitanul Ohn Bock îl verifica personal, cel puțin de două ori pe zi. Cu numai şapte săptămâni în urmă, forțele armate ale Coreei de Sud săpaseră acolo, în linişte deplină, un tunel cu diametrul mai mic de un metru şi jumătate: neştiut de nord-coreeni, acesta le permitea sud-coreenilor să fie la curent cu activitatea desfăşurată în rețeaua de tuneluri pe care inamicul o săpase sub zona demilitarizată. Dispozitive audio şi detectoare de mişcare străpungeau peretele dintre cele două cavități şi fuseseră instalate pentru a da de urma spionilor care se strecurau în Sud printr-o ieşire ascunsă în spatele unor stânci la un sfert de milă mai spre sud. Agenții respectivi erau urmăriți, iar identitatea lor era adusă la cunoştința contraspionajului militar şi a KELA.

Potrivit planurilor, căpitanul Bock făcuse în aşa fel ca vizita sa de seară la tunel să coincidă cu sosirea prietenului său din copilărie, maiorul Kim Lee. Căpitanul şi unul dintre aghiotanții săi porniră la drum la scurt timp după sosirea lui Lee. Acesta supraveghea descărcarea bidoanelor cu agent chimic. Bock îşi salută superiorul.

— Mi-a părut bine că m-ai sunat, spuse Bock. A fost o zi mare pentru tine.

— Ziua nu s-a sfârşit încă.

— Am auzit că nişte cadavre au fost descoperite pe un feribot şi că pilotul hidroavionului s-a întors la timp. Se pare că şi operațiunea colonelului Sun se desfăşoară conform planului.

În cei doi ani petrecuți împreună în copilărie şi în anul de pregătire a acestui plan, Bock nu-l văzuse niciodată pe stoicul maior dându-şi frâu liber vreunui sentiment. Acum, cu atât mai puțin. Dacă alt om s-ar fi arătat uşurat că o parte a intențiilor i se împliniseră, ori nerăbdător în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze* – el însuşi era tot mai neliniştit cu fiecare clipă ce trecea – Lee, în schimb, nu emana decât un calm surprinzător. Vocea lui sonoră era blândă, mişcările deloc grăbite, iar purtarea anormal de rezervată. Şi totuşi, el era cel ce avea să intre în tunel, nu Bock.

— Ai avut grijă de paznicii tunelului din tura de noapte?

— Da. Un om de-al meu pe nume Koh se află lângă monitoare. E un geniu al computerelor şi va avea grijă ca echipamentele de observație să nu înregistreze nimic până când te vei fi întors.

— Excelent! Cred c-o să ne întoarcem în jurul orei 8.
— Vă aştept aici.
Salutând şmechereşte, căpitanul se întoarse şi urcă în jeep pentru a se întoarce la postul, unde se ocupa de verificarea rapoartelor venite de la posturile situate de-a lungul zonei demilitarizate şi de expedierea acestora mai departe, la Seul. Dacă totul avea să meargă bine, mâine în zori avea să inspecteze trupele, nu hârțogăria, în aşteptarea unui atac iminent dinspre nord.

37

Marți, ora 9:10,
Washington, D.C.

Având în mica sa geantă diplomat discheta conținând lista de opțiuni şi o copie imprimată a acesteia, Paul Hood se grăbi spre maşina sa, aflată în parcarea subterană a Centrului de Comandă. O dată intrat, îşi agăță geanta cu un lanț încins în jurul brâului şi blocă portierele. Când transporta documente secrete, purta întotdeauna şi un revolver de calibrul 38 într-o teacă atârnată pe umăr. Apoi îşi înregistră ieşirea din clădire, folosind tastatura de la poartă; santinela îi verifică legitimația şi înregistră ora plecării separat, într-un alt computer, neconectat la sistem. Procedura era la fel ca aceea prin care treceau cei care intrau şi ieşeau pe la suprafață. Codul de aici era diferit de cel de sus, căci exista convingerea că securitatea putea fi compromisă într-un punct, dar rareori în două.

Asta-i o tâmpenie, îşi zise Hood. *Uite că, în ciuda precauțiilor, cineva a reuşit să penetreze rețeaua computerelor fără să putem face ceva!*

Neîncrezător în înaltele tehnologii, Hood nici măcar nu era interesat de modalitățile de funcționare ale acestora. În schimb şi-ar fi dorit cu disperare să ştie ce se întâmplase în această dimineață: Stoll era cel mai bun în domeniul său şi, dacă altcineva reuşise să-l tragă pe sfoară, era cu siguranță un personaj memorabil.

Îndepărtându-se de structura de beton spre poarta Bazei Andrews, unde avea să fie nevoit să prezinte din nou legitimația, pentru un al treilea şi ultim control, ridică receptorul telefonului mobil. Obținu de la serviciul de informații numărul spitalului şi-l formă, cetind legătura cu salonul în care fusese internat fiul său.

— Bună.

— Sharon? Salut. Cum se simte?

Ea ezită o clipă.

— Am aşteptat să mă suni.

— Scuză-mă, avem de-a face cu o… criză.

Nu putea spune mai multe, căci linia nu era sigură.

— Cum se simte Alex?

— L-au pus sub control strict.

— Şi ce se-aude cu injecţiile?

— Nu reacţionează la ele. Plămânii îi sunt prea plini de fluid. Trebuie să-i supravegheze respiraţia până când... îşi va reveni.

— Există motive de îngrijorare?

— Eu sunt îngrijorată, spuse Sharon.

— Şi eu. Dar ce spun doctorii, iubito?

— Spun că nu e nimic neobişnuit. Şi injecţiile sunt obişnuite şi, totuşi, băiatul nu reacţionează la ele.

Pe toţi dracii! Aruncă o privire spre ceas, blestemând absenţa lui Rodgers. Ce slujbă mai era şi asta, în care era nevoit să rămână alături de preşedinte, când locul său ar fi fost la căpătâiul fiului său bolnav? Se gândi că, dacă Alexander avea să păţească ceva, orice, toate acestea n-aveau să mai aibă nici o importanţă. Dar ceea ce avea să întreprindă astăzi avea să afecteze vieţile a mii de oameni, poate chiar cele a sute de mii de oameni. N-avea de ales: trebuia să ducă la bun sfârşit ceea ce începuse.

— Îl sun pe doctorul Trias de la Spitalul Walter Reed şi-l rog să vină acolo. O să aibă grijă să se facă tot ce e posibil.

— Are să mă ţină şi pe mine de mână, Paul? mai întrebă ea şi închise.

— Nu, îngăimă el, deşi auzise tonul. Nu, n-o s-o facă.

Puse receptorul înapoi în furcă. Strânse în mâini volanul până când simţi că antebraţele îi zvâcnesc de durere. Era furios fiindcă nu putea fi acolo, dar şi frustrat din pricina sincerităţii lui Sharon. În fond, ea ştia că, oricât de mult i-ar fi iubit pe ea şi pe Alex, tot n-ar fi putut face mare lucru, chiar dacă ar fi fost acolo, la spital. Ar fi stat lângă ea, ar fi ţinut-o de mână câteva minute, după care s-ar fi plimbat neputincios de colo-colo, ca atunci când aşteptase să-i vină pe lume copiii. La prima naştere, încercase să o ajute să ţină ritmul respiraţiei în timpul unei contracţii, dar ea îi răcnise să se care dracului de-acolo şi să cheme o infirmieră. Fusese o lecţie importantă: nu întotdeauna când o femeie te voia alături însemna şi că avea nevoie de tine.

Dar se simţea îngrozitor de vinovat. Înjurând, apăsă pe butonul microfonului, chemă Centrul de Comandă şi-i ceru lui Bugs să-i facă legătura cu doctorul Orlito Trias de la Spitalul Walter Reed.

Aşteptând, făcu slalom printre întârziaţii ieşiţi după ora de vârf şi-l înjură pe Rodgers încă o dată, deşi ştia că acesta nu avea nici o

vină. La urma urmei, de ce îl numise preşedintele ca adjunct la conducerea Centrului de Comandă? Faptul că, din poziția respectivă, putea oricând să preia conducerea şi să câştige meciul nu era singurul motiv. Era însă un soldat trecut prin multe, a cărui experiență s-ar fi putut dovedi necesară în astfel de situații. Era veteranul mai multor războaie, dar şi un istoric nutrind un respect profund pentru luptători şi strategi. Se menținea în formă făcând exerciții de forță în biroul său, în timp ce recita Poemul Cidului în spaniola veche, sau chiar în timp ce continua să-şi îndeplinească sarcinile curente. Era firesc ca un astfel de om să dorească să iasă pe teren împreună cu echipa la a cărei organizare contribuise. Şi-apoi, nu-şi încurajase Hood mereu oamenii să acționeze şi să gândească independent? Dacă Rodgers n-ar fi fost atât de întreprinzător, ar fi ocupat cu siguranță postul pe care şi-l dorise, cel de adjunct la Departamentul Apărării, în loc să fie vioara a doua la Centrul de Comandă.

— Bună dimineața. Cabinetul doctorului Trias.

Hood mări volumul..

— Bună dimineața, Cath, sunt Paul Hood.

— Domnule Hood. Doctorul v-a simțit lipsa aseară, la întâlnirea Societății Spațiale Naționale.

— Sharon închiriase o casetă cu un film nou şi n-am avut de ales, a trebuit să-i țin companie. Doctorul e acolo?

— Îmi pare rău, în dimineața asta ține o conferință la Georgetown. Doriți să-i transmiteți ceva?

— Da. Spune-i că fiul meu Alexander a avut o criză de astm şi e internat la pediatrie. L-aş ruga să treacă pe acolo şi să se uite la el, dacă va avea timp.

— Sunt convinsă că o să treacă. Pupați-vă băiatul din partea mea, e un dulce.

— Mulțumesc, mormăi Hood şi închise.

Grozav, îşi zise el. *Minunat.* Nu era în stare nici măcar să trimită un doctor.

Hood căzu o clipă pe gânduri, dar îşi reveni imediat; nu avea de gând să o lase pe Martha Mackall să meargă la Casa Albă în locul său. Deşi îi respecta priceperea, nu era convins că avea să reprezinte interesele Centrului de Comandă şi propria sa poziție, în loc să aibă grijă de cariera şi interesele personale. Provenea din Harlem, unde învățase spaniola, coreeana, italiana şi idiş şi îşi făcuse un nume pictând firme în întregul Manhattan. Studiase apoi japoneza, germana şi rusa la colegiu şi îşi luase masteratul în

economie, cu ajutorul unei burse. După cum îi spusese chiar ea lui Hood, la prima lor întrevedere, când împlinise patruzeci şi nouă de ani dorise să părăsească echipa secretarului general al Națiunilor Unite pentru a avea de-a face direct cu spaniolii, coreenii, italienii şi evreii, implicându-se cu adevărat în politică şi nu doar slujind de purtătoare de cuvânt. Aşadar, îi spusese ea, dacă avea să o angajeze pentru compilarea, menținerea şi analizarea unei baze de date privind economia şi personajele cheie din politica tuturor țărilor lumii, spera că avea să fie lăsată să-şi facă meseria, fără să-i stea nimeni în cale. O angajase, considerând-o genul de om independent de care avea nevoie; dar n-ar fi lăsat-o să conducă, atâta timp cât nu era convins că punea interesele Centrului de Comandă mai presus de propriile ei intenții.

Cotind pe Pennsylvania Avenue, Hood se ruşină, constatând că era mai degrabă dispus să treacă cu vederea scăderile lui Mike decât pe cele ale Marthei Mackall... sau chiar pe cele ale lui Sharon. Martha ar fi considerat atitudinea aceasta drept sexistă, dar Hood era de altă părere: era doar o chestiune de încredere. Dacă i-ar fi cerut lui Mike să sară cu paraşuta deasupra oraşului Little Rock şi să se întoarcă la Washington imediat pentru a-i ține locul, ar fi făcut-o, fără să pună întrebări. Dacă i-ar fi transmis să plece la Orly imediat; ar fi plecat, lăsându-şi propoziția neterminată. Cu femeile însă, era o întreagă tevatură.

Simțindu-se de parcă ar fi avut două picioare stângi, Hood opri în dreptul porții Casei Albe, una dintre cele două care deschideau accesul spre drumul privat îngust care despărțea Aripa Vestică de vechea clădire a Birourilor Executivului. Prezentându-şi permisul de liberă trecere, îşi parcă maşina alături de celelalte şi, cu servieta diplomat în mână, se grăbi spre întâlnirea cu preşedintele.

38

Marți, ora 23:17,
Marea Japoniei, la 12 mile de Hungnam, Coreea de Nord

În rândul țărilor comuniste, se instituise obiceiul ca apele teritoriale să nu fie delimitate conform tratatelor internaționale. Acestea hotărâseră, unilateral, că limita se afla nu la trei, ci la douăsprezece mile în larg, ba chiar şi la cincisprezece, în zonele de patrulare ale navelor inamice.

Coreea de Nord susținea de multă vreme că apele sale se întindeau departe în Marea Japoniei, iar aceste pretenții constituiau un veşnic subiect de dispută cu autoritățile japoneze şi americane. Navele de patrulare ale Marinei ignorau pretențiile nord-coreenilor, navigând adeseori la patru-cinci mile de coasta coreeană. Paza de Coastă le soma agresiv; în acele cazuri, navele de patrulare nu se mai apropiau, dar nici nu obişnuiau să bată în retragere. În mai bine de patruzeci de ani, avuseseră loc puține confruntări. Cel mai celebru incident fusese confiscarea navei USS *Pueblo,* în ianuarie 1968, de către nord-coreenii care îi acuzaseră pe cei din echipaj că erau spioni. Trecuseră unsprezece luni de negocieri până când cei optzeci şi doi de marinari fuseseră eliberați. Cea mai sângeroasă ciocnire avusese loc în iulie 1977, când un elicopter american depăşise paralela 38 şi fusese doborât, trei din membrii echipajului aflat la bord pierzându-şi viața. Preşedintele Carter ceruse scuze Nordului, recunoscând greşeala concetățenilor săi; cei trei morți şi singurul supraviețuitor fură predați sud-coreenilor.

După o scurtă escală la Seul, unde predaseră filmul făcut în cea dintâi survolare, ofițerul de recunoaştere Judy Margolin şi pilotul Harry Thomas aflau din nou în aer; pentru cea de-a doua survolare a teritoriului Nordului. De data aceasta însă, fuseseră, în mod evident, aşteptați şi reperați de radarele de la sol, pe când zburau deasupra Wonsanului. Două interceptoare MiG-15P îşi ocupară pozițiile de atac în urma lor, venind de jos şi de sus,

dinspre sud şi, respectiv, dinspre nord. Harry se aştepta să fie urmărit până deasupra mării şi ştia că, dacă o apuca în direcția corectă, avea să scape uşor de cei doi urmăritori.

Ridicând botul avionului, porni răsucindu-se pe o curbă ascendentă şi accelerând. Pierzând temporar contactul vizual cu reactoarele construite de ruşi, le regăsi atunci când mitralierele duble NS-23, de calibrul 23, luară drept țintă aripile avionului său. Păcănitul sonor, asemănător cu sunetul unor baloane ce se spărgeau, îl luă total pe nepregătite.

În ciuda vuietului motorului, o auzi pe Judy gemând în muştiucul măştii; cu coada ochiului, o văzu prăbuşindu-se în față şi doar harnaşamentul o împiedică să cadă din scaun. Încetându-şi răsucirea şi continuând să accelereze, coti spre sud.

— Doamnă, e totul în regulă?

Nu primi nici un răspuns. Trăseseră în ei fără nici un avertisment. Asta contravenea procedurii în patru etape la care consimțiseră să adere nord-coreenii. Cea dintâi etapă presupunea luarea de contact, iar focurile de avertisment trebuiau trase în direcția opusă celei în care i se cerea navei să se retragă. De data asta însă, se întâmplase exact pe dos. Aşadar, fie că trăgătorul nord-coreean nu făcea doi bani, fie că i se dăduseră nişte ordine periculoase.

Renunțând la tăcere, Thomas transmise la Seul un mesaj radio, cerând ajutor şi anunțând că celălalt membru al echipajului fusese rănit. MIG-urile îl urmăriră spre sud fără să mai tragă, rămânând în urmă atunci când aeronava sa atinse 2 Mach.

— Rezistați, doamnă! strigă el în microfon, deşi habar n-avea dacă ofițerul de recunoaştere mai era sau nu în viață.

Avionul gonea în noaptea înstelată.

39

Marți, ora 8:20,
La bordul avionului C-141, deasupra Texasului

Rodgers recunoştea că era cazul să-şi scoată pălăria în fața locotenent-colonelului Squires. Când îi încredințase acestuia Comandă forței de intervenție, îi ceruse să alcătuiască un set de planuri de bătaie, ghidându-se după toate schemele tactice valabile existente în cărți. Iar acesta se conformase.

Stând acolo, în avion, cu laptopul în mână, îi fu dat să descopere manevre şi tactici de luptă care copiau planuri ale lui Cezar, Wellington, Rommel, ale apaşilor şi altor războinici-strategi, combinate cu planuri americane moderne. Ştia că Squires nu studiase aşa ceva, dar avea, categoric, un instinct bun în domeniu. Îi intrase în sânge, probabil de pe vremea când, copil fiind, jucase fotbal în Jamaica.

Squires ațipise alături, căci altfel l-ar fi înghiontit, pentru a-i spune la ce se gândise văzându-i manevra ofensivă de desfăşurare a unui eşalon izolat împotriva unui front inamic. La întoarcere, avea de gând să înainteze ideea Pentagonului: era un plan excelent pentru un batalion sau un regiment care ar fi suferit pierderi masive. În loc să instaleze un cordon operațional în jurul terenului ce putea fi apărat, Squires organiza un al doilea eşalon, mai mic şi-l trimitea pe primul într-o manevră de învăluire, pentru a prinde inamicul în capcană, între două focuri. Ceea ce i se părea remarcabil, însă, era felul în care Squires plănuise mişcarea celui de-al doilea eşalon, împingând inamicul de-a curmezişul terenului ce putea fi apărat, în bătaia focului celui dintâi.

Squires mai schițase şi un plan interesant pentru un raid asupra unei instalații de comandă şi control, cu un atac din patru direcții, pornind de la o desfăşurare din zona de desant.

Soldatul Puckett îl ocoli pe locotenent-colonelul adormit şi se opri în fața lui Rodgers, salutându-l. Acesta îşi scoase dopurile din urechi.

— Domnule, aveți o comunicare prin radio.

Rodgers îl salută, iar Puckett îi întinse receptorul. Nu ştia sigur

dacă zgomotul din jur se mai potolise sau începea să surzească, dar vuietul tremurător al celor patru reactoare părea mai silențios acum.

Îşi repuse unul dintre dopuri şi îşi apăsă receptorul pe cealaltă ureche.

— Rodgers.

— Mike, sunt Bob Herbert. Am noutăți pentru voi... Dar mă tem că nu sunt veşti prea bune.

A fost distractiv; atâta cât a durat, îşi zise Rodgers. *Probabil că ne cheamă acasă.*

— Mergeți înainte, spuse Herbert.

Rodgers tresări.

— Repetă.

— Mergeți înainte, intrați în RPDC. BNR-ul are probleme cu satelitul de recunoaştere, iar şeful are nevoie de cineva care să stea cu ochii pe baza de rachete Nodong.

— În Munții Diamantelor? întrebă Rodgers, înghiontindu-l pe Squires, care se trezi imediat.

— Exact.

— Avem nevoie de hărțile Coreei de Nord, îi spuse locotenent-colonelului, după care reveni la convorbirea cu Herbert. Ce s-a întâmplat cu sateliții?

— Încă nu ştim exact. Toată rețeaua de computere s-a dus dracului. Meşterul crede că e vorba de un virus.

— Ce-i nou pe frontul diplomatic?

— Nimic. Şeful e chiar acum la Casa Albă, aşa că, probabil, vom şti mai multe când se va întoarce.

— Să nu ne uitați, spuse Rodgers. Vom ajunge la Osaka înainte de cină, conform orei Washingtonului.

— Nu-ți face griji, nu uităm de voi, îi răspunse Herbert, apoi închise.

Rodgers îi înapoie aparatul lui Puckett, după care se întoarse spre Squires. Acesta apelase harta pe monitorul laptopului; ochii lui limpezi clipeau, cu nerăbdare.

— De data asta, e pe bune, zise Rodgers. Va trebui să aruncăm o privire la Scud-urile coreenilor.

— Doar să aruncăm o privire?

— Asta-i tot ce mi s-a spus. Dacă nu intrăm în război până la aterizarea la Osaka, n-avem voie să folosim explozibil. Dar, în caz de necesitate, presupun că vom sluji drept pretext pentru o intervenție aeriană.

Squires întoarse ecranul, astfel încât să-l poată vedea şi Rodgers. Apoi îl rugă pe Puckett să deşurubeze becul de deasupra, pentru ca lumina lui să nu se reflecte pe ecran.

Privind harta, Rodgers se miră cât de repede îşi schimbase gândurile şi starea de spirit. Trecuse de la aprecierea academică a muncii lui Squires la nerăbdare şi la conştiința faptului că viețile întregii echipe depindeau de aceste planuri şi de restul pregătirilor lui Squires. Era convins că aceleaşi gânduri – dublate şi de unele îndoieli – bântuiau şi mintea locotenent-colonelului.

Harta, având o vechime de numai şase zile, arăta trei rachete Nodong montate pe camioane, adăpostite într-un crater cuibărit între patru dealuri înalte din zona de la poalele lanțului muntos. Perimetrul era înconjurat de unități de artilerie mobile adăpostite printre dealuri, ceea ce făcea ca o survolare la joasă înălțime să fie prea riscantă. Rulă harta pentru a descoperi mai mult din latura ei estică. Pe hartă apăreau acum instalațiile radar de la Wonsan.

— Nu va fi uşor să ne strecurăm până acolo, comentă Squires.

— Uite la ce m-am gândit... începu Rodgers, folosind cursorul pentru a indica o rută. Elicopterul va trebui să zboare la mare înălțime de la Osaka şi va vira spre mare chiar deasupra zonei demilitarizate. La sud de vârful Kumgang mi se pare a fi cel mai bun loc pentru desant. În felul ăsta, ne vom afla la circa zece mile de ținta noastră.

— Zece mile de coborâre, mormăi Squires. Asta înseamnă zece mile de urcuş la întoarcere.

— Exact. Nu e cea mai bună strategie de ieşire, mai ales dacă trupele de-acolo vor fi pe urmele noastre.

Squires arătă spre rachetele Nodong.

— N-au bombe atomice încărcate în astea, nu-i aşa?

— În ciuda gargarei făcute în presă, din punct de vedere tehnologic nu sunt încă pregătiți pentru aşa ceva, spuse Rodgers, continuând să studieze harta. Dar chiar şi încărcătura de câte o sută de kilograme de TOT ar fi de-ajuns pentru a provoca pagube serioase la Seul.

Îşi țuguie buzele.

— Cred că ştiu ce vom face, Charlie. Nu vom pleca de la locul de aterizare, ci dintr-un punct situat cu cinci mile mai la sud, iar inamicul nu se va aştepta la una ca asta.

Squires îl privi chiorâş.

— Am înțeles bine? Ne îngreunăm misiunea?

— Nu. Astfel, o să devină chiar mai uşoară. Ideea nu este să

fugim de ei, ci să rămânem pe loc şi să luptăm, pentru ca apoi să putem pleca liniştiţi. La începutul celui de-al doilea secol după Cristos, în timpul primei campanii a lui Traian, legiunile de infanterie ale romanilor au fost atrase de către un număr mic de daci în zona de deal de la poalele Carpaţilor. În ciuda faptului că romanii purtau zale şi foloseau lănci grele, iar dacii n-aveau decât suliţe şi piepturile goale, cei din urmă au ieşit victorioşi. S-au furişat în tabăra inamică noaptea, luându-i prin surprindere pe romani, după care i-au atras între dealuri, forţându-i să se răspândească. După aceea, perechi de războinici daci i-au ucis pe romanii izolaţi şi nu le-a rămas decât să se plimbe liniştiţi înapoi.

— Asta s-a întâmplat pe vremea lăncilor.

— N-are importanţă. Dacă suntem descoperiţi, îi vom atrage în pădure şi ne vom folosi cuţitele. Nu vor îndrăzni să folosească arme de foc, noaptea, în zona deluroasă, ca nu cumva să se împuşte din greşeală între ei.

Squires aruncă o privire pe hartă.

— Da, probabil că Munţii Carpaţi nu prea semănau cu câmpiile de acasă pentru romani. Dar, inamicii lor îşi cunoşteau terenul, aşa cum, probabil şi nord-coreenii îşi vor cunoaşte propriul teren.

— Ai dreptate, acceptă Rodgers. Însă noi avem ceva ce dacii nu aveau.

— Un Congres care abia aşteaptă, să ne reducă bugetul?

Rodgers rânji şi arătă spre sacoşa neagră pe care o luase cu sine, înainte de decolare.

— EBC-ul.

— Poftim?

— E o chestie pusă la cale de Matt Stoll şi de mine: am să-ţi povestesc despre ea după ce terminăm de elaborat planurile de bătaie.

40

Marți, ora 23:25,
Seul

Kim Chong se întreba dacă reuşiseră cumva să-i desluşească cifrul.

Cânta la pian de şapte luni de zile în barul lui Bae Gun, transmițând mesaje anumitor bărbați şi femei care se opreau pe-acolo – chiar şi atunci când, adeseori, aceştia erau supravegheați de KCIA. Unii dintre ei erau eleganți, alții mai puțin, unii erau frumoşi, alții nu, dar cu toții se descurcau de minune în rolurile unor oameni de afaceri prosperi, în cele ale unor manechine, ale unor muncitori ori soldați. Dar Kim ştia cine erau în realitate. Acelaşi talent care îi permitea să memoreze diverse bucăți muzicale îi îngăduia şi să rețină trăsături distinctive, feluri de-a râde, sau înfățişarea unor pantofi. De ce se mai străduiau agenții care lucrau în travesti să-şi tot schimbe machiajul sau freza, când uitau să-şi schimbe pantofii, îşi țineau țigările la fel, sau ronțăiau identic sarea din bolul cu alune? Chiar şi domnul Gun observase că artistului ratat care venea din când în când îi mirosea gura la fel de urât ca şi soldatului sud-coreean care apărea doar o dată pe săptămână.

Când te angajezi să joci un anume rol, trebuie să-l joci până la capăt.

În seara aceasta, femeia pe care o poreclise „Micuța Eva” îşi făcuse din nou apariția. Femeia aceea subțirică îşi punea prea multă gheață în băuturi, se vedea limpede că nu, era obişnuită cu alcoolul. Era clar că nu venise de una singură pentru a-şi îneca amarul, ci pentru a o ține sub observație pe pianistă, iar paharul cu whisky nu era decât un element de recuzită.

Kim se hotărî să-i dea puțin de lucru.

Trecu de la *The worşt that could happen* la *Nobody does it better;* Kim folosea întotdeauna muzica din filme pentru a-şi transmite mesajele. Cântă cea dintâi notă a celei de-a doua măsuri, un „C”, cu o octavă mai jos decât cerea partitura. Prelungi „A”-ul din a treia măsură, după care cântă în întregime cea de-a douăzecea

măsură fără să apese pedala.

Oricine cunoştea piesa avea să recunoască discrepanțele. „C”-ul şi „A”-ul erau greşite, iar o măsură cântată fără pedală corespundea unei litere a alfabetului: a douăzecea, deci litera „T”

Transmisese CAT pentru cei de la KCIA şi se întrebă dacă aceştia receptaseră mesajul; nu exista nici o frecvență anume a transmiterii literelor, nimic care să-i folosească unui criptanalist pentru o înlocuire obişnuită ori pentru deducerea unui cifru de transpunere. Kim îl văzu pe Nam ridicându-se şi ieşind, iar plecarea omului ei fu observată şi de Micuța Eva. Agenta contraspionajului nu îl urmări; poate că exista încă un om afară, care avea să se ia după el. Nam susținea că niciodată nu descoperise vreun urmăritor, dar era bătrân şi pe jumătate orb, iar când venea acolo bea mai tot ce câştiga. Kim se distra de minune imaginându-şi căile prin care se chinuia KCIA să descopere în ce fel Nam şi ceilalți oameni de legătură îşi transmiteau mesajele.

I se părea o ruşine să accepte bani pentru o treabă atât de uşoară: câştiga un salariu bunicel cântând aici, plus că mai primea bani şi din Nord. Când avea să se întoarcă acasă, în orăşelul Anju, situat la nord de Pyongyang, avea să trăiască asemenea unei împărătese.

Dacă o să mă mai întorc acasă...

Cine ştie când avea să se întâmple asta? După toate cele făcute, era norocoasă că era încă în viață. Dar, într-o bună zi, tot avea să se întoarcă, atunci când va fi strâns destui bani, când se va fi săturat de îngâmfatul Sud, sau când avea să afle, în sfârşit, ceva despre Han.

Termină de cântat melodia filmului cu James Bond şi continuă cu o versiune honky-tonk a piesei *Java.* Cântecul lui Al Hirt era preferatul ei, primul cântec pe care-şi amintea să-l fi auzit când era copil şi obişnuia să-l cânte în fiecare noapte. Adeseori, se întreba dacă nu cumva cei din KCIA îl considerau ca făcând parte din codul ei: poate că următorul cântec era cel care ascundea mesajul, sau poate că informațiile se aflau ascunse în secvența improvizată cu mâna dreaptă în încheiere? De fapt, nici nu-i păsa de ceea ce îşi închipuiau superspionii din Chonggyechonno.

Ba-da da-da, da-da...

Închise ochii, continuând să fredoneze. Oriunde s-ar fi aflat, indiferent ce-ar fi făcut, *Java* îi amintea mereu de vremea când era o copilă, îngrijită de fratele ei mai mare, Han şi de mama lor. Soțul mamei, tatăl lui Han, murise în război, iar mama ei nu mai ştia

care soldat aflat în trecere fusese tatăl lui Kim, nici măcar dacă fusese coreean, chinez ori rus. Dar asta n-avea importanță: continua să-şi iubească fiica la fel de mult, indiferent în ce fel îşi câştigase pâinea. Atunci când mama ei găsise lada aceea de arme furate de la cei din Sud, pusese în funcțiune patefonul uzat ce mergea tras de manivelă şi dansaseră cu toții în jurul colibei, în ritmul lui *Java,* făcând acoperişul să scârțâie şi speriind găinile şi caprele. Apoi, preotul din sat, care avea un pian, o văzuse pe Kim dansând şi cântând şi-o întrebase dacă nu voia să învețe să cânte la pian…

În local se iscă agitație şi Kim deschise ochii. Micuța Eva se ridică în picioare exact în clipa în care doi bărbați tunşi scurt, îmbrăcați în costume sobre şi încruntați, îşi făcură apariția pe uşa din față, urmați de alți doi venind dinspre bucătărie. Fără să facă altă mişcare, Kim atinse cu degetul mare de la piciorul drept piedica roților pianului, deblocând-o. O văzu pe Micuța Eva privind spre ea şi realiză care era motivul venirii celor patru. Sări în picioare şi împinse pianul de-a lungul culoarului dintre mese. Micuța Eva şi cei patru bărbați erau nevoiți să-şi croiască drum printre mese şi scaune, iar Kim câştigase un avans de câteva secunde. Apucându-şi din fugă poşeta, o luă la goană spre vestiare. Intră în toaleta bărbaților, fără să-şi piardă calmul şi sângele rece. Cele şase luni de antrenament pe care le urmase în Coreea de Nord fuseseră un interval destul de scurt, dar deosebit de eficient: învățase atunci cum să-şi plănuiască din timp, cu mare grijă, retragerea şi să aibă mereu la îndemână bani şi o armă de foc minusculă.

Geamul era mereu deschis în toaleta bărbaților. Urcându-se pe chiuvetă, Kim se furişă afară. Odată ieşită, se descotorosi de poşetă, după ce îşi scosese din ea cuțitul cu mecanism de care nu se despărțea niciodată.

Se afla acum în curtea din spatele barului. Era plină de scaune rupte şi de decorațiuni învechite, înconjurată de un gard înalt de scânduri. Cățărându-se pe o grămadă de gunoaie, sperie o haită de pisici. Ținându-şi cuțitul între dinți, se pregăti să sară. În clipa aceea, o împuşcătură smulse o aşchie din gard, chiar lângă brațul ei. Îngheță.

— Gândeşte-te bine, Kim.

Recunoscând vocea, simți cum i se punea un nod în gât. Se întoarse cu o mişcare lentă şi-l văzu pe Bae Gun, ținând în mână un revolver automat Smith & Wesson, de calibrul 32. Mai văzuse

arma aceea, era cea pe care proprietarul barului o ținea sub tejghea, pentru a-şi proteja averea. Kim ridică mâinile.

— Cuțitul, rosti el.

Ea îl scuipă, şuierând:

— Ticălosule!

Doi dintre agenți se iviră în spatele lui, gâfâind, cu pistoalele în mâini. Unul dintre ei o ajută pe Kim să coboare de pe mormanul de vechituri, iar celălalt îi răsuci mâinile la spate şi-i puse cătuşele.

— Nu trebuia să-i ajuți, Bae. Ce minciuni ți-au îndrugat despre mine?

— Nici un fel de minciuni, Kim, răspunse el, iar în lumina strecurată de pe geamul de la toaletă, pe chip i se lărgi un zâmbet. Ştiam totul despre tine de la început, aşa cum am ştiut şi de solistul care-a fost aici înaintea ta şi chiar şi de barmanul care-a lucrat la mine înaintea lui. Şeful meu, directorul adjunct Kim Hwan, mă ține la curent cu identitatea spionilor din RPDC.

Cu fulgere în priviri, Kim nu ştia dacă trebuia să-l înjure sau să-l felicite. Fu condusă pe lângă el şi, pe jumătate mergând, pe jumătate împleticindu-se, ajunse la stradă şi fu urcată într-o maşină.

41

Marți, ora 9:30,
Casa Albă

Hood îşi amintea şi acum de întâia dată când păşise în Biroul Oval. Asta se întâmplase atunci când predecesorul preşedintelui Lawrence îi convocase pe primarii oraşelor New York, Los Angeles, Chicago şi Philadelphia pentru a discuta despre prevenirea revoltelor. Gestul respectiv, menit a arăta preocuparea sa pentru situația marilor oraşe, se întorsese împotrivă-i atunci când preşedintele fusese acuzat de rasism pentru că anticipase revoltele negrilor.

Preşedintele acela, asemenea lui Lawrence, fusese un bărbat înalt. Deşi amândoi păreau cam scunzi pentru funcția pe care o ocupau, erau categoric prea solizi pentru biroul ce le era rezervat încăperea era într-adevăr prea mică, după orice criterii ar fi fost judecată, iar biroul enorm, scaunul şi roiurile de aghiotanți care mişunau întruna, din şi înspre birourile lor, situate de cealaltă parte a coridorului, o micşorau parcă şi mai mult. Biroul fusese asamblat din scândurile care alcătuiseră odinioară fregata britanică HMS *Resolute,* era aşezat lângă fereastră şi ocupa cel puțin un sfert din încăperea ovală. Şi jilțul îmbrăcat în piele era mare cât toate zilele şi fusese proiectat nu numai pentru confortul, ci şi pentru protecția preşedintelui: spătarul său era îmbrăcat în patru straturi de Kevlar, țesătura antiglonț menită să-l protejeze pe şeful executivului de un eventual foc de armă tras din afara ferestrei, putând să reziste unui foc tras cu un 348 Magnum de la mică distanță. Aglomerația ocolea însă tăblia biroului. Se aflau aici doar un suport pentru instrumentele de scris, o fotografie a Primei Doamne şi a fiului lor şi un telefon securizat STU-3 de culoarea fildeşului.

Vizavi de birou erau aşezate două jilțuri capitonate datând din vremea administrației lui Woodrow Wilson. Unul dintre acestea era ocupat de Hood, iar celălalt de către şeful Siguranței Naționale, Steve Burkow. Acesta îşi părăsise imperiul, aripa Consiliului Siguranței Naționale, la care se putea ajunge traversând holul cel

mare şi trecând, pe sub un portic, prin uşa dublă. Directorul Centrului de Comandă le oferise amândurora câte o copie a listei de opţiuni, peste care cei doi îşi aruncaseră, în grabă, privirile. Din momentul în care Hood le anunţase căderea sistemului de observaţie de la BNR şi a reţelei de computere de la Centrul de Comandă, preşedintele optase pentru o muţenie desăvârşită.

— Există ceva ce n-ai scris în lista asta, vreo operaţiune clandestină? întrebă Burkow.

Hood ura genul ăsta de întrebări. *Sigur că exista.* Operaţiunile clandestine erau mereu în curs de desfăşurare. Avuseseră loc cu mult timp înainte ca Ollie North să-şi fi pus la punct târgul „arme-contra-ostatici”, continuaseră să aibă loc şi după ce activitatea acestuia fusese scoasă la iveală şi aveau să existe întotdeauna. Singura diferenţă era acum aceea că preşedinţii nu se mai puteau împăuna cu rezultatele acestora, în caz de succes. Iar în cazul unor eşecuri, cei asemenea lui Hood erau blamaţi în public.

Tocmai de aceea îl provocase Burkow. Îi plăcea ca diversele personaje oficiale să recunoască anumite activităţi ilegale, pentru ca el sau preşedintele să le poată reaminti că, în acest caz, lucrau pe cont propriu. Nu uita niciodată să sublinieze cine era preşedintele, cine era vărul său şi cine era cel mai apropiat consilier.

— Am cerut trimiterea din oră în oră a unor misiuni de recunoaştere, pentru a suplini pierderea supravegherii prin satelit, iar la câteva minute după explozie am expediat o echipă de intervenţie. Zborul durează douăsprezece ore şi voiam să-i ştiu la faţa locului; în caz că am fi avut nevoie de ei.

— La faţa locului, repetă Burkow. Adică...

— În Coreea de Nord.

— Fără însemne?

— Fără uniforme şi fără indicii de nici un fel, nici măcar pe arme.

Burkow aruncă o privire spre. Preşedinte.

— Care este scopul misiunii? întrebă conducătorul Siguranţei Naţionale.

— Am cerut echipei să meargă în lanţul Munţilor Diamantelor şi să afle ce se întâmplă cu rachetele Nodong.

— I-ai trimis pe toţi cei doisprezece oameni?

Hood încuviinţă. Nu se mai obosi să-i anunţe că Mike Rodgers era unul dintre cei doisprezece; Burkow ar fi sărit ca ars. Oricum, dacă echipa avea să fie capturată, eroul de război Rodgers era

îndeajuns de faimos pentru a fi recunoscut.

— Conversația aceasta n-a avut loc niciodată, spuse, aşa cum era de aşteptat, Lawrence, înainte de a închide dosarul ce conținea raportul. Aşadar, comitetul de criză recomandă desfăşurarea lentă a forțelor noastre în continuare, până când vom şti cu siguranță dacă într-adevăr Coreea de Nord poartă răspunderea pentru acest atentat. Chiar şi în cazul în care guvernul acestei țări, sau unul dintre reprezentanții acestuia, este răspunzător, vom face doar presiuni diplomatice, fără însă a lăsa garda jos din punct de vedere militar. Desigur, presupunând că nu vor exista noi acte de terorism.

— Exact, domnule. Chiar aşa.

Preşedintele începu să bată darabana pe coperta dosarului.

— Cât timp am tărăgănat-o cu palestinienii după atentatul terorist al mişcării Hezbollah de la Hollywood? Şase luni?

— Şapte.

— Şapte luni. Paul, am luat destul de multe şuturi în fund de când am preluat postul ăsta şi, totuşi, continuăm să facem pe bunii creştini şi să întoarcem mereu celălalt obraz. Odată şi-odată, trebuie să terminăm cu moliciunea asta.

— Ambasadorul Gap a sunat ceva mai devreme, exprimându-şi umil regretul pentru cele întâmplate, spuse Burkow. N-a spus nimic din care să deducem că ei ar fi cei vinovați.

— Martha susține că mint, interveni Hood. Dar, deşi nu sunt împotriva necesității unei reacții energice, cred că trebuie să fim siguri, înainte de a acționa, că vom lovi în ținta potrivită. Vă repet ce conține acest raport: nu exista activități militare neobişnuite în Nord, nimeni nu şi-a asumat răspunderea pentru atentat şi, chiar dacă unele grupări din Coreea de Nord ar fi vinovate, asta nu înseamnă că şi guvernul este, în mod necesar, implicat.

— Dar nici nu îi absolvă de orice vină, îl întrerupse preşedintele. Dacă generalul Schneider s-ar fi apucat să azvârle cu bombe peste zona demilitarizată, fii convins că Pyongyang-ul nu s-ar fi ostenit să mă întrebe de sănătate înainte de a riposta. Paul, am să te rog să mă scuzi acum, am o întâlnire cu…

Telefonul STU-3 începu să sune şi preşedintele ridică receptorul. Trăsăturile i se întunecară, în vreme ce asculta, fără să scoată o vorbă. După câteva secunde, îi mulțumi interlocutorului, spunându-i că va păstra legătura cu el. Închise şi îşi sprijini fruntea în mâinile noduroase.

— Era generalul MacLean, de la Pentagon. Acum avem parte şi

de activităţi militare neobişnuite în Nord. Un MIG al RPDC a tras asupra unuia dintre avioanele noastre, omorându-l pe ofiţerul de recunoaştere.

Burkow înjură.

— N-a fost cumva un foc de avertisment care şi-a greşit ţinta? întrebă Hood.

— Tu de partea cui eşti, Paul? întrebă preşedintele.

— Domnule preşedinte, ne aflam în spaţiul lor aerian…

— Şi n-o să ne cerem scuze pentru asta. Voi cere purtătorului meu de cuvânt să spună presei că, în lumina celor întâmplate în această după-amiază, suntem nevoiţi să întărim siguranţa în regiune. Reacţia exagerata a Coreei de Nord confirmă bănuielile noastre. Voi ordona apoi generalului MacLean ca, începând de la ora 10 în această dimineaţă, toate forţele Statelor Unite prezente în regiune să intre în starea de alarmă potrivit protocolului Defcon 3. Paul, pune-ţi la treabă prietenii din Seul şi cere-le celor de la Departamentul Apărării tot sprijinul pentru ca, până la amiază, să îmi puteţi prezenta un raport complet privind situaţia militară din zonă, ML-1 vei trimite prin fax, n-are rost să-ţi pierzi vremea plimbându-te încoace şi-ncolo.

Apucă lista de opţiuni şi-i făcu vânt.

— Steve, spune-i lui Greg că vreau ca CIA să răscolească fiecare pietricică de acolo până aflã cine poartă răspunderea atentatului. Deşi asta nu mai are prea mare importanţă. Indiferent dacă Nordul a fost sau nu implicat, de-acum va fi, vă asigur. Până-n gât.

42

Marți, ora 23:40, Seul

Dricul înainta cu viteză spre pistă pe şoseaua aglomerată, plină de vehicule militare ce părăseau Seulul, îndreptându-se spre nord.

De pe bancheta din spate a Mercedesului ambasadoarei, care urmărea dricul, Gregory Donald observă modificarea numerică a trupelor. În lumina celor aflate de la Bob Herbert, nu-şi putea închipui decât că situația devenea tot mai încordată între cele două guverne. Asta nu îl surprindea deloc: la o distanță atât de mică de zona demilitarizată, alarmele erau un lucru la fel de obişnuit pentru locuitorii Seulului ca şi casetele video pirat. Şi totuşi, agitația atât de mare nu constituia un lucru obişnuit. Soldații mutați fiind foarte numeroşi, era un semn că generalii nu voiau să aglomereze armata într-un singur loc, pentru a nu le da ideei celor din Nord să atace Seulul cu rachete.

Pentru moment însă, Donald privea toate acestea cu detaşare. Era învăluit într-o crisalidă lungă cât cele două maşini şi cu o lățime de prea puțini ani, închis în ea la un loc cu conştiința faptului că în maşina din față se afla soția sa, pe care nu avea să o mai vadă niciodată. Nu aici, pe pământ. Dricul era scăldat în lumina farurilor Mercedesului şi, privind draperiile negre care mascau geamul din spate, Donald se întrebă dacă lui Soonji i-ar fi plăcut, ori s-ar fi simțit stânjenită, călătorind cu o limuzină a statului. De fapt, cu acea limuzină anume. Îşi aminti cum Soonji închisese ochii după ce-i spusese povestea, de parcă în felul acesta ar fi reuşit să se izoleze de realitatea grotescă.

Cadillacul negru era folosit în comun de către ambasadele Statelor Unite, Marii Britanii, Canadei şi Franței, fiind parcat în garajul celei din urmă atunci când nu era folosit. Folosirea în comun a dricurilor oficiale, nu era un lucru neobişnuit, deşi fusese pe punctul de ar provoca un incident internațional în 1982, când atât ambasadorul britanic, cât şi cel francez îşi pierduseră rude apropiate, în aceeaşi după-amiază şi ceruseră dreptul de a folosi dricul oficial în acelaşi timp. De vreme ce Franța era cea care

adăpostea maşina, se simțea mai în drept să o folosească; britanicii susțineau însă că, din moment ce ambasadorul francez îşi pierduse bunica, iar cel britanic tatăl, legătura de rudenie cea mai puternică era cea care trebuia să stabilească prioritatea. Francezii replicaseră pe dată, argumentând că nu se putea şti dacă ambasadorul francez nu se simțise mai legat de bunica sa decât cel britanic de tatăl său. Pentru dezamorsarea conflictului, ambii ambasadori închiriaseră maşini de la antreprize de pompe funebre din oraş, iar dricul oficial rămăsese nefolosit în acea după-amiază.

Gregory Donald zâmbi, amintindu-şi comentariul lui Soonji în acea împrejurare, rostit cu ochii mijiți, cu aceeaşi expresie de refuz al realității: „Numai în cadrul corpului diplomatic un război şi rezervarea unei maşini pot avea aceeaşi importanță.” Avusese dreptate. Nimic nu era prea meschin, prea intim sau prea macabru pentru a da naştere unui eveniment internațional. Iată de ce fusese emoționat şi ştia că şi Soonji ar fi simțit acelaşi lucru, atunci când ambasadorul englez Clayton îi telefonase, anunțându-l că ambasadele căzuseră de acord să nu folosească limuzina pentru transportul propriilor victime decât după ce el nu avea să mai aibă nevoie de ea.

Refuza sa îşi ia privirile de la dric, deşi mintea sa obosită îl purta într-un vârtej al amintirilor: ultima oară când luase masa împreună cu Soonji, ultima oară când făcuseră dragoste, ultima oară când o privise îmbrăcându-se. Mai simțea încă gustul rujului ei, în nări îi stăruia parfumul ei, mai simțea atingerea unghiilor ei lungi pe ceafă. Îşi aminti apoi de ziua în care se simțise pentru întâia oară atras de ea, nu de frumusețea sau de strălucirea ei, ci de cuvintele ei tăioase şi lucide. Îşi aminti de conversația pe care ea o purtase cu o prietenă la dineul de adio al ambasadorului Dan Tunick. În timp ce ambasadorul îşi încheia discursul de adio adresat personalului, prietena lui Soonji remarcase: „Pare atât de fericit!”

Soonji îl privise o vreme pe ambasador, apoi replicase: „Tatăl meu avea aceeaşi expresie o dată, după ce cărase un bolovan foarte greu. Ambasadorul pare uşurat, Tish, nu fericit!”.

În felul ei deschis, neprotocolar, pusese degetul pe rană. Donald îşi croise drum prin mulțimea ce sorbea din cupele de şampanie, înaintase până lângă ea şi i se prezentase. Îi spusese apoi povestea cu dricul, ea închisese ochii, iar el se îndrăgostise fulgerător. Acum, stând aici, cu lacrimile secate, dar cu amintirile curgând în valuri, se consola gândindu-se că, atunci când o văzuse ultima

oară pe Soonji în viață, ea alerga înapoi spre el, după ce își găsise cercelul, iar pe chip i se citeau atât uşurarea, cât şi fericirea.

Urmând dricul, Mercedesul părăsi şoseaua, îndreptându-se spre aerodrom. Donald avea să îşi conducă soția la avionul companiei TWA care urma să o ducă în State şi, de îndată ce acesta avea să decoleze, el avea să urce la bordul elicopterului Bell Iroquois care avea să-l transporte în zona demilitarizată.

Howard Norbom avea să presupună că Donald obținuse ceea ce îşi dorea ocolindu-l, iar asta îl făcea să se simtă oarecum vinovat. În felul acesta însă, generalul nu avea să fie implicat în tentativa sa de contactare a Nordului. Mulțumită telefonului primit de la Bob Herbert, toate ponoasele pentru o eventuală nereuşită aveau să le tragă el însuşi… şi Centrul de Comandă.

43

Marți, ora 23:45,
Cartierul General al KCIA

Când Bae Gun îi telefonase pentru a-l anunța că arestarea fusese încununată de succes, Hwan începu să simtă umbra unor îndoieli: ştia că făcuseră ceea ce trebuia, dar îi părea rău să piardă un personaj atât de interesant cum era doamna Chong. Criptanaliştii săi nu reuşiseră încă să îi străpungă codul, deşi cunoşteau o parte din datele pe care ea le transmitea, căci i le furnizaseră chiar ei, din când în când, prin intermediul lui Bae, care îi spusese că avea un fiu în armată. Ocazional, el îi „scăpa” date reale, dar lipsite de importanță, despre efectivul trupelor, diverse coordonate şi schimbările survenite în structurile de comandă. Acum însă, când o arestaseră, Hwan se îndoia că ea avea să-i ajute.

KCIA petrecuse patru ani supraveghind fără a se implica rețeaua agenților nord-coreeni din Seul. Urmărindu-l pe unul dintre ei, îl descoperiseră pe al doilea, apoi pe al treilea, al patrulea... Cei cinci agenți păreau să alcătuiască un cerc închis, fiind coordonați în activitatea lor de Kim Chong şi de un covrigar. Acum, după capturarea femeii, ceilalți aveau să fie urmăriți douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru a afla pe cine aveau să contacteze sau cine avea să fie agentul care urmă să-i ia locul lui Kim Chong.

Ceea ce îl deranja însă era faptul că, în puținul pe care reuşiseră să-l descifreze din codul ei, nu se menționase nimic despre atentatul din această după-amiază. Ba mai mult, covrigarul – care îşi transmitea mesajele cocându-le în interiorul unor brânzoaice fără sare – fusese instruit să ia parte la festivități pentru a afla care era părerea mulțimii despre reunificare. Deşi era posibil ca Nordul să fi plănuit executarea atentatului în mare taină, fără să-şi informeze agenții, se îndoia că ar fi mers până într-acolo încât să rişte în asemenea măsură viața unuia dintre ei. De ce l-ar mai fi trimis la fața locului, dacă tot aveau de gând să lanseze atacul terorist, stricând sărbătoarea?

Sergentul de la recepție îi telefonă, anunțându-l că agenții sosiseră, iar Hwan se aşeză la birou, aşteptându-i să apară împreună cu doamna Chong. Nu o văzuse niciodată pe Kim Chong în carne şi oase, ci doar în fotografii, astfel încât puse în aplicare obişnuitul exercițiu mintal învățat de la Gregory Donald şi hărăzit tocmai momentelor când urma să întâlnească pe cineva pe care nu-l ştia decât din auzite sau din poze. Încerca să completeze spațiile libere ale memoriei, curios să afle câte din închipuirile sale aveau să fie confirmate de realitate. Cât erau de înalți, cum le suna glasul... în cazul unor suspecți inamici, încerca să anticipeze reacția lor. Aveau să fie irascibili, jigniți, sau aveau să coopereze? În felul ăsta, Hwan recapitula tot ce ştia despre persoanele respective, înainte de a le întâlni.

Ştia despre doamna Chong că avea un metru şaptezeci înălțime, că avea părul lung şi negru şi ochii de culoare închisă. Din câte aflase de la Bae, făcea parte din categoria „durilor". Hwan bănuia însă că avea să regăsească la ea sensibilitatea caracteristică muzicienilor şi temperamentul vivace al unei femei obişnuite să suporte avansurile bărbaților la barul lui Gun, precum şi obiceiul agenților străini de a asculta mai mult decât de a vorbi, de a afla, mai mult decât ar fi divulgat. Avea să încerce să-l sfideze; mai toți agenții nord-coreeni procedau aşa când se confruntau direct cu cei din Sud.

Auzi uşa liftului deschizându-se cu un fâşâit şi zgomotul unor paşi pe coridor. Doi agenți intrară, încadrând-o pe Kim Chong.

Din punct de vedere fizic, femeia arăta exact aşa cum şi-o închipuise: părea mândră şi plină de viață. Era îmbrăcată cam cum se aşteptase Hwan: o fustă strâmtă neagră, pantofi asortați şi o bluză albă, cu primii doi nasturi descheiați; era uniforma cântărețelor din baruri şi restaurante. Totuşi, fu surprins de culoarea tenului ei; nu se aşteptase să fie chiar atât de bronzată. Dar era firesc să fie aşa, de vreme ce în timpul zilei era liberă şi îşi petrecea clipele acelea plimbându-se prin oraş. Fu surprins, de asemenea, de mâinile ei, pe care i le văzu mai îndeaproape atunci când le ceru oamenilor săi. Să-i scoată cătuşele. Spre deosebire de alți muzicieni pe care-i cunoscuse, femeia avea degete subțiri şi delicate, nu scurte şi boante.

Le ordonă celor doi agenți să iasă din încăpere şi să aştepte afară, apoi îi făcu semn femeii să ia loc. Ea se aşeză cuminte, cu genunchii apropiați şi cu mâinile grațioase împreunate în poală. Privirile îi erau ațintite asupra biroului.

— Doamnă Chong, sunt Kim Hwan, directorul adjunct al KCIA. Fumați? Doriți o țigară?

Se întinse şi luă de pe un colț al mesei o cutiuță, o deschise şi i-o întinse. Ea luă o țigară şi şovăi o clipă, căci avusese tentația de a o scutura, lovind-o de cadranul ceasului. Însă acesta îi fusese luat, ca nu cumva să-şi taie venele cu sticla protectoare. Apoi şi-o aşeză între buze.

Hwan ocoli biroul şi i-o aprinse. Femeia trase adânc fumul în piept şi se aşeză mai comod, rezemându-se de spătarul fotoliului, cu o mână pe brațul acestuia şi cu cealaltă în poală. Tot nu îşi îngădui însă să-l privească în ochi, dar aşa făceau toate femeile în timpul interogatoriilor. Împiedicau astfel crearea unor legături emoționale, păstrând caracterul sobru al discuției, ceea ce adeseori îi frustra pe cei care puneau întrebările.

Hwan îi oferi o scrumieră, iar ea o puse pe brațul fotoliului. Apoi, el se aşeză pe marginea biroului, privind-o în tăcere vreme de aproape un minut, înainte de a vorbi. Cu toată sfiiciunea, femeia asta avea ceva deosebit. *Ceva ce nu se potrivea.*

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Ea clătină din cap, privind cu obstinație biroul.

— Doamnă Chong, ştim cu ce vă ocupați de o bună bucată de timp. Misiunea dumneavoastră aici s-a încheiat şi veți fi judecată pentru spionaj. Presupun că asta se va întâmpla în decurs de mai puțin de o lună. Starea generală de spirit după cele întâmplate azi fiind cea care este, presupun că justiția va acționa repede şi neplăcut pentru dumneavoastră. Cu toate acestea, sunt în măsură să vă promit clemență din partea tribunalului dacă ne veți ajuta să aflăm cine a pus la cale explozia de la Palat de azi după-amiază.

— Nu ştiu mai mult decât am văzut la televizor, domnule Hwan.

— N-ați fost anunțată dinainte?

— Nu şi nici nu cred că țara mea este răspunzătoare de acest atentat.

— De ce spuneți asta?

Ea îl privi pentru întâia oară în ochi.

— Fiindcă nu suntem o națiune de țicniți. Există şi câțiva nebuni, dar cei mai mulți dintre noi nu doresc războiul.

Asta era! îşi zise el. Asta nu se potrivea. Urma cu strictețe regulile interogatoriului şi probabil că n-avea să scoată prea multe informații de la ea. Dar n-o făcea din suflet Tocmai făcuse o distincție clară între cei „câțiva nebuni” şi „noi”. Care „noi”? Cei mai mulți agenți proveneau din armată şi n-ar fi rostit un cuvințel

împotriva unor compatrioți. Hwan se întreba însă dacă doamna Chong nu era cumva civilă, unul dintre acei nord-coreeni care slujeau cauza împotriva voinței lor, fiindcă aveau un trecut pătat pe care voiau să-l facă uitat, fiindcă voiau să recapete onoarea pierdută a familiei lor sau fiindcă o rudă sau vreo altă ființă apropiată avea nevoie de bani. Dacă vreuna dintre aceste variante era valabilă, însemna că ei doi aveau ceva în comun: amândoi doreau cu disperare pacea.

Directorul Yung-Hoon probabil că n-ar fi fost de acord cu dezvăluirea unor informații secrete inamicului, dar Hwan era dispus să riște de data asta.

— Doamnă Chong, să presupunem că v-aş spune că vă cred…

— V-aş răspunde să încercați cu altcineva cacealmalele.

— Dar dacă aş vorbi serios?

Hwan coborî de pe colțul biroului şi se postă în fața ei, obligând-o să-l privească în față, ceea ce ea şi făcu.

— Nu mă pricep deloc la psihologia contrariilor; cât priveşte pocherul, sunt un jucător mizerabil. Să mai presupunem că v-aş spune şi că, deşi cineva s-a străduit să facă în aşa fel ca toate dovezile să incrimineze armata țării dumneavoastră, eu nu cred una ca asta. Ea se încruntă.

— Dacă mi-ați spune una ca asta, v-aş implora să încercați să-i convingeți şi pe alții.

— Să presupunem însă că n-aş fi crezut. M-ați ajuta să-mi dovedesc justețea bănuielilor?…

Ea îl privi cu ostilitate, dar vădit interesată.

— Vă ascult, domnule Hwan.

— Am găsit urme în preajma locului exploziei, urme de cizme militare nord-coreene. Dacă cineva ar vrea să dea vina pe armata dumneavoastră, ar avea nevoie, desigur, de încălțămintea adecvată, ca şi de explozibili şi eventualul armament provenind din Nord. Nu ştim ce cantități le-au fost necesare – probabil nu prea mari, căci un astfel de grup ar fi trebuit să rămână discret şi deci nu putea fi prea mare. Aş vrea să încercați să aflați dacă un asemenea furt de materiale a avut într-adevăr loc.

Kim îşi scutură țigara.

— Nu cred că pot face asta.

— Nu vreți să mă ajutați?

— Domnule Hwan, chiar credeți că superiorii dumneavoastră m-ar crede, dacă v-aş aduce astfel de informații? Între țările noastre nu prea există relații de încredere…

— Eu aş fi dispus să vă dau crezare. Puteți să-i contactați pe ai dumneavoastră şi altfel decât prin intermediul barului?

— Dacă aş putea, răspunse Kim, ce ați face dumneavoastră?

— V-aş însoți şi aş asculta ceea ce ar avea de spus, încercând să aflu ce alte materiale au mai dispărut. Dacă aceşti terorişti sunt chiar atât de disperați cum cred eu, ar putea pune la cale şi alte atacuri care să ne împingă spre război.

— Dar ați afirmat chiar adineauri că superiorii dumneavoastră nu sunt de acord cu bănuielile astea...

— Dacă am putea găsi o dovadă, spuse Hwan, orice dovadă care să vină în sprijinul afirmațiilor mele, voi trece peste capul şefilor mei şi îl voi contacta pe şeful comitetului de criză de la Washington. Este un om rezonabil şi o să mă asculte.

Kim continuă să îl privească pe directorul adjunct. Oftă şi îşi rezemă fruntea în degetul arătător şi în cel mare.

— N-avem prea mult timp la dispoziție, doamnă Chong. Rezultatul exploziei de astăzi s-ar putea să fie nu doar un război, ci şi sfârşitul convorbirilor privind reunificarea timp de încă o generație. Mă veți ajuta?

Ea şovăi doar vreme de o clipă.

— Sunteți convins că aveți încredere în mine?

El zâmbi.

— Fiți convinsă că n-am să vă dau cheile maşinii, însă, în această privință... da, am încredere.

— Prea bine, spuse ea, ridicându-se încet în picioare. Vom conlucra în această chestiune. Dar cred că mă înțelegeți, domnule Hwan, am o familie în Nord. Voi merge până la o limită alături de dumneavoastră. De dragul păcii.

— Înțeleg.

Hwan se întoarse înviorat spre birou şi apăsă pe un buton al interfonului. Îi spuse sergentului de serviciu să-i pregătească o maşină cu şofer, apoi îşi privi prizoniera.

— Unde aveți de gând să mergem?

— Voi da şoferului indicațiile necesare pe parcurs, domnule Hwan. Sau poate că, totuşi, vă veți răzgândi şi-mi veți încredința cheile maşinii, în care caz...

— Ne veți călăuzi. Cu toate acestea, regulamentul îmi cere să înregistrez la plecare un itinerar, pentru cazul în care ar apărea vreo problemă. Acesta va fi primul lucru pe care directorul îl va controla la întoarcere. Dați-mi măcar o direcție aproximativă.

Kim zâmbi pentru întâia oară, spunându-i:

— Nordul, domnule Hwan. Vom merge spre nord.

44

Marți, ora 10,
Washington, D.C.

Hood se simțea de parcă i-ar fi fost retezate picioarele de la genunchi, dar nu era supărat pe preşedinte. Era imposibil să te superi pe preşedinte.

Michael Lawrence nu era cel mai strălucitor dintre cei ce se perindaseră în această funcție. Avea însă un al şaselea simț, avea carismă, iar asta îl avantaja enorm în fața camerelor de luat vederi şi la întâlnirile cu contracandidații. Publicul îi adora stilul. Desigur, nu era cel mai bun administrator din câți ar fi meritat să ocupe postul. Nu-i plăcea să-şi murdărească mâinile cu măruntişurile guvernării: nu era un pedant, ca Jimmy Carter. Oamenilor săi de încredere, cum erau Burkow şi purtătoarea de cuvânt al preşedinției, Adrian Crow, li se permisese să-şi creeze micile lor imperii, baze de putere care-şi câştigau aliați ori se înstrăinau de celelalte agenții guvernamentale, răsplătindu-le cooperarea printr-un acces sporit în preajma preşedintelui şi creşterea responsabilităților, pedepsindu-le prin misiuni de mai mică importanță şi corvezi birocratice. Chiar şi atunci când, începător fiind, preşedintele suferise eşecuri în politica externă, nu avusese parte de sâcâielile presei, spre deosebire de predecesorii săi: dând numeroase dineuri pentru ziariştii acreditați şi dozând cu grijă scurgerile de informații şi exclusivitățile, Adrian Crow reuşise să-şi atragă simpatia majorității editorialiştilor importanți. Oricum, în zilele acestea, nimeni nu mai citea paginile de analiză politică, susținea ea. Reclama şi zvonurile erau cele care controlau voturile, iar nu cei de teapa lui George Will şi Carl Rowan.

Poate că Lawrence era nemilos şi încăpățânat şi acționa orbeşte. Dar, în lipsa altor calități, poseda o viziune asupra viitorului țării, o perspectivă curajoasă şi inteligentă care, culmea, chiar începuse să dea rezultate. Cu un an înainte de a-şi anunța candidatura, când era încă guvernatorul Floridei, Lawrence se întâlnise cu industriaşi de frunte şi îi întrebase dacă, în schimbul unor scăderi ale impozitelor şi al altor facilități, n-ar fi fost dispuşi să

investească în privatizarea NASA, guvernul urmând să controleze lansările şi instalaţiile, iar companiile lor asumându-şi majoritatea costurilor privitoare la personal şi la dezvoltare. De fapt, Lawrence îşi propunea să mărească bugetul agenţiei spaţiale de aproape trei ori, fără a avea nevoie de acceptul Congresului. Mai mult chiar, cheltuielile guvernului privind spaţiul aveau să se reducă astfel cu aproape două miliarde de dolari, bani pe care Lawrence intenţiona să-i investească în educaţie şi în lupta împotriva criminalităţii. Mai sugerase, de asemenea, ca o treime din beneficiile realizate de NASA cu noile forţe să fie transferate în fondul de asistenţă socială, obţinându-se astfel economii suplimentare de încă o jumătate de miliard de dolari.

Marea industrie a Statelor Unite fusese de acord cu acest plan, iar propaganda electorală a lui Lawrence le amintise americanilor de gloria pierdută a misiunilor Gemini, Mercury şi Apollo, de zilele când intelectualii şi muncitorii conlucrau pentru un ţel comun, al slujbelor numeroase şi al inflaţiei scăzute. Legase toate acestea unele de altele şi bombardase electoratul cu imagini ale unor facilităţi existente – calculatoare personale, sateliţi de comunicaţii, telefoane celulare, camere video şi jocuri pe computer – şi ale unor facilităţi viitoare – medicamente pentru vindecarea cancerului şi a necruţătoarei SIDA, generatoare spaţiale menite să reducă costul energiei electrice şi importurile de petrol, sau chiar controlul meteorologic. De fiecare dată când, în timpul campaniei, adversarul său susţinuse că aceşti bani ar fi putut fi cheltuiţi mai cu folos pe pământ, Lawrence îi replicase că pământul devenise o gaură de scurgere care înghiţea locuri de muncă şi impozite şi că planul său avea să pună capăt acestui lucru, ca şi imixtiunii străine în domeniul tehnologiilor înalte, care furau slujbele americanilor.

Lawrence câştigase detaşat şi, de îndată ce-şi preluase postul, se întâlnise din nou cu marii industriaşi, ca şi cu noii conducători ai NASA pentru a cădea de acord în privinţa obţinerii unor rezultate tangibile rapide şi, în acelaşi timp, pentru a-i convinge de necesitatea punerii pe orbită a staţiei spaţiale înainte de sfârşitul primului său mandat. Fusese închiriată aşadar staţia spaţială Nevski, abandonată de ruşi. Cercetători din domeniul medicinei şi ai ingineriei spaţiale fură trimişi în spaţiu şi, optsprezece luni mai târziu, maşinăria de presă a lui Adrian Crow putea să trâmbiţeze publicului cele dintâi rezultate: cele mai uimitoare imagini fură acelea în care un tânăr medic, paralizat de la brâu în jos în timpul

războiului din Golf, juca baschet în stare de gravitație zero cu unul dintre astronauți. Impactul lor fu extraordinar: preşedintele reuşise să vindece paralizia, iată o imagine pe care poporul n-avea s-o uite niciodată.

Era posibil să nu-ți placă omul, din cauza greşelilor şi a deselor sale accese de încăpățânare, dar era de neconceput să nu îi admiri viziunea. Şi, cu toate eşecurile sale timpurii în domeniul politicii externe, preşedintele fusese îndeajuns de inspirat pentru a înființa Centrul de Comandă, care avea să îl ajute în evitarea altora pe viitor. Burkow fusese de părere că eliminarea birocrației era de ajuns pentru a face treburile să meargă ca pe roate peste hotare, dar preşedintele nu fusese de acord cu el în această privință. Crease astfel încordarea care exista şi acum între Hood şi Consiliul Siguranței Naționale.

Dar era bine şi aşa. Paul se obişnuise cu asta. În comparație cu diferitele grupuri de interese şi cu vajnicii apărători ai corectitudinii politice cu care avusese de-a face în Los Angeles.

Burkow era un înger.

Hood goni spre spital, parcă în zona rezervată ambulanțelor şi se grăbi spre ascensor. Cunoştea numărul salonului, 834, în urma telefonului dat ceva mai devreme, astfel încât o luă direct într-acolo. Uşa salonului cu un singur pat era deschisă; Sharon ațipise într-un fotoliu şi tresări când el îşi făcu apariția. O sărută pe frunte.

— Tati!

Hood se îndreptă spre pat. Vocea lui Alexander suna înfundat, de sub cortul transparent, dar ochii şi zâmbetul îi străluceau. Gâfâia uşor şi pieptul său micuț lupta parcă pentru fiecare răsuflare. Hood îngenunche lângă pat.

— Seniorul Koopa te-a scos pe tuşă pentru o tură, Super Mario? îl întrebă el.

— Vrei să spui Regele Koopa…

— Scuză-mă. Ştii cât mă pricep la jocurile tale video. Mă surprinde că nu ți-ai adus consola de jocuri aici.

Băiatul ridică din umeri.

— Oricum, nu m-ar fi lăsat s-o folosesc. Nu mă lasă nici măcar să citesc benzi desenate. Am pus-o pe mama să-mi citească din *Supreme* şi să-mi arate pozele.

— Va trebui să stăm de vorbă despre benzile desenate pe care le citeşte, spuse Sharon, apropiindu-se. Sunt pline de brațe smulse şi de dinți zburați cu pumnul…

— Mamă, dar îmi dezvoltă imaginația.

— Nu te agita, fiule, interveni Hood. Vom sta de vorbă despre toate astea când o să te simți mai bine.

— Tată, dar ştii că-mi plac benzile desenate...

— Nu te teme, le vei avea, îl linişti Hood.

Atinse folia cortului cu dosul palmei, mângâindu-i obrazul fiului său prin ea. În momentul acesta, singurul lucru care îl interesa erau progresele medicinei. Se aplecă mai aproape şi-i făcu cu ochiul.

— Tu ai grijă să te faci bine şi-apoi vom încerca împreună să o convingem pe mama.

Alexander dădu din cap lipsit de puteri, iar tatăl său se ridică.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse Sharon. Ați scăpat de criză?

— Nu încă, îi răspunse el, întrebându-se dacă remarca soției sale fusese sau nu ironică. Uite ce-i, îmi pare rău pentru adineauri, dar suntem prinşi până-n gât Ce-ai făcut cu Harleigh?

— Am trimis-o la soră-mea.

Hood dădu din cap, iar apoi îşi sărută soția.

— Am să te sun ceva mai târziu.

— Paul...

El se întoarse.

— Vorbeam foarte serios: nu cred că benzile alea desenate îi sunt folositoare. Sunt foarte violente.

— Aşa erau benzile desenate şi când eram eu mic şi uită-te ce tip binecrescut sunt acum. Am văzut şi eu destui zombii, destule capete tăiate şi mațe vărsate.

Sharon se încruntă şi oftă adânc, iar Hood o sărută încă o dată. Făcându-i lui Alexander un semn de încurajare, se grăbi spre ascensor. Rezistă ispitei de a se uita la ceas, până când uşile liftului se închiseră protectoare în urma sa.

45

Marți, ora 10:05,
Centrul de Comandă

— Ce naiba îl ține pe Viens atât de mult? bodogăni Matt Stoll, privind monitorul. Are de programat diferența temporală, dă Comandă de căutare şi după aceea ar trebui să capete aproape instantaneu răspunsul: cea dintâi dintre imaginile falsificate ale satelitului.

Phil Katzen stătea lângă el, aşezat pe un scaun fără spătar, pândind şi el ecranul. În vreme ce cei de la BNR răscoleau imaginile înregistrate în cursul dimineții, Stoll şi Katzen vegheau la finalizarea rulării programelor de diagnosticare. Cel de-al unsprezecelea şi ultim program era pe cale să îşi încheie misiunea.

— Poate că Viens n-a găsit nimic, Matty.

— La dracu', ştii bine că aşa ceva e imposibil.

— Eu ştiu. Dar eşti convins că şi computerul ştie?

Stoll îşi țuguie buzele.

— *Touche!*

Clătină din cap, văzând că ultimul program de diagnosticare afişase, ca toate celelalte, un răspuns exasperant: „Totul e în regulă!"

— Ştim şi că asta nu e adevărat!

Se abținu cu greu să nu-şi repeadă pumnul în computer. Cu ghinionul care îl urmărea de azi-dimineață, răspunsul la o asemenea reacție ar fi fost o nouă cădere a rețelei.

— Nu e posibil ca şi programele de diagnosticare să fi fost infestate, nu-i aşa? întrebă Katzen.

— Nu. Dar la fel am crezut şi despre tot restul softwareului. Nu-mi place să recunosc, Phil, dar mi-aş da mâna dreaptă ca să-l cunosc pe ticălosul care mi-a copt-o.

— O iei ca pe un afront personal, nu?

— Mie-mi spui? Cine se leagă de software-ul meu se leagă de mine. Ceea ce mă enervează nu e faptul că m-a tras pe sfoară, ci faptul că n-a lăsat nici o urmă, oricât de mică.

— Hai să aşteptăm, să vedem ce zice BNR-ul.

Telefonul sună şi numărul celui aflat la capătul firului apăru pe ecranul dreptunghiular de sub receptor.

— Vorbeşti de lup, rânji Stoll, apăsând pe butonul difuzorului.

— Aici Stoll.

— Matty, sunt Steve. Îmi pare rău că a durat atât de mult, dar computerul mi-a arătat că nu e nici o problemă, aşa că a trebuit să verific eu însumi fotografiile.

— Scuzele mele.

— Cu ce ocazie?

— Tocmai te înjuram, împreună cu Phil Katzen. Ce-ai găsit?

— Exact ce bănuiai. O fotografie care a venit la 7,58 de minute şi 0,8965 secunde, azi-dimineață, cu exact 0,001 secunde întârziere. Şi... ia ghici? E plină de tunete şi fulgere care nu erau acolo cu 0,8955 de secunde înainte.

— Al naibii de ciudat, spuse Stoll. Trimite-mi-le, te rog! Şi... Steve, îți mulțumesc.

— Plăcerea a fost de partea mea. Apropo, crezi că putem face ceva ca să ne curățăm sistemul?

— Nu-ți pot spune nimic până nu văd pozele. Te sun de îndată ce aflu ceva.

Stoll închise, exact în clipa în care pe ecran apăru prima fotografie. Aceasta arăta terenul aşa cum era în realitate: nici un fel de trupe, nici un tanc şi nici un vehicul blindat. În cea de-a doua fotografie, acestea intrau în scenă. Totul, de la granulația peliculei şi până la umbre, părea autentic.

— Dacă e un fals, e unul al dracului de bun, spuse Katzen.

— Nu tocmai. Ia priveşte.

Stoll apăsă simultan pe tastele FI şi Shift, după care optă pentru mărirea imaginii. Pe ecran se ivi un cursor, iar el îl mută în dreptul parbrizului unui jeep aflat în partea de sus a ecranului.

— Ia uită-te la asta.

Katzen privi mai îndeaproape, clipi şi-apoi răsuflă adânc.

— Nu se poate.

— Ba se poate, îi replică Stoll, zâmbind pentru întâia oară după mai multe ore.

Apucă mouse-ul, apăsă pe butonul din vârf şi mută cursorul de-a lungul parbrizului, subliniind cu o linie subțire, galbenă, reflecția unui stejar.

— Prin apropiere nu există nici un copac, Phil. Imaginea asta a fost preluată dintr-o altă poză şi înserată digital, aici.

Înregistrând fotografia ca prim document, schimbă imaginea de

pe ecran cu spaţiul pentru cel de-al doilea document şi ceru computerului să caute în arhivele BNR-ului o înregistrare similară. Două minute şi douăsprezece secunde mai târziu, pe ecran apăru o nouă fotografie.

— Incredibil! exclamă Katzen.

Datele tehnice ale fotografiei apăreau într-un dreptunghi, în lateral: fusese făcută cu 275 de zile în urmă, în pădurile din zona Barajului Supung, lângă granița dintre Manciuria şi Coreea de Nord.

— Cineva a umblat în arhivele noastre, spuse Stoll. A selectat imaginile de care avea nevoie şi a creat un nou program.

— Iar după aceea l-a încărcat în intervalul de 0,001 secunde, completă Katzen.

— Nu. Încărcarea s-a făcut în timpul în care rețeaua a căzut. De fapt, n-a fost o cădere, ci aşa ni s-a părut nouă.

— Nu cred că înțeleg.

— În timp ce credeam că rețeaua noastră e scoasă din funcțiune, cineva, într-un fel sau altul, a folosit cele douăzeci de secunde pentru a introduce poza asta şi următoarele în sistem. I-au trebuit câte 0,001 secunde pentru fiecare, iar acum, ca înregistrare, imaginile prefabricate ne sunt servite la fiecare 0,8955 secunde.

— Mi se pare o fantasmagorie…

— Cert e un singur lucru: noi – adică BNR-ul, Departamentul Apărării şi CIA – suntem sisteme închise. Nimeni nu putea să ajungă la noi prin intermediul liniilor telefonice. Pentru a încărca o cantitate atât de mare de date, cineva a trebuit să stea ascuns undeva într-un cotlon al Centrului de Comandă, introducând întruna dischete în calculator.

— Dar cine? Sistemul de camere de luat vederi nu a scos la iveală nimic.

Stoll se strâmbă.

— Şi ce te face să crezi că poți să ai încredere în camerele video? Pentru cel ce-a fost în stare să ne reguleze sateliții o cameră video e o nimica toată.

— Drace, la asta nu m-am gândit.

— Dar ai dreptate. Nu cred că toate astea s-au înfăptuit acum, peste noapte. Ar însemna ca printre noi să se afle o buruiană şi, indiferent ce-aş crede despre Bob Herbert personal, e un tip al naibii de prevăzător când vine vorba de meserie.

— De acord!

— Mulțumesc, răspunse Stoll, readucând pe ecran cel dintâi document, cel cu parbrizul. Ia să vedem, ce-avem aici? Undeva în rețea există un program cu bucluc, care conține fotografii pe care BNR-ul nu le-a înregistrat încă, dar care vor apărea la ei, cică, odată la 0,8955 secunde. Astea-s veştile proaste. Veştile bune sunt că, dacă dăm de urma programului respectiv, îl putem şterge, ne recăpătăm ochii spațiali şi demonstrăm că cineva se pregăteşte să bage zâzanie în Coreea.

— Şi cum vei reuşi să faci asta, de vreme ce habar n-ai unde se află programul şi nici cum se numeşte?

Stoll înregistra înscenarea fotografică şi părăsi directorul respectiv, selectând directorul „Bibliotecă". Apoi aşteptă ca uriaşa listă să se încarce.

— Fotografiile folosite de infiltrator au fost făcute înainte ca Centrul de Comandă să fi fost înființat, aşa încât e sigur că scrierea programului a durat o grămadă de vreme. E un program lung. Precis că a fost legat de coada vreunui alt document, căci altfel l-am fi depistat atunci când au fost sterilizate programele venite din afară. Asta înseamnă că programul gazdă trebuie să fie al naibii de încărcat.

— Aşadar, vom verifica, spre exemplu, dosarul referitor la traficul rutier din Pyonyang, iar dacă ăsta e mai mare cu treizeci de megabyți, înseamnă că am pus mâna pe programul cu bucluc.

— Exact.

— Dar de unde începem căutarea? Oricine ar fi scris acest program trebuia să aibă acces la fotografiile de supraveghere a Coreei de Nord, deci trebuie să fie cineva din Centrul de Comandă, din BNR, de la Pentagon sau din armata sud-coreeană.

— Nimeni de la Centrul de Comandă sau de la BNR n-ar avea nimic de câştigat în cazul unei mobilizări masive în peninsulă. Rămân deci Departamentul Apărării şi armata sud-coreeană.

Stoll începu să cerceteze listingul „Bibliotecii", numărând dischetele venite din fiecare sursă. Pentru a obține dischetele dorite, avea să însemneze cu un asterisc dosarele respective şi să le ceară, prin poşta electronică, de la arhiva Centrului. Dischetele cu pricina aveau să fie copiate, livrate prin curier contra semnătură şi şterse după înapoiere.

— La dracu'! blestemă Katzen, pe măsură ce numărul dischetelor creştea. Avem vreo două sute de dischete de la Departamentul Apărării şi vreo patruzeci de la coreeni. Va dura zile întregi să le verificăm pe toate.

Stoll se gândi câteva clipe, după care selectă în întregime dosarele coreene.

— Începem cu partea mai scurtă?

— Nu, răspunse Stoll. Începem cu partea mai sigură. Dacă Bob Herbert află că i-am suspectat mai degrabă pe ai noştri, mă ia în şuturi.

Katzen îl bătu pe umăr şi se ridică.

— Mă duc să-l pun pe Paul la curent însă, Matty, aş vrea să-ți cer o favoare.

— Spune.

— Spune-i lui Paul că eu am descoperit stejarul.

— E-n regulă, dar de ce?

— Fiindcă, dacă directorul nostru află că ofițerul responsabil cu mediul nu e în stare să bage de seamă un copac de la o jumătate de metru distanță, mă ia la încins.

— Facem târgul, încuviință Stoll..

Apoi se lăsă pe spate cu brațele încrucişate, aşteptând să-i fie livrate dischetele.

46

Miercuri, ora 0:30,
În afara Seulului

Şoselele care duceau dinspre Seul spre zona demilitarizată erau încă pline de vehicule militare, iar Hwan îşi îndemnă şoferul, pe nume Cho, să o apuce pe drumurile laterale, înaintau în direcția indicată de Kim Chong, către nordul oraşului. O burniță fină se cernea, învăluind maşina. Cho puse în funcțiune instalația de încălzire, care începu să toarcă lin. Hwan şi-ar fi dorit din suflet ca şi corpul său să funcționeze la fel de perfect.

Stând pe bancheta din spate, lângă Kim Chong, Hwan se întrebă dacă fusese o idee bună. Lăsând la o parte faptul că, în acel moment, era unica idee disponibilă. Cooperarea cu Kim venea în contradicție cu tot ceea ce învățase: acorda încredere unui spion nord-coreean într-o chestiune vizând siguranța RPDC. Uitându-se la tânăra care privea tăcută pe geam, începu să se îndoiască în mod serios de justețea a ceea ce făcea. Nu se temea că l-ar putea conduce într-o ambuscadă, ori într-un cuib de vipere nord-coreene. Avusese grijă ca ea să vadă revolverul calibrul 38 din teaca de sub brațul său şi deci să fie conştientă că, orice s-ar fi întâmplat, n-avea să scape. Dar Kim preferase să i se predea lui Bae, nevrând să rişte să fie împuşcată. Era deci dornică să trăiască.

Îl preocupa însă posibilitatea ca ea să încerce să îl tragă pe sfoară – era posibil, în ciuda aparenței de sinceritate – iar el să atragă armata țării sale într-o capcană. Şi chiar dacă totul mergea bine, dacă informațiile ei erau corecte şi conflictul armat era evitat, el tot putea să fie acuzat de colaborare cu inamicul. Oricât de multe lucruri bune ar fi rezultat din respectiva colaborare, tot n-ar fi acoperit ruşinea trădării.

Rezistă dorinței de a-i vorbi, de a încerca să afle mai multe despre ea. Nu îndrăznea să-şi dea pe față slăbiciunea şi îndoielile, pentru ca ea să nu încerce să profite de pe urma lor. Şoferul lui Hwan, Cho, deşi nu avea asemenea gânduri, continua să privească din când în când în oglinda retrovizoare. În ochii lui, sub cozorocul

chipiului, se observa o anume preocupare. De fiecare dată când Kim îi spunea să o ia într-o anume direcție, care îi adâncea şi mai mult în zona izolată, între colinele din nord-est, Cho arunca o privire disperată înspre aparatul de radio montat în partea inferioară a bordului, implorându-l pe tăcute pe Hwan să anunțe la cartierul general locul unde se aflau. Dar Hwan se mulțumea să clatine uşor din cap sau îşi întorcea privirea în altă parte.

Bietul Cho, îşi zise Hwan. Cu trei luni în urmă, primise un glonț în braț şi fusese mutat de la munca de teren la aceea de şofer. Dorea atât de mult să se întoarcă la însărcinările sale dinainte, la căutarea inamicilor şi la spartul capetelor.

Dar... mai bine nu. Nici un fel de întăriri, nici o acțiune care să o facă pe doamna Chong să se îndoiască de sinceritatea lui. Se aflau în aceeaşi barcă acum, împreună cu femeia aceasta care ştia că, dacă nu avea să evadeze, avea să ajungă în închisoare, ori chiar în fața plutonului de execuție. Hwan spera din suflet că şi ea avea simțul datoriei la fel de dezvoltat.

— Pot să spun ceva? întrebă Kim, continuând să privească pe fereastră.

Hwan o privi intens, ascunzându-şi cu greu surpriza.

— Vă rog.

Ea se întoarse spre el şi ochii îi erau mai blânzi ca înainte, iar buzele nu-i mai erau albe de încordare.

— M-am gândit la ceea ce faceți şi cred că sunteți foarte curajos.

— E un risc asumat cu inteligență, cred.

— Nu. Ați fi putut rămâne pe loc, n-ar fi fost nimic ruşinos în asta. Nu ştiți încotro vă duc.

Hwan observă privirea insistentă a lui Cho, care apăsă pe accelerator ca pentru a-i atrage atenția. Maşina îşi mări viteza.

— Unde anume ne duceți?

— Acasă la mine.

— Dar dumneavoastră locuiți în oraş.

— Ce vă face să credeți una ca asta? Faptul că agenții dumneavoastră m-au urmărit până acolo? Femeia aia căreia nu-i place băutura şi bărbatul care-şi schimba mereu deghizarea, dar nu şi mirosul oribil al respirației?

— Erau nişte începători. Chiar am vrut să-i depistați.

— Am înțeles de-abia acum asta. În felul ăsta, nu l-aş fi suspectat pe domnul Gun c-ar fi cu ochii pe mine. Dar el nu m-a condus niciodată acasă. Ceva informații tot vă furnizau şi cadeții.

Hwan nu-i răspunse.

— Mă rog, n-are importanță. Aveam un motoscuter în spatele casei, cu care veneam aici pentru a-mi transmite adevăratele mesaje. Luați-o la dreapta, pe drumul de țară, îi spuse ea lui Cho.

Şoferul îi aruncă din nou o privire semnificativă lui Hwan, în oglindă. De data asta, Hwan îl ignoră.

— Vedeți dumneavoastră, nu erați singurii care puneați la cale o diversiune, urmă Kim. Ştiam de ani de zile că barul era supravegheat, iar eu am fost trimisă acolo pentru a da de lucru oamenilor dumneavoastră. Codul meu avea o oarecare realitate, dar oamenii pentru care îl cântam, aceia pe care îi urmăreați până acasă, n-aveau idee despre ce era vorba. Erau cu toții sud-coreeni pe care îi angajam ca să vină să stea o oră sau două la bar şi-apoi să plece.

— Aha, făcu Hwan. Să presupunem că v-aş crede, deşi nu sunt convins că este cazul să o fac. De ce-mi spuneți toate astea?

— Fiindcă vreau să credeți ceea ce vreau să vă mai spun, domnule Hwan. N-am venit de bunăvoie la Seul. Fratele meu Han a dat o spargere la un spital militar, pentru a face rost de morfină pentru mama. La venirea poliției, l-am ajutat să fugă, dar eu şi mama am fost arestate. Mi s-a dat de ales: puteam să rămânem în puşcărie, sau puteau merge în Sud pentru a aduna informații.

— Cum ați ajuns aici?

În ochii lui Kim se ivi o strălucire severă.

— Nu mă înțelegeți greşit, domnule Hwan. Nu sunt o trădătoare. Vă voi spune doar atât cât e nevoie, nimic mai mult. Pot continua?

Hwan încuviință...

— Am consimțit să vin aici cu condiția ca mama să fie dusă la un spital şi fratele meu să fie eliberat. Ei au fost de acord, dar n-am mai reuşit să iau legătura cu Han după aceea. Am aflat, ceva mai târziu, că reuşise să ajungă în Japonia.

— Dar mama dumneavoastră?

— Avea cancer la stomac, domnule Hwan. A murit înainte de venirea mea aici.

— Şi, totuşi, ați venit.

— Mama mea fusese tratată onorabil şi îngrijită până în ultima clipă. Guvernul se ținuse de cuvânt, aşa că aveam să îmi respect şi eu angajamentul.

Hwan încuviință din nou, continuând să ignore privirile lui Cho, care îşi mişca ochii de parcă ar fi urmărit un meci de ping-pong.

— Spuneați c-ați vrea să cred ceva anume, doamnă Chong. E vorba de povestea dumneavoastră?

— Şi de ea, dar mai e ceva: veţi muri acolo, în cabana mea, dacă nu îmi acceptaţi ajutorul. Cho apăsă pe ambreiaj şi maşina derapă uşor în mocirla drumului, înainte de a se opri.

Hwan o privi pe femeia de lângă el, mai furios pe sine însuşi decât pe ea. Portierele erau blocate şi era pregătit să-şi folosească pistolul, dacă avea să fie nevoie.

— Iar dumneavoastră veţi muri în închisoarea Masan, dacă nu îmi acceptaţi ajutorul, îi replică el. Cine ne aşteaptă la dumneavoastră acasă?

— Nimeni. Există însă o capcană.

— Ce fel de capcană?

— În interiorul pianului se află montat un aparat de radio-emisie. Dacă nu este cântată o anume melodie înaintea deschiderii capacului, o bombă explodează.

— Veţi cânta pentru noi această melodie. Nu cred că vreţi să muriţi.

— Greşiţi, domnule Hwan. Sunt dispusă să mor, deşi mi-ar plăcea să trăiesc.

— Şi care ar fi condiţiile, doamnă Chong?

În oglinda retrovizoare se ivi lumina unui singur far, iar Cho coborî geamul şi-i făcu semn motoscuterului să depăşească. Femeia tăcu, aşteptând ca huruitul motorului să înceteze.

— Nu-l am decât pe fratele meu.

— Aveţi şi o ţară.

— Nu mă insultaţi, domnule Hwan. Îmi iubesc ţara. Dar nu mă mai pot întoarce acolo. Am douăzeci şi opt de ani şi sunt femeie. Voi fi trimisă din nou în misiune, nu în Sud, ci în altă ţară. Dar poate că de data asta mi se va cere să-mi folosesc nu doar talentul muzical pentru a obţine informaţii.

— Patriotismul are un preţ.

— Familia mea l-a plătit deja, cu asupra de măsură. Acum aş vrea să regăsesc ceea ce a mai rămas din familia mea. Voi face ceea ce-mi veţi cere, dar vă solicit în schimb să mă lăsaţi la cabană.

— Astfel încât să puteţi pleca în Japonia?

Hwan clătină din cap.

— Aş fi dat afară, dacă aş face una ca asta, deşi nu o merit.

— Aţi prefera să riscaţi intrarea ţării dumneavoastră în război?

— Se pare că şi dumneavoastră aţi prefera moartea a mii de tineri de vârsta fratelui dumneavoastră.

Kim îşi plecă privirea.

Hwan se uită la ceasul montat în bord. Îi făcu semn lui Cho să pornească, iar maşina se urni cu greu, stârnind jerbe de noroi.

— N-am să las pe nimeni să moară, spuse Kim.

— Speram că veţi spune asta.

Îi privi chipul, luminat din când în când de lumina scăpată prin ferestrele caselor pe lângă care treceau. Umbrele picăturilor de apă de pe geam îi jucau pe obraji.

— Desigur, voi face tot ce-mi va sta în putinţă pentru a vă ajuta. Am prieteni în Japonia. Poate că vom rezolva ceva.

— Să merg la închisoare acolo?

— Nu la închisoare. Există şi zone de detenţie mai puţin severe.

— Mi-ar fi greu să-mi găsesc fratele, chiar dacă aş fi cazată într-o celulă confortabilă.

— În privinţa asta, v-aş putea fi de ajutor. V-ar putea vizita sau s-ar putea aranja într-un fel sau altul.

Ea îşi întoarse faţa către el. Dungile negre ale umbrelor de pe obraji păreau a fi lacrimi.

— Vă mulţumesc. Asta ar fi o soluţie. Dacă se va putea rezolva.

Pentru prima oară, părea pe deplin sinceră şi vulnerabilă, iar el se simţi atras de ea. Era puternică şi atrăgătoare. Hwan se gândi şi fu pe punctul de a o rosti cu glas tare, că mai exista o posibilitate: să o ia de soţie, complicând al naibii de mult condamnarea ei de către sistemul legal sud-coreean. Dar, oricât de ispititoare i s-ar fi părut această idee, nu i se părea drept să o ademenească sau să o ameninţe, oferindu-i libertatea.

Ideea aceasta nu îi dădu pace însă, cât timp urcară drumul abrupt şi bolovănos care ducea la cabana lui Kim dintre coline. Dar, chiar dacă n-ar fi fost adâncit în gânduri, era greu de crezut c-ar fi observat scuterul care îi depăşise ceva mai devreme, retras acum la marginea drumului, cu farurile stinse, dar cu motorul pornit.

47

Marți, ora 10:50,
Centrul de Comandă

În drum spre biroul directorului, Phil Katzen dădu nas în nas cu acesta, astfel încât îl însoți. Îi povesti lui Hood ceea ce descoperise şi-l anunță că Stoll luase deja la puricat dischetele armatei sud-coreene.

— Asta se leagă de ceea ce i-a povestit Gregory Donald Marthei, spuse Hood. El şi Kim Hwan nu cred că nord-coreenii sunt vinovați.

Hood era bucuros că-şi văzuse băiatul şi că acestuia îi mergea mai bine acum. Îşi îngădui deci să zâmbească.

— Cum ți se pare să lucrezi în alt domeniu decât cel al pădurilor ecuatoriale şi al poluării petroliere?

— Straniu, recunoscu ofițerul-ecolog. Dar mă înviorează. Îmi mai folosesc şi eu nişte muşchi care începuseră să se atrofieze.

— Dacă mai petreci mult timp pe-aici, ai să vezi că nu numai muşchii ți se atrofiază!

Ann Farris îşi strecură capul pe uşă.

— Paul…

— Eşti exact omul de care aveam nevoie.

— În locul tău, n-aş fi chiar atât de convinsă. Ai aflat de dosarele sud-coreene?

— Sunt directorul acestei instituții. De ce crezi că sunt plătit?

— Ia te uită, ce veseli suntem, mormăi ea. Probabil că întâlnirea cu preşedintele a decurs minunat.

— Nu tocmai, spre deosebire de cea avută cu fiul meu. Ce-i cu dosarele alea? Credeam că cererile de la arhivă sunt informații secrete.

— Desigur. Atâta doar că, până la amiază, cei de la *Washington Post* vor afla şi ei. Nici n-ai crede de ce sunt în stare oamenii în schimbul unor bani în plus sau pentru nişte bilete în față la un meci important. Dar nu asta contează acum. Ai idee ce dezastru va însemna pentru relațiile cu publicul dacă se află că ne suspectăm proprii aliați?

— Nu crezi că am putea evita să se afle?

— Lipsa de încredere e un subiect sexy şi toate ziarele vor sări cu gura pe noi.

— Dar cum rămâne cu adevărul, cu dreptatea, cu idealurile americane?

— Au murit odată cu Superman, prietene, interveni Katzen. Iar când acesta a înviat, restul a rămas mort şi îngropat.

Ann ciocăni cu vârful creionului în carneţelul pe care îl ţinea înmână.

— De ce voiai să mă vezi, de fapt?

— Stai puţin, Ann, spuse Hood, care apăsase pe tasta F6, iar chipul asistentului său umplea deja ecranul. Bugs, ai vreo veste de la KCIA?

— Găseşti raportul laboratorului în fişierul BH/1.

— Ce conţine?

— Explozibili nord-coreeni, urme de cizme şi de petrol. Cum se simte Alexander?

— Mai bine, mulţumesc. Fă-mi un serviciu şi roagă-l pe Bob Herbert să vină încoace la unsprezece.

Hood apăsă pe o altă tastă şi imaginea dispăru. Îşi trecu mâna peste figură.

— La dracu'! KCIA afirmă că de vină e Coreea de Nord, dar Matty crede că am fost invadaţi de un virus sud-coreean. Colac peste pupăză, Gregory Donald crede că avem de-a face cu sud-coreeni mascaţi în nord-coreeni. Curat bâlci.

— Iar tu eşti un maestru de ceremonii clasa întâi, spuse Ann. Ce s-a întâmplat cu Alexander?

— A avut o criză de astm.

— Bietul copil, comentă Phil, clătinând din cap, în vreme ce se îndrepta spre ieşire. În perioada asta a anului, de vină nu poate fi decât blestematul de smog. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în biroul lui Matty.

Când rămaseră singuri, Hood observă privirea insistentă a lui Ann. Nu era pentru întâia oară când ea îl privea aşa, dar azi era ceva în ochii ei de culoarea ambrei care-l făcea să se simtă încălzit şi stânjenit. Încălzit căci în privirea ei se oglindea o compasiune sinceră, stânjenit căci din partea soţiei sale nu prea era obişnuit cu astfel de priviri. E drept, Ann Farris nu era obligată să-l suporte tot timpul.

— Ann, preşedintele a hotărât... începu el.

— Paul, rosti Lowell Coffey, dând buzna în birou, mai-mai s-o

răstoarne pe Ann.

— Intră, îl îndemnă Ann. N-are rost să te oboseşti să închizi uşa, oricum toată lumea va afla ce discutăm, cu toate scurgerile de informații din ultima vreme.

— Am notat, făcu Lowell. Paul, am nevoie doar de o secundă. E vorba de verificarea dosarelor sud-coreene pe care a început-o Matty: vreau să ai grijă ca singurele cuvinte rostite în această privință de către această instituție să fie: „Fără comentarii”. Există nişte înțelegeri cu Seulul privind confidențialitatea şi riscăm să fim acuzați de atac la persoană dacă arătăm cu degetul spre cineva anume. Riscăm de asemenea divulgarea căilor nu tocmai ortodoxe pe care am obținut respectivele informații.

— Pune-o pe Martha să le recite tuturor legea privind confidențialitatea. Apoi cere-i unuia din membrii echipei lui Matt să programeze computerul pentru transcrierea tuturor convorbirilor telefonice.

— Nu pot să fac una ca asta, Paul. E ilegal.

— Atunci fă-o în mod ilegal şi ai grijă ca Martha să-i anunțe pe toți că o facem.

— Dar, Paul...

— Fă-o, Lowell Voi discuta mai târziu eventualele plângeri referitoare la drepturile lezate. Nu pot să-mi fac griji tot timpul şi nici să-mi trimit oamenii la astupat scurgeri de informații, plus că nu e momentul să-mi bat capul în legătură cu cel care le provoacă.

Lowell plecă, vizibil dezgustat.

Hood o privi din nou pe Ann, încercând să-şi adune gândurile. Abia acum observă eşarfa care îi prindea părul. Se urî sincer, în vreme ce se gândea. Cât de plăcut ar fi să dezlege nodul țesăturii roşu cu negru şi să-şi afunde mâinile în valul pletelor ei brune.

Se dezmetici cu forța.

— Ann, aş mai avea ceva să-ți dau de lucru. Ai auzit de avionul Mirage în care s-a tras, nu-i aşa?

Ea încuviință, cu ochii dintr-o dată trişti. El se întrebă dacă nu cumva ea reuşise să-şi dea seama, cine ştie cum, la ce se gândise. Femeile n-aveau să înceteze niciodată să-l intrige.

— Casa Albă urmează să dea o declarație cum că, în urma reacției exagerate a nord-coreenilor privind un simplu zbor de recunoaştere, forțele noastre din regiune vor trece în stare de alarmă Defcon 3.

Hood aruncă un ochi spre ceasul care continua numărătoarea inversă.

— Mă rog, asta se întâmpla acum cincizeci şi două de minute. Pyongyang-ul va face acelaşi lucru, dacă nu cumva va considera că e bine să ne-o ia înainte cu un pas. Vreau să cred că preşedintele se va mulţumi să lase lucrurile aşa, până când vom reuşi să aflăm mai multe despre cele întâmplate la Palat. În acest stadiu al jocului, dacă el hotărăşte să meargă mai departe, Dumnezeu ştie cum vor riposta nord-coreenii. Când apare Bob Herbert, trebuie să discutăm cu Ernie Colon şi să-i furnizăm preşedintelui o actualizare a opţiunilor militare. Pe tine, Ann, am să te rog să mai îmblânzeşti puţin comunicatele de la Casa Albă, indiferent la ce s-ar referi.

— Ca să ne rămână o portiţă de scăpare?

— Exact. Lawrence n-are de gând să-şi ceară scuze pentru avionul de recunoaştere, aşa că nici noi nu o putem face. Dar dacă tot vorbim în termeni duri, s-ar putea să fim nevoiţi să acţionăm aidoma. Strecoară aşadar oarece regrete în comunicat, astfel încât, dacă va trebui vreodată să dăm înapoi, să avem totuşi o cale onorabilă de retragere. Ştii ce să spui. E dreptul oricărui stat suveran de a-şi proteja teritoriul şi regretăm că împrejurările ne silesc să luăm măsuri extreme în această privinţă, etc.

— Va trebui să-i cer şi lui Lowell să îl aprobe.

— Nu face nimic. L-am cam scuturat adineauri.

— A meritat-o. E un nesuferit.

— E avocat, spuse Hood. De-asta îl plătim, ca să facă pe avocatul diavolului.

Ann îşi închise carneţelul, după care ezită, înainte de a pleca.

— Ai mâncat ceva azi?

— Nu prea.

— Ţi se simte în voce. Vrei ceva de mâncare?

— Puţin mai târziu, poate.

Hood auzi glasul lui Herbert şi zgomotul scaunului său rulant pe coridor. Ridică ochii spre Ann.

— Uite ce zic eu. Dacă n-ai nimic mai bun de făcut în jur de douăsprezece şi jumătate, comandă două salate şi cere-le să le trimită încoace. Vom încerca să împăcăm verdeţurile şi strategia.

— S-a făcut, rosti ea pe un ton care-i trimise un fior electric în pântece.

Ea se întoarse, gata de plecare, iar el o sorbi din ochi îndelung, prefăcându-se că se uită în jos. Era un joc destul de periculos, dar n-avea să meargă prea departe – va avea el grijă de asta. În fond, puţină atenţie îi făcea bine, din când în când.

Se grăbi să apese pe taste, chemându-l pe Bugs şi cerându-i să facă legătura cu secretarul apărării, pentru teleconferință. Herbert îşi făcu şi el curând apariția în birou.

48

Miercuri, ora 1:10,
Munții Diamantelor, Coreea de Nord

Baza rachetelor Nodong se afla la opt mile distanță în linie dreaptă, dar înaintarea fusese îngreunată de şoselele desfundate şi pline de noroi, pe care vegetația le invada atât de repede, încât nord-coreenii nu reuşeau să le păstreze niciodată perfect curate. După aproape trei ore de hurducături, colonelul Sun şi aghiotantul său Kong ajunseră, în sfârşit, la destinație.

Sun îi porunci lui Kong să oprească maşina de cum ajunseră în vârful colinei ce domina valea în care erau staționate Nodong-urile mobile. Se ridică încet şi rămase în picioare la bordul jeepului, privind în jos spre cele trei camioane aşezate în formație triunghiulară. Rachetele prelungi erau culcate pe platforme şi camuflate sub prelate acoperite cu frunze, pentru a nu putea fi descoperite de sus. În lumina palidă a lunii, porțiuni din învelişul alb al rachetelor se ghiceau printre frunze.

— Priveliştea asta îți dă fiori, spuse Sun.

— Nu-mi vine să cred că am reuşit să ajungem până aici.

— Da, am reuşit, făcu Sun, savurând peisajul. Ai să vezi, când vor zbura, vor părea şi mai dătătoare de fiori.

Părea, într-adevăr, de necrezut: după un an de tratative pe furiş cu Nordul, timp în care colaboraseră îndeaproape cu maiorul Lee, cu căpitanul Bock şi expertul acestuia în computere, Koh şi chiar şi cu cei din tabăra inamică, cel de-al doilea război coreean era pe punctul de a deveni o realitate. În discuțiile lor între patru ochi, Sun şi Lee sperau că acesta va pune capăt pentru totdeauna convorbirilor privind reunificarea, ba chiar mai mult, sperau ca implicarea totală a Statelor Unite să ducă la distrugerea Nordului ca putere militară. Dacă în acel moment reunificarea avea să survină, ea nu avea să fie rezultatul unui compromis, ci o demonstrație de forță.

— Dă-i drumul, spuse Sun, reluându-şi locul în scaun.

Jeep-ul săltă prin gropile drumului povârnit, către cel mai apropiat amplasament al unei baterii de artilerie. Se aflau acolo

două tancuri antiaeriene ZSU-23-4, păzind baza de rachete. În turelele de oțel imense, câte un soldat veghea alături de cele patru guri de foc de 23 de milimetri. Sun ştia că de jur împrejurul văii se mai aflau amplasate încă şase tancuri şi că antenele radar din spatele turelelor erau capabile să detecteze avioanele inamice atât pe timp de zi, cât şi de noapte.

O santinelă opri jeep-ul. După ce verifică minuțios, la lumina unei lanterne, documentele colonelului, soldatul de pază le ceru respectuos să îşi stângă farurile înainte de a porni mai departe. Apoi salută respectuos şi maşina se urni din loc, apucând-o la vale, în bezna deplină. Sun ştia că măsura de camuflaj era menită să-i protejeze. Pe dealurile dimprejur puteau fi ascunşi spioni, iar uniforma unui colonel ar fi fost o momeală de primă clasă pentru un franctiror.

Ar fi fost păcat, îşi zise el, să se lase ucis de către unul dintre compatrioții săi. Cu atât mai mult cu cât, peste numai câteva ore, acest colonel avea să facă pentru țara sa, Coreea de Sud, mai mult decât oricare alt soldat din istorie.

49

Miercuri, ora 1:15,
Zona Demilitarizată

Gregory Donald fu întâmpinat la rampa de încărcare a avionului TWA de un reprezentant al companiei aeriene şi de şeful-adjunct al Misiunii, care se ocupară cu amabilitate de formalităţile vamale şi de încărcarea sicriului în avionul Boeing 727. De-abia după decolarea avionului, ştergându-şi lacrimile, Donald se îndreptă spre elicopterul Bell Iroquois.

Călătoria de la aeroportul din Seul şi până în zona demilitarizată dură doar puţin peste cincisprezece minute. La aterizare, fii aşteptat de un jeep care îl conduse la cartierul general al generalului M.J. Schneider.

Donald aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu acesta. În viaţa sa plină de peripeţii, Donald întâlnise câţiva oameni cu renumele unor nebuni, dar nici unul dintre aceştia nu purta patru stele pe epoleţi. Născut în vremea Marii Crize, Schneider fusese găsit pe treptele Clubului Aventurierilor din Manhattan. Copil fiind, visa că mama sa îl căuta disperată şi că tatăl său era un renumit explorator. Cert este că, din punct de vedere fizic, părea a descinde direct dintr-un roman al lui H. Ridder-Haggard: avea un metru nouăzeci înălţime, fălci late, umeri enormi şi un trunchi de campion la culturism. Fusese adoptat de un cuplu care lucra în domeniul textilelor şi se înrolase la optsprezece ani, exact la timp pentru a fi trimis în Coreea. Fusese unul dintre primii consilieri trimişi în Vietnam şi unul dintre ultimii soldaţi americani care părăsiseră acea ţară. Se întorsese în Coreea în 1976, când fiica sa Cindy îşi pierduse viaţa într-un accident la schi. La şaizeci şi cinci de ani, arăta încă asemenea „ultimului texan adevărat”, cum îl descrisese odinioară Donald: era pregătit, capabil şi dornic să meargă oricând la luptă.

Schneider era o replică pe măsură a generalului nord-coreean Hong-koo, „Vânătorul de scalpuri” şi, surprinzător, se înţelegea de minune cu generalul sud-coreean Sam, alături de care conducea Forţele Reunite coreeano-americane din zonă. În vreme ce

Schneider, posesorul unui limbaj extrem de colorat, era adeptul luptei cu orice mijloace şi n-ar fi şovăit să folosească arsenalul nuclear tactic, Sam era rece şi calculat, preferind dialogul sau sabotajul acțiunii directe. Aflându-se aici în calitate de gazdă, Sam trebuia să contrasemneze ordinele privind orice acțiune militară; dar Schneider, sinofob până în măduva oaselor, constituia o adevărată sperietoare pentru coreeni. Donald băgase de seamă că acest rol îi convenea generalului şi şi-l juca mânat de o pasiune diabolică.

Intrând în clădirea cartierului general, o structură din lemn, cu trei birouri şi un dormitor, aşezată la sud de campament, Donald se gândi la ironia situației. Ei doi – el şi generalul Schneider – erau cum nu se poate mai diferiți şi, totuşi se potriveau de parc-ar fi fost gemeni. De vină era poate faptul că fuseseră contemporani, într-o epocă frământată, de războaie duse spate în spate. Sau poate că generalul Schneider avea dreptate când vorbea de un „sindrom Stan şi Bran": diplomații făceau mizerie, iar armata trebuia să facă ordine şi curățenie în urma lor.

Generalul tocmai vorbea la telefon atunci când Donald îşi făcu apariția şi-i făcu semn să ia loc. Donald îşi scutură pantalonii plini de praf şi se aşeză pe o sofa tapițată cu piele albă. Schneider era un maniac al curățeniei.

— Nu dau o ceapă degerată pe ce spune Pentagonul, țipă generalul în receptor, cu o voce surprinzător de ascuțită pentru un bărbat atât de solid. Au ucis un soldat american aflat la datorie, fără să se obosească să-i dea măcar un avertisment! Cum? Da, ştiu că ne aflam deasupra teritoriului lor. Dar am auzit şi că ar fi folosit cine ştie ce vrăjitorie computerizată ca să ne bage un par în ochii sateliților, aşa că oare aveam de ales? Şi nu sunt ei prin asta nişte invadatori, nişte sabotori ai înaltelor tehnologii? Aha, nu şi potrivit tratatelor internaționale? Fac ceva pe tratatele alea, domnule senator. Să vă întreb un singur lucru: ce vom face când vor mai ucide un soldat de-al nostru?

Generalul Schneider tăcu, dar agitația nu i se potoli. Ochii săi injectați se mişcau de colo-colo, ca nişte maşinării trase cu cheia, iar capul îi atârna între umeri asemenea celui al unui taur ce-l aşteaptă pe toreador. Apucă un *coupe-papier* şi începu să-l înfigă într-o perniță hărtănită pentru decorații, ce părea a se afla acolo anume pentru acest scop.

— Domnule senator, reluă el, mai calm, după un minut de tăcere. N-am de gând să pun la cale vreun incident şi, dac-ați fi

aici, v-aş trage în țeapă numai fiindcă v-ați gândit că aş putea-o face. Siguranța trupelor mele e mai importantă pentru mine decât propria viață şi, de fapt, decât viața oricui. Dar, domnule senator, onoarea țării mele e mai importantă pentru mine decât toate viețile astea puse la un loc şi n-o să stau cuminte văzând cum alții se cacă pe ea. Iar dacă nu-mi dați dreptate, să ştiți că am numărul de telefon al ziarului din circumscripția dumneavoastră. Poate că electoratul dumneavoastră ar fi de altă părere. Nu, nu vă ameninț. Vă spun doar că n-am să stau cu mâinile-n sân. Unchiul Sam are deja un ochi vânăt. Şi, dacă cineva încearcă să se apropie de ochiul sănătos, eu zic c-ar fi mai bine să nu zâmbim frumos. La revedere, domnule senator.

Generalul trânti telefonul.

Donald îşi scoase pipa şi începu să o îndese cu tutun.

— Mi-a plăcut chestia cu ochiul învinețit.

— Mulțumesc, spuse generalul, răsuflând adânc şi lăsând, în sfârşit, *coupe-papier-ul* înfipt în perniță. Era preşedintele comisiei senatoriale pentru forțele armate.

— Am bănuit.

— Are floarea soarelui în chiloți şi-şi închipuie că poate slobozi vânturi luminoase, pufni generalul, ridicându-se şi ocolind biroul.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să spui, dar sună al naibii de bine, recunoscu Donald.

— Vreau să spun că tipul e total aerian şi crede că, dacă e intelectual, e musai să aibă dreptate.

Întinse mâinile şi-l strânse pe Donald la piept.

— Dă-l în mă-sa. Cum rezişti?

— Încă îmi vine să ridic telefonul şi să vorbesc cu ea.

— Ştiu. Aşa eram şi eu, luni întregi după ce-am pierdut-o pe fiică-mea. Chiar şi-acum mi se întâmplă să-i formez numărul, instinctiv, fără să mai ridic receptorul. E ceva firesc, Greg. Ar fi trebuit să fie aici, lângă noi.

Donald clipi, cu ochii plini din nou de lacrimi.

— La naiba…

— Dom’le, dacă simți nevoia să plângi, dă-i drumul, nu te sfii! Afacerile pot să aştepte. Ştii bine că Washingtonul nu-şi pune curul la bătaie până nu studiază problema pe toate părțile.

Donald clătină din cap şi termină de umplut pipa.

— O să fie în regulă. Acum simt nevoia să lucrez.

— Eşti sigur?

— Foarte sigur.

— Ți-e foame?

— Nu, mulțumesc, am mâncat cu Howard.

Schneider îl bătu pe umăr, strâmbându-se.

— Nu mă îndoiesc că ați avut o conversație plină de farmec. Scuză-mă, glumeam. Norbom e un tip de treabă. Atâta doar că e excesiv de prudent. N-a vrut să-mi trimită trupe şi materiale până când n-a fost convins că vom trece pe Defcon 3. Nici măcar după ce l-au împuşcat pe ofițerul de recunoaştere.

— Am auzit şi eu despre asta. Ofițerul respectiv era o femeie, nu-i aşa?

— Da. Iar acum ticăloşii de la postul de radio al armatei nord-coreene ne acuză că ne ascundem după fuste, ca nişte laşi. Îi invidiez: ei n-au probleme cu recrutările. Drace, nimic nu mai e ca-n vremurile bune, când erai singurul diplomat din oraş. Acum, se aşteaptă ca noi toți s-avem limbile unse cu miere.

— Da, nu mai e ca pe vremuri.

— Nu. Îți spun; Greg, stau uneori aici şi-mi vine să-mi iau câmpii şi să mă întorc la cusutul de ecusoane pe cămăşi, treaba pe care o făceam când eram puşti. Pe vremuri, dacă ştiai că e nevoie sau e drept să faci ceva anume, o făceai. Acum trebuie să te duci cu pălăria în mână la Națiunile Unite şi să ceri voie unor capete pătrate din Ucraina ca să-ți încerci bombele în propriul tău deşert. Iisuse, ştii ce mi-a spus generalul Bellini de la NATO? Zicea că a văzut la televizor un interviu cu nişte francezi împuțiți care ne cer daune fiindcă le-am distrus casele din întâmplare, când cu debarcarea din Normandia. Cine dracu' stă să-i asculte pe bulangii ăia săriți de pe fix? Ce naiba s-a întâmplat cu bunul simț?

Donald n-avea chibrituri la el şi-şi aprinse pipa cu bricheta montată în învelişul unei grenade de mână, aflată pe birou. Deabia după ce scoase cuiul îi trecu prin minte că s-ar fi putut să fie o grenadă adevărată.

— Ai zis-o chiar tu, domnule general. De vină e televiziunea. Toată lumea îşi poate vărsa năduful în direct de-acuma şi nici un om politic n-are destul sânge-n trotinetă ca să nu-i bage în seamă. Ar fi trebuit să-i spui prietenului tău, senatorul, că ai un prieten la actualitatea politică. Asta chiar că l-ar fi scos din minți.

— Amin, încuviință Schneider, aşezându-se pe sofa. Poate că, totuşi, se întoarce roata. Mai ții minte scena aceea din *Cele zece porunci*, cu sclavul care voia să-l vadă pe Eliberator înainte de a muri şi, în clipa când tipul încasează o secure în pântece, e prins în brațe de Charlton Moise Heston? Asta mi-aş dori şi eu. O

singură dată, înainte de a muri, aş vrea să-l întâlnesc pe cel ce-are să ne scoată din rahat, fiind dispus să facă dreptate chiar cu prețul propriei vieți. Dacă nu mi-ar păsa atât de mult de oamenii mei, pe onoarea mea, aş mărşălui direct spre Pyongyang şi i-aş trage eu însumi de urechi pentru ce i-au făcut lui Judy Margolin.

Şedința strategică fu scurtă. Donald avea să însoțească următoarea patrulă. Avea să i se pună la dispoziție un şofer, o cameră de luat vederi digitală pentru filmările pe timp de noapte şi un jeep. Aveau să patruleze de două ori, pe un sector lung de două mile, de-a lungul fâşiei. Apoi aveau să transmită înregistrarea la Centrul de Comandă, repetând întreaga operațiune după două ore, timp în care puteau surveni schimbări observabile.

Rondul dură treizeci şi cinci de minute şi decurse fără incidente. După aceea înregistrările digitale fură date unui ofițer de comunicații, urmând a-i fi transmise lui Bob Herbert.

Aşteptând următorul rond de patrulare, Donald ignoră sugestia generalului Schneider de a se odihni şi se îndreptă spre centrul radio, o baracă cu cinci încăperi ticsite cu aparatură şi telefoane şi dotată cu un computer conținând în memoria sa fişiere referitoare la semnalele de interval care identificau emițătoarele. Acestea conțineau date privind localizarea exactă, în grade şi minute, a fiecărui radiotransmițător din Asia şi din Pacific, precum şi raza de recepție a acestora.

Donald ocupă încăperea eliberată de ofițerul de comunicații căruia îi dăduse înregistrarea. Avea nevoie de un singur transmițător şi ştia că nu urma să aibă probleme pentru a trimite un mesaj către un punct aflat la mai puțin de cinci mile distanță.

Căută în computer lungimile de undă ale stațiilor de radio existente în zona demilitarizată. Erau două: una pe unde scurte, alta pe medii. O alese pe cea dintâi, care opera în banda de frecvență de 3350 khz, apucă microfonul minuscul şi transmise următorul mesaj:

> *Către generalul Hong-koo, comandantul Forțelor Armate ale Republicii Democrate Populare Coreene de la Baza Unu, Zona Demilitarizată. Ambasadorul Gregory transmite salutări, cerând respectuos o întâlnire în zona neutră, la ora stabilită de domnul general. Încercăm să punem capăt ostilităților şi să evităm escaladarea situației şi sperăm că veți îi de acord să ne întâlnim.*

Donald repetă mesajul, după care se prezentă la generalul Schneider. Oamenii săi îi informaseră deja pe acesta în legătură cu cele văzute în misiunea de patrulare: inamicul strângea rândurile pe linia de front, tancurile şi artileria uşoară fiind mutate în zonă, împreună eu personalul aferent.

Schneider nu era nici surprins şi nici îngrijorat de aceste evoluții, deşi şi-ar fi dorit ca generalul Sam să permită trupelor lor să facă acelaşi lucru. Dar Sam nu voia să acționeze fără acordul celor de la Seul, iar cei de la Seul nu voiau să autorizeze o asemenea mişcare până când preşedintele Lawrence nu avea să ceară trecerea la protocolul Defcon 2, de comun acord cu preşedintele Ohn Mong-Joon. Donald era convins că una ca asta nu avea să se întâmple dacă nu avea să se producă vreun nou incident similar cu atacul asupra avionului Mirage. Avea să evite, de asemenea, să ia legătura în mod oficial cu preşedintele sud-coreean până când, împreună cu consilierii lor, nu aveau să se pună de acord în privința a ceea ce era de făcut. În felul acesta, aveau să fie capabili să ajungă repede la un consens, arătând lumii că erau de aceeaşi părere.

Până atunci însă, lui Donald nu-i rămânea decât să aştepte răspunsul Nordului la invitația adresată. Iar dacă aveau să accepte, era curios dacă Schneider avea să considere acțiunea sa drept un act al unui laş sau o faptă a unui Eliberator.

50

Miercuri, ora 1:20,
Satul Yanguu

Cabana era construită din piatră, cu acoperiş de şindrilă şi o prispă de lemn la intrare. Uşa era încuiată doar cu un cârlig, fără nici un fel de lacăt şi de fiecare parte a ei se afla câte un geam. Construcția părea relativ nouă, căci nici piatra şi nici şindrila nu înduraseră mai mult de două ierni.

Cho se uită spre Hwan, care încuviință din cap. Şoferul stinse farurile, luă o lanternă din torpedo şi ieşi în burnița uşoară. Când îi deschise uşa lui Kim, Hwan se pregăti să coboare şi el din maşină.

— V-am promis că n-am să fug, îi spuse Kim pe un ton indignat. N-aş avea unde.

— Întotdeauna există un loc înspre care se poate fugi, doamnă Chong. Şi-apoi, e procedura. Am încălcat deja destule reguli, aducându-vă aici fără cătuşe.

Ea coborî, iar Cho se apropie prevăzător.

— Merit mustrarea dumneavoastră, domnule Hwan şi vă rog să mă scuzați.

Spunând acestea, femeia o luă înainte, fiind repede înghițită de bezna din jur. Cho smulse cheile din contact şi se grăbi să o ajungă din urmă cu lanterna, cu Hwan urmându-l îndeaproape.

Kim desprinse cârligul şi intră. Luă un chibrit lung dintr-un bol de sticlă de pe masa de lângă uşă şi se apucă să aprindă lumânările protejate cu globuri de sticlă răspândite prin întreaga încăpere. Profitând de neatenția ei, Hwan îi făcu semn lui Cho să iasă şi să stea de pază. Şoferul ieşi fără să scoată o vorbă.

O lumină portocalie umplu încăperea. Hwan descoperi pianul, un pat dublu aranjat cu meticulozitate, o măsuță rotundă cu un singur scaun şi o poliță plină de fotografii înrămate. O urmări din priviri, mişcându-se prin cameră grațioasă, aparent împăcată cu felul în care îşi încheiase ziua. Se întrebă dacă lipsa ei de entuziasm pentru misiunea ce-i fusese încredințată era cauza acestei împăcări. Sau, poate, liniştea îi era dictată de firea ei pragmatică şi de o credință confucianistă.

Era posibil însă şi ca ea să încerce să-l atragă în cea mai mare cursă a carierei sale.

Se apropie. Kim nu apărea în nici una dintre fotografii, dar asta nu avea de ce să-l surprindă. Era greu de crezut că, în cazul în care ar fi fost nevoită să plece pe neaşteptate, o agentă nord-coreeană ar fi fost dispusă să-şi lase fotografia la îndemâna celor din KCIA. Luă în mână una dintre fotografii.

— Mama şi fratele dumneavoastră?

Kim încuviință.

— Fratele dumneavoastră e foarte chipeş. Iar asta e casa părintească?

— Era.

Hwan lăsă deoparte fotografia.

— Cabana aceasta a fost construită special pentru dumneavoastră?

— Vă rog, domnule Hwan, nu-mi mai puneți întrebări.

Fu rândul lui să se simtă jignit.

— Poftim?

— Aveam o înțelegere. Parcă încheiaserăm un soi de armistițiu.

Hwan străbătu camera, până lângă ea.

— Doamnă Chong, n-a fost vorba de nici un fel de armistițiu. Se pare că ați înțeles greşit raportul în care ne aflăm.

— Nu e vorba de o neînțelegere. Sunt prizoniera dumneavoastră. Dar nu-mi voi trăda țara cooperând cu KCIA şi nu-mi face plăcere faptul că încercați să-mi câştigați încrederea cu întrebări despre familia mea. Mă tem că m-am compromis îndeajuns aducându-vă aici.

Hwan rămase cu gura căscată. Nu fiindcă întrebase ceva şi ea îl repezise: ținea de meseria sa să încerce să afle dacă această cabană fusese construită de localnici sau de nişte spioni infiltrați de care KCIA nu avea cunoştință şi era normal ca ea să-l împiedice să afle asta. Astea erau regulile jocului. Era furios însă din pricină că femeia avea perfectă dreptate. Poate că nu era spioană din convingere. Era însă o patrioată şi nu avea să facă greşeala de a o mai subestima pe viitor.

Kim se aşeză pe lavița învelită în catifea verde din fața pianului şi cântă câteva măsuri dintr-o melodie de jazz pe care Hwan, ce se postase în spatele ei, nu o recunoscu. Încheind, ridică capacul instrumentului, introducându-şi ambele mâini în carcasa acestuia. El o urmări cu sufletul la gură, dar ea nu-i acordă atenție. Femeia deşurubă capacul unei cutii de metal aflate în interior. Îl dădu

deoparte şi scoase dinăuntru un mic aparat de radio. În celălalt capăt al cutiei se vedea un dispozitiv exploziv, conectat la închizătoarea capacului pianului.

Hwan recunoscu aparatul de radio. Era un Kol 38, produs de israelieni. KCIA se afla în negocieri cu aceştia, intenţionând să-şi doteze agenţii cu asemenea aparate. Cu ajutorul lor, puteau fi emise semnale la distanţe de până la 750 de mile, fără ajutorul vreunui satelit. Erau concepute atât pentru emisie, cât şi pentru recepţie, dând posibilitatea agenţilor aflaţi pe teren să converseze cu cartierul lor general. Funcţionau cu baterii mici cu cadmiu, ceea ce le făcea ideale chiar şi pentru regiunile izolate ca aceasta. Nici măcar modelele americane nu erau atât de performante.

Kim se îndreptă spre fereastră, o deschise şi aşeză radioul pe pervaz. Înainte de a-l pune în funcţiune, acoperi indicatorul cu LED-uri, pentru ca Hwan să nu vadă frecvenţa pe care fusese fixat.

— Dacă vorbiţi, veţi fi interceptat. N-aş vrea să se ştie că am fost prinsă.

Hwan încuviinţă.

Kim apăsă pe buton şi o luminiţă roşie se aprinse lângă microfonul montat în partea superioară a aparatului.

— Sunt Seul Oh-Miyo, chem baza. Seul Oh-Miyo cheamă baza, recepţie.

Un nume conspirativ de operetă, îşi zise Hwan. *Se potriveşte de minune cu evenimentele wagneriene pe care le trăim.*

Câteva clipe mai târziu, răspunsul fii dat cu o voce atât de limpede şi de puternică, încât Hwan fu luat prin surprindere.

— Baza către Seul Oh-Miyo, te ascultăm, recepţie.

— Trebuie să aflu dacă s-a raportat vreun furt de cizme militare, explozibili şi alte produse. KCIA deţine dovezi în acest sens, găsite astăzi la Palat. Recepţie.

— Cât de recent se presupune a fi fost furtul? Recepţie.

Kim se uită la Hwan. El îi arătă cele zece degete ale mâinilor şi adăugă pe muţeşte cuvântul „luni”.

— Zece luni, rosti ea. Recepţie.

— Vom reveni deîndată ce găsim vreo informaţie. Încheiat.

Kim apăsă pe butonul de închidere.

Hwan ar fi vrut să afle dacă şi în Nord, ca şi în Sud, astfel de informaţii erau înregistrate în fişierele vreunui computer. Se mulţumi însă să întrebe:

— Cât credeţi că va dura?

— O oră. Poate mai mult.

El se apropie de o lumânare, se uită la ceas, iar apoi aruncă o privire pe geam, spre silueta întunecată a lui Cho, aflat în picioare lângă maşină.

— Vom lua radioul cu noi şi ne vom întoarce.

Ea nu se urni din loc.

— Nu pot face una ca asta.

— N-aveți de ales, doamnă Chong, spuse el, apropiindu-se. Am încercat să mă port frumos cu dumneavoastră…

— Amândoi avem de câştigat dacă…

— Nu. Ne purtăm civilizat, ca nişte oameni, nu ca nişte animale. Cu toate acestea, trebuie să conduc în continuare investigațiile şi nu o pot face dacă rămân aici. Vă promit că nimeni nu vă va urmări în timp ce veți încerca să luați legătura. Vreți sau nu să mă ajutați?

Kim şovăi o clipă, apoi luă aparatul de radio sub braț şi închise fereastra.

— E-n regulă. Nu vrem să devenim animale.

Ieşiră. Lanterna se aprinse, luminându-le calea şi silueta întunecată de lângă maşină deschise portiera, făcându-i loc lui Kim să intre.

51

Marți, ora 11:30,
Centrul de Comandă

Nu putea exista o diferență mai mare între chipurile lui Ernesto Colon şi Bugs Benet. Plutind între contururile roşii ale monitorului lui Hood, fața secretarului apărării era suptă, iar ochii adânciți în orbite îi erau umbriți de cearcăne negre. La şaizeci şi trei de ani, părea un portret al lui Dorian Gray, reflectând fiecare hotărâre pe care fusese nevoit să o ia în cei doi ani de când ocupa această funcție – atât pe cele reuşite, cât şi puținele care duseseră la câte un eşec.

La patruzeci şi patru de ani, Bugs era durduliu, cu un chip angelic şi ochi strălucitori ce nu oglindeau deloc stresul organizării programului lui Hood şi al redactării documentelor. Lucrase ca asistent executiv al guvernatorului republican al Californiei în perioada cât democratul Hood fusese primar şi se înțelesese de minune cu acesta – „ca nişte conspiratori”, cum spusese nu o dată actualul director al Centrului de Comandă.

Lui Hood i se păruse dintotdeauna straniu faptul că luarea deciziilor constituia o povară mai grea decât ducerea lor la îndeplinire. *Conştiința ucide.*

Cu toate acestea, Hood nutrea un profund respect pentru Bugs, care reuşea să suporte nu numai mofturile şefului său, ci şi toanele şi cererile celor asemenea lui Colon şi veşnicele avertismente ale lui Bob Herbert. Acesta din urmă ocupa un binemeritat loc doi în cadrul Centrului de Comandă, după Lowell Coffey, în materie de pisălogeală privind prudența. Diferența era că, în vreme ce Coffey se temea de chemări în justiție şi de cenzură, Herbert cunoscuse pe propria-i piele consecințele neluării în seamă a tuturor posibilităților.

Benet şi Herbert se mulțumeau să-i asculte pe Hood şi Colon, care verificau simulările de operațiuni militare pe computer, formulând lista de opțiuni pe care aveau să o recomande preşedintelui. Programarea şi punerea la cale a detaliilor aveau să revină statului-major interarme, care avea să se consulte cu

oamenii de pe teren. Cei doi căzură de acord ca forțele Marinei, aflate deja pe drum, dinspre Oceanul Indian, să fie suplimentate cu trei nave de război şi două portavioane din flota Pacificului. De asemenea, din Arabia Saudită, Germania şi de pe teritoriul Statelor aveau să mai fie dislocate întăriri, în total cincizeci de mii de oameni. Se hotărî şi transportarea imediată, pe calea aerului, a douăsprezece sisteme de lansare pentru rachetele Patriot. Deşi acest tip de rachete se dovedise contraperformant în războiul din Golful Persic, Patriot-urile constituiau o imagine de efect în reportajele transmise la televiziune. Iar în acest caz, gâdilarea simțului patriotic al opiniei publice avea să fie vitală, în mod ceva mai discret, rachetele nucleare tactice aveau să fie aduse din Hawaii în Coreea de Sud. În ciuda faptului că Nordul nu era încă o putere nucleară, exista posibilitatea cumpărării unor bombe de la o serie de țări care ar fi fost dispuse să le livreze.

Cei doi efectuară de asemenea o estimare aproximativă a numărului de victime în cazul unui „război scurt”, încheiat printr-un armistițiu intermediat de Națiunile Unite, ca şi în cazul unui „război lung”, care să dureze şase luni sau mai mult. În cazul neutilizării de arme nucleare, pierderile Statelor Unite aveau să se cifreze la patru sute de morți şi trei mii de răniți în cazul unui „război scurt” şi la de zece ori mai mult în cazul unui „război lung”.

În decursul convorbirilor, Bugs nu scoase o vorbă, iar Herbert făcu doar trei sugestii. Sugeră în primul rând ca, până la aflarea mai multor amănunte despre terorişti, din Orientul Mijlociu să fie adus doar un număr minim de soldați. Era de părere că mai exista încă posibilitatea ca acesta să fie doar un complot menit a implica Statele Unite pe un front cu false probleme, pentru a le ține departe de un război care ar fi izbucnit altundeva. Propuse în al doilea rând să i se dea timp să analizeze toate informațiile culese de oamenii Centrului şi de cei ai directorului Kidd, de la CIA, înainte de a se dispune angajarea de trupe într-o acțiune, cel puțin până când sateliții aveau să fie repuşi în funcțiune. A treia recomandare a sa cerea ca trupele trimise pe teren să fie însoțite de detaşamente antrenate în lupta antiteroristă. Toate cele trei sugestii fură incluse pe lista opțiunilor militare. În ciuda scorțoşeniei sale, Hood avea încredere în cunoştințele lui Herbert.

În timp ce Bugs reluă pe ecran ciorna documentului, pentru a putea fi revăzută de cei doi, telefonul ataşat pe brațul scaunului rulant al lui Herbert începu să țârâie. Paul îşi ridică privirea, în vreme ce Bob apăsa pe butonul de amplificare.

— Ce-ai aflat, Rachel?

— Avem veşti de la agentul nostru de la staţia de comunicaţii militare din Pyongyang. Spune că i-a fost foarte greu să ia legătura cu noi, din cauză că autorităţile de acolo par la fel de surprinse ca şi noi de cele întâmplate.

— Asta nu înseamnă că au mâinile curate.

— Nu. Dar el afirmă că tocmai s-a primit un mesaj de la un agent din Seul. Agentul respectiv cerea date despre un posibil furt de cizme militare şi explozibil de la una dintre bazele din Nord.

— Cererea venea deci din partea unui agent nord-coreean.

— Exact.

— Agentul a aflat, se pare, despre bănuielile celor de la KCIA. Informează-l pe directorul Yung-Hoon despre posibilitatea existenţei unei scurgeri de informaţii. A mai fost recepţionat şi în altă parte mesajul respectiv?

— Nu. Am verificat împreună cu soldatul Koh de la centrul de comunicaţii din zona demilitarizată. Mesajul n-a trecut prin reţeaua de sateliţi.

— Mulţumesc, Rachel. Trimite-i textul transmisiei lui Bugs.

Închise şi îl privi pe Hood, care dădu din cap.

— RPDC-ul verifică posibilitatea unui furt din depozitele lor de materiale folosite în atentat. Se pare că am fost traşi pe sfoară cu toţii, şefule, de cineva care vrea să ne vadă războindu-ne.

Hood îşi mută privirea dinspre Herbert spre monitor, în vreme ce în minte îi răsunau cuvintele preşedintelui: *Indiferent dacă Nordul a fost sau nu implicat până acum, Paul, de-acum este până-n gât!*

După ce schiţele mişcărilor de trupe fură transferate din fişierul jocurilor de război pe lista de opţiuni militare, Colon îşi folosi codul pentru a semna documentul. Când acesta se decuplă din reţea, Hood rosti:

— Bugs, aş vrea ca mesajul ăla să fie plasat în capul documentului şi aş vrea să îi adaugi nota pe care o scriu acum. O s-o rogi pe Ann Farris să o mai pieptene niţel.

Hood căzu pe gânduri. Deşi nu avea darul lui Ann Farris pentru formulările concise şi-ar fi dorit să poată concepe o notă de avertizare care să fie ataşată la dosarul permanent al comitetului de gestionare a crizei. Începu să apese pe rând tastele. Herbert îşi trase scaunul rulant lângă el, citindu-i peste umăr.

Domnule preşedinte: împărtăşesc indignarea dumneavoastră cu privire la atacul asupra avionului nostru, soldat cu moartea unui ofițer. Cu toate acestea, vă recomand insistent să ne abținem de la orice demonstrație de forță. Avem prea mult de pierdut şi prea puțin de câştigat luptând împotriva unui inamic care s-ar putea să nu fie adevăratul nostru adversar.

— E perfect, şefule, spuse Herbert. Poate că nu toți cei din comitetul de criză vor fi de acord, dar eu te susțin din toată inima.

— Şi eu, se auzi glasul lui Ann, al cărei chip apăruse într-un colț al monitorului. Nu cred că aş fi putut să dau o altă formulare mai expresivă.

Hood înregistră nota şi privi chipul lui Ann. Se pricepea de minune să le vândă idei reporterilor la telefon, astfel încât Hood nu era în stare să-i ghicească gândurile decât dacă o vedea.

Se pare însă că spusese exact ce gândea. În cele şase luni de când o cunoscuse, era pentru întâia oară când nu avea nimic de reproşat celor scrise de el.

Herbert părăsi biroul, Ann se întoarse la convorbirea pe care o purta cu purtătorul de cuvânt al Casei Albe, iar Hood se apucă să mai treacă încă o dată în revistă lista de opțiuni, înainte de a-l ruga pe Bugs să o transmită prin fax, pe 9 linie sigură. Singur şi surprinzător de relaxat, pentru prima oară în acea zi, se hotărî să sune la spital. Acolo însă, veştile nu erau la fel de bune cum Operase.

52

Miercuri, ora 1:45,
Zona Demilitarizată

Soldații din centrul de comunicații tocmai făceau schimb de glume cu Koh, atunci când sosi mesajul transmis de la cartierul general al generalului Hong-koo, comandatul Forțelor Republicii Populare Democrate Coreene. Intrară imediat în alertă, încetând să facă glume la adresa lui Koh; reluară coordonatele înregistrate de antenele direcționale, pentru a se convinge că mesajul venea, într-adevăr, din cealaltă parte a zonei demilitarizate. Verificară apoi în computer, căutând o confirmare a faptului că cel care chemase fusese într-adevăr adjutantul Kim Hoh. Computerul verifică în fişierele conținând amprentele vocale şi confirmă identificarea. În fine, la mai puțin de treizeci de secunde de la primirea mesajului, transmiseră prin radio o confirmare de primire şi porniră casetofonul cu dublă înregistrare. Unul dintre ei îl anunță pe generalul Schneider, care ceru ca o copie a mesajului să-i fie adusă de îndată ce acesta avea să fie recepționat integral.

Koh părea a fi cel mai interesat de mesajul care se transmitea, ascultând cu atenție:

> *Către fostul ambasador Gregory Donald, la Baza Charlie. Generalul Hong-koo, comandantul Forțelor Republicii Populare Democrate Coreene de la Baza Unu, Zona Demilitarizată, vă transmite la rândul său salutări şi acceptă invitația dumneavoastră la o întâlnire în zona neutră, la ora 8.*

În timp ce unul dintre soldați confirma primirea mesajului, un altul luă una dintre copii şi un microcasetofon şi le duse la biroul generalului Schneider.

Koh le spuse celor doi rămaşi că se simțea cam obosit şi că avea de gând să iasă să bea e cafea şi să fumeze o țigară. Ajuns afară, se retrase în umbra unui camion din apropiere şi îşi desfăcu nasturii de la cămaşă. În partea superioară a brațului avea fixat un telefon celular de tip M-2. Desfăcu banda cu care era fixat

acesta, desfăşură antena şi formă numărul lui Lee.

— Sper că ai o explicaţie foarte scurtă şi limpede, care să mă lămurească, îi spuse generalul Schneider lui Gregory, atunci când acesta intră în încăpere. Nu de alta, dar plutoanele adormite care deschid focul mă enervează.

Generalul era îmbrăcat în pijama, peste care îşi trăsese în grabă un halat. Ţinea în mână un casetofon cu căşti.

Bătăile inimii lui Donald se accelerară. Nu-şi făcea griji din pricina generalului Schneider, ci a răspunsului nord-coreenilor.

Luă casetofonul, îşi duse căştile la urechi şi ascultă mesajul, în cele din urmă spuse:

— Explicaţia e următoarea: am cerut o întâlnire şi mi-a fost acordată.

— Deci chiar ai făcut tâmpenia asta, ilegal, de la centrul de comunicaţii aflat sub jurisdicţia mea?

— Da. Sper că vom putea discuta rezonabil, pentru a evita izbucnirea unui război.

— „Vom putea”? Gregory, n-am de gând să stau la taclale cu Hong-koo. Poate crezi c-ai făcut cine ştie ce ispravă aducându-l la întâlnire, dar află că are de gând să te folosească. De ce crezi că a amânat întâlnirea cu câteva ore? Tocmai ca să poată pregăti totul. Vei fi fotografiat încercând să faci frumos şi toată lumea va spune că preşedintele una zice şi alta face…

— Şi nu-i aşa?

— Nu şi în cazul ăsta. Cei de la biroul lui Colon spun că era furios ca un tigru din pricina celor întâmplate, aşa cum e şi firesc, de altfel. Ticăloşii ăştia au aruncat în aer centrul Seulului, ţi-au ucis nevasta, Gregory…

— Nu ştim sigur, scrâşni acesta.

— Dar ştim sigur că au tras într-un avion de-al nostru, Greg. Avem drept dovadă un sac de plastic cu un cadavru.

— Au reacţionat exagerat şi nu trebuie să comitem aceeaşi greşeală…

— Defcon 3 nu e o reacţie exagerată. E o manevră militară corectă şi preşedintele avea de gând să se oprească aici şi să-i facă să asude puţin. La naiba, cine ştie ce-are să facă acum, după mica ta corespondenţă de amor, spuse Schneider, ridicându-se şi înfigându-şi mâinile în buzunare.

— De data asta, tu exagerezi.

— Nu. Dimpotrivă. Chiar nu-ţi dai seama, nu-i aşa? Ai putea să-

l pui pe preşedinte în imposibilitatea de a câştiga.

— Cum?

— Ce se întâmplă dacă le întinzi ramura de măslin şi nord-coreenii acceptă în principiu, dar refuză să-şi retragă trupele până când preşedintele nu ne ordonă nouă să ne retragem primii? Dacă el refuză, o să dea impresia că a refuzat să dea o şansă păcii. Iar dacă se supune, o să pară că a lăsat garda jos, din slăbiciune.

— Aiurea…

— Gregory, gândeşte-te. Ce credibilitate va mai avea dacă toată lumea va spune că tu îi dictezi în politica externă? Ce vom face data viitoare când un Saddam Hussein sau un Râul Cedras vor vrea să se arate puternici, sau când vreun alt tâmpit îşi va trimite rachetele în Cuba? Îl vom chema în ajutor pe Gregory Donald?

— Vom încerca să stăm de vorbă cu ei, da, vom încerca să discutăm rațional. În timp ce Kennedy ordonase blocada împotriva Cubei, n-a şovăit să negocieze în draci cu Hruşciov pentru retragerea unor rachete de-ale noastre din Turcia. Asta a pus capăt crizei şi nu intervenția Marinei. Aşa procedează oamenii civilizați.

— Hong-koo nu e civilizat.

— În schimb, şefii lui sunt, iar de azi dimineață n-a mai avut loc nici un contact direct la nivel înalt cu Nordul. Iisuse, cine-ar crede că nişte adulți sunt în stare să joace astfel de jocuri? Ei, uite că sunt. Diplomații fac pe ei de frică. Dacă aş reuşi să deschid un dialog, chiar şi cu Hong-koo…

— Iar eu îți spun că nu-ți va folosi la nimic să discuți cu el; se crede urmaşul: lui Gingis-Han şi, Dumnezeu mi-e martor, are să te ducă de nas, are să te spulbere.

— Atunci, vino cu mine. Ajută-mă.

— Nu pot. Ți-am mai spus, oamenii ăştia ştiu să-şi facă propagandă. Vor folosi un film alb-negru de proastă calitate ca să ne filmeze şi vom arăta ca nişte drogați înspăimântați. Ştabii de la Washington or să înnebunească.

Scoase caseta din aparat şi i-o puse cu blândețe în palma deschisă.

— Greg, mi-a fost milă de tine când am auzit despre Soonji. Dar ceea ce ai de gând să faci nu va împiedica uciderea altor oameni. Mai există un miliard de comunişti care aşteaptă după colț şi încă un miliard de altfel de nebuni, radicali, fundamentalişti, purişti etnici şi maniaci ai cultului personalității, sau Dumnezeu ştie ce altceva. E treaba mea şi a celor ca mine să avem grijă de celelalte

trei miliarde, Gregory. Diplomații sunt buni doar ca să câştige nițel timp în plus şi uneori o fac pentru partea adversă, ca Neville Chamberlain. Nu poți discuta omeneşte cu nişte țicniți, Gregory.

Donald îşi contemplă pipa.

— Da, văd.

Schneider îl privi ciudat, iar apoi se uită la ceas.

— Mai ai la dispoziție încă şase ore. Îți sugerez să te culci, să tragi un pui de somn, să te trezeşti cu o durere cruntă de stomac şi să anulezi întâlnirea. Între timp, în ceea ce priveşte această bază, mesajul tău nu a existat niciodată. Am şters de pe benzi mesajul tău şi-am scos din jurnalul de serviciu coordonatele convorbirii.

Ridică mâna în care ținea casetofonul.

— Asta e întâia oară când vreunul dintre noi a auzit despre o astfel de întâlnire: atunci când te-au contactat. Dacă nord-coreenii vor afirma că tu i-ai chemat primul, vom nega. Dacă vor dovedi cu o înregistrare, vom susține că e falsă. Dacă ne vei contrazice, vom spune presei că durerea te-a înnebunit. Îmi pare rău, Greg, dar aşa merg lucrurile.

Donald îşi privi din nou pipa.

— Dar dacă reuşesc să-l conving pe Hong-koo să se retragă?

— N-ai să reuşeşti.

— Dar dacă, totuşi, reuşesc?

— În acel caz, îi răspunse Schneider, preşedintele îşi va asuma deplina responsabilitate pentru trimiterea ta în misiune, tu o să fi un blestemat de erou şi eu însumi o să-ți prind medalia pe piept.

53

Miercuri, ora 2,
Satul Yanguu

Kim se strecură în maşină, strângând la piept micul emiţător, în încercarea de a-l proteja de ploaia măruntă, mocănească.

Hwan o observă atent. Un deţinut cu mâinile încătuşate la spate folosise odată arcul dispozitivului care bloca centura de siguranţă pentru a-şi descuia cătuşele şi reuşise să fugă. Dar n-o studia acum pe Kim fiindcă se temea de o încercare de evadare; dacă femeia ar fi vrut să evadeze, ar fi încercat s-o facă mai devreme, când erau singuri. O privea cercetător deoarece îl fascina. Patriotismul şi umanismul sălăşluiau arareori într-o perfectă armonie, dar Kim reuşise, se pare, să găsească punctul de echilibru al celor două însuşiri. El însuşi căutase, de-a lungul propriei vieţi, să atingă acest punct, dar nu credea că reuşise. Atunci când răscoleşti mizeria din vieţile oamenilor, e greu s-o faci fără să te murdăreşti...

Firul gândurilor îi fu întrerupt brusc de o mişcare neaşteptată la dreapta sa. Lumina lanternei zvâcni. Urmă o durere îngrozitoare în şold. Gâlgâi sonor, atunci când lovitura îi goli plămânii de aer. O altă lovitură îi slăbi piciorul stâng, făcându-l să se clatine.

Încercă să apuce portiera maşinii, pentru a-şi menţine echilibrul. O scăpă din mână şi se prăbuşi pe spate, sprijinit de banchetă. Bâjbâind în căutarea revolverului din teaca de la subsuoară, îl căută din priviri pe Cho.

Dar nu era Cho. Lumina din maşină strălucea galbenă pe chipiu, scoţând la iveală un chip necunoscut, nişte trăsături încruntate şi crude.

Blestemata să fie, îşi zise el, copleşit de durere. *Tot timpul ăsta a avut pe cineva prin preajmă...*

Mâna stângă îi tremura şi nu reuşea cu nici un chip să înşface arma. Îşi simţea toată partea stângă a trupului umedă. Alunecă şi căzu în noroi.

Hwan zări lama lungă a cuţitului, pătată cu sângele său. Lama se mişcă, îndreptată acum spre pântecele său. N-avea să poată

evita izbitura în piept, în sus, către stern, durerea chinuitoare şi, în sfârşit, moartea. Se gândise adeseori cum avea să moară, dar niciodată nu-şi închipuise că avea să se termine totul aşa, trântit pe spate, în noroi.

Se simțea ca un tâmpit. Ea se aplecă asupră-i. Avusese încredere în ea şi spera că aveau să-i scrie asta pe piatra de mormânt, în semn de avertisment. Iar dacă nu asta, atunci, cel puțin „Aici zace un fraier”.

Pistolul lui Hwan alunecă din teacă. Întinse mâna din reflex, astupându-şi rănile cu mâna stângă, luptând pentru a-şi ține ochii deschişi, încercând să înfrunte moartea cu drumul de demnitate ce-i mai rămăsese. Văzu chipul asasinului îmbrăcat în hainele lui Cho strâmbându-se într-un rânjet, apoi zări un fulger scurt, urmat de un al doilea şi un al treilea. Împuşcăturile izbucniseră la o jumătate de metru deasupra sa şi Hwan închise ochii atunci când căldura lor îi mătură fața. Ecoul reverberă câteva clipe, apoi se stinse şi el nu mai auzi decât darabana ploii pe obrajii săi şi nu mai simți decât pulsul fierbinte al durerii din şold.

Kim îngenunche lângă Hwan. Întinse mâna ca să apuce cuțitul şi, într-un moment de confuzie, el nu înțelese de ce nu simțise izbitura gloanțelor… şi de ce se ostenea să-i dea lovitura de grație cu cuțitul, în loc să-l împuşte mortal.

Se zvârcolise, probabil, căci ea îi spuse să rămână nemişcat, încercă să se relaxeze şi deveni conştient cât de greu îi venea să respire.

Kim îi scoase cămaşa din pantaloni şi tăie o fâşie de pânză, după care luă în mână lanterna. Îi studie cu atenție rănile, apoi se ridică în picioare şi, dintr-un salt, trecu dincolo de el. Ridicându-se în capul oaselor, Hwan o urmări, stupefiat, cum îi scotea agresorului cizmele, şosetele şi cureaua. Căzu iar pe spate, gâfâind.

— Ch-Cho? bâigui el.

— Nu ştiu unde îi e cadavrul.

Cadavrul…

— Omul ăsta ne-a urmărit. Nu mă întreba. Nu-l cunosc.

Nu e de partea lui Kim… E unul dintre atentatori.

Kim îi încinse pieptul lui Hwan cu cureaua agresorului, dar n-o strânse, ci aşeză câte o şosetă în dreptul fiecărei răni.

— S-ar putea să te doară, spuse ea, după care strânse cureaua.

Hwan icni şi durerea îl străbătu ca un curent electric, de la subsuoara stângă până în genunchi. Rămase pe spate, gemând.

Kim se mută în spatele lui, îl apucă de subsuori şi îl trase pe bancheta din spate a maşinii.

În vreme ce ea aşeza radioul pe podeaua maşinii, Hwan încercă să se ridice într-un cot.

— A-aşteaptă… Cadavrul…

Ea îl împinse înapoi, încercând să-l lege cu centura de siguranţă, ca nu cumva să cadă.

— Ţi-am spus că nu ştiu unde e Cho.

— Nu! Amprentele…

Kim înţelese. Închise portiera din dreptul lui, o deschise pe cea de lângă şofer şi împinse cadavrul înăuntru. Apoi ocoli maşina către locul şoferului şi vru să urce, dar se opri.

— Trebuie să-l găsesc pe Cho, îi spuse ea.

Luă lanterna de pe banchetă şi, îndreptând-o în jos, urmări paşii criminalului, întipăriţi în noroi. În ciuda mişcărilor ei iuţi, părea calmă şi sigură de ceea ce făcea. Urmele duceau spre o râpă plină de tufişuri dese, aflată la vreo patruzeci de metri distanţă de cabană. Găsi acolo un motoscuter, iar lângă acesta cadavrul şoferului. Cho zăcea cu capul în jos, pe pantă, iar pe piept i se lăţea o pată întunecată de sânge.

Kim se lăsă să alunece pe panta mocirloasă până lângă corpul lui Cho şi-i scotoci buzunarele, până când găsi ceea ce căuta: cheile maşinii.

Hwan stătea nemişcat pe banchetă, ţinându-se de latura rănită. Avea ochii închişi şi gemea uşor. Auzind huruitul motorului, deschise ochii.

— Radioul… maşinii…

Kim băgă în viteză, apoi acceleră.

— Vrei să anunţ ce s-a întâmplat?

— Da…

Centura i se înfipse în rană, iar el încercă să rămână nemişcat.

— Identificarea… Trebuie făcută cât mai repede…

— Te referi la criminal. Vrei să fie identificat după amprente.

Hwan nu mai avu putere să vorbească, aşa că încuviinţă încet din cap, fără să fie convins că ea îl văzuse. Apoi o auzi vorbind în microfonul staţiei de radio. Încercă să-şi limpezească gândurile pe care le nutrea despre ea, dar acum fiecare răsuflare şi fiecare hurducătură a maşinii îi provoca fiori ascuţiţi de durere, împiedicându-l să se concentreze. Încercă să nu se mişte, proptindu-şi cotul drept în scobitura banchetei şi sprijinindu-şi mâna dreaptă în spătarul scaunului din faţă. Se simţea de parcă

în trupul său s-ar fi aflat o coardă întinsă, gata să plesnească. Frânturi de gând şi imagini i se învârtejeau în minte, în vreme ce încerca să țină piept durerii şi oboselii ce-i amenința pleoapele.

Nu era nord-coreean… Altfel, ea nu l-ar fi împuşcat… Dar cine din Sud?… Şi de ce?…

Apoi, arsura îi cuprinse creierul şi durerea îl izbi fără milă, asemenea unui ciocan, prăbuşindu-l în inconştiență.

54

Marți, ora 12:30,
Centrul de Comandă

Doctorul Orlito Trias era de față atunci când Hood sună în salonul lui Alexander. Avea înfățișarea unui doctor Frankenstein, dar era un medic priceput şi un om de ştiință apreciat.

— Paul, rosti el, cu accentul său pronunțat de filipinez. Mă bucur c-ai sunat. Fiul tău are un virus.

Hood simți un fior înghețat. Într-o vreme, înainte de apariția cumplitei SIDA, acest cuvânt ar fi sugerat o problemă banală, uşor de tratat cu ajutorul antibioticelor.

— Ce fel de virus? Dar, te rog, explică-mi băbeşte, ca pentru un profan, Orly.

— Băiatul a făcut o bronşită acută în urmă cu două săptămâni. Infecția s-a vindecat numai aparent, căci adenovirusul s-a cuibărit în plămânii lui. A fost de-ajuns contactul cu alergenii din aer pentru a se declanşa atacul şi, iată de ce, medicamentele bronhodilatatoare şi steroizii n-au avut nici un efect. Nu e vorba de un atac tipic de astm. E o boală de plămâni obstructivă.

— Şi ce tratament ai de gând să prescrii? se interesă Hood.

— O terapie antivirală. Am descoperit infecția relativ devreme şi avem toate motivele să credem că nu se va răzgândi.

— Motive să crezi…

— A fost slăbit, iar viruşii ăştia sunt foarte oportunişti. Nu putem şti sigur.

Iisuse, Orly!

— Sharon e acolo?

— Da.

— I-ai spus?

— Da, i-am spus exact ce ți-am spus şi ție.

— Dă-mi-o, te rog, la telefon şi… mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Am să țin legătura cu cei de-aici din oră în oră.

Sharon preluă receptorul câteva clipe mai târziu.

— Paul…

— Ştiu. Orly n-are nici un viitor în diplomație.

— Nu-i vorba de asta, spuse Sharon. Prefer să ştiu decât să fiu lăsată în ignoranță. Nu-mi place însă aşteptarea. Ştii că niciodată n-am fost în stare s-o suport.

— Alex va fi bine, o să vezi.

— N-ai de unde să ştii asta. Paul, am lucrat într-un spital şi ştiu că e de-ajuns o scânteie ca asta ca să dea foc întregului organism.

— Orly n-ar pleca de acolo dacă ar fi vorba de ceva cu adevărat serios.

— Paul, el nu poate oricum să facă nimic. De-aceea pleacă.

Ann intră, cu brațele încărcate cu masa de prânz. Văzând expresia de pe chipul lui Paul, se opri în prag.

Bugs îi transmise un mesaj prin poşta electronică: secretarul apărării, Colon, voia să-i vorbească.

— Uite ce e, spuse Sharon, n-am venit la telefon fiindcă aş vrea să-ți laşi baltă treburile şi să vii încoace. Voiam doar un cuvânt de sprijin. Înțelegi?

Hood percepu reținerea din glasul ei. Se străduia să nu izbucnească în plâns.

— Sigur că înțeleg, Sharon. Sună-mă dacă se mai întâmplă ceva nou. Dacă nu, o să te sun eu, de îndată ce va fi posibil.

Ea închise şi Hood trecu de la linia telefonică obişnuită la cea securizată, prin rețeaua de computere. Se considera în acele clipe un soț de nimic, un tată denaturat şi aproape deloc un bărbat.

— Paul, rosti Colon sec, fără nici o altă introducere. Tocmai am aflat că omul tău, Donald, a transmis un mesaj neautorizat prin radio, cerând o întâlnire cu generalul Hong-koo din Nord.

— Poftim?

— Mai rău, nord-coreenii au acceptat. Dacă se răspândeşte ştirea, vom susține că nord-coreenii l-au contactat primii. Ar fi bine, însă, dacă ai lua legătura cu el şi l-ai convinge să renunțe. Generalul Schneider a încercat să o facă, dar Donald ține morțiş să se ducă la întâlnire.

— Mulțumesc, răspunse Hood şi închise.

Luă apoi legătura cu Bugs, cerându-i să contacteze zona demilitarizată pe o linie sigură şi să-l aducă pe Gregory Donald la telefon. Pe urmă o sună pe Liz Gordon, rugând-o să vină la el în birou.

— Vrei să-ți las astea aici şi să plec? întrebă Ann.

— Nu. Vreau să rămâi.

Chipul ei se lumină.

— S-ar putea să ne trezim cu un scandal de toată frumusețea în presă.

Chipul ei se întunecă.

— Desigur, răspunse ea şi se aşeză de cealaltă parte a biroului, aşezând tava cu mâncare între ei. Ce s-a întâmplat cu Alex?

— Trias spune că e vorba de o infecție virală. Crede că situația e sub control, dar îl ştii pe Orly... Nu e prea delicat în exprimare.

— Hm, făcu Ann şi ochii i se întunecară şi mai mult.

Hood luă o furculiță şi o înfipse într-o felie de roşie.

— Ce ştii de Matt şi de virusul cu care se luptă el?

— Nimic nou. Vrei să verific?

— Nu, lasă. O s-o fac eu după ce termin cu Gregory. Bietul de el, cred că trece printr-un adevărat iad. Ne fură evenimentele şi uităm de sufletul oamenilor.

Telefonul securizat începu să țârâie exact în clipa când Liz Gordon intră în birou, însoțită de Lowell Coffey. Numărul lui Donald apăru pe micul display. Hood îi făcu semn lui Liz să închidă uşa. Ea se aşeză, iar Coffey se postă în picioare, în spatele lui Ann, care se foi, stânjenită. Hood apăsă pe butonul de amplificare.

— Gregory, cum te simți?

— Totul e în regulă. Paul, vorbeşti pe o linie sigură?

— Da.

— Bine. Amplifici?

— Da.

— Cine mai e cu tine? Liz, Ann şi Lowell?

— Chiar ei.

— Bănuiam. Atunci, să trecem direct la subiect. Da, l-am chemat pe Hong-koo, iar el mi-a răspuns. Ne vom întâlni peste cinci ore şi jumătate. De ce să tragi cu arma când e de-ajuns să dai din gură? Asta a fost dintotdeauna deviza mea.

— E o deviză bună, dar nu şi în ceea ce priveşte relațiile cu RPDC-ul.

— Asta mi-a spus şi generalul Schneider adineauri, când mi-a ținut predica de rigoare. Are de gând să mă lase să dansez în ploaie de unul singur. Se pare că şi Washingtonul va face la fel.

Ezită o clipă, înainte de a întreba:

— Ai să mă laşi baltă şi tu, Paul?

— Acordă-mi un minut.

Hood apăsă pe butonul de întrerupere temporară a conversației şi o privi pe Liz. Cu coada ochiului, o văzu pe Ann încuviințând

solemn. Lowell rămase nemişcat. Psihologul colectivului îşi muşcă buza superioară şi clătină din cap.

— De ce nu? întrebă Hood.

— În calitate de aliat al lui, mai ai o şansă de a-l face să se răzgândească. Ca adversar însă, te va ignora pur şi simplu.

— Dar dacă îl ameninț că îl dau afară?

— Asta n-o să schimbe cu nimic situația. Omul ăsta a suferit un şoc teribil astăzi, crede că acționează mânat de compasiune şi chibzuință – e o reacție firească – şi nu se va lăsa amenințat.

— Lowell, ce s-ar întâmpla dacă Schneider l-ar aresta, acuzându-l de ceva – de utilizarea ilegală a aparaturii statului atunci când a transmis mesajul, spre exemplu?

— Ar ieşi un proces al dracului de murdar şi am fi poate nevoiți să dezvăluim nişte lucruri care nu ne-ar conveni, în legătură cu metodele noastre de acțiune.

— Dar dacă s-ar mulțumi să-l rețină pe Greg doar pentru douăzeci şi patru de ore? Ar putea invoca motive de securitate sau aşa ceva.

— Te-ar da în judecată şi rezultatul ar fi acelaşi.

— Nu o va face, interveni Liz. I-am trecut în revistă dosarul atunci când l-ai convocat, Paul. Omul acesta n-a făcut niciodată nimic din dorința de a se răzbuna. De fapt, asta a fost mereu una dintre problemele sale de-a lungul carierei de diplomat. Omul ăsta e un adevărat creştin.

— Ann, ce ziare au corespondenți acolo?

— În mod normal, nici unul, toți corespondenții îşi au sediul în Seul. Dar sunt convinsă că, în situația dată, reporterii se bat deja pentru acreditări şi se află în drum spre fâşie. Vor scormoni peste tot, în căutare de subiecte de senzație. Şi ce poate fi mai senzațional decât reținerea sau arestarea unui fost ambasador?

Lowell se simți dator să intervină.

— Dar ce ne va face presa dacă Donald se duce la întâlnire, iar ei află că este angajatul Centrului de Comandă? Toată lumea va spune că suntem o gaşcă de ticniți care se pişă contra vântului.

— Nu suport să fiu de aceeaşi părere cu Lowell, spuse şi Ann. Dar de data asta, trebuie să recunosc că a pus punctul pe i.

— Donald nu va dezvălui nimic, spuse Liz. Indiferent cât ar fi de furios. Pentru toată lumea, el lucrează doar pentru Societatea de Prietenie Americano-Coreeană.

— Dar Schneider ştie care e adevărul şi nu cred că e prea entuziasmat de ceea ce se petrece, sublinie Lowell.

— Nu e, sunt convins, încuviinţă Hood.

— Vezi? Iar el ar putea strecura presei oarece informaţii, numai aşa, ca să pună gaz pe foc.

— În privinţa asta, nu cred că trebuie să ne facem griji, îl linişti Hood. Nu va vrea să-l pună în dificultate pe preşedinte, arătând cu degetul spre o organizaţie fondată chiar de el.

Hood anulă Comandă de întrerupere temporară.

— Greg, n-ai vrea să amâni întâlnirea până când voi putea convinge pe cineva de la ambasadă să te însoţească?

— Te rog, Paul. Ambasadoarea Hall nu va fi de acord cu această întâlnire, până când nu va avea şi acceptul preşedintelui, iar pe ăsta n-ai să-l obţii, fii sigur.

— Amână întâlnirea şi lasă-mă să încerc. Mike Rodgers e în drum spre Japonia. Va ateriza la Osaka în jurul orei şase. Dă-mi voie să-i cer să vină la tine.

— Îţi mulţumesc pentru strădanie, dar ştii prea bine că, dacă aş încerca să amân întâlnirea, fie şi numai cu un minut, nord-coreenii ar crede că ne jucăm cu ei. Sunt al naibii de sensibili în privinţa asta şi n-au să îmi acorde o a doua şansă. Am să merg la întâlnire. Mai am doar o întrebare: eşti cu mine, sau împotriva mea?

Hood rămase tăcut vreme de câteva clipe, privindu-şi pe rând colaboratorii, după care rosti:

— Sunt cu tine, Greg.

Tăcerea se prelungi la celălalt capăt al firului.

— Hotărârea ta mă surprinde, trebuie să recunosc, Paul. Credeam că vei încerca să mă dobori.

— Am avut de gând să o fac la început.

— Îţi mulţumesc că te-ai răzgândit.

— Te-am angajat fiindcă eşti experimentat. Să vedem dacă am făcut o alegere bună. Dacă vrei să mai vorbim, îţi stau oricând la dispoziţie.

Hood puse receptorul în furcă. Observând că furculiţa îi rămăsese înfiptă în felia de roşie, o duse la gură şi o înghiţi. Liz îl aprobă din priviri, iar Ann şi Lowell se mulţumiră să-l privească în tăcere.

Hood atinse un buton al interfonului.

— Bugs, vreau să ştiu cum a mai progresat Matt.

— Imediat, şefule.

— Paul, cu asta l-ai terminat pe Donald şi ne-ai terminat şi pe noi, spuse Lowell.

— Şi ce-ai fi vrut să fac? Oricum s-ar fi dus şi nu-mi place să-mi las baltă unul dintre oameni, răspunse Hood, încet. Şi-apoi, s-ar putea să reuşească. E un om bun.

— Exact, spuse Ann. Şi toată lumea o ştie. Iar diseară, când înregistrarea video a întâlnirii dintre Donald şi nord-coreeni va apărea la ştiri – o înregistrare cu un om care şi-a pierdut soția şi totuşi e dispus să ierte – ne vom putea căuta cu toții alte slujbe.

— Nu-i nimic, râse Coffey. Vom putea merge să lucrăm pentru nord-coreeni. Oricum, ne vor fi datori.

— Ce-ar fi să avem puțină încredere? întrebă Hood.

Făcu apoi semn cu degetul înspre Coffey şi Ann.

Iar voi doi pregătiți un plan pentru eventualitatea în care el ar da greş.

Telefonul sună şi Hood răspunse imediat. Era Stoll.

— Paul, tocmai mă pregăteam să te chem şi eu, spuse el. Ar fi bine să vii încoace, să vezi ce-am descoperit.

Hood se ridicase deja de pe scaun.

— Spune-mi pe scurt despre ce e vorba.

— Pe scurt… am fost traşi pe sfoară în mod magistral!

55

Miercuri, ora 2:35,
Munții Diamantelor

Rachetele Nodong erau Scud-uri modificate de nord-coreeni. Din punct de vedere constructiv, erau practic identice. Cele din urmă aveau o singură treaptă, cu o încărcătură utilă de până la o sută de kilograme şi o rază de acțiune de până la cinci sute de mile. Având o încărcătură utilă de numai patruzeci de kilograme de explozibili foarte puternici, Nodong-urile puteau să atingă obiective aflate la şase sute de mile distanță, cu o precizie de o jumătate de milă.

Asemeni Scud-urilor, Nodong-urile puteau fi lansate de pe rampe fixe sau de pe lansatoare mobile. Lansatoarele-siloz ofereau posibilitatea mai multor lansări în decurs de o oră, fiind însă extrem de vulnerabile la riposta inamicului. Unitățile lansatoare mobile nu puteau transporta decât o singură rachetă şi trebuiau să se întoarcă la depozitele ascunse pentru a fi reîncărcate.

Atât lansatoarele fixe, cât şi cele mobile erau puse în funcțiune printr-un dispozitiv cu cheie, după programarea coordonatelor de lansare în computer. Răsucirea cheii declanşa o numărătoare inversă de două minute, timp în care lansarea putea fi anulată doar prin răsucirea cheii simultan cu introducerea codului de anulare. Acest detaliu era cunoscut doar de ofițerul de serviciu. În eventualitatea că acesta nu putea să-l ofere, secundul său trebuia să obțină codul de la Pyongyang.

În domeniul rachetelor, Nodong-urile constituiau un sistem relativ nesofisticat. Eficiența lor era însă de netăgăduit, constituind o amenințare permanentă la adresa Seulului. Chiar şi în prezența unor rachete Patriot, pericolul rămânea la fel de mare: menite să distrugă racheta însăşi, Patriot-urile lăsau adeseori focosul intact, dându-i posibilitatea să se prăbuşească şi să explodeze undeva pe raza zonei-țintă.

Colonelul Ki-Sbo era ofițerul cel mai înalt în grad de la baza din Munții Diamantelor, iar atunci când postul de gardă îi transmise prin radio vestea sosirii colonelului. Sun, nu mică îi fu mirarea.

Ofițerul rubicond şi chel se odihnea în cortul său şi, la sosirea jeepului, se grăbi să-i iasă în întâmpinare noului venit. Sun îi întinse ordinele scrise, fără ca acest lucru să-i fi fost cerut, iar Ki-Soo se retrase din nou în cortul său bine camuflat.

După ce se asigură că prelata intrării era la locul ei, Ki-Soo aprinse felinarul, scoase hârtiile din mapa de piele şi despături ordinul de misiune:

Biroul înaltului Comandament
Pyongyang, 15 iunie, ora 1630
De la: Colonelul Dho Oko
Către: Colonelul Ki-Soo.

Colonelul Lee Sun a fost trimis de către generalul Pil de la Operațiunile de Spionaj pentru a supraveghea rachetele aflate în răspunderea dumneavoastră. El nu va interveni în mersul operațiunilor decât în măsura în care acestea ar putea să pună în pericol siguranța bazei.

În partea de jos a documentului se aflau sigiliile comandantului Forțelor Armate şi generalului Pil.

Ki-Soo împături cu grijă documentul şi îl introduse înapoi în mapă. Era autentic, dar ceva părea a nu fi în regulă cu el. Sun venise însoțit de un agent şi exista deci câte un om care să păzească fiecare rachetă, ceea ce era absolut suficient. Şi totuşi, ceva nu era în regulă.

Aruncă o privire spre telefonul de campanie şi cochetă cu ideea de a telefona la cartierul general. Afară se auziră paşi pe pietriş. Ki-Soo acoperi felinarul şi dădu deoparte prelata: colonelul Sun se oprise în întuneric, în fața cortului. Mâinile îi erau încleştate la spate, iar corpul îi era țeapăn, ca al unei statui.

— Totul e în ordine?

— Aşa se pare, răspunse Ki-Soo. Aş fi însă curios să mai aflu ceva.

— Ce anume? se interesă Sun.

— În general, ordinele de acest gen menționează şi numărul de oameni trimişi. Aici însă nu e cazul.

— Cum să nu? Sunt menționat eu.

Ki-Soo privi spre celălalt nou venit, care rămăsese lângă jeep. Îl arătă cu degetul.

— Dar el?

— El nu e agent, răspunse Sun. Departamentul nostru are mult

de lucru acum şi nu avem efective disponibile. Omul a fost trimis să mă însoțească printre coline. Va rămâne aici până la plecarea mea. Asta a fost singura sa misiune: să mă escorteze.

— Înțeleg, spuse Ki-Soo, întinzându-i mapa. Dacă doriți, vă puteți odihni în cortul meu. Aş putea să trimit să vi se aducă de mâncare...

— Mulțumesc, dar nu e nevoie, îi răspunse Sun. Aş prefera să fac un ocol al perimetrului, să văd cât e de vulnerabil. O să vă anunț dacă o să am nevoie de ceva.

Ki-Soo se înclină, iar Sun se întoarse lângă jeep. Dintr-o cutie aflată în spate, scoase o lanternă camuflată. Apoi, însoțit de celălalt, porni către poiana în care erau staționate rachetele, îndepărtându-se de tabără.

56

Miercuri, ora 2:45, Zona Demilitarizată

Apelul lui Koh îl găsi pe Lee în tunel, unde tocmai sfârşise de aranjat bidoanele de tabun într-o nişă. Ieşi din tunel pentru a recepționa mesajul, după care coborî înapoi în subteran.

Aşadar, Gregory Donald se va întâlni cu generalul Hong-koo peste numai câteva ore. Una ca asta nu trebuia să se întâmple, ar fi atras simpatia opiniei publice pentru Nord şi chiar i-ar fi putut convinge pe unii dintre liderii mondiali de inocența lor. Cea de-a doua şi a treia fază a operațiunii trebuiau să se desfăşoare în momentele când încordarea avea să fie la apogeu.

Donald trebuia să moară. Şi asta cât de curând.

Lee îl puse la curent cu cele aflate şi pe soldatul Yoo, cel care rămăsese cu el. Celălalt se întorsese la bază cu camionul; în cazul în care vehiculul nu s-ar fi întors, generalul Norbom ar fi putut ordona să se întreprindă cercetări.

Aveau să transfere gazul în Nord, aşa cum plănuiseră, însă, o dată ajunşi acolo, Yoo avea să îl plaseze de unul singur, în vreme ce Lee avea să aibă grijă de Donald. Yoo înțelese ce i se cerea şi acceptă bucuros sarcina, promițând că totul avea să se desfăşoare potrivit planului. Lee asta şi aştepta. Toți oamenii săi erau antrenați pentru a-şi duce misiunile la bun sfârşit singuri, în cazul în care tovarăşilor lor li se întâmpla ceva. Aduşi de spate, cei doi începură să lucreze, potrivit unui plan pe care îl aşternuseră de nenumărate ori pe hârtie.

Tunelurile fuseseră săpate de nord-coreeni şi formau o rețea complexă, întinzându-se mai mult de o milă de la nord la sud şi un sfert de milă de la est spre vest. Deşi serviciul sud-coreean de contraspionaj avea cunoştință de ele şi făcuse destule încercări pentru a le închide, nord-coreenii erau asemeni furnicilor: de îndată ce se închidea o ieşire, deschideau o alta. Când un tunel era inundat, săpau un altul. Subminaseră astfel întreaga regiune înconjurătoare şi nu o dată tavanul tunelurilor se prăbuşise. Se mulțumiseră atunci să sape ceva mai adânc.

Lee şi oamenii săi deschiseseră de curând această secțiune a tunelului, cu scopul declarat de a-i spiona pe nord-coreeni. Dacă pasajul care ducea într-acolo avea aproape un metru şi jumătate diametru, tunelul în sine avea doar un metru înălțime, identic cu tunelurile nord-coreene. Făcea legătura cu tunelul principal al acestora la nici zece metri de fâşia de graniță.

La coborârea bidoanelor de tabun în galerie, în vreme ce oamenii săi se ocupau de descărcare, Lee stătuse de pază. Apoi, cele patru bidoane fuseseră depozitate într-o nişă săpată în marginea pasajului de acces. Altfel, n-ar fi avut destul loc pentru a trece. Acum, Yoo avea să fie nevoit să înainteze cu spatele prin tunel, în vreme ce Lee rostogolea bidoanele înainte. Acestea se potriveau exact, în lățime, ba chiar, pe unele porțiuni, aveau să fie nevoiți să le întoarcă şi să le împingă, pentru a le duce la capătul tunelului.

Lee calculase câte şaptezeci şi cinci de minute pentru transportarea fiecărui bidon la capătul tunelului. Astfel, nu avea să-i rămână prea mult timp la dispoziție pentru a ajunge la Donald, dar va trebui să se descurce. Dacă s-ar fi oprit acum, ar fi riscat să fie prinşi şi misiunea ar fi fost compromisă.

Maiorul Lee luă lanterna din buzunarul uniformei şi şi-o prinse de banderola de pe umăr. Yoo se retrase câțiva paşi în tunel, în vreme ce Lee prinse cu mari precauții cel dintâi bidon din nişă, ducându-l spre punctul de acces. Se lăsă pe coate şi genunchi şi începu să-l rostogolească spre Yoo, care verifica pentru ultima oară dacă nu cumva scăpaseră din vedere asperitățile tunelului.

57

Miercuri, ora 2:55, Seul

Maşina KCIA opri cu un scrâşnet înfiorător de frâne în fața intrării rezervate urgențelor de la Spitalul Universitar Național de pe Strada Yulgongno. Kim lăsă motorul în funcțiune şi alergă spre uşile cu deschidere automată, strigând după ajutor. Doi doctori fugiră prin ploaie, unul către Hwan, iar celălalt către silueta prăvălită pe scaunul de lângă şofer.

— E mort, îi strigă Kim celui de-al doilea medic. Ajutați-l pe celălalt!

Cu toate acestea, doctorul deschise portiera din față, verifică pulsul, apoi încercă să-l readucă la viață, făcându-i respirație gură la gură. Pe bancheta din spate, colegul său desfăcu cu grijă cureaua care reținea şosetele deasupra rănilor lui Hwan. La sosire, acesta era palid şi doar pe jumătate conştient, dar era pe deplin treaz atunci când doi infirmieri se apropiară în fugă, purtând o targă. Îl ridicară şi îl aşezară cu atenție pe brancardă. Hwan întinse mâna, încleştându-şi-o în aer.

— Kim!

— Sunt aici, răspunse ea, grăbindu-se să-i apuce mâna, în vreme ce targa pe rotile era împinsă către intrare.

— Ai grijă… de celălalt…

— Ştiu, îl linişti ea. Am să mă ocup şi de asta.

Dând drumul mâinii lui, îi urmări pe infirmierii care împingeau targa până când dispărură după uşile automate. Apoi se întoarse lângă maşină, unde doctorul abandonase orice speranță de a-l reînvia pe asasin şi îi examina curios rănile. Făcu semn către uşa spitalului.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară?

— A fost îngrozitor, se lamentă Kim. Domnul Hwan şi cu mine ne îndreptam spre cabana noastră din satul Yanguu şi ne-am oprit să-l ajutăm pe omul ăsta. Credeam că a avut un accident cu motocicleta. Apoi el l-a înjunghiat pe domnul Hwan, care l-a împuşcat.

— De ce?
Ea clătină din cap.
— V-aş ruga să mă urmaţi înăuntru, domnişoară. Avem nevoie de informații despre cel rănit şi, cu siguranță, poliția va dori să vă vorbească.
— Desigur, spuse ea. Dați-mi voie doar să parchez maşina.
Doi infirmieri aduseră o targă pe rotile. Mortul fu scos din maşină şi întins pe targă, iar apoi acoperit cu o pătură. După plecarea brancardierilor şi a doctorului, Kim se aşeză la volan şi intră în parcare. Opri motorul, ridică receptorul şi apăsă pe butonul roşu al emițătorului. Îi răspunse ofițerul de serviciu de la KCIA.
— Vă chem de la telefonul din maşina lui Kim Hwan, spuse ea. El a fost rănit de către un asasin şi se află la Spitalul Universitar Național. Cel care l-a rănit e mort şi a fost dus la acelaşi spital. Domnul Hwan crede că omul ăsta a fost implicat în atentatul de la Palat şi ar vrea să-i verificați amprentele, în vederea unei eventuale identificări.
Spunând acestea, Kim închise şi ignoră soneria telefonului, care începu să țârâie aproape imediat. Coborî din maşină şi, privind în jur, descoperi o Toyota Tercel parcată ceva mai încolo. Urcă în ea şi aşeză radioul pe podeaua maşinii, astfel încât luminița indicatoare să fie mascată de bordul maşinii. Căută sub volan firele care provocau aprinderea şi, aşa cum fusese instruită, le înnodă. Motorul porni imediat. Kim băgă în viteză, ieşi din parcare şi porni pe şosea, îndreptându-se spre nord.

58

Marți, ora 13:10,
Centrul de Comandă

Când Hood sosi în biroul lui Matt Stoll, ofițerul responsabil cu sprijinul operațiunilor tocmai își încheia treaba. Pe chipul său rotund se lățea un zâmbet satisfăcut, iar în priviri îi strălucea triumful.

— Paul, am avut de-a face cu opera unui geniu, pur şi simplu, spuse el. Montasem tot soiul de filtre, programe de diagnosticare, verificări şi răsverificări, pentru a mă asigura că nici un program venit din afară n-avea să fie virusat şi, cu toate astea, au reuşit să mă tragă pe sfoară.

— Cine şi cum?

— Sud-coreenii. Sau dacă nu ei, cineva care avea acces la software-ul lor. Uite-aici era, pe discheta SK-17.

Hood se aplecă spre ecran şi văzu o listă lungă de caractere şi cifre ce se desfăşurau parcă la nesfârşit.

— La ce mă uit, de fapt?

— Ai în față toată marfa care a fost introdusă clandestin în rețeaua noastră. E în curs de ştergere; i-am cerut computerului să citească tot programul original şi să-l elimine în totalitate.

— Dar cum a reuşit să pătrundă?

— Era ascuns într-o actualizare a datelor privind personalul. E genul de fişier ori prea mare, ori prea mic ca să te mai oboseşti să te uiți la el. Nu e la fel cu un fişier referitor la agenții din Insulele Mascarene. Dacă un astfel de fişier ar fi fost prea solid, ar fi sărit în ochi numaidecât.

— Aşadar, virusul era ascuns în acest fişier…

— Exact. Şi era programat pentru a ne reprograma sateliții exact în momentul în care a făcut-o. Era un program care a trecut în revistă „Biblioteca” şi a poluat-o cu imagini false, exact genul de imagini pe care sabotorii au vrut să ni le bage pe gât.

— Şi cum au ajuns acestea la BNR?

— Virusul i-a atacat prin linia telefonică. Aceasta e securizată din exterior spre interior, dar nu şi din interior spre exterior. Va

trebui să luăm măsuri în această privință.

— Şi totuşi, nu înțeleg ce anume a declanşat acțiunea virusului?

Zâmbetul lui Stoll se lăți şi mai mult.

— Asta-i partea genială în ceea ce ne-au făcut la uită-te la asta.

Scoase un laptop din sertar, după ce, cu o grijă ce friza respectul, extrăsese discheta din calculatorul principal. O introduse în fanta laptopului şi ecranul-miră se ivi pe micul monitor. Stoll îl arătă cu degetul.

Hood citi cu atenție toate inscripțiile de pe ecran.

— Discheta sud-coreeană numărul şaptesprezece, fişier alcătuit de cutare, verificat de cutare, aprobat de generalul cutare şi trimisă prin curier militar în urmă cu cinci săptămâni. Care-i şmecheria?

— Nu e nici o şmecherie. Citeşte până la capăt.

Hood privi mai îndeaproape, mijindu-şi ochii pentru a putea citi literele minuscule.

— „Copyright 1988 by Angiras Software”. Ce e neobişnuit în asta?

— Toate agențiile guvernamentale îşi scriu singure programele. Iar programele astea nu au răspândirea Word Perfectului, ca să aibă nevoie de Copyright. Însă sistemul nostru de computere mai primeşte câteodată şi programe conținând etichete de Copyright, iar eu i-am dat instrucțiuni să le ignore.

Hood începu să înțeleagă.

— Şi chiar eticheta asta a declanşat virusul?

— Nu. Ea a declanşat închiderea sistemului, care i-a permis virusului să intre nedetectat în rețea. Data aia, 1988? Da, poate că e o dată. Dar e şi un cronometru. Mai exact, un mic program îngropat în data asta şi-a înfipt ghearele în ceasul computerului nostru şi l-a oprit. Pentru exact nouăsprezece virgulă optzeci şi opt secunde..

Hood îl aprobă din cap.

— Bine lucrat, Matty.

— Al dracului de bine lucrat, Paul, Vezi câte o etichetă de genul ăsta şi creierul nici măcar nu se oboseşte s-o înregistreze. Cu siguranță, creierul meu n-a înregistrat-o pe cea de față, iar cineva din Coreea de Sud a profitat.

— Totuşi, cine ar fi putut fi?

— În privința asta, data respectivă ne-ar putea fi de folos. Unul din evenimentele marcante din 1988 au fost ciocnirile studenților

radicali prounionişti cu poliţia. Guvernul a reprimat brutal manifestaţiile. Cineva care este fie pentru, fie împotriva reunificării ar fi putut alege această dată ca pe un simbol. Ştii, cam în genul în care The Riddler îi lăsa mereu câte un indiciu lui Batman, dintr-un soi de orgoliu sucit.

Hood rânji.

— Partea cu Batman aş evita-o în raport, dacă aş fi în locul tău. Dar asta era exact informaţia de care avem nevoie ca să-l facem pe preşedinte să ne creadă când susţinem că sud-coreenii au pus la cale asta.

— Chiar aşa.

— De data asta ai reuşit să-i dai de capăt Trimite-mi mira asta în computerul meu. Acum să vedem ce mai are de zis Lawrence.

— Dar cum putem fi siguri că n-a fost o cârtiţă nord-coreeană lucrând în Sud? întrebă Burkow.

— Nu putem, domnule preşedinte, răspunse Hood.

Asculta la receptorul liniei sigure, în vreme ce preşedintele şi Steve Burkow studiau documentul.

— Dar ce interes ar avea liderii din Pyonyang să se joace cu sateliţii noştri, pentru a ne da iluzia că se pregătesc de război? Puteau să-şi trimită trupele la graniţă, pur şi simplu. De ce să mai facă toate şmecheriile astea?

— Ca să ne facă să apărem drept agresori ai unei ţări paşnice, sugeră Burkow.

— Nu, Steve. Paul are perfectă dreptate. Nu pare a fi opera guvernului. RPDC nu e chiar atât de subtil, în ceea ce întreprinde. Toată operaţiunea e pusă la cale de o facţiune oarecare, fie din Nord, fie din Sud.

— Vă mulţumesc, rosti Hood, evident uşurat.

Indicatorul poştei electronice emise un „beep”. Bugs nu voia să-i întrerupă convorbirea cu preşedintele, astfel încât mesajul transmis se prelinse pe ecranul computerului. Mesajul fiind trimis direct către monitor, fără a mai trece prin computer, preşedintele nu avu cum să-l vadă.

Citind scurta notă, Hood simţi un nod în stomac:

De la directorul KCIA, Yung-Hoon: Kim Hwan înjunghiat de un asasin. Aflat în prezent la spital. Spionul RPDC a evadat. Agresorul e mort. Verificarea identităţii sale se află în curs.

Hood îşi cuprinse faţa în mâini. Halal şef al comitetului de criză era. Afla ulterior despre tot ce se întâmpla şi era convins că o persoană sau un grup dorea cu disperare izbucnirea războiului, dar n-avea idee cine anume. Acum înţelegea de unde veneau manierele uneori brutale ale lui Orly la căpătâiul bolnavilor. Nu din lipsa de consideraţie faţă de pacient, ci din frustrarea provocată de un inamic imprevizibil.

Îi ordonă lui Bugs să menţină situaţia sub control, transmiţându-le mesajul şi lui Herbert şi McCaskey şi mulţumindu-i lui Yung-Hoon. Îi ceru, de asemenea, să-l roage pe directorul KCIA să-l ţină la curent cu eventualele informaţii privind identitatea asasinului şi starea lui Hwan.

— Însă, aşa cum ţi-am mai spus, Paul, acum am trecut de stadiul acesta, tocmai spunea preşedintele. Nu are importanţă cine a pus la cale aceasta fază a confruntării: în prezent, suntem pe picior de război.

Hood îşi mută din nou atenţia asupra convorbirii.

— În privinţa asta, nu există dubii, interveni Burkow. Sincer să fiu, eu aş alege primul scenariu din lista de opţiuni militare. Paul, tu ce părere ai? Crezi că ar funcţiona?

— La naiba, cum să nu? Iisuse, planul secretarului apărării i-ar lua ca din oală. Din câte ştim, Nordul se aşteaptă la o nouă operaţiune de tipul Furtunii în Deşert, precedată de o perioadă de tatonări. Cinci sute de mii de soldaţi mărşăluind spre nord, lovituri aeriene îndreptate împotriva centrelor de comunicaţii, bombardarea cu rachete a tuturor aerodromurilor şi bazelor militare… Desigur Steve, planul ar funcţiona de minune. Am pierde doar cel mult trei mii de oameni. La ce bun să mai căutăm o soluţie paşnică, când putem pierde soldaţi şi putem cuceri o ţară care va secătui Sudul, din punct de vedere financiar, în următorii patruzeci de ani?

— Terminaţi, spuse preşedintele. În lumina noilor informaţii, voi cere ambasadorului nostru să tatoneze terenul pentru găsirea unei soluţii diplomatice.

— Să tatoneze terenul?

Se auzi soneria telefonului lui Hood. Era chemat pe linia nesecurizată. Aruncă o privire spre display: apelul venea de la spital.

— Domnule preşedinte, am să vă rog să mă scuzaţi, trebuie neapărat să accept această convorbire.

— Bine, Paul. Dar vreau capul celui care a lăsat programul

virusat să pătrundă în sistem.

— Îl veți avea, domnule preşedinte. Dar numai împreună cu al meu.

Ticălosul, îşi zise Hood, punând jos receptorul linei securizate. *Vrea să pară măreț în tot ce face. Taie şi spânzură, porneşte războaie sau încheie păci, după pofta inimii.* Şi-ar fi dorit ca Lawrence să aibă o pasiune. Oamenii care îşi trăiau meseria douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru ajungeau să-şi piardă simțul măsurii.

Hood se grăbi să răspundă la apel.

— Sharon? Cum se simte?

— Mult mai bine, îi răspunse ea. Parcă s-ar fi rupt un zăgaz: deodată a răsuflat adânc şi-a încetat să mai gâfâie. Doctorul spune că plămânii îi funcționează acum cu douăzeci de procente mai bine ca înainte. O să fie bine, Paul.

Vocea lui Sharon era relaxată, uşurată, pentru prima oară de azi-dimineață. Îi ghici în glas tonul şăgalnic, de adolescentă şi se bucură.

Darrel McCaskey şi Bob Herbert se opriră în prag. Hood le făcu semn să intre.

— Shar, vă iubesc, pe amândoi.

— Ştiu, trebuie să închizi.

— Da, spuse Hood. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Ți-am mulțumit că te-ai oprit pe la spital?

— Cred că da.

— Dacă nu, îți mulțumesc acum. Te iubesc.

— Sărută-l pe Alex din partea mea.

Sharon închise şi Hood aşeză receptorul în furcă. Îi privi pe rând pe cei doi noi-veniți şi le spuse, zâmbind:

— Fiul meu e mai bine, iar soția nu mai e supărată. Dacă aveți cumva veşti proaste, acum e momentul să mi le dați.

McCaskey făcu un pas înainte.

— Ți-aminteşti de ofițerul de recunoaştere ucis, Judy Margolin? Se pare că într-una din ultimele fotografii făcute de ea apar MIG-urile urmăritoare.

— Au ajuns în mâinile presei?

— Mai rău, făcu McCaskey, clătinând din cap. Informaticienii Pentagonului au reuşit să distingă numerele de pe fuzelaj. Au scotocit arhiva cu ultimele fotografii şi-au reuşit să descopere unde e staționat avionul respectiv.

— Dumnezeule, nu...

— Ba da, răspunse Herbert. Preşedintele tocmai a autorizat Forțele Aeriene să-l distrugă.

59

Miercuri, ora 3:30,
Sariwon

Târguşorul Sariwon din Coreea de Nord era situat la 150 de mile vest de Marea Japoniei, la 50 de mile est de Marea Galbenă şi la 50 de mile sud de Pyongyang.

Baza aviaţiei de la Sariwon constituia prima linie de apărare în cazul unui atac aerian sau cu rachete dinspre Coreea de Sud. Era una din cele mai vechi baze din ţară, fiind construită în 1952, în timpul războiului. Din punct de vedere tehnologic, era adusă la zi pe măsură ce China şi Uniunea Sovietică disponibilizau materialele necesare. Ritmul acestor schimbări nu era pe placul Pyongyangului: aliaţii Coreei de Nord se temuseră dintotdeauna că o eventuală reunificare cu Sudul ar fi dat Occidentului acces la tehnologia militară secretă; din această cauză, Nordul fusese mereu cu câţiva paşi în urma Moscovei şi a Beijingului.

Instalaţia radar de la Sariwon era eficientă pe o rază de cincizeci de mile şi putea distinge obiecte cu diametrul mai mare de şase metri. În felul acesta, militarii bazei aveau practic posibilitatea de a detecta orice avion care s-ar fi îndreptat înspre ei. Deşi distanţa mică dintre punctul de detectare şi bază nu dădea posibilitatea decolării în timp util a avioanelor de vânătoare, chiar şi un atac cu viteza Mach 1 permitea ocuparea posturilor la tunurile antiaeriene.

Valoarea secţiunii transversale radar (STR) a unui avion era mai mare din profil decât din faţă. Bombardierele mai vechi, de genul clasicelor B-52, aveau o valoare mare a STR, de până la o mie de metri pătraţi, ceea ce le făcea uşor de detectat şi de ţintit. Chiar şi F-4 Phantom îi şi F-15 Eagle constituiau o pradă uşoară, cu valori ale STR de o sută pentru Phantom şi douăzeci şi cinci pentru Eagle. La capătul opus al scalei de detecţie se afla bombardierul B-2, cu un profil STR de o milionime de metru pătrat, egal cu acela al unei păsări cântătoare.

Avionul Lockheed F-117A Nighthawk avea un STR de 0,01. Profilul său era redus prin arhitectura de „diamant şlefuit” cu mii de suprafeţe plane, înclinate astfel încât să nu aibă unghiuri

comune de reflecție. STR-ul era redus şi datorită materialelor folosite în construcția sa. Doar zece la sută din greutatea aeronavei era constituită din metale: restul erau fibre de carbon armate, care absorbeau şi disipau energia radar şi nu permiteau receptarea imaginii avionului în infraroşu şi Fibaloy, un înveliş plastic cu bule şi fibre de sticlă, având aceeaşi menire.

Avionul vopsit în negru avea optsprezece metri lungime, trei metri înălțime şi anvergura de doisprezece metri. Intrat în dotarea aviației în octombrie 1983, F-117A făcea parte din Grupul Tactic 4450 de la Baza Forțelor Aeriene din Nellis, Nevada. Echipa de bază îşi avea baza la „Pista pepenilor”, din secțiunea nord-vestică a aerodromului de încercare din Nellis. De la operațiunea Furtună în Deşert, însă, avioanele acestei unități fuseseră mai mult pe drumuri. Cu aripile pliate, un F-1 17A putea fi transportat în cala unui cargou C-5A. De fapt, era singura modalitate ca avionul să parcurgă distanțe mari fără a fi detectat de radare.

Zburând cu o viteză maximă de 1 Mach, Nighthawk-ul putea parcurge cincizeci de mile în numai patru minute. Propulsat de două turbine cu ardere internă de tip GE F404-HB, avionul avea o rază de luptă de patru sute de mile.

Acum, aeronava F-117A se afla la bordul portavionului *Halsey* care, în momentul declanşării protocolului Defcon 4, pornise din Filipine şi plutea acum în apele Mării Chinei de Est. Avionul decolă şi, cu luminile de semnalizare stinse, se îndreptă spre nord, de-a lungul coastei Coreei de Sud. Urcă puțin şi coti apoi spre nord-vest, deasupra Mării Galbene. Zburând la numai trei mii trei sute de metri înălțime, acceleră de la 0,8 Mach la 1 Mach, pătrunzând în spațiul aerian al Coreei de Nord. Aripile prelungi şi coadă de rândunică a ampenajului despicau aerul fără să întâmpine mai deloc rezistență.

Radarul captă imediat sclipirea. Tehnicianul de serviciu îşi chemă superiorul, care confirmă că sclipirea aceea putea fi un avion, după care anunță prin radio centrul de comandă. Trecuseră şaptezeci şi cinci de secunde. Comandantul bazei fu trezit şi autoriză sunarea alarmei, la exact două minute şi cinci secunde de la detectarea primei sclipiri.

Baza era înconjurată de tunuri pe toate cele patru laturi, dar numai bateriile antiaeriene de pe laturile estice şi vestice erau orientate pentru interceptarea intrusului. Douăzeci şi opt de oameni fură trimişi la posturi, câte şapte la fiecare tun; această fază dură un minut şi douăzeci de secunde. Alte cinci secunde

trecură până când câte un militar de la fiecare post îşi puse căştile.

— Bateria sud-vestică cheamă turnul, rosti unul dintre aceştia. Care sunt coordonatele intrusului?

— Se află la 277 grade, coboară rapid, apropiindu-se cu o viteză de...

Din depărtare se auzi o bubuitură, atunci când racheta ABM136A Tacit Rainbow a avionului Nighthawk, proiectată pentru găsirea şi distrugerea radarelor inamice, îşi îndeplini misiunea, nimicind antena radarului.

— Ce-a fost asta? întrebă artileristul.

— L-am pierdut! se auzi un strigăt din turnul de control.

— Avionul?

— Nu, radarul.

Cei aflați la consolele de control tastară în tăcere ultimele coordonate cunoscute ale avionului inamic şi un huruit înfundat însoți mişcarea țevilor masive de metal care luau poziție de tragere. Acestea încă se mai roteau, când un bubuit asurzitor vesti sosirea avionului de forma unui vârf de săgeată.

Condus de radarul său cu laser, pilotul de pe F-117A găsi cu uşurință MIG-ul care atacase Mirage-ul, parcat acum la marginea pistei şi flancat de câte două aparate identice.

Pilotul întinse mâna stângă şi apăsă pe butonul roşu situat într-un careu galben cu dungi negre, lângă genunchi. Imediat, aerul din preajma aparatului de zbor fu sfâşiat de şuierul asurzitor al rachetei ABM-65, care străbătu cei o mie cinci sute de metri care o despărțeau de țintă în numai două secunde.

MIG-ul fu ridicat în aer şi prefăcut într-o uriaşă minge de foc, care transformă noaptea în zi şi ziua într-un semiîntuneric brăzdat de flăcări. Avioanele parcate lateral fură răsturnate şi bucăți din cel distrus zburară în toate direcțiile. Suflul exploziei făcu țăndări geamurile turnului de control, ale hangarelor şi hublourile a mai mult de jumătate din avioanele aflate la sol. Resturi aprinse de plastic şi din țesătura husei căzură peste clădiri şi pe câmpurile din preajma pistei, provocând mici incendii.

Un artilerist fu ucis, cu spinarea străpunsă de o schijă de metal lungă de treizeci de centimetri.

Comandantul bazei dădu ordinul de decolare pentru patru avioane de vânătoare. Acestea încă nu apucaseră să-şi ia zborul, când avionul F-1 17A virase şi se îndepărta deja spre mare şi spre puntea portavionului *Halsey.*

60

Miercuri, ora 3:45,
Cartierul general al KCIA

Directorul Im Yung-Hoon era extenuat. O ceaşcă de cafea l-ar fi putut repune pentru un timp pe picioare, dacă avea să-i fie adusă înainte să leşine de oboseală. Mai aştepta şi raportul celor de la laborator. Cu cincisprezece minute în urmă, amprentele ticălosului fuseseră luate, scanate şi introduse în computer. I se spusese că maşinăria aceea ar fi trebuit să lucreze cu viteza luminii, sau ceva pe-aproape.

Yung-Hoon se frecă la ochii înfundaţi în orbite ce-i dădeau un aspect cadaveric cu degetele sale lungi şi scheletice. Îşi îndepărtă părul lung, cenuşiu, de pe frunte şi privi în jurul său. Era directorul uneia dintre cele mai eficiente agenţii de spionaj, dispunând de un sediu cu patru etaje şi trei niveluri subterane ticsite cu cele mai moderne aparaturi de detecţie şi analiză; şi, totuşi, lucrurile mergeau pe dos.

Baza lor de date conţinea amprente de tot felul. Preluaseră arhivele poliţiei, dosarele de înscriere la colegii. Înregistraseră amprente luate de pe stilouri, pahare şi telefoane atinse de nord-coreeni. Agenţii merseseră chiar într-atât de departe încât demontaseră clanţele uşilor din bazele militare nord-coreene, trimiţându-le la analiză.

Şi totuşi, cât de mult va dura până când se va găsi o potrivire?

Telefonul sună, iar el apăsă pe butonul de amplificare.

— Da?

— Domnule, sunt Ri. Aş vrea să trimit amprentele la Centrul de Comandă din Washington.

Yung-Hoon expiră din adâncul plămânilor.

— N-ai găsit nimic, nu-i aşa?

— Până în prezent, nu. Dar se prea poate să nu avem de-a face cu nord-coreeni sau cu criminali înregistraţi. Ar putea fi mercenari plătiţi, angajaţi din altă ţară.

Cel de-al doilea telefon începu să sune: era linia aghiotantului său, Ryu.

— Prea bine, spuse directorul. Trimite-le.

Închise telefonul şi ridică al doilea receptor.

— Da?

— Domnule, tocmai am primit un telefon de la cartierul general al generalului Sam: un avion de vânătoare american a atacat baza aviației de la Sariwon.

— Un *singur* avion de vânătoare?

— Da, domnule. Avem motive să credem că acel Nighthawk a distrus MIG-ul ce atacase avionul Mirage.

În sfârşit, îşi zise Yung-Hoon. *Măcar am şi eu un motiv să mă bucur.*

— Excelent! Ce veşti mai ai despre Kim Hwan?

— Nimic nou, domnule. E tot în sala de operație.

— Aha. Cafeaua e gata?

— Fierbe, domnule.

— De ce merg toate atât de încet la noi, Ryu?

— Poate fiindcă ducem lipsă de personal?

— Aiurea. Un singur american a reuşit să dea lovitura la Sariwon. Noi ne complăceam în situația asta. Toate astea se întâmplă fiindcă suntem graşi şi lipsiți de inițiativă. Poate că e nevoie de o schimbare.

— Cred că aveți mare nevoie de cafea, domnule.

— Începi să gândeşti, Ryu.

Directorul trânti receptorul în furcă. Da, avea nevoie de cafea, dar ceea ce-i spusese lui Ryu era adevărat. Organizația îşi pierduse spiritul combativ, cel mai bun membru al ei zăcea acum într-un spital şi Dumnezeu ştia dacă avea să supraviețuiască. Yung-Hoon se înfuriase aflând ceea ce făcuse Hwan, cerând ajutor unei spioane şi plecând cu ea. Dar poate că aceasta era calea cea mai bună de urmat.

Arată compasiune şi acordă încredere atunci când în mod normal, ar trebui să te înfurii şi să ai îndoieli. Şochează-i pe oameni, nu le da timp să-şi pună întrebări.

Fusese crescut în spiritul şcolii celei vechi, iar Hwan se conducea după preceptele celei noi. Dacă adjunctul său avea să supraviețuiască, poate că avea să vină într-adevăr timpul pentru o schimbare.

Sau poate că doar oboseala era de vină. Avea să privească din nou lucrurile cu alți ochi după ce-şi va fi băut cafeaua. Până atunci însă, ridică brațul drept şi-i salută respectuos pe americani, care avuseseră inspirația de a nu le da nord-coreenilor timp să-şi

pună întrebări.

61

Marți, ora 14,
Centrul de Comandă

Laboratorul Centrului de Comandă era extrem de mic, având o suprafață de mai puțin de o sută de metri pătrați, dar lui Cindy Merritt şi asistentului ei, Ralph, nici nu le trebuia mai mult. Toate dosarele erau fişate în computer, iar uneltele meseriei lor erau, în marea lor majoritate, depozitate în dulapuri ascunse în perete şi pe sub birouri. Aparatura era integral controlată prin calculator.

Amprentele trimise de KCIA ajunseră în computerul lui Merritt printr-un modem securizat; încă din clipa sosirii, curbele acestora fură scanate şi începură a fi comparate cu cele existente în fişierele CIA, ale Mossadului, ale biroului MI-5 englez şi ale altor servicii secrete, precum şi în cele ale Interpolului, Scotland Yardului, ale poliției şi ale contraspionajului militar.

Spre deosebire de programul celor de la KCIA, care aşeza întreaga amprentă peste cele existente, comparând câte douăzeci pe secundă, programul dezvoltat de Cindy Merritt în colaborare cu Matt Stoll împărțea fiecare amprentă în douăzeci de părți egale, care erau apoi răspândite în sistem. Dacă vreuna dintre părți se potrivea cu o parte a unei amprente înregistrate, se făcea comparația cu întregul set. Era posibilă astfel procesarea a 480 de amprente pe secundă.

Bob Herbert şi Darrell McCaskey sosiră o dată cu amprentele trimise de la Seul şi o întrebară pe Cindy dacă nu era posibil să aloce mai multe computere pentru această treabă. Chimista le oferi trei maşinării şi le spuse să nu se îndepărteze, întrucât căutarea nu avea să dureze prea mult.

Nu greşise. După trei minute şi şase secunde, computerul descoperi amprentele căutate, iar Ralph aduse imediat dosarul.

— Soldatul Jang Tae-un, citi el. Angajat în armată în urmă cu patru ani, aparținând unității maiorului Lee, specializată în explozibile…

— Ia te uită, comentă Herbert.

— Este specialist în lupta corp la corp.

— Atâta timp cât adversarul său nu are în mână un pistol, mormăi Herbert.

McCaskey îi ceru lui Ralph să imprime datele, apoi i se adresă chimistei:

— Cindy, eşti o lucrătoare model a acestei instituții.

— Spune-i chestia asta şi lui Paul, răspunse atrăgătoarea brunetă. Poate se îndură să ne detaşeze cu jumătate de normă un informatician care să ne ajute la îmbunătățirea programului pe care-l folosim la modelarea biomoleculelor.

— Fii convinsă c-o să-i spun, zise McCaskey, făcându-i cu ochiul, în vreme ce Ralph îi înmâna rezumatul dosarului. Mai mult chiar, am să te citez cuvânt cu cuvânt.

— Aşa să faci, îi răspunse ea. Cu siguranță, fiul său o să-i poată explica despre ce e vorba.

Hood se arătă însă mai interesat de maiorul Lee decât de cererea lui Cindy. Avându-i pe Liz Gordon şi pe Bob Herbert alături, trecură în revistă dosarul maiorului din armata sud-coreeană, pe care generalul Sam li-l pusese la dispoziție prin poşta electronică.

Directorului îi venea greu să se concentreze. Mai mult ca oricând de la începutul crizei, simțea o nevoie acută de a afla cine pusese la cale atentatul. Tensiunea aceasta prinsese tot mai mult contur şi, din cauza abordării prea diplomatice, preşedintele marginalizase, iată, Centrul de Comandă. Steve Burkow îi telefonase pentru a-l anunța de atacul plănuit împotriva aerodromului nord-coreean cu numai două minute înainte ca acesta să aibă loc. Şeful comitetului de criză nici măcar nu fusese chemat pentru stabilirea acestei strategii. Preşedintele avea chef de luptă şi făcea tot ce-i stătea în putință pentru a o provoca. N-ar fi fost nimic rău în asta, în fond, dacă scopul luptei ar fi fost justificat.

Dacă greşise în privința nevinovăției Coreei de Nord, Hood avea să-şi facă griji nu doar în privința pierderii încrederii preşedintelui. Avea să ajungă să se întrebe dacă nu cumva şederea prea îndelungată în politică era cea care îl făcuse să dea cu oiştea-n gard.

Se strădui să se concentreze asupra imaginii de pe monitor.

Lee era veteran, făcea parte din armată de douăzeci de ani şi nutrea o antipatie justificată față de nord-coreeni. Tatăl său, generalul Kwon Lee, fusese ucis în război, în bătălia de la Inchon.

Mama maiorului, Mei, fusese arestată şi spânzurată sub acuzaţia de spionaj, în Pyongyang. Lee fusese crescut într-un orfelinat din Seul şi intrase în armată la optsprezece ani. Fusese subalternul lui Lee Sun, acum colonel, care fusese arestat pentru participarea la o revoltă separatistă, pe vremea când urma colegiul. Deşi Lee nu aparţinea nici uneia dintre mişcările clandestine de felul Frăţiei Diviziunii şi Copiilor Morţilor – fiii şi fiicele soldaţilor morţi în război – ajunsese conducătorul unui grup de contraspionaj de elită. Era necăsătorit şi participase la o mulţime de misiuni de recunoaştere în Nord, făcând măsurători pentru recalibrarea sateliţilor-spioni ai Statelor Unite, necesare BNR-ului pentru compararea obiectelor din teren cu imaginile obţinute.

— Ce părere ai, Liz? întrebă Hood.

— Nimic nu e niciodată sigur în meseria asta, dar am impresia că profilul individului se potriveşte.

Bugs transmise un semnal prin computer.

— Ce e?

— Aveţi un telefon urgent de la directorul Yung-Hoon de la KCIA.

— Mulţumesc, răspunse Hood, comutând recepţia pe canalul în dreptul căruia se aprinsese o luminiţă indicatoare. Sunt Paul Hood.

— Domnule director Hood, se auzi vocea lui Yung-Hoon. Tocmai am primit un mesaj radio deosebit de interesant, transmis de spioana nord-coreeană care s-a aflat în noaptea aceasta lângă Kim Hwan. Susţine că acesta ar fi rugat-o să-şi contacteze legăturile din Nord pentru a afla dacă a avut loc vreun furt de cizme şi explozibili în ultima vreme în RPDC.

Herbert pocni din degete, întâlnindu-i privirea lui Hood.

— Acesta era mesajul despre, care mă anunţase Rachel adineauri, în biroul dumneavoastră, şopti Herbert.

Hood încuviinţă. Îşi acoperi urechea dreaptă, încercând să Ignore ţăcănitul tastelor pe care degetele lui Liz se mişcau frenetic.

— Şi ce-au spus nord-coreenii, domnule Yung-Hoon?

— Afirmă că mai multe perechi de cizme, explozibili şi arme uşoare au fost furate dintr-un camion aflat în drum spre un depozit din Koksan, în urmă cu patru săptămâni.

— I-au transmis această informaţie prin radio, iar ea v-a anunţat?

— Exact. E straniu, căci, după ce l-a depus pe Hwan la Spitalul Universitar, spioana a furat o maşină şi a fugit. Acum o căutăm.

— Alte noutăți?

— Nu. Hwan e încă la chirurgie.

— Vă mulțumesc. Vom păstra legătura. Se pare că am prins un fir.

Misiuni de recunoaştere în Nord, îşi zise Hood. Închise telefonul şi i se adresă lui Herbert:

— Bob, află de la generalul Sam dacă prietenul nostru Lee a avut vreo misiune de recunoaştere în Nord în urmă cu patru săptămâni.

— Imediat, răspunse Herbert.

Ieşi din birou mai entuziast decât îl văzuse Hood vreodată.

Liz Gordon studie monitorul.

— Ştii, Paul, cred că dacă e vorba de un complot, colonelul Sun e şi el implicat.

— De ce?

— Am verificat dosarul lui Sun. Acolo scrie că nu-i place să le lase altora puterea de decizie.

— Deci crezi că Lee e ținut din scurt de acest Sun?

— Dimpotrivă. Sun nu pare a avea nimic în comun cu operațiunea lui Lee.

— Aşadar, e mai probabil ca el să nu fie implicat…

— Sau încrederea sa în Lee e atât de mare, încât nu simte nevoia să-l supravegheze deloc.

— Nu crezi că te hazardezi prea mult cu astfel de presupuneri?

— Nicidecum. Astfel de relații sunt frecvente când doi oameni gândesc pe aceeaşi lungime de undă. Acest gen de legături simbiotice apar adeseori la indivizii autoritari cum e Sun.

— În regulă. Îi voi cere lui Bob să dea şi de urma lui Sun.

Hood aruncă o privire spre ceasul cu numărătoare inversă, apoi contemplă gânditor salata rămasă pe masă. Ciuguli un morcov şi începu să-l mestece.

— Ce straniu. Ne-au trebuit aproape zece ore ca să găsim un prim indiciu serios şi, chiar şi în cazul ăsta, tot am avut nevoie de ajutorul unei spioane nord-coreene. Ce-ți sugerează asta despre întreaga noastră operațiune?

— Că mai avem de învățat?

— Nu. Am scăpat o mulțime de lucruri din vedere pe parcurs. Noi ar fi trebuit să-i contactăm pe cei din Nord în privința furtului. Ar fi trebuit să dispunem de o cale de a comunica într-un fel cu ei. De asemenea, ar fi trebuit să avem o evidență clară a separatiştilor sud-coreeni.

— A paişpea zi după Scripturi. Acum avem o listă de suspecți. Părerea mea este că ne descurcăm de minune, având în vedere că lucrăm în contratimp cu preşedintele şi cu cei mai apropiați colaboratori ai acestuia.

— Poate, zâmbi el. Tu ai fost prima care a afirmat că preşedintele nord-coreean n-are nici un amestec în atentat. Cum te simți acum, când toți ceilalți îți dau dreptate?

— Speriată, răspunse ea.

— Bine. Voiam doar să mă conving că nu sunt singurul.

Dădu Comandă de înregistrare a dosarelor coreene.

— Acum putem, în sfârşit, să-l băgăm în priză pe Mike. Poate că echipa noastră de intervenție va reuşi să aducă Centrului de Comandă o felie din plăcinta militarilor. Cine ştie? Poate că Mike va avea nişte idei care să-i surprindă până şi pe vulturii cei focoşi de pe Pennsylvania Avenue.

62

Marți, ora 8:40,
La est de Insula Midway

Cu o oră în urmă, pe cerul de deasupra Arhipelagului Hawaii, avionul C-141A fusese alimentat cu combustibil, în zbor, de către un KE-135. De-acum câştigase o autonomie de zbor de încă patru mii de mile, mai mult decât suficient pentru a ajunge la Osaka. Vântul le era prielnic acum, în Pacificul de Sud, iar căpitanul Harryhausen îl informă pe locotenent-colonelul Squires că aveau să ajungă în Japonia cu aproape o oră mai devreme decât se prevăzuse. În jur de ora cinci dimineața, Squires îl consultă pe navigator şi află că soarele avea să răsară în estul Coreei de Nord puțin după ora şase. Cu puțin noroc, în acel moment aveau să se afle deja la sol, în Munții Diamantelor.

Mike Rodgers şedea cu brațele încrucişate şi ochii închişi, gândindu-se visător la o mulțime de lucruri. Fragmente disparate de amintiri din trecut, despre prieteni care nu mai trăiau, se amestecau cu închipuirile sale despre ceea ce avea să se întâmple în Munții Diamantelor. Se gândi la Centrul de Comandă, la ceea ce se întâmpla acum acolo. Şi-ar fi dorit să fi fost la Comandă acestuia, pocnind din bici, dar... se bucura totodată că plecase pe teren.

În mod intenționat, îşi lăsă gândurile să-i fugă din minte, ca nişte nori pe cerul unei furtuni. Învățase că cea mai bună metodă de a reține un plan complex era să îl citeşti de două sau de trei ori, lăsându-l apoi să dospească undeva la periferiile minții, pentru ca, după vreo două ore, să-l reciteşti cu mintea limpede. Această tehnică, învățată de la un prieten actor, întipărea ceea ce era de reținut în creier pentru câteva zile, după care informațiile inutile se evaporau fără urmă. Lui Rodgers îi plăcea, fiindcă era o metodă rapidă, care nu-i monopoliza definitiv celulele materiei cenuşii. Îl enerva cumplit faptul că încă îşi amintea tot felul de informații inutile ce-i fuseseră inoculate în gimnaziu: că Frances Folsom Cleveland, văduva preşedintelui Grover Cleveland, fusese prima soție de preşedinte care se recăsătorise, sau că odată cu legendarul

Mayflower mai fusese lansat la apă încă un vas, numit *Speedwell*...

— Dar cel mai bun lucru în rumegarea planurilor pe care le revăzuse împreună cu Squires era faptul că Rodgers avea cu ce să-şi ocupe timpul îndelungatului zbor, pregătindu-se sufleteşte pentru misiune.

— Domnule general.

Cu siguranţă, nu putea fi decât un apel de la Paul Hood. Îşi scoase dopurile din urechi.

— Da, soldat Puckett?

— Vă caută domnul Hood.

— Mulţumesc, soldat.

Puckett aşeză radioreceptorul pe bancă, lângă Rodgers şi se întoarse la locul său. Rodgers îşi puse căştile, în vreme ce Squires, care aţipise, se trezea, întinzându-se şi căscând zgomotos.

— Aici Rodgers.

— Mike, avem veşti proaspete. Nord-coreenii au atacat unul dintre avioanele noastre spion, ucigându-l pe ofiţerul de recunoaştere. Preşedintele a ordonat riposta şi avionul inamic a fost distrus la sol.

— Bravo domnului preşedinte.

— Mike, de data asta nu luptăm chiar de aceeaşi parte a baricadei...

Rodgers îşi încleştă dinţii.

— Zău?

— Credem că nord-coreenilor li s-a înscenat toată această tevatură şi că, de fapt, un ofiţer sud-coreean a pus totul la cale.

— Şi tot el l-a împuşcat şi pe ofiţerul nostru?

— Nu, Mike, dar avionul nostru le încălcase spaţiul aerian.

— Chiar şi atunci, procedura standard cere aterizarea obligatorie, nu deschiderea focului, spuse Rodgers. Dar ei n-au făcut asta, nu-i aşa, ticăloşii!

— N-au făcut-o şi vom avea timp să mai discutăm despre asta altădată. Am trecut în prezent pe Defcon 3 şi credem că există şanse ca situaţia să se înfierbânte în continuare. Dacă va fi cazul, putem distruge din aer toate bazele fixe de rachete. Va depinde însă de voi să ne scăpaţi de cele mobile.

— După cum ne taie capul?

— Tu eşti la comandă plutonului, sau locotenent-colonelul Squires?

— El, dar gândim la fel. Deci, facem cum ne taie capul?

— S-ar putea să nu apucați să vă puneți la punct strategia cu cei de la Pentagon, iar preşedintele nu vrea să ştie nimic din ceea ce faceți. Da, Mike. Dacă aveți vreun indiciu că rachetele sunt pregătite de lansare, le scoateți din luptă. Sincer vorbind, Mike, noi suntem cu musca pe căciulă acum. Am insistat pentru o soluționare paşnică, dar, după atacul împotriva aerodromului de la Sariwon, se pare că se va discuta de pe poziții de forță. Avem aşadar nevoie de puțină acțiune.

— Am recepționat mesajul, Paul.

Într-adevăr, Rodgers pricepuse despre ce era vorba. Încă o dată, un politician aflat la ananghie îşi dorea o acțiune militară, pentru a-şi atrage aliații de partea sa, în cazul de față, pe preşedinte. Îl judeca dur pe Hood, ştia asta; omul îi era drag, l-ar fi acceptat oricând ca partener la pocher sau i-ar fi plăcut să-l aibă alături la un meci interesant. Dar Rodgers era adeptul declarat al şcolii de diplomație a lui Patton: loveşte-i mai întâi şi negociază după ce le-ai pus călcâiul pe grumaz. Era convins că acțiunile Centrului de Comandă ar fi fost mai eficiente, mai respectate şi mai temute dacă inteligența celor care-l alcătuiau ar fi fost îndesată în țeava unui revolver Magnum calibrul 45 şi nu într-un computer Peer-2030.

— Nu cred că e cazul să-ți mai spun să ai grijă de tine, continuă Hood. Noroc şi nu uita: dacă se întâmplă ceva, nu puteți conta pe nici un fel de ajutor.

— Ştim. O să le transmit băieților urările tale.

Închise şi Puckett se ridică pe dată pentru a lua în primire radioreceptorul. Squires îşi scoase dopul dintr-o ureche.

— Ceva nou, domnule?

— O grămadă. S-ar putea să fim nevoiți să scoatem săbiile din teacă, înainte de a rugini.

— Poftim?...

— Ştii ce spunea Henry Ward Beecher despre nelinişte?

— Nu, nu cred.

— Spunea aşa: „Nu munca îi ucide pe oameni, ci grijile. Munca e sănătoasă. Neliniştea e cea care face lama săbiei să ruginească.” Paul îşi face prea multe griji, Charlie, dar mi-a spus că, dacă vreun Nodong îndrăzneşte să-şi mişte câtuşi de puțin căpşorul drăgălaş, suntem liberi să facem mai mult decât o simplă prezentare a situației pentru Centrul de Comandă.

— Drăguț! exclamă Squires.

Rodgers îşi desfăcu fermoarul genții.

— Iată de ce cred că a sosit timpul să-ți arăt cum trebuie

mânuiți puişorii ăştia.

Scoase din geantă două sfere cu diametrul de cinci centimetri, una dintre ele fiind de un gri închis, iar cealaltă de un verde spălăcit.

— Acestea sunt EBC-urile. Am aici douăzeci, jumătate gri, jumătate verzi. Fiecare dintre ele are raza de emisie de o milă.

— Grozav, comentă Squires. Dar ce anume ştiu să facă?

— Au exact rolul firimiturilor de pâine din „Hansel şi Gretel”.

Îi întinse sferele lui Squires, se aplecă din nou spre geantă şi scoase dinăuntru un dispozitiv având forma şi dimensiunile unui capsator. Îi deschise capacul, scoțând la iveală un ecran micuț cu cristale lichide. Dedesubtul lui se aflau patru butoane: unul verde, unul gri, unul roşu şi altul galben. Pe laterala micului aparat era ataşată o cască minusculă. Rodgers o decuplă. Apoi apăsă pe butonul roşu şi pe micul display apăru o săgeată îndreptată spre Squires, iar un sunet strident se făcu auzit.

— Ridică bilele, spuse Rodgers.

Squires se supuse şi săgeata urmări direcția în care se aflau bilele.

— Pe măsură ce te îndepărtezi, țiuitul se aude tot mai slab. Matt Stoll mi-a meşterit şmecheriile astea. Sunt simple, dar geniale. Atunci când te afli la prima incursiune într-o anumită zonă, jalonezi drumul cu bilele astea. Cele cenuşii sunt pentru zonele stâncoase, iar cele verzi pentru cele împădurite. La întoarcere, e suficient să pui în funcțiune dispozitivul de căutare, să-ți pui căştile pentru ca inamicul să nu audă sunetul şi să urmezi direcția indicată de săgeți, de la o bilă la alta.

— E ca jocurile alea pentru copii, în care ți se cere să uneşti punctele, remarcă Squires.

— Exact. Cu dispozitivul ăsta şi cu ochelarii pentru vederea de noapte, putem înainta cu viteza unui leu de munte.

— Avem deci nişte firimituri electronice, râse Squires, înapoindu-i bilele lui Rodgers. Ne vom juca de-a Hansel şi Gretel. Nu mi se pare tocmai potrivit pentru nişte oameni ce se consideră adulți, nu credeți?

— Copiii adoră luptele şi se gândesc rareori la perspectiva morții. Sunt soldații ideali.

— Cine-a spus asta?

Rodgers zâmbi.

— Eu, Charlie. Eu am spus-o.

63

Miercuri, ora 5:20,
Zona Demilitarizată

Gregory Donald aflase despre atacul asupra bazei din Sariwon cu o oră în urmă, după ce participase la un nou rond de supraveghere conform instrucțiunilor Centrului de Comandă şi tot nu-i venea să creadă. Generalul Schneider fusese trezit şi anunțat, după care îi trimisese vorbă şi lui Donald, cu o satisfacție pe care diplomatul o găsi dezgustătoare.

Mai murise un om, o altă viață fusese luată, pentru ca preşedintele Statelor Unite să poată face o figură de dur. Donald se întreba dacă Lawrence ar fi fost la fel de dispus să sacrifice o viață, dacă nord-coreeanul ucis s-ar fi aflat la numai un metru distanță, privindu-l de dincolo de cătarea puştii.

Sigur că nu. O persoană civilizată nu putea face aşa ceva!

Dar atunci, ce anume putea determina o persoană civilizată să ucidă pentru a câştiga vreo câteva procente în sondajele de opinie, sau pentru a-şi impune punctul de vedere? Lawrence ar fi argumentat, cu siguranță, ca şi alți preşedinți în trecut, că pierderile ca aceasta aveau să prevină altele, mult mai mari, pe viitor. Donald rămânea însă convins că dialogul putea să evite şi mai multe pierderi, dacă măcar una dintre părți nu se temea să pară slăbită sau dornică de conciliere.

Privi în depărtare, spre clădirea pentru conferințe care încăleca fâşia de graniță, puternic luminată din ambele părți şi străjuită de soldați înarmați până în dinți, pentru a împiedica pe oricine ar fi dorit să se strecoare de o parte sau de cealaltă. Steagurile Nordului şi Sudului atârnau blege la capătul catargelor ireal de înalte. Cel din Sud se termina cu o spirală în loc de o bilă, fiind astfel mai înalt cu vreo zece centimetri. Cu siguranță, o spirală de cincisprezece centimetri fusese deja comandată de către cei din Nord. Riposta Sudului nu avea să întârzie: aveau să monteze o spirală şi mai înaltă, o antenă radio sau un paratrăsnet Posibilitățile erau nenumărate şi la fel de absurde.

Toate problemele ar fi putut fi rezolvate între acei patru pereți,

dacă participanții ar fi dorit, într-adevăr, să le rezolve. Soonji ținuse odată un discurs despre acest subiect, la un congres comun al negrilor şi coreenilor din New York, în 1992, când tensiunea dintre cele două grupări etnice ajunsese la apogeu.

Gândiți-vă la această problemă ca la o scrisoare circulară, spusese ea. *Dacă măcar o singură persoană de fiecare parte doreşte pacea şi poate convinge o alta de partea sa săi se alăture, cele două persoane vor convinge alte două, cele patru alte patru şi aşa mai departe. Începutul va fi astfel făcut.*

Începutul. Nu sfârşitul. Nimeni nu avea nevoie de mai mult sânge vărsat, de mai multe resurse risipite, de mai multă ură răspândită în sufletele noii generații.

Întoarse spatele liniei de frontieră şi începu să se plimbe, îndepărtându-se de barăci, cu privirile ațintite spre stele.

Se simți dintr-o dată extrem de obosit, copleşit de durere, de disperare şi îndoieli. Poate că Schneider avea dreptate. Poate că nord-coreenii vor încerca să-l folosească, poate că inițiativa sa de pace avea să provoace mai mult rău decât bine.

Se opri, se aşeză şi apoi se întinse pe spate, rezemându-şi ceafa de un petic de iarbă deasă. Soonji l-ar fi încurajat să persevereze în această direcție. Ea era optimistă, nu realistă, dar reuşise să ducă la bun sfârşit mai tot ce-şi propusese în viață.

— Eu sunt pragmatic din fire, rosti el, cu lacrimi în ochi. Aşa am fost dintotdeauna. Ştii asta, Soon.

Căută pe cer o constelație cunoscută, din dorința unui punct de reper. Nu recunoscu însă nimic în vârtejul de stele.

— Dacă dau înapoi, renunțând la tot ce-am crezut, înseamnă fie că am trăit până acum în minciună, fie că aşa voi trăi de-acum înainte. Nu cred că am greşit, însă şi, deci, va trebui să merg înainte. Ajută-mă, Soonji. Dă-mi un dram din încrederea ta.

O adiere călduță îl mângâie şi Donald închise ochii. Desigur, ea nu avea să se mai întoarcă niciodată la el, în realitate, dar putea oricând s-o aibă alături, dacă nu în viață, măcar în somn. Acolo, zăcând în întuneric şi linişte, plutind între veghe şi vis, încetă să mâi simtă nesiguranța spaimei şi a singurătății.

La două mile spre vest, la câțiva metri sub pământ, ultimul bidon încărcat cu substanța ucigaşă îşi croia drum spre nord, purtând cu sine prevestirea unui altfel de somn…

64

Marți, ora 16,
Centrul de Comandă

— Cum e vremea afară? întrebă Hood, păşind în micul birou al lui Matt Stoll.

Stoll apăsă concomitent pe tastele Shift şi F8, apoi pe cifra 2 şi, în fine 3, după care spuse:

— E soare, e cald şi vântul bate dinspre sud-vest.

Se întoarse la ceea ce făcea înainte, introducând instrucțiuni în computer, aşteptând răspunsuri, iar apoi introducând altele.

— Cum merge, Matty?

— Rețeaua noastră e curată, au mai rămas doar sateliții. Aceştia vor fi din nou funcționali peste aproximativ nouăzeci de minute.

— De ce durează atât de mult? Nu e de-ajuns să scrii un program care să şteargă virusul?

— În cazul ăsta, nu. Există bucățele de virus în fiecare fişier foto, din 1970 şi până acum. Ticăloşii ăştia au furat imagini de peste tot. Imaginile transmise azi de sateliții noştri constituie o istorie în imagini a dotării armatei nord-coreene. E de neînchipuit. Tare-aş vrea să-l întâlnesc pe cel ce-a scris programul ăsta, înainte să-l împuşcați.

— Nu pot să-ți promit nimic în acest sens, spuse Hood, frecându-se la ochi. N-ai luat nici o pauză de azi-dimineață?

— Ba da, cum să nu. Tu nu?

— Asta e prima mea pauză.

— Odihnă activă, deci? Ai venit să vezi dacă nu cumva o s-o fac iar de oaie?

— Matty, nimeni nu te-a învinuit pentru cele întâmplate...

— Nimeni, cu excepția mea. La dracu', altădată râdeam când auzeam chestia aia zisă de Shakespeare sau de altul, cum că „Din pricina unei copite, s-a prăpădit calul...” Ei bine, află că avea dreptate. De la o amărâtă de copită mi s-a prăbuşit ditamai împărăția. Îmi dai voie să te întreb ceva?

— Spune.

— Nu-i aşa că te-ai bucurat, măcar puțin de tot, atunci când s-

au oprit computerele? Sau a fost doar o impresie de-a mea?

— N-a fost doar o impresie. Dar nu mă bucuram, ci eram...

— ... mândru de intuiția ta. Scuză-mă, Paul, dar mie aşa mi s-a părut.

— Posibil. Am sentimentul că am fost cu toții prinşi de un vârtej şi ne-a luat valul. De îndată ce comunicațiile s-au desfăşurat mai lent şi recunoaşterea a cerut ceva mai mult timp, ne-am liniştit şi-am avut timp să gândim mai la rece, înainte de a urla unii la alții.

— Mai devreme sau mai târziu, una ca asta tot s-ar fi întâmplat. Cred că îți place postura de tătic şi te-ai simțit frustrat că aceşti „copilaşi”, calculatoarele, n-aveau nevoie de tine. Până când au dat de bucluc, desigur...

Înainte ca Hood să fi apucat să protesteze – mai târziu, se bucură că nu avusese timp să o facă, fiindcă Matt Stoll avea, în felul lui, dreptate – Bob Herbert îl contactă prin pager. Luă telefonul lui Matt şi formă numărul lui Herbert.

— Sunt Hood.

— Veşti proaste, şefule. Am aflat că maiorul Lee n-a stat cuminte azi.

— Vreun nou atentat?

— Aşa se pare. A luat patru bidoane de gaz otrăvitor – tabun – de la depozitul de materiale periculoase al bazei din Seul. Totul s-a făcut cu acte în regulă. În ordinul pe care l-a prezentat scria că bidoanele erau destinate zonei demilitarizate.

— Când s-a întâmplat asta?

— La aproximativ trei ore după explozie.

— Deci ar fi avut timp destul pentru a pune la cale explozia. S-a îndepărtat, s-a dus la bază, după care a luat-o spre nord, dacă presupunem că asta e într-adevăr direcția în care a apucat-o. Mai târziu, pe drum, s-a gândit că n-ar strica să scape de Kim Hwan.

— Cam aşa ceva.

Hood se uită la ceas.

— Dacă a luat-o spre nord, se află în zona demilitarizată de vreo şapte ore.

— Şi ce-o să facă? Tabunul e un gaz destul de greu. Ar atrage atenția, plimbându-se cu o rachetă după el, iar pentru a împrăştia gazul direct asupra soldaților i-ar trebui un pulverizator.

— Depinde şi împotriva căror soldați vrea să-l folosească. L-ar putea folosi împotriva alor noştri, în speranța că lui Lawrence i-ar sări muştarul, sau l-ar putea folosi împotriva nord-coreenilor, determinându-i să creadă că s-a umplut paharul. Bob, nu mă pot

duce să-i spun preşedintelui una ca asta. Sună-l pe generalul Schneider în zona demilitarizată. Dacă trebuie, trezeşte-l şi spune-i despre Lee. Cere-i să dea de urma lui Donald şi să-i spună să mă contacteze imediat.

— Ce-i vei spune lui Greg?

— Îi voi cere să ia legătura cu generalul Hong-koo şi să-l anunțe că avem un nebun în libertate.

Chiar şi prin telefon, îl auzi pe Herbert înghițind în sec.

— Adică să-i anunțăm pe nord-coreeni că sud-coreenii sunt cei care au înscenat totul? Şefule, preşedintele o să te împuşte cu mâna lui!

— Dacă greşesc, am să-i încarc eu însumi arma.

— Dar presa? RPDC va trâmbița vestea în toate cele patru zări.

— Voi sta de vorbă cu Ann despre asta. Va pregăti un comunicat. Şi-apoi, opinia publică mondială ar putea să-l determine pe preşedinte s-o lase mai moale, până când vom demonstra că avem dreptate.

— Sau l-ar putea face să ne tragă câte un şut în fund.

— Merită riscul, dacă putem salva nişte vieți. Fă-o, Bob. N-avem timp de pierdut.

Hood închise.

— Ştiu, ştiu, bombăni Stolly fără să-şi ridice privirea. Mă mişc cât pot de repede. Află ce fel de camion conducea Lee: o să-ncerc să readuc sateliții pe linia de plutire cât mai curând.

65

Miercuri, ora 6:30,
Zona Demilitarizată

În îndelungata sa carieră de specialist în târâtul prin tuneluri, Lee nu reuşise niciodată să se hotărască ce anume prefera: galeriile umede şi mucegăite, care îți umpleau plămânii cu un miros rânced, de care nu reuşeai să mai scapi vreme de săptămâni, sau cele uscate, în care aerul nu circula, iar nisipul îți umplea nările şi-ți usca gura.

Astea-s cele mai rele, îşi zise el. *Cu mirosul te mai poți obişnui, dar nu şi cu setea.*

Noroc că munca asta ingrată se apropia de sfârşit. Se aflau pe ultimii metri ai tunelului, cu unul dintre bidoane: în câteva minute aveau să ajungă la nişa pe care o pregătiseră de partea cealaltă. Avea să-l ajute pe Yoo să împingă bidoanele până la ieşirea din galerie, iar restul avea să rămână în sarcina soldatului: transportul până la țintă şi montarea înainte de ivirea zorilor. Yoo îşi adusese deja uneltele de cealaltă parte; studiaseră, cu câteva nopți mai devreme, traseul pe care avea să-l urmeze printre dealuri şi ajunseseră la concluzia că nu exista posibilitatea ca el să fie văzut în timp ce Yoo avea să îşi vadă de treabă, Lee avea să se întoarcă pentru a se ocupa de domnul Gregory Donald, înainte ca acesta să se întâlnească cu Hong-koo. Intenția lui era tipică pentru un american. Cei care nu clădeau imperii pozau în justițiari singuratici. Îi ura tocmai din acest motiv şi fiindcă renunțaseră la luptă, văzând că existau şanse să nu câştige războiul. Deîndată ce nu avea să mai aibă nevoie de ajutorul lor pentru a distruge guvernul din Pyongyang, avea să-i alunge pe toți din țara sa.

Da, țara sa. Nu a lui Harry Truman ori a lui Michael Lawrence, nu a generalului Schneider sau a generalului Norbom. Personalitatea şi sârguința poporului său fuseseră înfrânate şi pervertite vreme de prea mulți ani. Venise vremea ca această pervertire să înceteze.

În ciuda apărătoarelor purtate, genunchii lui Lee se umpluseră de pământ şi-l usturau de atâta târât pe brânci, banderola de pe

ochi îi era leoarcă de sudoare, iar ochiul sănătos îi lăcrima abundent, de pe urma uscăciunii. Doar cu greu se abținea să nu exagereze cu graba, în aceste ultime minute, pe aceşti ultimi metri care îl despărțeau de faza a doua şi a treia a planului său, de clipa pe care o aştepta de când, în urmă cu doi ani, îl abordase pentru prima oară pe colonelul Sun, destăinuindu-şi intențiile.

Continuă să se târască înainte cu umerii gârboviți, sprijinindu-şi greutatea corpului în mâna stângă, în vreme ce împingea cu dreapta butoiul. Ochiul sănătos îi fugea dintr-o parte în alta, studiind pereții galeriei. Apoi metrii rămaşi deveniră unul singur, minutele lungi se schimbară în secunde fugare, iar butoiul se odihni, în sfârşit, lângă celelalte trei.

Yoo scoase o scară de frânghie înfăşurată şi ascunsă în nişa pe care o săpaseră şi, sprijinindu-şi spinarea de zidul pasajului îngust, se cățără la suprafață. Legă scara de o stâncă şi coborî înapoi în tunel. Laolaltă, începură să care bidoanele la suprafață.

Maiorul Lee parcurgea acum tunelul în sens invers, în patru labe. Apropiindu-se de ieşire, îşi desprinse lanterna de pe umăr şi îi reduse strălucirea. Țâşni în galeria de acces din partea sudică şi se cățără la suprafață, oprindu-se, gâfâind, lângă intrare.

Nu era nimeni prin preajmă. Maiorul Lee îşi pipăi buzunarul stâng, convingându-se că pumnalul cu deschidere automată era la locul lui, apoi o luă la fugă prin beznă.

66

Miercuri, ora 7,
Munții Diamantelor

Revolverul Browning de calibrul 7,65, numit oficial Tipul 64, era fabricat de nord-coreeni. Era, în mare măsură, o copie a Browningului belgian Model 1900. Colonelul Sun îl rugase pe colonelul Oko să-i facă rost tocmai de o asemenea armă fiindcă exista şi în versiunea cu amortizor de zgomot.

Aplecat spre bancheta din spate a jeepului, ordonanța lui Sun îi întinse colonelului o astfel de armă, păstrându-şi şi pentru sine una. Colonelul îi verificase deja încărcătura, atunci când părăsiseră plaja. Avea încredere în Oko, dar numai până într-un anumit punct. Tații lor luptaseră împreună, în vremea când Coreea era una singură, împotriva Japoniei. Ei doi se jucaseră împreună, pe vremea când erau copii. Dar, dacă putea să admire un om care-şi sacrifica propriii soldați pentru mersul înainte al unei cauze, nu însemna şi că avea încredere deplină în el.

Dar oare ceea ce fac eu e diferit? se întrebă Sun. Soldații care li se alăturaseră, lui şi maiorului Lee, erau cu toții voluntari, dar nu acelaşi lucru se putea spune despre miile, poate zecile de mii care aveau să moară în cazul izbucnirii unui război.

Şi totuşi, ceea ce făceau ei acum trebuia făcut. Ştia lucrul acesta din 1989, când îşi cristalizase gândurile publicând un pamflet anonim intitulat „Sudul este Coreea". Reuşise să stârnească mânia intelectualilor şi a prounioniştilor, iar asta însemna că se afla pe drumul cel bun. În acea broşură, susținea nu doar că unificarea ar fi un dezastru din punct de vedere economic şi cultural, ci şi că ea ar distruge viețile şi carierele ofițerilor de ambele părți ale frontierei. Asta ar crea haos, căci ofițerii asemenea lui Oko nu aveau să accepte reducerile de personal şi mulțumirile cordiale ca pe o binecuvântare. S-ar fi ajuns atunci la un război mult mai mare şi mai ucigaş decât conflagrația pe care o pregăteau acum. În plus, o separare definitivă ar fi prevenit repetarea brutalelor confruntări ce avuseseră loc în 1994 la Seul, când aproape şapte mii de soldați se

ciocniseră cu cei zece mii de suporteri ai reunificării, bilanțul depăşind două sute de răniți. Protestele de acest gen se întețeau în ultima vreme, de când Statele Unite îşi anunțaseră intenția de a ajuta Nordul să îşi înlocuiască vechile centrale nucleare cu altele mai moderne. Noile reactoare ar fi micşorat cantitatea de plutoniu şi bombe atomice pe care Nordul le-ar fi putut produce, silind guvernul de la Pyongyang să semneze un pact de neagresiune cu Sudul.

Consecințele acțiunii pe care el şi complicii săi o puneau la cale erau preferabile, pe termen lung. Iar dacă preşedintele Statelor Unite avea să insiste în a se amesteca, forțând reunificarea cu Sudul, ei bine, victoria sa şi a acoliților săi avea să fie una amară.

Se făcuse târziu. Venise vremea să se mişte. Sun şi Kong îşi mascară pistoalele, lipindu-şi mâinile de corp şi se îndreptară prin beznă spre cortul lui Ki-Soo. Depăşiră o santinelă care patrula prin zonă; era un soldat purtând mai multe medalii şi o cicatrice urâtă pe frunte, care îi dădea un aer fioros. Îi salută ceremonios, fără să-i oprească.

Prelata cortului era deschisă şi colonelul intră.

Sun nu şovăi nici o clipă, deşi o făcea cu un oarecare regret Citise dosarul lui Ki-Soo şi nutrea un respect deosebit pentru acest om. Tatăl acestuia fusese un soldat japonez, iar mama sa o femeie de stradă în vremea celui de-al doilea război mondial. Ki-Soo luptase din greu pentru a şterge stigmatul naşterii sale păcătoase; obținuse o licență în comunicații, după care se angajase în armată, unde avansase remarcabil de repede. Era păcat că trebuia să moară sau să fie dezonorat Avea însă o soție şi o fiică, iar colonelul spera din toată inima că avea să se comporte rezonabil.

Ordonanța lui Sun se îndreptă spre teaca pistolului lui Kisoo, care atârna pe spătarul scaunului de lângă birou şi scoase revolverul TT33 Tokarev, punându-şi-l la propria cingătoare, între timp, Sun îngenunche lângă patul lui Ki-Soo şi-şi aşeză țeava pistolului la tâmpla acestuia.

Ki-Soo se trezi brusc, înfiorat. Sun îi împinse țeava în tâmplă şi îi imobiliză capul cu cealaltă mână.

— Nu mişca, domnule colonel.

Ki-Soo îşi smuci capul şi încercă să se ridice, dar Sun îl ținea bine.

— Ți-am spus să nu te mişti.

Ki-Soo miji ochii, încercând să distingă ceva în întuneric.

— Sun?

— Da. Ascultă-mă cu atenție, domnule colonel.

— Nu înțeleg...

Ki-Soo încercă din nou să se ridice, dar apăsarea pistolului lui Sun îl făcu să rămână nemişcat.

— Domnule colonel, n-avem timp de aşa ceva. Am nevoie de ajutorul tău.

— Pentru ce?

— Vreau codul, pentru a schimba coordonatele de lansare ale Nodong-urilor.

— Dar, ordinele tale... Acolo nu se menționează nimic despre asta.

— Acestea sunt noile ordine, domnule colonel. Fără ajutorul tău, va fi ceva mai dificil. Dacă ne ajuți, va fi mai uşor şi vei trăi. Ce alegi?

— Vreau să ştiu de partea cui sunteți.

— Ce alegi?

— Nu voi schimba coordonatele rachetelor, fără a şti împotriva cui vor fi îndreptate.

Sun rămase neclintit, cu pistolul la tâmpla lui Ki-Soo. *Face ceea ce ar face orice bun ofițer*; îşi zise el. *Se cuvine să ştie, măcar atât.*

— Nu vor fi îndreptate împotriva acestei țări, domnule colonel. Asta-i tot ce-ți pot spune.

Ki-Soo îşi mută privirea de la Sun la ajutorul acestuia.

— De partea cui sunteți?

Mâna lui Sun se mişcă şi se auzi un plescăit înfundat urmat de un şuierat atunci când pistolul cu amortizor se descărcă. Kisoo țipă când mâna stângă îi fu țintuită de saltea. Dreapta îi flutură prin aer, apoi se încleştăm deasupra rănii sângerânde.

O clipă mai târziu, afară se auziră paşi grăbiți. Sun zări lumina unei lanterne apropiindu-se dinspre cortul vecin.

— Domnule colonei, s-a întâmplat ceva?

Kong se retrase lângă prelată, cu Tokarev-ul şi propriul său revolver de 17 mm pregătite de tragere.

Colonelul îşi îndreptă din nou pistolul spre capul lui Ki-Soo.

— Spune-i ordonanței tale că totul e în regulă.

¿Luptându-se cu durerea, Ki-Soo rosti:

— Nu e nimic, mi-am sucit un deget, atâta tot.

— Căutați ceva, domnule? Am o lanternă.

— Nu. Mulțumesc, totul e în regulă.

— Am înțeles.

Ordonanța se întoarse înapoi în cortul ei. Sun îl privi pe ofițer,

apoi se adresă tovarăşului său:

— Kong, rupe o fâşie de pânză din cearşaf şi leagă-i mâna.

— Dă-mi pace, şuieră Ki-Soo, smulgând husa pernei şi înfăşurându-şi braţul rănit.

Sun aşteptă câteva clipe, apoi spuse:

— Data viitoare, voi trage mai sus. Acum, domnule colonel, dă-mi codul.

Ki-Soo se strădui din răsputeri să-şi păstreze cumpătul.

— Cinci-unu-patru-zero, pe rândul de jos. Îţi permit intrarea în sistem. Zero-zero-zero-zero în rândul din mijloc... şterg coordonatele şi lasă loc celor noi. După ce le-ai introdus pe acestea, orice cod introdus pe rândul de jos blochează noile coordonate în sistem.

Coordonatele! Circula o glumă în Sud pe seama „coordonatelor” celor din Nord. Sistemele construite de americani funcţionau pe baza unor hărţi şi a unor fotografii luate din satelit sau din avion. Rachetele acestea puteau să găsească un anume jeep, într-o anume tabără şi să-şi lanseze încărcătura în poala unui anume pasager. Spre deosebire însă de rachetele americane, Nodong-urile nu puteau fi lansate decât în 360 de direcţii, elevaţia fiind selectată în funcţie de distanţa până la ţintă. Era, practic, imposibil să ţinteşti, cu asemenea „coordonate” şi chiar nimerirea unui anume cartier era o chestiune de şansă.

Dar Sun nu voia să nimerească vreun cartier anume. Dorea să lovească un oraş şi oricare dintre cartierele acestuia îi convenea în egală măsură.

— La ce oră schimbă garda cei de pe deal? întrebă Sun.

— Tura se schimbă la... ora opt.

— Iar şeful gărzii se prezintă apoi la raport la tine?

Ki-Soo încuviinţă.

— Îl voi lăsa aici pe Kong. Prelata va rămâne coborâtă şi nu vei permite nimănui să intre. Dacă te abaţi, fie şi cu un pas, de la instrucţiunile care ţi se dau, eşti un om mort. N-avem de gând să zăbovim prea mult aici, iar la plecare vei prelua din nou Comandă taberei.

Ki-Soo se strâmbă de durere, apăsând cu degetul mare al mâinii drepte bucata de pânză pe rană.

— Voi fi dezonorat.

— Ai o familie, spuse Sun. Ai făcut bine că te-ai gândit la ea.

Se întoarse, pregătindu-se să părăsească cortul.

— Rachetele erau aţintite asupra Seulului. Ce altă ţintă ar

putea fi mai importantă?

Sun nu-i răspunse. Curând, o dată cu restul lumii, Ki-Soo avea să afle răspunsul.

67

Miercuri, ora 7:10,
Osaka

— Domnule general Rodgers, credeam că pilotul avea de gând să ne ducă într-un loc însorit.

Chiar şi în huruitul motoarelor, Squires şi restul echipei de intervenţie auzeau ploaia izbind în tabla fuzelajului, în vreme ce avionul survola Golful Ise, apropiindu-se de Osaka. Rodgers fusese dintotdeauna fascinat de nepotrivirile de acest fel, de harpele răsunând aparte în mijlocul unei orchestre. Într-un fel, cam aceeaşi filosofie stătea şi la baza alcătuirii acestei echipe de intervenţie. De la David şi Goliat şi până la Revoluţia Americană, mărimea nu însemnase neapărat dominaţie. Dramaturgul Peter Barnes vorbise odinioară despre buruiana firavă ce aţinea cărarea, iar această imagine fusese cea care îi menţinuse moralul în zilele sale negre. O rugase chiar pe sora sa să-i brodeze imaginea aceea pe rucsac, ca s-o aibă mereu în minte.

Soldatul Puckett întrerupse reveria lui Rodgers:

— Domnule?

Rodgers îşi scoase dopurile din urechi.

— Care-i problema, soldat Puckett?

— Domnule, generalul-maior Campbell ne-a anunţat că un reactor C-9A ne aşteaptă pentru transbordare.

— Lasă-l să aştepte, spuse Squires. Pentru survolarea Coreei de Nord ne va fi de ajuns un Nightingale neînarmat.

— Şi eu aş prefera un Black Hawk rapid, dar intervine şi problema razei de acţiune, zise Rodgers. Oricum, mulţumesc, soldat.

— Cu plăcere, domnule.

Squires rânji, în vreme ce Puckett se întorcea la locul său.

— Johnny Puckett e un tip pe cinste, domnule. Tatăl său era mare amator de radiotehnică şi, încă din copilărie, s-a obişnuit cu asemenea şmecherii.

— Iar fiul şi-a făcut o meserie dintr-asta. Vezi cum merg lucrurile? Nici Regele Arthur n-a putut porni de unul singur în

căutarea Sfântului Graal şi nici lui Moise nu i-a fost îngăduit să treacă Iordanul. Dar i-au însufleţit pe alţii pentru a face aceste lucruri.

Squires clătină din cap.

— Domnule, mă faceţi să mă simt vinovat că nu i-am mai scris demult tatei.

— Vei putea să-i trimiţi o vedere din Osaka, la întoarcere.

Rodgers simţi cum avionul se înclina, apucând-o spre sud-vest. *La întoarcere…* Cuvintele acestea îi aduceau întotdeauna un nod în gât. Nu puteai şti niciodată dacă aveai să te întorci; puteai doar să o speri. Dar acest lucru nu se în tâmpla întotdeauna şi chiar şi un soldat cu experienţă putea fi descumpănit de o asemenea constatare. Din nou, cuvintele lui Tennyson îi veniră în minte, cum i se întâmpla adeseori în asemenea situaţii:

> *Adusu-i-au iubitul, mort, acasă. Ea nu crâcni, nici nu se puse pe bocit. Fecioarele îngrijorate o priviră şi-şi spuseră: Va trebui să plângă, căci de nu, durerea o va ucide!*

Avionul ateriză şi, în vreme ce căpitanul Harryhausen blestema de zor vremea păcătoasă, soldaţii din echipa de intervenţie se grăbiră spre elicopterul care îi aştepta. La nici patru minute după ce avionul C-141 aterizase, se aflau din nou în aer.

Aparatul zvelt decola rapid în ploaia deasă, îndreptându-se spre nord-vest. Oamenii îşi ocupaseră locurile pe laviţele din carlingă, ca înainte. Starea de spirit era însă cu totul alta. Cei care în drum spre Osaka dormiseră, jucaseră cărţi sau citiseră, erau acum agitaţi, ca băgaţi în priză. Îşi verificau echipamentul, iar câţiva se rugau. Soldatul Bass Moore răspundea de starea paraşutelor şi se apucase să cerceteze corzile, în vreme ce avionul survola Marea Japoniei, înfruntând rafalele ploii şi vântul turbat.

La bord se mai afla şi un ofiţer din Seul, care tocmai studia, împreună cu Squires, strategia de întoarcere. Un Sikorsky S-70 Black Hawk avea să aştepte semnalul lor, pentru a veni să-i culeagă. Acesta putea ajunge dincolo de zona demilitarizată din Munţii Diamantelor în numai câteva minute şi dispunea de o pereche de mitraliere grele M-60, ca o garanţie a siguranţei întoarcerii.

Cu numai douăzeci de minute înaintea desantului, Rodgers îl chemă pe Puckett şi-i ceru să-i facă legătura cu Hood.

Directorul era mai colţos ca niciodată, iar Rodgers fu încântat

să-l descopere aşa.

— Mike, se pare că veți fi chiar în miezul lucrurilor.

— Ce s-a întâmplat?

— Preşedintele nu vrea să creadă, dar suntem convinşi că totul a fost pus la cale de o echipă de sud-coreeni. Am mai aflat de asemenea că un pilot a cules doi oameni de pe un feribot, în largul coastelor japoneze. Tipul era într-atât de speriat, încât şi-a ratat aterizarea şi a fost pescuit de cei de la Paza de Coastă. Susține că i-a lăsat pe cei doi la Kosong.

— Kosong? Asta-i la o azvârlitură de băț de baza Nodong-urilor.

— Exact. La bordul feribotului respectiv au fost descoperite două cadavre. Cei doi morți transportau bani rezultați din profiturile unei săli de jocuri, din Japonia către Coreea de Nord. Se pare că era vorba de zeci de mii de dolari.

— Asta-i o sumă enormă pentru cei din Nord. Ticăloşii ăia ar fi în stare să-şi vândă şi copiii pentru o mie de dolari.

— Aşa zicea şi Bob Herbert. Deşi e destul de puțin plauzibil ca cineva să îşi închipuie că ar putea folosi banii ăia pentru a pune stăpânire pe baza Nodong-urilor, nu putem să ne asumăm nici un risc şi nu putem elimina această posibilitate.

— Şi deci va trebui să aflăm care-i adevărul, la fața locului.

— Exact. Îmi pare rău, Mike.

— Să nu-ți pară rău. Doar ăsta a fost scopul pentru care am venit încoace, nu? Ca să-l parafrazez pe George Chapman, amenințarea e cea care ne transformă în lei.

— Sigur. Sau cum spunea Kirk Douglas, în *Campionul*: „Avem o meserie ca oricare alta. Poate doar ceva mai sângeroasă”. Ai grijă de tine, Mike şi transmite-i şi lui Charlie şi băieților acelaşi lucru.

— Zece minute, anunță Squires.

— Te las, Paul, spuse Rodgers. Te vom contacta prin radio, de îndată ce vom şti ceva nou. Şi, dacă asta te consolează, află că de data asta prefer să înfrunt gloanțele, nu presa. Noroc şi vouă.

68

Miercuri, ora 7:20,
Zona Demilitarizată

Generalul Schneider îşi uită pe dată visul când ordonanţa sa îşi făcu apariţia în încăpere. Nu-şi amintea decât că se afla pe schiuri undeva şi se distra de minune. Revenirea la realitate, în aerul răcoros şi uscat al nopţii, îi provoca întotdeauna un fior neplăcut.

— Domnule, sunteţi chemat la telefon, de la Washington.

— Preşedintele? întrebă generalul.

— Nu, domnule. E vorba de un domn Bob Herbert, de la Centrul de Comandă.

Schneider înjură printre dinţi.

— Probabil că vor să-l bag în cămaşă de forţă pe bietul Donald. Vârându-şi picioarele în papuci, se îndreptă spre birou.

Răsuflând adânc, se lăsă să cadă în jilţ şi ridică receptorul.

— Sunt generalul Schneider.

— Domnule general, sunt Bob Herbert, responsabil de contraspionaj la Centrul de Comandă.

— Am auzit de dumneata. Ai fost cumva în Liban?

— Da. Aveţi o memorie remarcabilă.

— Bob, nu pot să uit niciodată tâmpeniile pe care le facem. Blestemata aia de ambasadă avea parcă un indicator de genul „Haideţi încoace!”, pus anume pentru terorişti. Nu existau baricade grele la intrare şi nimic nu putea să stea în calea unui camion cu o bombă la bord, făcută anume ca să-i trimită pe cei dinăuntru la porţile lui Allah.

Generalul se întinse, clipind des, în încercarea de a-şi goni somnul de sub pleoape.

— Gata cu vechile greşeli. Bănuiesc că m-ai sunat ca să împiedici comiterea unei astfel de erori…

— Sper, domnule, răspunse Herbert.

— Zău, nu ştiu ce l-a apucat pe omul ăsta. De fapt, cred că ştiu. Şi-a pierdut soţia chiar ieri. Donald e un om de treabă, dar de data asta a luat-o razna.

— Sper că nu în asemenea măsură încât să nu poată merge la

acea întâlnire conform instrucțiunilor oficiale.

Schneider sări în picioare.

— Ia stai. Vrei să spui că sunteți de acord cu întâlnirea aceea idioată?

— Directorul Hood i-a cerut să transmită un mesaj. Credem că atentatul a fost pus la cale de un grup de sud-coreeni mascați în nord-coreeni şi că ăsta n-a fost decât primul dintr-o serie de atacuri teroriste menite să ne arunce în război.

— Ai noştri? întrebă Schneider, încremenit de uimire. La naiba, sunteți siguri de asta?

— Toate indiciile duc la această concluzie, răspunse Herbert. Credem că un oarecare maior Kim Lee e cel care a pus totul la cale.

— Lee? L-am întâlnit. E un tip cu o mutră împietrită, patriot până-n măduva oaselor. Mi-a plăcut.

— Se pare că a reuşit să-şi adune o echipă restrânsă şi acționează în prezent în zona dumneavoastră, dispunând de patru bidoane de gaz otrăvitor, rosti Herbert.

— Voi lua legătura cu generalul Norbom şi voi trimite o echipă pe urmele lor, pentru a-i neutraliza.

— Asta nu e totul. Se pare că unii dintre oamenii lui vor încerca să preia controlul asupra unei baze de rachete Nodong undeva în est.

— Ambițios proiect, comentă Schneider. Şi eşti sigur că Donald ar trebui să-i spună toate astea lui Hong-koo? Vor bate toba în mass-media înainte să apuce să termine de vorbit.

— Ştim asta.

— Iar dacă-i prind pe oamenii lui Lee, or să-i împuşte fără judecată, urmă Schneider. V-ați gândit ce s-ar întâmpla atunci când are să se afle că Statele Unite sunt răspunzătoare pentru moartea unor sud-coreeni? Seulul o să sară în aer. Vom păți la fel ca la Saigon.

— Hood ştie asta, răspunse Herbert, imperturbabil. Se pregăteşte pentru această eventualitate, împreună cu purtătorul nostru de cuvânt.

— Mai bine şi-ar pregăti propria înmormântare. Voi, băieți, sunteți pe cale de a provoca o criză constituțională, împiedicând Biroul Oval să ia o decizie privind starea de război.

— După cum v-am mai spus, şeful ştie acest lucru, replică Herbert.

— Bine, Bob, voi transmite mesajul. Şi am să te rog să-i

transmiţi ceva domnului Hood, din partea mea. Spune-i că, deşi mă îndoiesc că ar fi în toate minţile, n-am mai văzut pe cineva atât de tare în boaşe, de la Ollie North încoace.

— Vă mulţumesc, domnule general, spuse Herbert. Sunt convins că şeful va primi mesajul dumneavoastră ca pe un compliment.

Gregory se trezi din aţipeală, simţindu-se uimitor de împrospătat şi cu mintea limpede.

Ridicându-se în capul oaselor, privi spre fâşia de graniţă, puternic luminată. Cât de ciudat. Ura şi suspiciunea îi făceau pe adversari să-şi aprindă luminile. De obicei, neîncrederea se consuma în beznă.

Îşi scoase pipa, umplând-o cu tot ce-i mai rămăsese din tutunul Balkan Sobranie. Şi-o aprinse, dar nu stinse chibritul decât după ce aruncă o privire la ceas.

Nu mai e mult.

Pufăi, contemplând fumul, cu gândul la Balcani şi la faptul că un singur incident, desfăşurat acolo, fusese de ajuns pentru a declanşa primul război mondial. Oare un incident similar, desfăşurat aici, ar fi fost de-ajuns pentru a declanşa cel de-al treilea război mondial? Posibil. Deja nu mai era vorba de încordare aici, ci de nebunie galopantă. Orgolii satisfăcute cu preţul unor vieţi omeneşti, imagini mânjite cu sânge... *Ce s-a întâmplat cu lumea asta?*

Din spate, lumina unor faruri îi atrase atenţia fostului diplomat. Donald întoarse capul, ferindu-şi ochii, în vreme ce un jeep îşi făcea apariţia.

— Comunici cu stelele? întrebă generalul Schneider, coborând de pe locul de lângă şofer. Silueta lui impunătoare se apropie.

— Nu, domnule general. Încerc să comunic cu muza mea inspiratoare.

— Ar fi trebuit să-mi laşi vorbă încotro ai luat-o. Dacă nu ţi-ai fi aprins pipa, te-am fi căutat zadarnic până în zori.

— Nu m-am răzgândit, dacă asta ai venit să afli.

— Nu. Am venit să-ţi aduc un mesaj din partea şefului tău.

Donald simţi o strângere de inimă. Spera din suflet că generalul nu anunţase Casa Albă.

Schneider îi povesti cele spuse de Herbert, iar Donald simţi că o povară uriaşă îi era luată de pe umeri. Iată că bănuiala iniţială a sa şi a lui Kim Hwan fusese corectă şi că, mai mult, existau şanse

ca nebunia aceasta să poată fi oprită la timp.

În chip straniu, vestea implicării maiorului Lee nu îl miră. La prima lor întâlnire, zărise în ochiul sănătos al acestuia o sclipire ciudată, vicleană. O expresie inteligentă şi, totuşi, circumspectă, răutăcioasă.

— Nu sunt foarte încântat de toate astea, dar n-am să-ți mai stau în cale, încheie Schneider.

— Aveai de gând să-mi pui bețe în roate?

— Da, cochetam cu această idee. Chiar şi-acum, voi avea grijă să se consemneze că nu sunt de acord cu o atitudine conciliatorie, dar... Mare-i grădina Domnului.

Schneider se îndreptă spre maşină.

— Hai, urcă. Te ducem la cartierul general.

— Cred c-am să vin pe jos. Aş vrea să-mi mai limpezesc nițel gândurile.

Schneider urcă în maşină, fără să privească în urmă. Ordonanța porni motorul şi întoarse, iar jeep-ul se îndepărtă, lăsând în urma sa un nor de praf mirosind puternic a motorină.

Donald o luă încet în aceeaşi direcție, pufăind mulțumit din pipă. Era convins că Soonji ar fi fost mândră de el şi s-ar fi bucurat de întorsătura neaşteptată pe care o luase situația.

La un moment dat, simți o împunsătură în ceafă şi, crezând că e vorba de un țânțar, vru să-l alunge. Mâna lui întâlni însă o lamă de oțel. Îngheță.

— Domnule ambasador Donald, se auzi un glas cunoscut.

Vârful pumnalului alunecă de lă ceafă până sub bărbie.

Donald simți un firicel de sânge scurgându-i-se pe gât şi îmbibându-i cămaşa. Apoi, la lumina jarului din pipă, distinse trăsăturile dure ale maiorului Lee.

69

Marți, ora 17:30,
Centrul de Comando

Când Ann Farris își făcu apariția în biroul lui Matt Stoll, ofițerul responsabil cu sprijinul operațiunilor se strâmbă iritat.

— Oameni buni, doar n-aveți de gând să mă bateți cu toții la cap, făcu el.

Paul Hood era așezat pe canapeaua micuță de piele din fundul biroului. Pe tavan era fixat un ecran TV cu diagonala de șaizeci de centimetri, iar alături, pe o poliță, se odihnea o consolă pentru jocuri video. Ori de câte ori simțea nevoia de relaxare sau avea nevoie de un răgaz de reflecție, acesta era locul în care Stoll se retrăgea.

— Nu vrem să te sâcâim, spuse Hood. Am vrea doar să aflăm din prima clipă când vor fi repuși sateliții în funcțiune.

— Promit că vom fi cuminți, spuse Ann, așezându-se pe canapea.

Ridică apoi ochii spre Hood, cu o expresie încărcată de tristețe.

— Paul, nu pot să te mint. Chiar dacă avem dreptate, afacerea asta o să ne lichideze.

— Știu. Donald se va întâlni cu cei din Nord peste o jumătate de oră. Imediat după aceea, presa se va arunca flămândă asupra președintelui și a celor din Seul, învinuindu-i că au permis escaladarea conflictului, deși știau că Pyongyang-ul nu avea nici o vină. Și care va fi rezultatul? Lawrence va fi nevoit să stea cuminte.

— Altfel, va părea dornic de război.

— Exact. Iar dacă se dovedește că nu maiorul Lee a pus la cale atentatul, Nordul își va face mea culpa în fața unei opinii publice indulgente, promițând să-i pedepsească pe vinovați și să își facă curat în propria ogradă. Dacă Pyongyang-ul a autorizat la nivel înalt atentatul, va avea timp să-și regrupeze forțele și să atace din nou. În toate cazurile, președintele se va trezi cu mâinile legate, neputincios.

— Ai rezumat destul de bine situația, încuviință Ann. Nu-mi place să fiu de acord cu Lowell, dar și el e de părere că ar trebui

să-i ceri lui Donald să amâne întâlnirea. Chiar şi în acest caz, Nordul ar isca un scandal nemaipomenit, dar am reuşi cel puţin să le facem faţă. Ai putea susţine că a acţionat din proprie iniţiativă.

— Nu pot să-i fac una ca asta, Ann, spuse Hood, apoi îşi ridică privirea spre Stoll: Matty, avem nevoie de sateliţii ăia.

— Parc-aţi spus că nu mă bateţi la cap.

— Am greşit, scuză-mă.

— Cu ce te-ar putea ajuta sateliţii? întrebă Ann.

— Soldaţii sunt pe urmele lui Lee, dar nimeni nu ştie nimic despre oamenii săi plecaţi spre baza Nodong-urilor. Mike şi echipa lui de intervenţie vor ajunge acolo cât de curând. Dacă putem descoperi dovada unei incursiuni şi Mike reuşeşte să o stăvilească, dovedim că am avut dreptate şi totodată preşedintele se alege cu o acţiune militară ca la carte, cu care se va putea făli. Nordul va face mare tam-tam din cauză că am îndrăznit să ne trimitem oamenii pe teritoriul lor, dar scandalul va trece neobservat, ca atunci când Israelul a intervenit la Entebbe.

Ann rămăsese cu gura căscată.

— Paul, e extraordinar. E genial.

— Da, dar ideea e valabilă numai dacă avem…

— Aveţi! strigă Stoll, bătând din palme.

Hood sări în picioare, apropiindu-se de birou. Stoll apăsase deja pe buton pentru a lua legătura cu BNR-ul. Stephen Viens răspunse pe dată şi Stoll comută telefonul pe amplificare.

— Steve. Sunteţi din nou în stare de funcţionare.

— Mi-am dat seama, atunci când am văzut epava aceea sovietică dispărând din apele Mării Japoniei, se auzi răspunsul.

— Steve, sunt Paul Hood. Vreau să văd baza Nodong-urilor din Munţii Diamantelor; imaginea să fie luată de la o distanţă care să permită distingerea tuturor celor trei rachete.

— Deci ca de la o înălţime de şaptezeci şi cinci de metri… Introduc coordonatele şi… Da, funcţionează! Amplasez lentila pentru vederea de noapte, fotografia a fost făcută, iar imaginea urmează să îmi apară din clipă în clipă pe monitor…

— Transmite-o chiar în timp ce se formează.

— Am înţeles, Paul, spuse Viens. Matty, ai făcut o treabă pe cinste.

Stoll comută computerul pe recepţie, iar Hood se aplecă spre monitor, urmărind cu atenţie imaginea care se materializa. Liniile ei se concretizau rapid, înşiruindu-se de sus în jos, ca într-un puzzle executat cu viteza luminii. Ann se apropie şi îi atinse gingaş

umărul. Hood reuşi să ignore sprâncenele ridicate a uimire ale lui Matty, dar nu fu în stare să treacă cu vederea fiorul fierbinte care îi străbătu şira spinării, pornind din punctul de contact cu palma ei caldă. Pe ecran, imaginea în alb-negru prindea repede contur.

— Cea dintâi rachetă e îndreptată spre sud, spuse Hood. Cea din stânga şi cea din dreapta...

— Iisuse, i-o reteză Stoll.

— Poți să repeți chestia asta?

Ann se aplecă peste umărul lui Hood.

— Cele laterale sunt îndreptate în direcții diferite.

— Una către sud, iar cealaltă către... începu Stoll.

— Către est, rosti Hood. Asta înseamnă că oamenii lui Lee au reuşit să intre în acțiune.

Se îndreptă de spate şi porni grăbit spre uşă, având însă grijă să nu smucească mâna lui Ann, ci îndepărtându-i-o cu blândețe.

— Cum poți fi sigur de asta? întrebă ea.

Pregătindu-se să iasă pe culoar, Hood se întoarse şi aruncă grăbit peste umăr:

— Nici măcar nord-coreenii n-ar putea fi chiar atât de tâmpiți încât să-şi îndrepte o rachetă Nodong către Japonia.

70

Miercuri, ora 7:35,
Zona Demilitarizată

— Domnule maior Lee, rosti Donald calm. Nu ştiu de ce, dar întâlnirea noastră nu mă surprinde.

— Pe mine, în schimb, da, răspunse Lee, apăsând mai tare vârful cuţitului în bărbia lui Donald. Credeam că până la această oră voi fi apucat să-mi termin treaba. Când colo, iată-mă aici, lângă dumneavoastră.

— Treaba dumitale înseamnă moartea unor oameni nevinovaţi şi izbucnirea unui război.

— Nu există oameni nevinovaţi...

— Greşeşti. Soţia mea nu avea nici o vină.

Donald îşi ridică încet de tot mâna. Lee împunse mai adânc cu vârful cuţitului, dar Donald continuă să îşi înalţe mâna.

— Soţia dumneavoastră, domnule ambasador, le făcea viaţa mai uşoară celor care îşi părăseau ţara în vremuri grele. Sunteţi la fel de corupţi ca toţi ceilalţi şi a sosit timpul să...

Donald se mişcă atât de iute, încât Lee nu avu timp să reacţioneze. Ţinându-şi pipa în mâna stângă, Donald îi smuci ţeava în jos, agăţând cuţitul şi împingându-l spre stânga. Vatra pipei era îndreptată acum înspre Lee şi Donald o împinse din toate puterile înainte, strivind jarul în ochiul drept al maiorului. Lee urlă şi scăpă din mână cuţitul, pe care Donald se grăbi să îl recupereze.

— Nu! ţipă Lee, întorcându-i spatele şi luând-o la fugă, în lumina de un albastru intens a dimineţii.

Cu cuţitul în mână, Donald o luă pe urmele lui.

Lee se îndrepta spre zona în care, se ştia, nord-coreenii îşi săpaseră tunelurile. Donald se întrebă dacă nu cumva maiorul se îndepărta intenţionat de baza sud-coreeană. Acolo intenţiona oare să răspândească gazul?

Nu cred, îşi spuse Donald. Lee purta o uniformă a armatei sud-coreene. Se îndrepta spre Nord cu intenţia vădită de a da drumul gazului, într-un fel sau altul: dacă avea să fie descoperit, nord-coreenii aveau să-i învinuiască pe cei din Sud. Vreme de o clipă,

Donald se gândi să înceteze urmărirea şi să-l anunțe pe generalul Schneider. Dar ce anume ar fi putut face acesta? Oricum, nu s-ar fi aventurat în urmărirea maiorului până dincolo, în Nord.

Nu. Donald ştia că era singurul care putea să ducă la bun sfârşit urmărirea. Gâfâia greoi, alergând şi împiedicându-se, în vreme ce silueta maiorului se făcea tot mai mică în depărtare. Erau acum aproape două sute de metri între ei, dar Lee se îndrepta spre est. Noaptea se îngemăna cu ziua. Donald era conştient că nu avea să-l poată ajunge din urmă pe Lee, dar spera să-i poată găsi urmele.

Dintr-o dată, silueta maiorului se făcu nevăzută.

Donald încetini, încercând să-şi recapete suflul. Pe Lee, parcă-l înghițise pământul, iar Donald îşi imagină că maiorul coborâse în vreun tunel. Îşi notase în minte zona dispariției, un desiş aflat la vreo douăzeci de metri distanță, astfel încât o apucă imediat într-acolo, numărându-şi paşii şi încercând să-şi abată atenția de la plămânii şi picioarele care îl dureau.

La doar câteva minute după dispariția lui Lee, Donald se afla la intrarea în tunel. Nu stătu pe gânduri, presupunând că, dacă Lee ar fi dispus de vreo altă armă, ar fi folosit-o ceva mai devreme, în plin câmp. Puse cuțitul în buzunar şi coborî, căzând pe spate de mai multe ori. Ajunse jos sleit de puteri şi se opri, ascultând. Undeva înainte se auzeau icnete şi zgomote provocate de târâre. Aprinse un chibrit, zări tunelul şi îşi dădu seama încotro o apucase Lee.

În cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva, îşi dorea ca generalul Schneider s-o afle cât mai repede. Aprinse încă un chibrit şi dădu foc frânghiei de cânepă ce le slujea drept sprijin celor ce coborau în galerie. Se aruncă pe burtă, în vreme ce un fum gros umplea spațiul îngust. Se târî înainte către tunel, sperând din toată inima că generalul avea să vadă fumul. Spera, de asemenea, că nu avea să se sufoce înainte de a fi ajuns de partea cealaltă a tunelului. Iar odată ajuns acolo, spera că avea să-l găsească pe Lee înainte ca acesta să-şi poată pune în practică oribilele intenții.

71

Miercuri, ora 7:48,
Munții Diamantelor

Un salt cu paraşuta nu se potriveşte deloc cu aşteptările celor ce îl practică pentru întâia oară. Aerul e surprinzător de dens şi dă impresia solidității, iar căderea liberă seamănă mult cu plutirea pe valuri, în apropierea unei plaje. În timpul zilei, senzația de adâncime este percepută în mică măsură, deoarece toate obiectele de la mare distanță par plate. Noaptea însă, această senzație dispare cu totul.

Deşi ceilalți i-o luaseră înainte, Mike Rodgers fu surprins de sentimentul de singurătate care îl încerca. Nu vedea nimic, simțea doar rezistența vântului şi de-abia îşi putea auzi propriul glas. Numără până la douăzeci şi trase de mânerul de deschidere a paraşutei. Apoi vuietul vântului se transformă într-o adiere blândă şi tăcerea îl înconjură.

Săriseră de la numai o mie cinci sute de metri şi aveau să ajungă repede la sol, aşa cum îi avertizase pilotul. Rodgers îşi stabilise un punct de reper încă din momentul în care trăsese de mâner: coroana bogată a unui copac mai înalt, ce se unduia uşor, luminată de primele sclipiri ale zorilor. O urmări din priviri, în vreme ce cobora. Era singurul său indiciu în privința înălțimii la care se afla. Când ajunse cam la acelaşi nivel cu copacul de pe colină, se pregăti de impactul cu solul. Picioarele îi erau uşor flexate, iar în clipa în care atinse pământul se ghemui şi mai mult, rostogolindu-se. Se ridici repede în picioare şi începu să adune țesătura subțire. Călcâiele îl dureau în urma şocului aterizării: cu toată voința sa, se văzu nevoit să-şi recunoască slăbiciunile trupului, care nu mai poseda elasticitatea de odinioară.

Bass Moore alerga deja spre el, urmat de Johnny Puckett, care îşi purta în spate instalația de radiocomunicație TAC SAT.

— Care-i situația? îl întrebă Rodgers pe Moore, cu o voce scăzută.

— Toți au ajuns jos nevătămați.

Puckett apucă să îşi deplieze antena parabolică şi să-şi

pregătească aparatul, până când întreaga echipă se regrupă. În timp ce Moore prelua paraşuta lui Rodgers, luând-o la fugă spre lacul din apropiere, ca s-o scufunde, Squires se apropie de general.

— Totul e în ordine, domnule?

— Oasele mele bătrâne au reuşit să reziste, răspunse acesta, făcând apoi semn spre radioemițător: Preia legătura. Ți-am mai spus, tu conduci misiunea.

— Mulțumesc, domnule.

Squires se ghemui lângă Puckett, preluând din mâna acestuia căştile şi microfonul. Soldatul tastă frecvența necesară.

Bugs Benet răspunse imediat, după care Hood preluă legătura.

— Mike, ați ajuns?

— Sunt Squires, domnule. Am ajuns toți cu bine.

— Mă bucur. Avem noutăți: în decursul ultimelor zece minute, toate cele trei rachete Nodong au fost reorientate. În loc să țintească spre Seul, sunt orientate spre Japonia.

— Toate cele trei rachete sunt orientate spre Japonia, repetă Squires. Am recepționat.

— Iisuse, făcu Rodgers.

— Aveți sarcina de a ajunge la bază şi de a prelua controlul asupra lor.

— Am înțeles.

— Încheiat transmisia, mai spuse Hood, după care întrerupse legătură.

Squires îşi scoase căştile şi, în timp ce îl punea la curent pe Rodgers, membrii echipei de intervenție îşi încărcară armele automate Beretta. Sergentul Chick Grey, care răspundea de hărți, verifică imprimatele pe care i le dăduse locotenent-colonelul Squires.

De când fusese informat că, aproape sigur, aveau să fie nevoiți să neutralizeze Nodong-urile, Rodgers îşi dorea să fi luat cu ei niscai explozibil. Ştia, desigur, că nord-coreenii erau dispuşi să negocieze pentru eliberarea agenților străini înarmați, însă îi împuşcau pe loc pe cei implicați în sabotaje care necesitau folosirea explozibililor. Cu toate acestea, regreta că nu luaseră cu ei aşa ceva. Circuitele de control ale rachetelor erau închise în cutii fortificate, asemenea unor seifuri şi accesul la ele avea să fie extrem de dificil, mai ales în condițiile în care timpul aflat la dispoziție era extrem de scurt. Dacă nu aveau să găsească explozibilul necesar la fața locului, Rodgers habar nu avea cum urmau să se descurce.

Sergentul Grey se apropie de Squires. Cu lanterna având fasciculul luminos îngust ca un laser, îi indică un punct de pe hartă.

— Domnule, pilotul a făcut o treabă de milioane. Ne aflăm la mai puțin de patru mile de bază: aici.

Arătă spre o pădure situată la sud-est de depresiunea în care erau staționate rachetele.

— Vom avea destul de mult de urcat, dar panta e destul de lină.

Squires îşi aranjă micul rucsac şi îşi încărcă pistolul. Apoi, cu un glas abia mai puternic decât o şoaptă, le făcu semn oamenilor săi:

— Să-i dăm drumul, în şir indian. Moore, ia-o înainte. Când dai de vreun semn de viață, ne faci semn să ne oprim.

— Am înțeles, răspunse Moore.

Porni în fruntea şirului, urmat de Squires şi de Rodgers.

Pe măsură ce înaintau, albastrul intens al cerului se transforma într-un azuriu gălbui. Porniră în sus, pe panta blândă, acoperită de crânguri din ce în ce mai dese.

Aceasta era partea misiunii pe care o prefera Rodgers. Simțurile îi erau treze, nerăbdarea la apogeu; reflexele şi instinctul de conservare nu îl luaseră încă în stăpânire şi avea timp să savureze aşteptarea încercării celei mari. Pentru Rodgers, ca şi pentru cei mai mulți dintre membrii echipei din care făcea acum parte, sfidarea aceasta însemna mai mult decât propria viață sau siguranță, mai mult chiar decât familiile rămase acasă. Singurul lucru mai important decât sfidarea era țara, ori tocmai amestecul dintre îndrăzneală şi. Patriotism era cel ce-i individualiza pe aceşti oameni. Oricât de mult şi-ar fi dorit aceşti oameni să se întoarcă acasă cu bine, nici anul dintre ei n-ar fi făcut-o cu prețul unei misiuni neterminate sau îndeplinite de mântuială.

Rodgers se simțea mândru şi era bucuros că se afla alături de ei, deşi se simțea al naibii de bătrân, mai ales când, privind în jur, vedea chipuri de douăzeci şi ceva de ani şi simțea durerile din călcâiele sale de patruzeci şi cinci de ani.

Spera însă ca trupul său să nu-l facă de ruşine şi îşi repeta că până şi Beowulf fusese în stare să înfrângă un dragon ce scuipa flăcări la cincizeci de ani, după ce îl răpusese pe monstrul Grendel. Desigur, bătrânul rege al Iutlandei pierise în acea bătălie, dar Rodgers îşi spunea că, atunci când avea să-i sune ceasul, nu i-ar fi părut rău să piară într-un rug uriaş, înconjurat de ostaşii săi.

Doisprezece ostaşi, ca în legendă, îşi aminti Rodgers, în clipa în

care Moore ajunse pe creasta dealului. Se lăsă pe burtă, târându-se înainte până pe culme, apoi ridică de două ori mâna, cu cele cinci degete răşchirate.

Undeva, în fața lor, se aflau zece oameni.

Pe măsură ce se apropiau cu toții, furişându-se, Rodgers ştiu că vremea aşteptării trecuse...

72

Miercuri, ora 7:50,
Zona Demilitarizată

Donald ştia că exista o limită de la care trupul nu mai era în stare să suporte, nici chiar mânat de cel mai puternic dintre spirite, iar el se apropia cu repeziciune de ea.

Gâfâind încă în urma alergăturii, Donald răsufla greu, scuturat de accese de tuse seacă, croindu-şi drum, asemenea unui vierme, înainte, prin tunelul îngust. Sub jachetă, coatele îi sângerau, deşi îşi păstrase jacheta tocmai pentru a nu şi le zdreli. Căldura de-aici era insuportabilă, sudoarea i se amesteca cu praful, scurgându-i-se usturătoare în ochi. Nu exista nici o lumină, astfel încât descoperea cotiturile tunelului nesfârşit numai atunci când se izbea cu umărul de pereții plini de asperități.

Tot timpul auzise însă zgomotele făcute ceva mai în față de maiorul Lee, iar asta îl îmbărbătase, dându-i puterea de a continua. Când, într-un târziu, nu mai auzi nimic, continuă totuşi, dându-şi seama că Lee reuşise să iasă din tunel şi că nu mai rămăsese mult.

Într-un târziu, cu tot trupul implorând puțină odihnă, cu brațele şi picioarele cuprinse de cârceii efortului, văzu lumina, ajungând în galeria care avea să îl scoată din acest abis detestabil.

Se ridică cu greu în picioare, icnind, chinuit de o durere cumplită de şale. Se opri o clipă, trăgând în piept cu sete aerul răcoros. Apoi descoperi că nu exista nici o cale de ieşire. Dacă existase cumva o scară, Lee o luase cu sine.

Privi în jur. Pasajul era îngust şi, rezemându-şi spinarea de unul din pereți, iar picioarele şi mâinile de cel opus, constată că putea să urce ca printr-un horn. De două ori pe parcursul celor trei metri fu nevoit să se oprească, pentru a nu cădea. Ținea cuțitul lui Lee între dinți şi, atunci când se oprea, îl înfigea în peretele de pământ, folosindu-l ca pe un reazem, pentru a-şi odihni mână şi pentru a mai prinde puteri. Când, în sfârşit, ajunse la suprafață, văzu că soarele tocmai răsărea. Ştia unde se afla. Văzuse acest loc de dincolo de gard. Era în Coreea de Nord.

Se afla în mijlocul unui crater care, evident, fusese săpat de explozia unui obuz. Ieşirea din tunel se afla chiar sub buza craterului, într-un unghi de unde era imposibil ca ea să fie observată de lângă gardul aflat la vreo două sute de metri spre sud, sau dinspre baza de care îl despărțea acum aproximativ un sfert de milă. Cu siguranță, tunelul acesta era nou şi fusese săpat de către Lee şi oamenii săi, nu de către nord-coreeni. Aceştia i-ar fi plasat intrarea mai aproape de bază, într-un loc unde cei din Sud să nu-i remarce pe cei care intrau şi ieşeau.

Lipit de peretele craterului, Donald privi dincolo de buza gropii. Lee nu se vedea nicăieri. Spre nord se zăreau nişte coline scunde, vălurite, unde acestuia i-ar fi fost foarte uşor să se ascundă. Țărâna uscată şi întărită nu purta nici un fel de urme, astfel încât Donald n-avea de unde să ştie dacă Lee o luase spre dealuri sau spre bază.

De parcă asta ar mai avea vreo importanță, îşi spuse el. Important acum era să găsească gazul otrăvitor. Indiferent dacă maiorul o luase spre bază sau se îndrepta spre nord, spre Pyongyang, ca să pună la cale un atentat asemeni celui din Seul, Donald trebuia să ajungă la generalul Hong-koo şi să îi spună ce se întâmplase.

Ieşi din râpă, mişcându-se mai agil acum, când reuşise să scape de tunel şi muşchii săi avuseseră timp să se mai relaxeze.

Privi înainte, sperând să-l vadă pe Lee, dar nu remarcă decât calmul care domnea în această parte a bazei. Spre sud, începuse schimbarea gărzii.

Desigur, îşi spuse Donald. Iată de ce Lee alesese tocmai acest moment pentru a acționa. Paznicii erau întotdeauna mai neatenți la sfârşitul schimbului de gardă.

Privi din nou şi în spatele barăcilor i se păru că vede ceva lucind în lumina soarelui care răsărea. Se opri, mijindu-şi ochii. Văzu din nou sclipirea metalică şi înaintă în fugă câțiva metri, ca să vadă mai bine.

Era un om ghemuit în umbră, în spatele uneia dintre barăci, în zidul din fața sa era montat un mic generator, sau cam aşa ceva. Cu privirile ațintite într-acolo, Donald porni în fugă în acea direcție şi îşi dădu seama că nu era un generator, ci instalația de aer condiționat, iar ceea ce văzuse sclipind fusese tocmai capacul acesteia, dat la o parte. Văzu, de asemenea, ceva ce semăna cu o cutie de metal, aşezată alături.

O cutie... sau un bidon. Donald şovăi o clipă. Gazul deversat în

instalația de aer condiționat avea să acționeze teribil de eficient. Cei din patrulele întoarse din schimbul de gardă aveau să fie prea obosiți şi aveau să adoarmă imediat, fără să bage de seamă că era ceva în neregulă. Grăbi pasul. Ajungând mai aproape, distinse limpede obiectul ce semăna cu o cutie: era un bidon şi omul tocmai îl ridica spre partea superioară a instalației de aer condiționat.

Alerga cât îl țineau puterile.

— Opriți-l! strigă el. Opriți-l pe omul acela... în spatele barăcilor.

Individul ridică privirea, apoi se retrase şi mai adânc în umbră.

— *Saram sallyo!* strigă Donald, în coreeană. Ajutor! Nu-l lăsați să scape!

Un reflector se aprinse într-un foişor din Sud, urmat imediat de un altul în Nord. Cel din Sud îl descoperi imediat pe Donald şi mai trecu o vreme până când şi cel din Nord se ațintí asupră-i.

Una din patrulele intrate de curând în schimb apăru de după barăci. Donald îşi ridică mâinile deasupra capului, făcându-le semne disperate.

— Scoateți-i pe toți afară din barăci. Gaz... Gaz otrăvitor.

Cei doisprezece soldați ai patrulei începură să se agite, aparent dezorientați. Câțiva îşi duseră Kalaşnikovurile la umăr, unii dintre ei țintind în direcția lui Donald.

— La naiba, nu. Nu pe mine. Încerc să vă ajut.

Soldații strigau unii la alții, dar Donald nu reuşea să înțeleagă ce-şi spuneau. Apoi îl auzi pe unul dintre ei spunând că generalul urma să sosească şi că omul acesta avea un *naifu. Un cuțit*: Ținea încă în mână cuțitul lui Lee.

— Nu! strigă Donald. Cuțitul nu e al meu!

Îl ridică deasupra capului, pentru ca soldații să-l poată vedea, apoi îşi îndoi mâna din cot, vrând să-l arunce.

Două împuşcături răsunară în linişte zorilor, iar ecoul lor se stinse mult după ce zgomotul paşilor lui Donald încetase.

73

Miercuri, ora 7:53,
Seul

La aproape cinci ore după intrarea în sala de operație, Kim Hwan se trezi, simțindu-se destul de vioi. Privi în jur şi cele petrecute la cabană îi reveniră în memorie. Îşi aminti de drumul înapoi, cu maşina… de Kim… de sosirea la spital.

Întoarse capul spre stânga. Dincolo de suportul pentru perfuzii, zări un cablu alb de care atârna un buton de apel. Ridică mâna prudent şi apăsă pe butonul roşu.

Spre surprinderea lui, la apel nu răspunse o soră medicală, ci un agent al diviziei de securitate internă din cadrul KCIA, Choi Hongtack. Tânărul era îmbrăcat într-un costum elegant, negru. Era un tânăr inteligent, de viitor, devotat însă total directorului Yung-Hoon. Nu-i putea acorda cu adevărat încredere fără a-şi pune în pericol propria carieră.

Hongtack luă un scaun şi se aşeză lângă pat.

— Cum vă simțiți, domnule Hwan?

— Ciuruit.

— Ați fost înjunghiat de două ori. Aveți o rană la plămânul drept şi v-a fost perforat intestinul subțire, tot în partea dreaptă. Chirurgii au reuşit însă să repare stricăciunile.

— Unde e… domnişoara Chong?

— A lăsat maşina dumneavoastră în parcare şi a furat o alta, pe care a schimbat-o de curând cu o a treia. În regiunea respectivă a oraşului nu s-a primit încă nici un raport privind vreo maşină furată, astfel încât nu ştim ce tip de maşină conduce şi nici încotro se îndreaptă. Mă bucur, zâmbi Hwan.

Hongtack îl privi surprins.

— Scuzați-mă, nu cred că am înțeles…

— Spuneam că… mă bucur. Mi-a salvat viața. Ce s-a întâmplat cu… cel care m-a atacat?

— Era un soldat din armata noastră. I-am dat în urmărire pe cei care presupunem că sunt şefii săi. Sunt încă în libertate şi fac şi ei parte din armată. Hwan încuviință, dând din cap.

— Şoferul dumneavoastră, Cho, nu s-a mai întors.

— Cred că e mort. Căutați-l la cabană, acasă la Kim. Satul Yanguu.

Hongtack scoase un carnețel din buzunarul de la piept şi notă:

— Satul Yanguu. Credeți că s-a dus într-acolo?

— Nu. N-am idee încotro ar fi putut-o lua.

Nu era adevărat, dar nu voia să-i spună lui Hongtack ceea ce bănuia. Ea avea să încerce să ajungă în Japonia, la fratele ei, iar Hwan spera din toată inima să reuşească. Binele ei era acum mai presus de orice, aşa cum şi pentru ea, viața lui fusese cea mai importantă atunci când îl adusese aici, riscându-şi libertatea.

— Dacă o găsiți… Să n-o arestați.

— Poftim?

— S-o lăsați să meargă unde vrea, spuse Hwan, apucându-l de mânecă pe Hongtack. Înțelegi? Să n-o opriți.

După expresia ce apăru pe chipul lui Hongtack, Hwan n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume îl deranjase mai mult pe tânărul său coleg: ordinul primit, sau faptul că îndrăznise să-i atingă haina?

— Am… am înțeles, domnule Hwan. Dar, dacă o vom găsi, veți dori, desigur, să o punem sub urmărire.

— Nu.

Pagerul lui Hongtack bâzâi. Acesta aruncă o privire, citind numărul de la care fusese chemat.

— Şi-atunci… ce-am să-i spun domnului director?

— Nimic.

Hwan îşi retrase mâna de pe mâneca sacoului.

— Şi… Să nu care cumva să îndrăzneşti să-mi nesocoteşti ordinul, Hongtack.

— Am înțeles, domnule Hwan. Acum am să vă rog să mă scuzați, trebuie să dau un telefon la sediu.

— Ține minte ce ți-am spus.

— Am înțeles, domnule.

Odată ajuns pe culoar, Hongtack îşi netezi mâneca hainei, apoi scoase telefonul celular din buzunarul interior al sacoului.

— Broscoi nenorocit, mormăi el, îndreptându-se spre colțul în care se afla automatul pentru băuturi răcoritoare.

Formă apoi numărul care îi apăruse pe display-ul pagerului, cel al biroului directorului Yung-Hoon.

— Cum se simte? întrebă Yung-Hoon. Are tot ce-i trebuie la dispoziție?

Hongtack întoarse spatele culoarului şi îşi feri buzele cu mâna, pentru a nu fi auzit.

— S-a trezit, iar doctorii spun că îşi va reveni complet. Dar... vrea să o protejeze pe spioană.

— Poftim?

— Vrea să o protejeze pe spioană. Mi-a ordonat să nu încercăm să-i dăm de urmă.

— Dă-mi-l la telefon.

— Doarme, domnule.

— Şi vrea s-o lăsăm să se întoarcă liniştită în Nord, după ce l-a văzut pe el şi pe alți câțiva agenți?

— Aşa se pare, domnule, răspunse Hongtack şi privirea i se îngustă. Exact asta mi-a cerut.

— Ți-a spus şi de ce ar vrea una ca asta?

— Nu. Mi-a spus doar să nu fie arestată şi nu care cumva să-i nesocotesc ordinul.

— Aha, făcu Yung-Hoon. Din păcate, ar fi o problemă. Am găsit maşina ei, abandonată la o reprezentanță a firmei BMW şi toată lumea o caută. Poliția oraşului şi cea stradală ni s-au alăturat, iar eu am trimis elicopterele să cerceteze drumurile de ieşire din oraş. Ar fi imposibil să anulăm întreaga acțiune.

— Prea bine. Ce să-i spun domnului Hwan dacă mă întreabă?

— Spune-i adevărul. Sunt sigur că va înțelege când îşi va limpezi gândurile!

— Desigur, spuse Hongtack.

— Sună-mă peste o oră. Vreau să ştiu cum se simte.

— Am înțeles spuse Hongtack, care apoi închise şi se întoarse la locul său, aşezându-se pe un scaun postat la intrarea în salonul lui Hwan.

Pe chipul său ascetic strălucea un zâmbet satisfăcut.

74

Miercuri, ora 7:59,
Munții Diamantelor

Rodgers şi Squires se târâră până în dreptul lui Bass Moore. Acesta îi întinse binoclul locotenent-colonelului.

— Asta e unitatea care păzeşte perimetrul estic al bazei, spuse Squires. Ar fi trebuit să găsim numai cinci oameni aici.

Rodgers aruncă o privire înainte. Colina urma o panta descendentă abruptă; de locul în care se aflau soldații îi despărțea cam o jumătate de milă de teren stâncos. Cu excepția câtorva fagi uriaşi, nu exista nici un ascunziş pe parcurs. Pe platoul de la baza pantei se aflau două mitraliere antiaeriene, fiecare dintre ele având câte o bandă cu două mii de cartuşe, rulată cu grijă alături. Mai jos, în vale, răsăritul soarelui dezvăluia cele trei rachete ascunse sub plasele de camuflaj înfrunzite.

— Se pare că va trebui să înaintăm în grupuri de câte doi, spuse Squires. Moore, coboară şi spune-le oamenilor să se grupeze în perechi. Tu şi Puckett coborâți primii. Vă furişați până la stânca aceea rotunjită, aflată spre stânga, la vreo şaizeci de metri. O vezi?

— Da, domnule.

— De acolo, o iei spre bolovănişul din dreapta. Pe urmă îți alcătuieşti traseul după cum crezi de cuviință, iar noi toți te urmăm. Când ajungem cât putem de jos, eu şi generalul deschidem focul, de aici, din urmă, dând inamicului ocazia de a se preda. Ei nu o vor face şi vor încerca să vină după noi. În momentul respectiv, voi îi veți prinde ca într-un cleşte, din flancuri. Voi informa fiecare pereche, pe măsură ce vor trece pe aici.

Moore salută, apoi coborî panta pe care urcaseră, pentru a-şi chema coechipierul.

Rodgers studia în continuare terenul.

— Dar dacă cei de jos vor fi dispuşi să se predea?

— Îi vom dezarma şi vom lăsa cinci dintre oamenii noştri ca să-i păzească. Dar mă îndoiesc că va fi cazul.

— Da, s-ar putea să ai dreptate, încuviință Rodgers. Vor alege

lupta. Iar când cei din preajma rachetelor vor auzi împuşcăturile, vor chema ajutoare de la celelalte posturi de pază din perimetru.

— Până atunci, noi vom fi plecaţi. Vom păstra perechile, pentru a-i putea împrăştia şi a-i ţine la distanţă pe inamici. Ne vom da întâlnire la cortul comandantului din vale şi vom încerca să găsim o cale de a neutraliza drăcoveniile astea. Sper doar să nu apuce să-şi ia zborul între timp.

Rodgers luă binoclul şi privi spre cortul comandantului.

— Ştii, am impresia că nu e totul în regulă acolo, jos.

— Cum adică?

— Nimeni nu intră şi nimeni nu iese din cortul comandantului, plus că nu văd nici urmă de el în tabără.

— Totul e pregătit. Poate că tocmai îşi ia micul dejun.

— Nu ştiu, zău. Hood spunea că doi oameni au părăsit feribotul ăla, zburând spre Nord. Dacă avem într-adevăr de-a face cu o conspiraţie îndreptată împotriva RPDC, mă îndoiesc că acest comandant i-ar fi lăsat pe primii veniţi să preia comandă şi să redirecţioneze rachetele.

— Poate că dispuneau de ordinele adecvate, în fals.

— Nu ţine. Nord-coreenii lucrează după sistemul dublei verificări. În momentul în care comandantul primeşte noi ordine, are datoria să contacteze Pyongyang-ul şi să le verifice.

— Conspiratorii dispun, poate şi de o legătură la nivel înalt.

— Şi-atunci de ce să fi trimis doi oameni la faţa locului? De ce n-au schimbat pur şi simplu ordinele de la nivelul superior?

Squires încuviinţă.

— Da, asta cam aşa e.

Puckett se apropie. Rodgers continuă să studieze prin binoclu cortul comandantului. Prelata de la intrare era coborâtă şi de jur-împrejur domnea liniştea.

— Charlie, am o presimţire. N-ai vrea să mă laşi să iau doi oameni şi să cobor în vale, să văd despre ce e vorba?

— Ce anume speraţi să aflaţi?

— Aş vrea să cobor, să trag cu urechea şi să arunc o privire, pentru a mă convinge că la comandă se află cel care ar trebui să se afle în mod normal.

Squires clătină din cap.

— Ar fi o pierdere de timp, domnule. V-ar lua aproape o oră ca să ajungeţi jos pe furiş fără să vă descopere nimeni.

— Ştiu şi tu hotărăşti. Dar inamicii sunt de două ori mai mulţi decât ne-am aşteptat. O să fie un schimb de focuri animat şi nu

putem şti cu certitudine cine o să câştige.

Squires îşi muşcă buza superioară.

— Mi-am dorit mereu să pot refuza un general, iar acum, când am prilejul să o fac… nu o fac. E-n regulă. Succes, domnule.

— Mulțumesc. Te contactez de îndată ce pot.

Rodgers şi Moore nu avură nevoie decât de câteva momente pentru a-şi stabili un itinerar care să evite cele trei amplasamente ale artileriei. Între timp, Puckett îşi scoase echipamentul de comunicații, lăsându-l în grija lui Squires.

— Era să uit, Charlie, mai spuse Rodgers, înainte de a porni la drum. Nu lua legătura cu Centrul de Comandă decât dacă se întâmplă ceva. Ştii cum reacționează Hood la unele dintre ideile mele…

— Da, domnule, zâmbi Squires. Ca un dulău în fața unui cotlet bine prăjit.

— Exact, răspunse Rodgers.

Soarele se ridicase deja binişor deasupra orizontului, iar fagii aruncau umbre prelungi pe grohotiş atunci când cei trei porniră la drum.

75

Miercuri, ora 8,
Zona Demilitarizată

Prima împuşcătură îl nimeri pe Gregory Donald în piciorul stâng, iar cea de-a doua în umărul drept, trecând, în diagonală, prin trunchiul acestuia. De îndată ce se prăbuşi, se sprijini în brațul stâng şi încercă să se ridice. Nereuşind, se strădui să se târască înainte. Cuțitul îi scăpă din mână şi nu reuşi să înainteze decât câțiva centimetri.

Soldații se apropiară în fugă.

— Aer… gâfâi Donald în coreeană. Aer…

Donald încetă să se mai mişte, căzând pe o rână. Simțea o arsură cumplită în piciorul stâng şi valuri de durere în piept.

Era conştient că fusese împuşcat, dar ideea aceasta trecu pe ultimul plan în ierarhia gândurilor sale. Încercă să întoarcă capul şi să-şi ridice mâna.

— Aerul con… condi… rosti el, apoi îşi dădu seama că-şi irosea degeaba ultimele puteri.

Nimeni nu îl asculta, sau poate că nu vorbea îndeajuns de tare pentru a se face auzit.

Un medic se apropie în fugă. Îngenunche lângă Donald, îi examină gâtul pentru a se convinge că putea să respire, apoi îi verifică pulsul şi îi cercetă pupilele.

Donald ridică ochii spre chipul omului cu ochelari.

— Barăcile… îngăimă el. Ascultă-mă… Aerul condiționat…

— Odihneşte-te, îi spuse medicul.

Deschise jacheta lui Donald şi îi descheie nasturii de la cămaşă. Cu un tampon de vată, şterse sângele şi examină sumar rana din locul unde intrase glonțul, în umăr şi rana de ieşire, de lângă omoplat.

Donald reuşi să îşi tragă cotul sub trup şi să se ridice puțin.

— Stai liniştit! strigă medicul.

— Nu… înțelegi. Otravă… gaz… barăcile…

Medicul se opri, privindu-l uimit pe Donald.

— Aerul… con… diționat…

— Instalația de aer condiționat? Cineva încearcă să-i otrăvească pe cei din barăci?

Înțelegerea şi tristețea se zugrăviră simultan pe chipul medicului.

— Iar dumneata încercai să-i împiedici?

Donald încuviință slăbit, abia mişcând din cap. Medicul transmise informația soldaților ce stăteau în picioare în jurul lor, apoi îşi văzu de treaba sa, curățând în continuare rănile.

— Bietul de tine, spuse el. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău...

De dincolo de el, Donald auzi strigăte şi ropotul paşilor celor ce alergau înspre barăci. Încercă să vorbească.

— Ce...?

— Ce se întâmplă? îl întrebă medicul pe brancardierul care stătea alături, privind în direcția respectivă.

— Soldații părăsesc barăcile, domnule.

— Ai auzit? îl întrebă doctorul pe rănit.

Donald auzise, dar nu reuşi să mai dea din cap. Clipi încet, privind dincolo de medic, spre cerul de un azuriu fără pată.

— Rezistă, îl încurajă doctorul, făcându-i semn brancardierului. Am să te duc la spital.

Pieptul lui Donald abia se mai mişca.

— Ce se mai întâmplă? întrebă medicul, încălecând pe pieptul rănitului.

Ajutorul său se întoarse spre barăci.

— Soldații s-au adunat în jurul instalației de aer condiționat de la prima baracă. Alții verifică şi instalațiile barăcilor vecine. Tocmai s-au stins luminile. Se pare că a fost o întrerupere generală a curentului.

— Eşti un erou, îi spuse doctorul lui Donald.

Oare chiar sunt? se întrebă acesta, iar cerul albastru deveni cenuşiu, apoi negru.

Se auziră împuşcături, dar doctorul nu le acordă atenție. Îşi lipi gura de cea a lui Donald, în vreme ce cu două degete îi astupa nările şi îi suflă, de patru ori la rând, aer în plămâni.

Îi căută pulsul la carotidă, dar nu-l găsi, astfel încât repetă procedura. Pulsul refuză să revină.

Medicul descălecă de pe pieptul pacientului său şi îngenunche alături. Îşi aşeză degetul mijlociu al mâinii stângi pe pieptul rănitului, iar podul palmei mâinii drepte şi-l aşeză deasupra jumătății inferioare a sternului, lângă degetul arătător al mâinii sale stângi. Apăsă în mod repetat, numărând câte opt impulsuri pe

minut. Între timp, asistentul său pândea pulsul inimii lui Donald, ținându-l de încheietura mâinii.

Cinci minute mai târziu, medicul renunță, aşezându-se pe călcâie şi respirând greoi, din pricina efortului. Asistentul său aduse targa şi, împreună, aşezară corpul neînsuflețit al lui Donald pe ea. Doi soldați ridicară targa şi plecară cu ea, în vreme ce un ofițer se apropie de medic, ignorându-i pe soldații sud-coreeni care urmăreau curioşi scena de dincolo de gard.

— L-ați identificat? Avea acte?

— Nu le-am căutat.

— Indiferent cine era, merită o decorație. Cineva pitise nişte bidoane cu gaz toxic în valvele instalațiilor de condiționare a aerului ale celor patru barăci din latura estică a taberei. L-am prins la timp pe făptaş, când se pregătea să dea drumul gazului.

— Era unul singur?

— Da. Se pare că n-a acționat de unul singur, dar de la el nu vom mai putea afla nimic.

— S-a sinucis?

— Nu tocmai. Când ne-am apropiat, a încercat să dea drumul gazului, aşa încât am fost nevoiți să deschidem focul. Cred că ar trebui să-l informez pe generalul Hong-koo despre cele întâmplate, spuse ofițerul, uitându-se la ceas. Se îndreaptă spre întâlnirea cu ambasadorul ăla american, iar toate acestea s-ar putea să schimbe radical situația.

Ascuns după trunchiul unui stejar bătrân, urmări convoiul celor trei jeep-uri ce se îndreptau spre intrarea dinspre nord a clădirii care făcea legătura între cele două tabere. Veniseră din latura nordică a taberei, unde se afla cartierul general. Aveau să parcheze chiar lângă intrare, aşteptând sosirea contingentului din Sud, abia apoi urmând să coboare. În felul acesta aveau să se desfăşoare lucrurile.

Însă, dacă era adevărat ceea ce credea Lee că văzuse – pe Donald împuşcat în vreme ce alerga spre barăci – cei din Sud n-aveau să se mai prezinte la întâlnire. Se părea, de asemenea, că şi atacul cu gaze asupra barăcilor eşuase. Restul împuşcăturilor, toată agitația care ar fi trebuit să se stârnească... Evident, planul lor fusese dat peste cap.

Mâna îi era uscată şi încleştată pe crosa pistolului. Dacă l-ar fi folosit împotriva lui Donald, în loc de cuțit, zgomotul împuşcăturii ar fi atras atenția, însă cel puțin ar fi apucat să fugă...

N-are importantă. Destinul îi scosese înainte o altă ocazie, una

aproape la fel de folositoare.

Maşinile se opriră şi ochii lui Lee se îndreptară spre generalul Hong-koo, un omuleț cu gura mare, ca de şarpe şi, din câte auzise maiorul, cu o fire pe potrivă. Generalul nu avea să aştepte mai mult de douăzeci de minute înainte de a intra: văzând că nimeni nu se prezentase la întâlnire, avea să se întoarcă la cartierul său general şi avea să vestească lumii întregi că Nordul dorise pacea, spre deosebire de cei din Sud.

Cu siguranța, asta îi e planul, îşi zise Lee. Dar nu avea să-i ofere prilejul de a şi-l pune în aplicare.

Cel mult o sută cincizeci de metri îl despărțeau pe maior de alaiul lui Hong-koo. Generalul aştepta țeapăn pe bancheta din spate a jeepului din mijloc. Acum nu era o țintă prea uşoară; însă, cât de curând, de îndată ce avea să coboare din maşină, Lee intenționa să o ia la fugă spre el şi să îl împuşte, împreună cu vreo câțiva dintre membrii suitei sale, şase la număr. Apoi avea să o ia din nou la fugă, de data asta spre tunel.

Dacă avea să fie cazul, era pregătit să moară. Neputând deveni un conducător, avea să devină un martir. Toți oamenii săi fuseseră gata să-şi dea viețile pentru cauză, în speranța că atentatul, asasinatele şi atacul pe care îl pregătea Sun împotriva oraşului Tokio, chiar de nu aveau să ducă la izbucnirea unui război, aveau să întărească inimile celor ce se opuneau reunificării.

Şoferul lui Hong-koo îşi privi ceasul, iar apoi se întoarse şi-i spuse ceva generalului. Acesta încuviință.

Venise vremea. Venise vremea ca Statele Unite să fie alungate din Sud, ca patriotismul să înflorească şi ca un nou spirit militar să ia naştere, făcând din Coreea de Sud cea mai prosperă, mai puternică şi mai temută națiune din regiune.

76

Miercuri, ora 8:02,
Şoseaua către Yangyang

Kim îngropase aproape patru milioane de woni într-un cimitir din partea estică a oraşului. Suma aceasta, echivalentul a aproximativ cinci mii de dolari, fusese pitită în scorburile mărunte ale copacilor, pe sub rădăcini sau bolovani, în vreme ce Kim se prefăcea a îngenunchea la câte o piatră de mormânt sau a se odihni la umbra vreunui copac. Găsise toți banii acolo unde îi lăsase. În cimitire, nimeni nu venea să caute comori.

Avusese nevoie de aproape trei ore pentru a recupera întreaga sumă pe întuneric, după care se oprise la o benzinărie, făcuse plinul şi o luase spre nord-est, de-a lungul râului Pukangang, în direcția Lacului Soyang. Acolo se oprise pentru a se odihni puțin şi-şi răsfoise agenda în căutarea vreunei adrese la care şi-ar fi putut cumpăra un paşaport sub un alt nume şi o viză pentru Japonia.

Stând în maşină, lăsase radioul deschis pe frecvența pe care Hwan comunicase cu KCIA. Ar fi vrut să afle dacă ştiau ceva despre ea. O vreme, se părea că nimeni nu ştia nimic despre locul în care se afla, ori despre marca maşinii pe care o conducea. Apoi, cu numai câteva minute înainte de plecare, cei de la KCIA găsiseră Toyota abandonată în fața reprezentanței BMW. Acum încercau să determine ce maşină furase pentru a se deplasa în continuare.

Şoseaua cu două benzi străbătea o zonă frumoasă. Era însă pustie, iar Kim începu să se îngrijoreze că poate n-avea să mai găsească o altă maşină. Singura ei speranță era să ajungă în Parcul Național Şorak-san, înainte ca autoritățile să-i dea de urmă. De obicei, erau mulți turişti acolo, iar Kim ştia o parcare care era mereu plină, îți partea de vest a parcului, chiar lângă templul Paektam-sa. Putea ajunge acolo traversând trecătoarea Taesungnyong. O apucă deci într-acolo.

Îi părea rău că se oprise să se odihnească lângă lac. Fusese o idee tâmpită, dar ziua aceasta fusese atât de lungă. Mai era şi vina pe care o simțea fiindcă ucisese un om. Atunci, totul păruse

simplu: un om bun fusese în pericol, iar ea îl împuşcase pe cel ce îl ataca. De-abia după ce faptul fusese împlinit, Kim realizase că nu ştia nimic despre atacator, nu ştia nici măcar dacă acționase la timp sau dacă cel ucis s-ar fi întors împotriva ei sau ar fi ajutat-o să scape...

Singurul lucru important era că omorâse pe cineva. Ea, spioana care nu era de fapt o spioană, nord-coreeanca condamnată să vină aici fiindcă îşi iubise fratele, comisese acum cel mai cumplit dintre păcate. Avea să vadă mereu chipul omului acela, în clipa în care apăsase pe trăgaci, izbitura şi durerea provocată de străfulgerarea focului de armă, trupul prăbuşindu-se greoi şi nu grațios şi elastic, cum se întâmplă în filme...

O voce limpede se auzi în difuzorul stației radio aşezate pe scaunul de alături.

— Elicopter şapte, sunt sergentul Eui-soon. Recepție.

— Elicopter şapte, sunt pe recepție.

— BMW-ul alb a fost văzut la o benzinărie de lângă Stadionul Tongdaemum, în urmă cu nouăzeci de minute. A plecat spre est, ceea ce înseamnă că a ajuns cam pe la Inje. Asta e în zona acoperită de tine. Recepție.

— Verificăm şi vă anunțăm. Încheiat transmisia.

Kim înjură. De-abia trecuse de Inje, o localitate aflată la limita nordică a lacului. Aveau să o găsească peste câteva minute. Polițaii sud-coreeni adorau să dea amenzi pentru exces de viteză, aşa încât Kim nu îndrăznea să accelereze. Nu acum, când conducea o maşină furată şi avea în poşetă patru milioane de woni. Rămânea sub limita maximă a vitezei, căutând cu disperare o maşină parcată. Nu zărea însă nici una. Ajunse, în sfârşit, în parc. Crestele munților şi cascadele înspumate se profilau în depărtare, maiestuoase.

Apăsă pedala de accelerație până la refuz, căutând un loc propice pentru a abandona maşina, undeva în afara şoselei. Hotărâse să-şi continue drumul pe jos când, deodată, elicopterul se ivi chiar deasupra ei. Făcu o voltă şi se întoarse.

Frână sălbatic.

Elicopterul plutea în aer, la vreo şaizeci de metri deasupra solului, iar cei doi ocupanți ai cabinei sale arătau cu degetul către ea. Auzi un şuier strident când aceştia puseră în funcțiune megafonul.

— Oamenii noştri vin încoace. Te sfătuim să rămâi pe loc! bubui o voce în megafon.

— Şi dacă nu vreau? şopti ea. Ce faceți dacă n-o să rămân pe loc?

Scrută şoseaua. La vreo două mile depărtare începea o serie de serpentine, iar urmăritorilor le-ar fi fost greu să o prindă din urmă, dacă reuşea să ajungă până acolo.

La dracu' cu voi toți, îşi zise ea şi apăsă pedala de accelerație. BMW-ul zvâcni înainte, trecând pe sub elicopter, spre stâncile albastru-cenuşii de dincolo de el.

77

Marți, ora 18:05,
Centrul de Comandă

Hood se afla în biroul său, împreună cu Ann Farris şi Lowell Coffey, dezbătând felul în care aveau să facă față reporterilor, în cazul în care echipa de intervenție avea să fie capturată sau nimicită. Casa Albă ar fi negat orice implicare în acțiune, după cum afirmase însuşi preşedintele şi procedura operațională standard cerea ca şi Centrul de Comandă să facă acelaşi lucru. Ann era însă de părere că exista ceva de câştigat în domeniul relațiilor publice, dacă lumea avea să afle că se încercase salvarea Japoniei de la un atac cu rachete. Deşi Hood era de acord cu ea în această privință, şovăia totuşi să o aprobe.

Bugs sună, anunțând că generalul Schneider dorea să ia legătura de urgență cu Hood, având veşti de la Panmunjon. Dezbaterea se încheie şi Hood ridică receptorul.

— Aici Hood.

— Domnule director, spuse generalul Schneider. Îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă: omul dumneavoastră, Gregory Donald, a fost împuşcat mortal în urmă cu câteva minute de către nord-coreeni, dincolo de frontiera lor.

Hood păli.

— Domnule general, dar se stabilise parcă o întâlnire, nord-coreenii fuseseră de acord…

— Nu s-a întâmplat în urma întâlnirii. Donald nu s-a prezentat la întâlnire.

— Şi-atunci unde s-a dus?

— Alerga spre barăci, cu un cuțit în mână.

— Era Gregory? Sunteți siguri de asta?

— Ofițerul de serviciu ne-a raportat că striga ceva în coreeană despre un gaz toxic.

— Iisuse, şopti Hood, închizând ochii. Asta a fost, cu siguranță. Iisuse, Gregory, de ce nu i-ai lăsat pe militari să rezolve asta?

— Paul, ce s-a întâmplat? întrebă Ann.

— Gregory Donald a murit. Încerca să prevină atacul cu gaze.

Reveni la discuția cu generalul Schneider.

— Domnule general, maiorul Lee strecurase, probabil, gazul în Nord… Gregory l-a urmărit.

— Aşa ne-am imaginat şi noi, dar a fost un gest nebunesc din partea lui. Ar fi trebuit să ştie că nord-coreenii vor trage fără avertisment.

N-a fost un gest nebunesc, îşi zise Hood. *Ăsta era felul de-a fi al lui Gregory.*

— Care e situația în prezent? întrebă el cu voce tare.

— Observatorii noştri spun că nord-coreenii au împuşcat un individ care încerca să dea drumul tabunului în barăci. După cum i-am spus adineauri şi domnului secretar Colon, aleargă de colo-colo ca nişte găini bezmetice. Unul dintre foişoarele noastre îl supraveghează pe generalul Hong-koo. Aşteaptă, lângă intrarea barăcii de conferințe. Nu ştim ce anume. Doar ştie că Donald nu se va prezenta la întâlnire.

— S-ar putea să nu ştie că omul ucis de ai săi era Donald.

Era atât de nedrept. Hood îşi ridică privirea, căutând sprijin în ochii lui Ann, dar nu întâlni decât aceeaşi privire plină de tristețe.

— Are să afle, cât de curând. Problema noastră e următoarea: Pentagonul a contactat Pyongyang-ul, iar cei de-acolo refuză să creadă că maiorul Lee a acționat de capul lui. Sunt convinşi că acțiunile sale fac parte dintr-un complot urzit la Seul. Cu încăpățânații ăştia nu se poate discuta rațional.

— Şi care va fi răspunsul nostru?

— Depinde cum vor reacționa ei. Generalul Norbom ne trimite toate întăririle posibile, la ordinul direct al preşedintelui. E de-ajuns să strănute careva pe-aici şi ne trezim în plin război.

Apoi generalul Schneider se scuză şi închise, lăsându-l pe Hood pradă unei furii neputincioase. Se simțea de parcă ar fi câştigat toate meciurile de fotbal ale sezonului, pierzând campionatul chiar în ultimul minut al celui din urmă meci. În situația actuală, lovitura de grație ar fi fost ca Mike şi echipa de intervenție să întreprindă ceva care să precipite izbucnirea conflictului. Fu ispitit să-i sune şi şa le ceară să. Se întoarcă. Ştia însă că Mike n-ar fi lăsat treaba făcută doar pe jumătate. N-avea voie să uite că rachetele erau îndreptate spre Japonia. Dacă japonezii aveau să fie loviți, indiferent dacă avea să izbucnească sau nu războiul, cuvântul de ordine în Țara Soarelui Răsare avea să fie remilitarizarea. În această eventualitate, China şi ambele Coree aveau să-şi mărească la rândul lor capacitatea militară,

ajungându-se, în cele din urmă, la o cursă a înarmărilor asemeni celei din perioada Războiului Rece al anilor ’60.

După ce îi puse la curent pe Ann şi pe Coffey, Hood le ceru să îi informeze şi pe ceilalți şefi de departamente din Centrul de Comandă. După plecarea lor, îşi cuprinse fruntea în palme, copleşit.

Şi chiar atunci îi veni o idee: *Dacă cei din Nord nu vor să dea crezare nimănui din Sud, îl vor crede oare pe unul dintre oamenii lor?*

Îşi sună asistentul.

— Bugs, Kim Hwan se află la Spitalul Universitar Național din Seul. Dacă a ieşit din operație şi e treaz, aş vrea să vorbesc cu el.

— Am înțeles. Doriți să vorbiți pe o linie sigură?

— N-avem timp de pierdut cu aşa ceva. Şi, Bugs? Nu lăsa nici un doctor şi pe nimeni de la KCIA să-ți stea în cale. Dacă e nevoie, treci chiar şi peste directorul Yung-Hoon.

Aşteptând ca Bugs să-i facă legătura, Hood îl contactă pe Herbert.

— Bob, vreau să aranjezi o transmisie pe frecvența aia din Yanguu.

— Frecvența *aia?* repetă Herbert.

— Exact. O să încercăm să punem la punct o serie de legături telefonice prin care să putem împiedica izbucnirea războiului.

78

Miercuri, ora 8:10,
Seul

Kim Hwan ațipise. Choi Hongtack îi puse mâna pe umăr.

— Domnule Hwan?

Hwan deschise ochii, încet.

— Da... Ce e?

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar domnul Paul Hood vrea să vă vorbească de la Washington.

Hongtack îi întinse receptorul telefonului. Cu un efort considerabil, Hwan îl luă în mână. Şi-l aşeză pe pernă, lângă ureche şi se întoarse cu fața către el.

— Salut, Paul, rosti el cu o voce slăbită.

— Kim... Cum te simți?

— Mai bine decât dacă aş fi fost mort.

— Cred şi eu. Kim, n-avem timp, aşa că trec direct la subiect. L-am găsit pe cel care a pus la cale atentatul, e un ofițer sud-coreean. Îmi pare rău, dar trebuie să te anunț că Gregory Donald a fost ucis încercând să-l oprească pe unul dintre complicii acestuia.

Hwan avu impresia că fusese din nou înjunghiat. Nu putea să respire şi toate măruntaiele îi luaseră parcă foc.

— Aş vrea să fi existat o cale mai blândă de a-ți da asemenea veşti, spuse Hood. Sau speram să nu fie nevoie să ți le dau chiar acum. Dar nord-coreenii nu vor să creadă că grupul a acționat independent şi sunt gata să pornească la război. Mă ajuți?

— Da, răspunse Hwan, înghițind în sec.

— Ceva mai devreme am interceptat mesajul transmis de Seul Oh-Miyo. Mai poți lua legătura cu ea?

— Nu... Nu ştiu.

— Kim, avem nevoie de un om în care nord-coreenii au încredere şi care să le spună că atacul cu gaze nu a fost dictat de guvernul de la Seul. Avem acces la frecvența utilizată de ea şi credem că o vom putea contacta. Dacă reuşim, vrei să-i vorbeşti? Cere-i să ia legătura cu Nordul şi să încerce să-i convingă.

— Da, spuse Hwan.

Cu ochii înecați în lacrimi, îi făcu semn lui Hongtack să-l ajute să se ridice în capul oaselor.

— Am să fac tot ce-mi va sta în puteri.

— Aşa te vreau! exclamă Hood. Rămâi pe fir până când voi fi sigur că, în ceea ce ne priveşte, legăturile sunt făcute.

Aşteptând, Hwan ignoră privirile întrebătoare ale lui Hongtack. Chiar dacă reuşeau să evite războiul, câtă tragedie adusese această zi. La ce bun toate astea? Era exact genul de maşinațiuni politice şi militare pe care Gregory Donald le urâse dintotdeauna.

Cuvintele, obişnuia acesta să spună. *Cuvintele şi arta sunt singurele lucruri care îl deosebesc pe om de animal. Foloseşte-le şi bucură-te din plin de ele...*

Câtă nedreptate! Dar cel mai rău era că singura persoană care l-ar fi putut sprijini nu mai exista.

— Kim?

Hwan îşi lipi receptorul de ureche, luptând împotriva efectului anesteziei care amenința să-l prindă din nou în mrejele somnului.

— Sunt aici, Paul.

— Kim, avem o problemă...

În bâzâitul paraziților, o voce îl întrerupse pe Hood:

— *Încearcă să mă împuşte!*

Hwan tresări, auzind glasul lui Kim Chong.

— Kim, sunt Hwan. Mă poți auzi?

— Da.

— Cine sunt cei care te amenință?

— E un elicopter aici... Şi doi motociclişti... Se îndreaptă spre mine. Am parcat pe creasta unui munte. Îi văd în vale, apropiindu-se...

Ochii lui Hwan îl fulgerară pe Hongtack.

— Sunt de-ai noştri?

— Nu ştiu, îi răspunse acesta. Directorul Yung-Hoon a spus că sunt implicate prea multe forțe ca să mai putem să...

— Nu-mi pasă nici dacă însuşi Dumnezeu e implicat! Spune-le s-o lase în pace!

— Domnule...

— Hongtack, pui mâna pe telefon şi-i spui directorului Yunghoon că îmi asum deplina răspundere pentru doamna Chong. Fă-o chiar acum, sau mâine dimineață te vei alătura echipei americane de supraveghere radio de la Memurdo!

Hongtack şovăi o clipă, punând în balanță propria-i demnitate şi perspectiva unei misiuni în Antarctica, după care părăsi grăbit

camera de spital.

Hwan reveni la telefon.

— Am avut grijă să fii lăsată în pace, Kim. Unde te afli?

— Sunt în munții Parcului Național Sorak-san. Am oprit maşina pe o cornişă unde le era imposibil să aterizeze cu elicopterul.

— Bine. Uite ce ai de făcut: îl vei căuta pe unchiul meu Zon Pak din Yangyang. E pescar; nimeni nu-l suportă, dar toți îl cunosc. Îl voi anunța, iar el te va duce în siguranță acolo unde vrei să ajungi. Şi-acum, spune-mi, domnul Hood ți-a explicat despre ce e vorba?

— Da, mi-a spus de maiorul Lee.

— Poți să ne ajuți? *Vrei* să ne ajuți?

— Da, sigur. Rămâneți pe recepție. Îi chem pe cei din Pyongyang.

— Poți conecta casca în aşa fel încât să ne poți asculta, pe mine şi pe domnul Hood, fără ca ei să ne audă?

Kim îi răspunse afirmativ şi, foarte curând, linia care lega Centrul de Comandă de spital şi de Parcul Sorak-san se îmbogăți cu un nou participant: căpitanul Ahn D de la „Casă”. „Casa” era cartierul general al agenției nord-coreene de spionaj, ce-şi avea sălaşul în subsolul clădirii Haebangsang de pe malul vestic al râului Taedong.

— Am dovezi foarte clare că un grup independent de soldați sud-coreeni şi nu armata sau guvernul din Seul, s-a aflat la originea atentatului de ieri după amiază şi a atacului cu gaz toxic de la baza noastră. Maiorul Lee, chiorul, e cel care a pus la cale ambele operațiuni.

Urmă o clipă de tăcere, urmată de o întrebare:

— Seul Oh-Miyo, despre ce chior este vorba?

— Chiorul, omul care mânuia gazele toxice.

— N-am găsit pe nimeni care să se potrivească acestei descrieri la locul tentativei de atac.

Paul interveni:

— Doamnă Chong, rugați-l să aştepte puțin. Voi încerca să dau de urma maiorului Lee... Iar dacă reuşesc, ei trebuie să acționeze de urgență pentru a-l opri.

79

Marți, ora 18:17,
Centrul de Comandă

Paul Hood îl trecu pe Hwan pe linia de aşteptare şi îl sună pe Bob Herbert.

— Bob, avem vreo fotografie a maiorului Lee?

— Da, e în dosar…

— Scaneaz-o şi trimite-o urgent la BNR. Apoi vino încoace împreună cu Lowell Coffey, McCaskey şi Mackall.

Hood luă apoi legătura cu Stephen Viens, la BNR.

— Steve, Bob Herbert îți trimite o fotografie. Individul se află probabil pe latura nordică a zonei demilitarizate, la Panmunjon. Vreau să-i dai de urmă. Cercetează mai întâi zona din jurul barăcii de conferințe. Pune-mi doi sateliți pe urmele lui.

— Secretarul Colon a autorizat utilizarea celui de-al doilea satelit, nu-i aşa?

— Ar fi autorizat-o dacă ar fi fost la curent, replică Hood, sec.

— Bănuiam eu, spuse Viens. Tocmai a sosit fotografia. Individul e singur?

— Presupun că da, răspunse Hood. Aproape sigur poartă o uniformă a armatei sud-coreene. Aş vrea să văd şi eu pozele, de îndată ce sosesc.

— Fii pe fază.

Hood îl auzi pe Viens cerând ca un al doilea satelit să îşi îndrepte camera de luat vederi spre zona respectivă, luând imagini de la o înălțime relativă de zece metri. Apoi introduse fotografia maiorului în computerul sateliților; acesta avea să caute o persoană având trăsături asemănătoare în zona cerută şi avea să marcheze localizarea acesteia cu albastru.

Mai întâi, pe ecran apăru acoperişul barăci de conferințe; maiorul nu era acolo, în mod sigur, căci altfel ar fi fost depistat de oamenii aflați în posturile de observație, de ambele părți ale fâşiei. După alte 4,4 secunde, cel de-al doilea satelit fumiză o fotografie a zonei din fața clădirii: micul alai, cu jeep-ul în care se afla probabil

generalul Hong-koo.

Bob Herbert îşi făcu apariţia în birou, urmat de Martha, Coffey, McCaskey şi Ann Farris. Hood presimţise că avea să vină şi Ann, nu neapărat pentru a se interesa de mersul lucrurilor, cât pentru a-i fi în preajmă, veghind asupra sa. Ocrotirea ei cvasi-maternă îl făcea să se simtă stânjenit şi, totuşi, îl umplea de o stranie mulţumire. Îi plăcuse nespus atingerea mâinii ei pe umărul său adineauri.

— Darrell, ce mai aşteaptă Hong-koo? întrebă Hood. Nu se poate să nu fi aflat de cele întâmplate.

— Asta n-ar avea nici o importanţă, răspunse Martha şi Darrell o fulgeră din priviri. Nord-coreenii vor juca jocul până la capăt, chiar dacă unul dintre protagonişti a fost împuşcat. Le place să aibă ultimul cuvânt. Asta ţine de politica preşedintelui Kim Ir Sen, numită *juche* – a stăpânirii de sine.

Ann interveni:

— Vor folosi, probabil, ocazia pentru a lansa o declaraţie politică.

— Da, se vor bate cu pumnul în piept că au fost atacaţi şi totuşi n-au ripostat, dovedind stăpânire de sine, comentă Martha.

Darrell îşi ridică mâinile în semn de neputinţă şi se aşeză.

Hood urmărea succesiunea imaginilor primite de la cei doi sateliţi, care apăreau în colţurile din dreapta şi respectiv stânga sus ale monitorului. Sosirea fiecăreia era marcată de huruitul hard-diskului care înmagazina imaginile; un număr de cod era imprimat în josul fiecăreia, permiţând readucerea lor pe ecran în orice moment. Computerul avea posibilitatea de a înlănţui imaginile cu o mai mare limpezime şi chiar de a schimba unghiul de vedere, prin extrapolarea informaţiilor conţinute în fiecare instantaneu.

— Reţine-mi-l pe 17-1S! strigă Hood deodată, ridicându-se în picioare. În spatele unui stejar aflat la o sută şi ceva de metri de convoi se zăreşte o siluetă...

Bob şi Darrell se apropiară, pentru a privi imaginea.

— Are mutra ascunsă de frunze, spuse Viens. Am să mişc niţel camera de luat vederi.

„Niţel” însemna în acest caz o miime de centimetru, ceea ce, de la înălţimea satelitului faţă. De Pământ, avea să aibă drept rezultat modificarea unghiului cu aproximativ o jumătate de metru.

Noua imagine se contură imediat şi silueta fu înconjurată cu un chenar strălucitor, albăstriu.

— Asta e! făcu Viens. Am să mut şi camera celuilalt satelit asupra personajului.

— Nu! Vreau o imagine a întregii zone, luată, să zicem, de la cinci sute de metri înălțime.

— Am înțeles, se auzi răspunsul lui Viens.

Hood ridică cel de-al doilea receptor, în vreme ce urmărea cum, în următoarea imagine, trupul lui Lee era întors către maşina generalului. Încerca aceeaşi senzație care îl stăpânise atunci când urmărise înregistrarea asasinării lui Kennedy: evenimentele se precipitau, iar el nu putea face nimic pentru a le opri inexorabila desfăşurare.

Sosi şi următoarea fotografie a lui Lee. Era limpede, individul ieşea de după copac.

— Doamnă Chong, mă auziți? întrebă Hood.

— Da.

— Spuneți-le superiorilor dumneavoastră că ofițerul care a pus la cale complotul e ascuns după un stejar aflat la o sută treizeci de metri nord de clădirea de conferințe. Credem că intenționează să-l atace pe generalul Hong-koo. Spuneți-le să îl oprească prin orice mijloace aflate la îndemână.

— Am înțeles, răspunse ea, după care transmise mesajul.

Între timp, Hood îi ceru lui Bugs să-i facă legătura cu generalul Schneider. Continuă apoi să-l urmărească pe Lee, care ieşise de după copac. Ținea în mână un pistol. Generalul Hong-koo se ridicase de pe banchetă şi se pregătea să coboare din jeep. În planul larg, Hood văzu în întregime zona clădirii de conferințe şi vecinătățile ei imediate din Nord şi din Sud. Descoperi şi ceea ce sperase să găsească, la trei sute de metri de Lee, în partea dinspre Sud a fâşiei.

— Aveți legătura cu generalul Schneider, spuse Bugs. Acesta răspunse de la telefonul său de campanie, aflându-se în teren, unde supraveghea desfăşurarea trupelor sale.

— Hood, dacă n-ai fi conducătorul echipei de gestionare a crizei, n-aş face efortul de a vorbi cu tine, începu generalul, furios.

— Maiorul Lee se află dincolo de clădirea de conferințe, în partea dinspre Nord, i-o reteză Hood sec.

— Cum?

— Ar trebui să fie vizibil dintr-unul din foişoarele voastre aflate la sud-vest de zona respectivă. Omul din foişor e înarmat?

— Da.

— În cazul ăsta, să-şi folosească arma! Repede!

— Vreți să tragă asupra unui ofițer de-al nostru? Să tragă înspre Coreea de Nord? se miră Schneider.

— Nu asta aşteptai? Lee e înarmat şi intenționează să-l ucidă pe Hong-koo. Trebuie să-l opreşti sau, peste un minut, vei fi îngropat până la gât în cadavrele oamenilor tăi.

— Şi ce se întâmplă cu omul meu din foişor? Nord-coreenii or să riposteze.

— Sperăm că nu o vor face. Oamenii mei îi informează chiar în acest moment.

— Sperați! pufni Schneider. Domnule, voi da ordinele necesare, dar răspunderea îți revine dumitale în întregime.

Schneider închise, iar Hood îi ceru lui Viens să îşi ațintească una din camerele de luat vederi asupra foişorului, iar cu cealaltă să continue supravegherea lui Lee.

Imaginea de ansamblu se fixă asupra turnului, mărindu-se. Unul dintre soldații din foişor vorbea la telefon, iar celălalt privea prin binoclu.

Imaginea primului satelit îl arăta pe Lee apropiindu-se nestingherit de Hong-koo.

În cealaltă imagine, cel cu binoclul lăsa mâna în jos.

Lee era mai aproape acum, îndeajuns de aproape pentru ca şi generalul Hong-koo să poată fi văzut în fotografie. Cobora din jeep, de pe locul de lângă şofer, iar oamenii săi formau un semicerc în jurul său, ca o gardă de onoare. De-o parte şi de cealaltă stăteau reporterii.

Soldatul din foişor îşi luă puşca.

Lee ridică pistolul.

Soldatul îşi sprijini patul armei M-16 de umăr.

Hood îşi simțea măruntaiele arzând, iar gura îi era dureros de uscată. O secundă de întârziere, un cuvânt în plus ar fi fost de ajuns pentru a azvârli peninsula într-un război necruțător…

Blițurile fotoreporterilor sclipiră în momentul în care arma lui Lee se descărcă. Inima lui Hood se făcu cât un purice, în vreme ce privirile îi erau ațintite asupra soldatului din foişor. Părea că trecuse o veşnicie până la sosirea noului set de imagini.

Chipul lui Lee era întors într-o parte, aparent ca urmare a străfulgerărilor blițurilor. Hong-koo cădea pe spate şi o pată de sânge i se lățea pe brațul drept, aproape de umăr.

Puşca M16 scuipa fum.

În chip straniu, Hood îşi aminti de vremea când, copil fiind, se ascundea în dulapul din lemn de cedru al părinților săi. Tăcerea

din birou era acum la fel de adâncă precum cea care îl înconjura atunci.

Următoarea fotografie a părții nord-coreene îl arăta pe generalul Hong-koo căzut pe spate, ținându-se cu mâna stângă de brațul rănit. În apropiere, Lee era încă în picioare şi din țeava pistolului său ieşea fum… Dar capul îi era învăluit într-un nor de sânge.

— Au făcut-o! strigă Herbert, izbind cu pumnul în masă.

McCaskey îl bătu pe umăr pe Hood.

În următoarea fotografie, Lee cădea, iar generalul încerca să se ridice. În foişor, soldații sud-coreeni încercau să se adăpostească.

— Domnule Hood? se auzi vocea lui Kim Chong. Am transmis mesajul dumneavoastră, iar ei îl transmit mai departe celor din Panmunjon.

— V-au crezut oare?

— Desigur, răspunse ea. Sunt spioană, nu om politic.

Hood se ridică în picioare, iar Ann Farris îl îmbrățişa.

— Ai reuşit, Paul.

Coffey se strâmbă, nefericit.

— Exact Am reuşit să ucidem un ofițer sud-coreean. Vor urma, cu siguranță, repercusiuni.

— Era nebun, interveni Herbert. Am împuşcat un câine turbat.

— Un câine turbat care avea o familie. Câinii turbați n-au nici un fel de drepturi, spre deosebire de soldați şi de rudele lor.

Bugs întrerupse discuția, anunțând un apel al generalului Schneider. Hood îi ceru să încerce să dea de urma lui Rodgers, apoi se aşeză pe marginea biroului şi ridică receptorul.

— Da, domnule general.

— Se pare c-ați scos-o la capăt de data asta. Nu s-a tras… Nord-coreenii par că aşteaptă ceva.

— Îl vedeți pe generalul Hong-koo?

— Nu, răspunse Schneider. Băieții mei s-au adăpostit.

Hood aruncă o privire spre monitor.

— Ei bine, generalul tocmai se aşază în jeep, ținându-şi o batistă în dreptul rănii. Acum, convoiul se îndepărtează. Se pare că totul va fi în ordine.

— Lui Colon tot n-o să-i placă…

— Nu ştiu, zău, zise Hood. Preşedintelui s-ar putea să-i placă felul în care s-au aranjat lucrurile. Inițiativele de genul ăsta arată bine în presă. La fel şi mustrările ce se vor cuveni unui aliat căruia îi acordam încredere totală…

— Scuzați-mă, domnule director, îi întrerupse Bugs. Am

legătura cu locotenent-colonelul Squires, prin stația TAC SAT. Cred că v-ar interesa ce are să ne spună.

Uşurarea fu urmată de un nou val de căldură în măruntaie, de îndată ce Hood preluă legătura şi fu informat despre intenția lui Rodgers…

80

Miercuri, ora 9,
Munții Diamantelor

Drumul către vale decurse mai încet decât sperase Rodgers. Parcurseseră mai mult de patru sute de metri pentru a ocoli postul de pază, târându-se pe burtă, pentru a nu fi observați. Rodgers avea impresia că toți bolovanii şi toate tufele spinoase se înverşunau împotriva lor, iar panta devenea tot mai abruptă pe măsură ce coborau. În repetate rânduri, fiecare dintre ei îşi pierduse echilibrul, fiind nevoit să îşi sape un punct de sprijin, pentru a nu se rostogoli până la poale, în tabără. Acum înțelegea de ce fusese amplasat cortul Comandantului tocmai în acel loc. Chiar şi la lumina zilei, era greu să te apropii, iar noaptea acest lucru ar fi fost aproape imposibil.

Rodgers se afla în frunte, urmat de Moore şi apoi de Puckett. Se opriră lângă un bolovan uriaş, aflat la vreo douăzeci de metri deasupra cortului. Se pitiră în umbra acestuia, iar Rodgers se aplecă, pândind eventualele semne ale activității de dedesubt.

Auzi voci estompate, dar nu văzu nici o mişcare.

Al naibii de ciudat, îşi zise el. De vreme ce Nodong-urile fuseseră reorientate şi pregătite de tragere, ar fi fost normal ca ofițerul comandant să se afle afară, pe teren: un ordin de lansare nu se transmitea prin telefon, ci se dădea direct de către persoana responsabilă. Rodgers se simțea frustrat de faptul că nu reuşea să-şi dea seama ce se discuta în cort, deşi acest lucru nu avea, cu adevărat, prea mare importanță. Singura cale de a opri lansarea rachetelor era de a ajunge acolo în cort şi de a-l convinge pe cel ce răspundea de ele să le schimbe orientarea. Deşi nu auzea nimic concret, ar fi fost gata să pună pariu pe toată solda că nu nord-coreenii hotărâseră care avea să fie noua lor țintă.

Se retrase, făcându-le semn celorlalți.

— În cort sunt două sau trei persoane, şopti el. Vom trece direct prin pânza cortului, prin spate. Moore, tu ne vei croi o intrare, apoi te vei retrage în stânga. Va trebui să te mişti foarte repede. Eu voi intra primul, apoi Puckett. Tu ne vei urma. Eu mă voi ocupa de

partea stângă. Puckett, te vei ocupa de dreapta. Moore o să aibă grijă de cei din fața sa. Intrăm cu pistoalele, nu cu cuțitele. Nu vrem ca vreunuia din cei dinăuntru să-i treacă prin minte să cheme întăriri.

Amândoi tovarăşii săi încuviințară. Moore îşi scoase cuțitul şi se lăsă să alunece de-a lungul ultimei porțiuni stâncoase. Scoțându-şi din teacă pistolul Beretta, Rodgers îl urmă, în vreme ce Puckett le asigura înaintarea. Ajungând jos, Moore îi aşteptă pe ceilalți, după care se ghemuiră cu toții în umbra cortului. Moore o luă înainte, târâş.

Dinăuntru, auziră o voce care spunea:

— ... veți afla cu surprindere că mă bucur de o mulțime de susținători. Propriul vostru popor a făcut ca acest lucru să fie posibil. Reunificarea, ca şi o a doua căsătorie, e o idee nobilă, dar extrem de greu de pus în practică.

Evident, sud-coreenii au preluat conducerea aici, îşi spuse Rodgers. Îl urmări pe Moore, care se ridică încet în picioare, la adăpostul cortului, ținând în mână cuțitul cu lama lungă, gata să lovească. Rodgers se târî până lângă el, iar Puckett îl urmă îndeaproape. Se ghemuiră pe călcâie, gata să sară înăuntru.

Dacă ar fi ştiut care dintre cei doi era sud-coreeanul şi care era ofițerul nord-coreean, l-ar fi ucis pe cel dintâi fără să piardă nici o clipă.

Moore dădu din cap şi înfipse lama până în plăsele în pânza cortului. Apoi o trase în jos şi țesătura aspră se sfâşie. Moore se retrase, făcând loc, iar Rodgers sări înăuntru prin spărtură, făcând un pas în stânga. Îşi îndreptă pistolul spre colonelul aşezat pe pat: acesta era chel şi ținea o bucată de cârpă însângerată în dreptul unei răni de la mână. Având în vedere faptul că era rănit şi neînarmat, Rodgers înțelese că acesta era ofițerul nord-coreean şi că era prizonierul celorlalți doi. Puckett îl urmă prin spărtură, îndreptându-şi pistolul spre ofițerul aflat în picioare în latura dreaptă a cortului. Îi smulse pistolul Tip 64 înainte ca acesta să poată apăsa pe trăgaci şi lipi țeava propriul său Beretta de tâmpla ofițerului.

Moore intră şi el, în vreme ce Kong, aflat lângă prelata care acoperea ieşirea cortului, îşi ridica mâinile, aruncându-şi pistolul la picioarele noilor veniți. Ațintindu-şi arma asupra ordonanței, Moore se aplecă să-l ridice de jos.

Kong îşi duse mâna lă spate şi scoase de la centură TT-33-ul. Trase, nimerindu-l pe Moore în ochiul stâng. Soldatul căzu pe

spate, iar ucigaşul său ridică arma, vrând să-l ţintească pe Puckett.

Rodgers îl observase pe Kong şi, văzând că individul solid îşi ducea mâna la spate, îşi îndreptase propriul pistol într-acolo. Generalul nu fusese îndeajuns de iute pentru a împiedica moartea lui Moore. Apucă însă să tragă un glonț în fruntea lui Kong, înainte ca acesta să-l poată împuşca şi pe Puckett. Ordonanța se prăbuşi pe pardoseala cortului şi se rostogoli până lângă prelata de la intrare.

Cu fălcile încleştate şi ochii aruncând flăcări, Puckett lipi țeava pistolului de tâmplă ofițerului.

— Nu mişca, ticălosule, sau îți zbor creierii!

Rodgers auzi țipetele soldaților de afară. Privi în jos, către ofițerul aşezat pe pat.

— Trebuie să am încredere în tine, îi spuse Rodgers, fără să ştie dacă avea să fie înțeles. Trebuie să oprim rachetele alea.

Îşi puse piedica la pistol şi făcu un pas înapoi. Îi făcu semn lui Ki-Soo să se ridice.

Ofițerul se înclină uşor.

— Trădătorilor! țipă colonelul Sun. Priviți cum moare un patriot!

Sun întinse mâna şi-l apucă pe Puckett de braț, smucindu-l către sine. Reacționând aşa cum fusese antrenat să facă, atunci când era atacat, soldatul deschise focul. Sun gemu, se chirci şi căzu la picioarele lui Puckett.

Rodgers se aplecă şi îi luă pulsul.

— E mort, spuse el, iar apoi se întoarse spre Moore.

Deşi era convins că tovarăşul lor fusese ucis, îi controlă totuşi încheietura. Apoi smulse cearşaful de pe patul de campanie şi i-l întinse lui Puckett, care înveli trupul lui Moore cu el.

— Domnule colonel, întrebă Rodgers, vorbeşti engleza?

Ki-Soo clătină din cap.

— *Pu-t'akhamnida,* rosti Rodgers, folosind unul dintre puținele cuvinte pe care le ştia în coreeană. Te rog. Nodongurile, Tokio!

Ki-Soo încuviință din cap. Soldații săi apărură în prag. Ridică mâna ca să-i oprească şi dădu un ordin, făcând semn spre cei morți.

Spuse ceva, dar Rodgers nu înțelese. Colonelul se gândi câteva clipe, apoi începu:

— *Ilha-na, i tul, sam set…*

— Unu, doi, trei, repetă Rodgers în engleză. Numeri. Numărătoare inversă? Nu, ai fi luat-o în ordine descrescătoare.

— *Chil U-gop, sa net, il ha-na…* zise Ki-Soo.

— Şapte, patru, unu… un cod? Parola?

Rodgers simți un fior rece pe spinare. Făcu semn în jos, spre ofițerul mort.

— Vrei să-mi spui că el a schimbat parolele? De aceea s-a sinucis, ca să nu le putem smulge de la el?

Mintea îi lucra cu repeziciune. Circuitele Nodong-urilor erau închise într-o cutie astfel sigilată, încât deschiderea ei ar fi dus la declanşarea lansării rachetelor. Nu puteau fi oprite decât dacă se cunoştea codul.

— Cât timp? întrebă Rodgers. *On-che-im-ni-ka?*

Ki-Soo privi spre unul dintre soldații aflați la intrare şi-i puse aceeaşi întrebare. Soldatul îi răspunse.

Singurul cuvânt pe care Rodgers îl recunoscu fu *ship-yol.*

Zece.

Mai erau zece minute până când Nodong-urile aveau să-şi ia zborul spre Tokio.

Folosind radioul lui Ki-Soo, îl sună pe Squires, cerându-i să-i facă legătura, prin TAC SAT, cu Centrul de Comandă.

81

Marți, ora 19:20,
Centrul de Comandă

Hood şi principalii săi aghiotanți se aflau încă în birou, atunci când Rodgers ceru legătura. Hood comută pe difuzor, iar ceilalți se adunară în jurul său.

— Paul, mă aflu la baza Nodong-urilor, spuse directorul adjunct. Vorbesc de la stația lor de radio, prin TAC SAT-ul de pe culme. Sud-coreenii preluaseră conducerea. Am preluat-o noi, dar l-am pierdut pe Bass. Colonelul Ki-Soo, nord-coreeanul, e dispus să ne ajute. Nu cunoaşte însă codul de anulare a comenzii de lansare. Sud-coreenii care l-au schimbat sunt morți. Avem opt minute şi ceva până când rachetele au să decoleze, îndreptându-se spre Tokio.

— Nu e destul ca să aducem avioane, nici din Sud, nici din Nord, deduse Hood.

— Exact.

— Acordă-mi un minut, spuse Hood şi îl chemă pe Matt Stoll, prin computer.

— Matty, vreau dosarul Nodong-urilor. Cum pot fi oprite dacă nu cunoaştem parola?

Chipul lui Stoll dispăru, fiind înlocuit pe monitor de fişierul conținând datele despre Nodong-uri. Trecu peste scheme şi datele tehnice.

— Circuitele de control sunt protejate de cinci centimetri de tablă, pentru a nu fi deteriorate în timpul lansării. Ia să vedem... Avem de-a face cu trei rânduri de numere. Rândul de sus e cel cu numărătoarea inversă. Rândul din mijloc conține coordonatele. Cele patru numere care îți permit schimbarea țintei rămân afişate timp de un minut după introducerea coordonatelor. Pot fi deci schimbate, înainte de a fi înregistrate definitiv. După aceea, pe rândul următor apar alte patru numere, care servesc drept sistem de siguranță. Nu poți ajunge la rândul din mijloc dacă nu tastezi mai întâi aceste patru numere. Şi ele dispar după un minut. Astfel încât ajungi să tastezi primele patru numere şi apoi să înlocuieşti

coordonatele cu patru de zero, iar lansarea nu mai are loc.

— Dar pentru asta e nevoie să cunoşti parola.

— Exact.

— Noi însă nu cunoaştem al doilea set de patru numere.

— În cazul ăsta, nu se poate face nimic. Introducerea fiecărei combinații de numere de la „patru de zero” la „patru de nouă” ar lua cam...

— Avem şapte minute la dispoziție.

— Mult mai mult, spuse Stoll.

Dintr-o dată însă, glasul îi deveni mai vioi.

— Aşteaptă o clipă, Paul. Mi-a venit o idee.

Dosarul Nodong-urilor dispăru de pe ecran, fiind înlocuit de o fotografie a bazei, luată din satelit.

— Dă-mi câteva clipe, spuse Stoll.

În difuzor, se auzi clămpănitul tastelor computerului lui Stoll. Hood aruncă o privire spre ceasul care îşi derula numărătoarea inversă. Simți imboldul de a opri cifrele, de a le încetini mersul, pentru a mai câştiga câteva secunde în plus. Din nou, avea sentimentul că ajunseseră atât de departe doar pentru a pierde totul, că toate viețile acelea fuseseră irosite. Despre acest sentiment nu-i vorbise nimeni atunci când se angajase aici.

În timp ce Stoll îşi vedea de treabă, Hood se întoarse spre Martha Mackall:

— Ar trebui să-l suni pe Burkow, la Casa Albă. Pune-l la curent; s-ar putea ca preşedintele să fie nevoit să dea un telefon la Tokio peste câteva minute.

— Sunt convinsă că va fi încântat auzind asta, bombăni Martha, îndreptându-se spre ieşire.

— Am să te-anunț de îndată ce aflu ceva nou.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că, în cele din urmă, vina pentru tot ce s-a întâmplat azi o să fie pusă în cârca Statelor Unite, comentă sumbru Bob Herbert.

— Ziua de azi nu s-a încheiat încă, îl contrazise Hood înverşunat.

Refuza să recunoască, până şi în forul său lăuntric, că bătălia se încheiase.

Hood îşi aținti din nou privirile asupra ecranului. Imaginea uneia dintre rachete apărea acum mărită, iar la fiecare cinci secunde se mai mărea de zece ori.

— Dumnezeule, sunt un geniu, trâmbiță Stoll. Spune-mi, Paul, ce vezi?

— Nodong-urile…

— Da, dar asta e fotografia luată de îndată ce sateliții au reintrat în funcțiune, spuse Stoll.

Hood se aplecă asupra ecranului.

— Chiar că eşti un geniu, ticălosule.

Examină ecranul şi se încruntă.

— Drace!

Trei dintre cele patru numere din rândul de jos puteau fi distinse: unu, nouă, opt. Dar mâna celui care le programase bloca imaginea celui de-al patrulea, ultimul din dreapta.

— Pun pariu că ultimul număr e tot opt, spuse Stoll. Nu ți se pare cunoscut numărul ăsta, Paul?

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Hood, revenind la telefonul la care aştepta Rodgers.

— Mike, programezi rachetele după cum urmează: unu-nouă-opt-opt pe rândul de jos, zero-zero-zero-zero pe rândul din mijloc. Repetă.

— Nouăşpe' optzeci şi opt jos şi patru de zero la mijloc. Rămâi pe recepție.

— Nu-ți face probleme, nu plec nicăieri, rosti Hood, cu răsuflarea tăiată. N-aş avea unde să mă duc.

82

Miercuri, ora 9:24,
Munții Diamantelor

Prelatele de camuflaj înfrunzite fuseseră date la o parte, iar rachetele luceau în lumina soarelui, asemenea fildeşului şlefuit.

Rodgers se cățără până lângă panoul de control al celei mai apropiate rachete Nodong şi îi ordonă lui Puckett să introducă toate codurile în sistemul celei de-a doua, în vreme ce Ki-Soo avea să se ocupe de cea de-a treia. Un medic îl urmărea furios pe ofițerul nord-coreean, încercând să-i bandajeze din fugă brațul.

Rodgers tastă unu-nouă-opt-opt, iar apoi aşteptă ca rândul din mijloc să se lumineze.

Nu se întâmplă însă nimic.

— Nici o reacție, domnule! îi strigă Puckett.

— Ştiu, soldat, îi răspunse Rodgers.

Nu se mai osteni să mai încerce o dată. Nu acum, când numărătoarea inversă arăta că mai rămăseseră doar patru minute şi douăzeci şi cinci de secunde. Alergă înapoi spre cort.

— Paul, rosti el în microfonul stației, nu merge. Eşti convins că astea sunt numerele?

— Partea cu unu-nouă-opt e sigură, recunoscu directorul Centrului de Comandă. În privința ultimei cifre, însă, nu suntem siguri.

— Grozav, bombăni Rodgers, ieşind în fugă din cort.

Mai sunt mai puțin de cinci minute. Durează câte cinci secunde până când fiecare cifră este acceptată de sistem. Nu prea mai avem timp, îşi zise el, în vreme ce alerga spre Nodong-uri.

— Puckett, ia-o de la o mie nouă sute optzeci... începu Rodgers. Un soldat nord-coreean, având pieptul încărcat de medalii, se apropie de racheta lângă care se afla Puckett. Îl împinse deoparte pe american, în afara câmpului vizual al lui Rodgers şi trase o dată în jos. Apoi se întoarse şi îşi goli încărcătorul în tastatura de comandă, înainte ca Ki-Soo să fi apucat să-şi mobilizeze oamenii. În cele din urmă, nord-coreenii reuşiră să-l doboare la pământ.

Vocea lui Squires se făcu auzită din difuzorul telefonului de

campanie:

— Am auzi o împuşcătură. Ce se întâmplă?

Rodgers îşi pipăi aparatul de la şold şi spuse:

— Un individ n-a fost de acord cu prezența noastră aici. Dar nu-ți face griji, ai lui l-au pus cu botul pe labe.

— Ne simțim cam inutili aici, sus, comentă Squires.

Rodgers nu-i răspunse; îl înțelegea. Acum însă avea de făcut față unor probleme mult mai grave.

Medicul îl lăsă în pace pe Ki-Soo şi alergă spre Puckett. Luptând cu dorința de a i se alătura, Rodgers se cățără lângă cea mai apropiată rachetă şi începu să tasteze numerele pe rând. *Unu-nouă-opt-zero.*

Nimic.

Unu-nouă-opt-unu.

Nimic. Nimic, până când ajunse la unu-nouă-opt-nouă. Atunci se auzi un țiuit, rândul din mijloc se lumină, iar generalul schimbă imediat coordonatele, tastând zero-zero-zero-zero. Imediat ce făcu acest lucru, racheta începu să coboare.

Numărătoarea inversă din rândul de sus arăta două minute şi două secunde. Fugi spre racheta lui Puckett. Tastatura nu mai putea fi reparată; noroc că Puckett scăpase cu viață. Doctorul îi ridicase cămaşa şi îi curăța sângele din jurul rănii de la umăr.

— Domnule colonel! strigă Rodgers, sărind de pe suportul mobil al rachetei.

Îşi aşeză mâinile pe marginea suportului mobil.

— Trebuie să împingem. Să-l împingem, astfel încât racheta să fie lansată spre dealurile de acolo.

Arătă cu degetul în direcția respectivă.

— E pustiu… N-o să moară nimeni.

Ki-Soo înțelese şi le ordonă oamenilor săi să se apropie. În vreme ce Puckett era tras deoparte de către doctor, cei cincisprezece soldați alergară de aceeaşi parte a rachetei şi începură să împingă. Colonelul ocoli suportul mobil şi trase cu pistolul, spărgând cauciucurile de pe partea respectivă. În vreme ce oamenii colonelului continuau să împingă, Rodgers alergă spre cea de-a treia rachetă. *Mai e timp*, îşi spuse el. *Vom reuşi.*

În urma sa, scârțâitul metalului frecându-se de metal se făcu auzit atunci când centrul de greutate al rachetei se mută. Fără să se oprească, privi peste umăr şi văzu că întreg ansamblul rachetă-suport mobil se răsturnase, iar Nodong-ul alunecase din lăcaşul său. Apoi oamenii începură să țipe şi un vârtej de fum se ridică din

coada rachetei, urmat de un jet de flăcări portocalii. Racheta avea să se urnească din loc!

Dar e imposibil! îşi zise Rodgers, aruncându-se la pământ şi acoperindu-şi creştetul capului cu mâinile. Împingerea suportului mobil nu avea cum să declanşeze pornirea motoarelor rachetei.

Oamenii o luară la fugă care încotro, fugind de spirala de foc, iar racheta îşi părăsi suportul, ţâşnind de-a lungul solului şi măturând tot ce întâlnea în cale: corturi, copaci sau jeep-uri. Străbătu aproximativ o jumătate de milă, înainte de a se lovi de un perete de stâncă. Mingea de foc a exploziei care urmă se înălţă până la vreo trei sute de metri deasupra pământului, iar unda de şoc făcu să se cutremure baza răvăşită.

Rodgers fu cuprins de o neagră presimţire, în timp ce se ridica pentru a-şi relua fuga, o bănuială că ofiţerul sud-coreean se strica de râs, dincolo de moarte. Presupuseseră cu toţii că rachetele fuseseră programate să decoleze deodată.

Dar dacă nu era aşa? De ce ar fi fost aşa, la urma urmei? Sud-coreeanul trecuse de la o rachetă la alta. Între două lansări, puteau trece minute întregi. Prima rachetă programată a fi lansată tocmai explodase. Cea pe care reuşise să o oprească Rodgers fusese a doua sau a treia? Însemna că îi rămăsese doar vreun minut, un minut şi ceva…

Apucă să ajungă la mai puţin de douăzeci de metri de rachetă, când coada acesteia începu să scoată fum.

Realitatea îl izbi cu forţa unui baros. *Cronometrele erau programate diferit.* Desigur. *De ce nu, în fond?*

Nu va fi destul timp pentru a trimite avioane care să doboare Nodong-ul cu rachete aer-aer, deoarece acesta putea să depăşească viteza de două mii de mile pe oră şi nici un avion nu l-ar fi putut ajunge din urmă. Chiar dacă Japonia avea să lanseze rachete Patriot, şansele acestora de a doborî Nodong-ul erau destul de mici. Şi ce avea să se întâmple dacă Nodong-ul avea să ajungă la ţintă?

— Domnule colonel! strigă Rodgers, pornind în goană înapoi, către acesta.

Exista o singură şansă, iar Rodgers bănuia că şi ofiţerului îi venise aceeaşi idee. Pe când Nodong-ul şuiera, părăsind într-o jerbă de flăcări dispozitivul de lansare, Ki-Soo striga deja în microfonul radioului portabil, iar oamenii săi încercau să se adăpostească, în spatele stâncilor.

Destoinic om, îşi zise Rodgers, aruncându-se la pământ, dincolo

de rămăşițele unui jeep distrus de celălalt Nodong. Ateriză pe o parte, lovindu-se năprasnic şi îşi feri capul. Racheta decolă, ca un deget uriaş cuprins de flăcări, mugind ca un dragon scăpat din lanțuri, spre cerul albastru al dimineții.

Apoi lui Rodgers îi veniră în minte Squires şi oamenii săi, iar nuna lui căută frenetic radioul de la cingătoare. Dar îl strivise în cădere şi aparatul nu mai era bun de nimic, astfel încât generalului nu-i mai rămase decât să se roage şi să spere că cei de pe culme n-aveau să înțeleagă greşit ceea ce avea să le fie dat să vadă…

83

Marți, ora 19:35,
Centrul de Comandă

— Vesti eşti proaste, transmise Stephen Viens prin telefon de la BNR. Se pare că unul dintre Nodong-uri le-a scăpat.

— Când?

— În urmă cu câteva secunde. L-am văzut scuipând foc, aşteptăm următoarea imagine.

— Sateliții sunt pe fază?

— Da. Te anunț, de îndată ce ştim încotro se îndreaptă.

— Rămân pe recepție, spuse Hood şi comută telefonul securizat pe amplificare.

Apoi îi privi pe rând pe Darrell McCaskey şi Bob Herbert, care rămăseseră în birou.

— Ce se întâmplă, şefule? întrebă Herbert.

— Unul dintre Nodong-uri a fost lansat şi se îndreaptă spre Japonia. Bob, aş vrea să ştim dacă avem vreun radar aerian în regiunea respectivă. Ar trebui să-i anunțăm pe cei de la Pentagon şi să le cerem să-şi trimită avioanele de vânătoare de la Osaka.

— Nu vor reuşi să intercepteze racheta, spuse Herbert, clătinând din cap. Ar însemna să caute acul în carul cu fin.

— Ştiu, scrâşni Hood. Dar trebuie să încercăm. S-ar putea să fie norocoşi şi să dea peste aparatul nostru. Darrell, BNR-ul va identifica semnalul termic emis de rachetă cu ajutorul satelitului Hephaistos. Vom identifica traiectoria, astfel încât piloții să ştie măcar aproximativ în ce zonă anume să caute.

Tăcu o vreme.

Sunt atâtea vieți în pericol, îşi zise el. *Preşedintele trebuie anunțat imediat, astfel încât să-l poată avertiza pe primul-ministru japonez.*

— Poate că vom reuşi să le oferim celor de la sol răgazul de a-şi căuta un adăpost. Tot ar fi ceva.

— Ai dreptate, încuviință McCaskey.

Hood tocmai se pregătea să dea telefon la Casa Albă, când Viens interveni, oprindu-l.

— Paul... Avem ceva cu totul diferit pe ecran, în momentul ăsta.
— Ce anume?
— Fulgere, răspunse Viens. Mai multe fulgere decât am văzut vreodată. Poate doar deasupra Bagdadului am mai văzut aşa ceva, în prima noapte a Furtunii din Deşert.
— Ce fel de fulgere?
— Nu ştim încă. Aşteptăm următoarea imagine. Dar... E de-a dreptul... Să fiu al naibii! E incredibil!

84

Miercuri, ora 9:36,
Munții Diamantelor

Cu ochii lipiți de lentilele binoclului, locotenent-colonelul Squires urmărea decolarea Nodong-ului când, pe neaşteptate, tunurile antiaeriene deschiseră focul.

Primul gând care-i trecu prin minte fu că un atac aerian se afla în plină desfăşurare şi fu tentat să-şi trimită oamenii pentru a neutraliza pozițiile artileriei. Dar atunci, de ce îşi iroseau nord-coreenii muniția trăgând unii către alții? Dacă ar fi vrut să facă față unui atac aerian, toate tunurile s-ar fi întors în direcția din care radarul le-ar fi semnalat sosirea aeronavei inamice. Apoi văzu că tunurile trăgeau la unison, din ce în ce mai jos şi înțelese.

Proiectilele de 37 mm țâşneau spre cer din toate cele patru laturi ale perimetrului, formând un scut de foc la aproximativ trei sute cincizeci de metri deasupra bazei din vale. Proiectilele ghidate prin radar se ciocneau între ele, urmate de altele, venite din jumătate în jumătate de secundă.

Nord-coreenii încercau să creeze o barieră în calea propriei lor rachete. Nodong-ul accelera: treizeci şi cinci, şaptezeci, o sută de metri. Accelera încontinuu, grăbindu-se spre punctul în care focul bateriilor antiaeriene se intersecta. Proiectilele brăzdau cerul zorilor, în vreme ce țevile tunurilor continuau să coboare.

Bubuiturile răsunau ca un mănunchi de pocnitori aruncate într-un butoi de metal. Imaginea îi evocă lui Squires o steluță aprinsă din pomul de Crăciun. Scutul exploziilor cobora, pe măsură ce racheta se înălța tot mai sus.

Trecuseră doar două sau trei secunde de la lansarea Nodong-ului, iar racheta se afla la doi paşi de bariera strălucitoare de foc. Nu exista nici o garanție că bariera antiaerienei avea să o oprească din zborul ei ucigaş; existau toate şansele ca proiectilele să îi devieze doar traiectoria, aruncând-o spre vreun sat nevinovat din Nord ori din Sud.

Deasupra bazei ploua cu flăcări – o ploaie de foc ca în Biblie, incendiind corturi şi vehicule. Squires spera că Rodgers şi ceilalți

nu vor păți nimic şi că racheta, dacă avea să explodeze, nu avea să îi ucidă pe cei de la sol.

De câte ori îi bătuse inima de când decolase Nodong-ul? *Doar de câteva ori*, îşi spuse el. Iar acum părea că stătuse în loc, în vreme ce botul rachetei străpungea plafonul învăpăiat.

Era ca într-un vis, un iad mişcându-se cu încetinitorul, un infern de flăcări şi metal: proiectilele izbeau carcasa rachetei, strivind-o, aruncând-o de colo-colo, ca pe un hoț prins în capcană într-un film cu gangsteri. De fiecare dată când un proiectil izbea racheta, se auzea câte o bubuitură înfundată.

Preț de o clipă, vâlvătaia invadă silueta maiestuoasă a săgeții purtătoare de moarte, după care în fața ochilor lui Squires totul deveni un amestec de albastru şi purpuriu, atunci când racheta explodă.

85

Miercuri, ora 9:37,
Munții Diamantelor

Rodgers ascultase explozia proiectilelor, auzise şuieratul schijelor ce se prăbuşeau, incandescente, în jurul său. Deşi ştia că acel cap al Meduzei era undeva aproape, deasupra sa, nu rezistă ispitei. Îşi descoperi capul, retrăgându-şi mâinile şi privi în sus.

Spectacolul furtunii de foc făcu să-i înghețe răsuflarea pe buze.

Dintre toate citatele filosofilor şi dramaturgilor pe care îi studiase şi pe care, în alte condiții, i-ar fi putut cita fără şovăire, îi veni în minte doar unul singur, scris de un avocat:

„... şi văpaia roşie a rachetei, printre bombele arzânde din văzduh...”

Nodong-ul forță trecerea prin bariera de foc. Racheta fu sfâşiată în bucăți şi explodă, iar furia dezlănțuită a flăcărilor păru dintr-o dată a se afla la câțiva metri distanță, nu la un sfert de milă.

Rodgers îşi cuprinse din nou capul în mâini, iar suflul fierbinte al exploziei îi pârli părul de pe mâini şi de pe încheieturi. Sudoarea rece de pe spinare păru a fierbe cât ai clipi din ochi. Îşi astupă urechile cu degetele, încercând să-şi apere timpanele de tunetul care mai întârzie o clipă, izbindu-l apoi atât de tare, încât avu impresia că pieptul îi devenise o cutie de rezonanță. Resturile incandescente ale rachetei începură apoi să curgă potop din ceruri, de la aşchii de mărimea unor monede şi până la bucăți de dimensiunile unor farfurii. Izbeau pământul cu zgomote înfundate, de jur-împrejurul său şi Rodgers se trase şi mai adânc sub epava sfâşiată a jeepului. O picătură de metal arzând îi ateriză pe coapsă, prăjindu-i pielea, după ce mistuise instantaneu țesătura pantalonilor, iar generalul se scutură, urlând.

Curând se lăsă tăcerea, grea şi adâncă, urmată de icnetele oamenilor care se ridicau şi de chemările pe care şi le adresau unii altora.

Rodgers îşi simți oasele trosnind amorțite când se târî de sub jeep. Rămase ghemuit şi privi spre cer. Era limpede şi doar câteva zdrențe de fum negru, risipite repede de vânt, mai stăteau

mărturie urgiei ce se dezlănțuise acolo cu numai câteva clipe în urmă.

Se ridică în picioare şi văzu că şi Ki-Soo scăpase nevătămat, la fel ca toți oamenii acestuia. Vreo câțiva suferiseră răni uşoare şi sângerau, dar erau cu toții în viață.

Americanul îl salută pe colonel şi, în clipa aceea, îi veniră în minte cuvintele lui Shakespeare, mai potrivite ca oricând:

Răul nu va birui nicicând,
Când datoria şi virtutea se vor uni împotrivă-i.

86

Miercuri, ora 9:50,
Munții Diamantelor

Când, într-un târziu, Rodgers reuşi să-i dea de înțeles lui Ki-Soo că mai aveau câțiva oameni sus în munți, colonelul hotărî să trimită un camion care să-i aducă în tabără. Deşi cei mai mulți dintre americani se simțiră stânjeniți când ajunseră în vale aduşi de un camion nord-coreean, Squires se bucură să-l regăsească pe general viu şi nevătămat, iar Puckett se bucură ca un copil, atunci când îşi regăsi stația radio. Locotenent-colonelul i-o lăsă în grijă, iar medicul nord-coreean se apucă să-i panseze rana de la umăr.

— Mă bucur că nu ați deschis focul, spuse Rodgers, luând o înghițitură de apă din bidonul lui Squires. M-am temut că veți încerca să-i opriți pe artilerişti să tragă.

— Era cât pe-aci, spuse Squires. Mi-am dat seama ce aveau de gând să facă când am observat că trăgeau cu toate tunurile odată.

Puckett răspunse imediat chemării lui Hood de la Centrul de Comandă. Rodgers şi Squires stăteau deoparte, lângă un jeep în care fusese aşezat cadavrul lui Moore, învelit într-o pătură. Auzind apelul, Rodgers se repezi spre Puckett, urmat de Squires.

— Da, domnule, spuse Puckett. Generalul e chiar lângă mine.

Îi întinse căştile lui Rodgers.

— 'Neața, Paul.

— Bună seara, Mike. Ați făcut o adevărată minune, băieți. Felicitări.

Rodgers tăcu o clipă, înainte de a răspunde:

— Am plătit-o scump, să ştii.

— Ştiu, dar nu vreau să vă pară rău. Am pierdut câțiva oameni valoroşi astăzi, dar ăsta e prețul meseriei noastre.

— Sunt conştient de asta, spuse Rodgers. Dar ştiu şi că nu vorbele astea mari ți le şopteşti seara, când te bagi în pat. O grămadă de vreme de-acum încolo o să retrăiesc ziua de azi.

— Să nu uiți nici o clipă câte vieți ați salvat prin ceea ce ați făcut. Charlie îmi spunea că mai aveți un soldat rănit...

— Puckett. E rănit la umăr, dar o să-şi revină. Mai e ceva...

Colonelul Ki-Soo doreşte să ne escorteze până la punctul de întâlnire, aşa că pornim imediat.

— Destinderea aceasta mi se pare ciudată, zise Hood.

— Depinde din ce unghi o priveşti, îi replică Rodgers. Robert Louis Stevenson îşi sfătuia odinioară cititorii să încerce să trăiască potrivit obiceiurilor altor popoare, înainte de a le judeca. Am ştiut dintotdeauna că avea dreptate.

— Da, dar n-o să reuşeşti niciodată să convingi Congresul, Casa Albă sau vreun alt guvern de pe planetă de valabilitatea acestui adevăr, îi atrase Hood atenția.

— Just, încuviință Rodgers. Cred că de aceea Stevenson a scris şi *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde.* Şi-a dat seama că firea umană nu se poate schimba. Paul, vorbim după ce pornim spre casă, din Japonia. Sunt al naibii de curios ce părere o să aibă preşedintele de toate acestea.

Hood se strâmbă:

— Nu eşti singurul, Mike.

După ce îl rugă pe Hood să o întrebe pe Martha Mackall semnificația unei expresii coreene, Rodgers închise şi, împreună cu oamenii săi, urcară în două din cele patru camioane ce aveau să-i transporte, împreună cu Ki-Soo şi oamenii săi, la punctul de întâlnire.

Pe drum, Rodgers ținu în mână obiectul asemănător unui capsator pe care i-l arătase ceva mai devreme lui Squires. La fiecare două sute de metri, apăsa pe un buton de pe spatele dispozitivului.

— E dispozitivul de locație al EBC-ului, nu-i aşa? întrebă Squires.

Rodgers încuviință.

— Şi ce faceți acum?

— Arunc în aer sferele, răspunse Rodgers. Încrederea e un sentiment nobil, dar nici prudența nu trebuie uitată.

Squires îi dădu dreptate. Camionul îşi vedea de drum, hurducăindu-se pe şoseaua neasfaltată.

Elicopterul Sikorsky S-70 Black Hawk fu punctual, sosind la timp la întâlnire. Pilotul fu surprins atunci când Squires îi ceru să aterizeze fără teamă.

— Cum? Nu trebuie să ne grăbim? întrebă el.

— Nu, aterizează liniştit, răspunse locotenent-colonelul. Plecăm de-aici ca nişte adevărați gentlemani.

Aparatul de zbor cu unsprezece locuri ateriză potrivit înțelegerii,

fără ca mitralierele M-60 de la bordul său să aibă de lucru, în vreme ce echipa își ocupa locurile, Rodgers și Ki-Soo își luară la revedere, urmăriți de Squires.

Ki-Soo rosti un scurt discurs, din care cei doi americani nu pricepură o iotă. Semnificația sa era însă cât se poate de limpede: le mulțumea pentru tot ce făcuseră pentru a proteja integritatea patriei sale.

Când sfârși, Rodgers se înclină și spuse:

— *Annyong-hi ka-ship-shio.*

Ki-Soo păru surprins, dar încântat și răspunse:

— *Annyong ha-simni-ka!*

Cei doi ofițeri se salutară. Ki-Soo își ținea mâna bandajată la piept. Apoi americanii urcară în elicopter. Squires se opri lângă Puckett, care zăcea întins pe o targă așezată pe pardoseală. Apoi i se alătură lui Rodgers.

— Ce i-ați spus colonelului? vru să afle Squires.

— Când vorbeam cu Paul, l-am rugat s-o întrebe pe Martha cum se spune în coreeană: „Rămâi cu bine și fii fericit, alături de ai tăi!”

— Frumoasă urare.

— Așa e, spuse Rodgers. Numai că, având în vedere faptul că eu cu Martha nu ne prea înțelegem, e posibil să-i fi spus că sunt alergic la penicilină…

— Nu știu, zău. Ceea ce v-a răspuns semăna mult cu ceea ce i-ați spus. Doar dacă n-o fi și el alergic.

Ușa elicopterului fu închisă și Black Hawk-ul decolă, luând-o spre sud.

— Nu m-ar surprinde prea mult, spuse Rodgers, gânditor. Știi, Charlie, cu fiecare zi ce trece, sunt tot mai puține lucruri ce m-ar putea surprinde.

87

Miercuri, ora 10:30,
Seul

Kim Hwan era aşezat pe pat. Salteaua îi era ridicată la căpătâi şi perna îi alunecase într-o parte. Ar fi vrut să o ridice dar, după eforturile fizice şi emoţionale din ultimele câteva ore, îi lipseau atât forţa, cât şi ambiţia pentru a face acest lucru.

Omul care a salvat peninsula nu e în stare să se aplece şi să-şi ridice perna. Era însă atât de epuizat, încât nu-i venea să râdă de această ironie a sorţii.

Durerea insistentă din şold îl împiedica să adoarmă, iar bandajul prea strâns îi îngreuna respiraţia. Evenimentele ultimelor ore îl ajutaseră însă să rămână treaz. Moartea lui Gregory Donald îl obseda, ca un coşmar de care nu reuşea să scape. Însă, deşi încă nu-i venea să creadă, cruda realitate părea inevitabilă. Viaţa lui Donald se sfârşise, de fapt, o dată cu uciderea soţiei sale – trecuse de atunci doar o zi – iar acum iată că el i se alăturase. Donald, spre deosebire de Soonji şi de Hwan, nu crezuse în viaţa de apoi. Acum îi era dat să o cunoască. Ţapul încăpăţânat şi ateu avea să fie pentru vecie un înger, indiferent dacă-i plăcea sau nu.

Cum stătea acolo, privind în gol, Bob Herbert îi telefonă pentru a-l informa despre cele petrecute în Munţii Diamantelor şi despre moartea celorlalţi doi participanţi la complot, ucişi de echipa de intervenţie. Hwan ştia că acele cadavre n-aveau să fie înapoiate prea curând Sudului, deşi, cu siguranţă, Nordul avea să trimită amprentele celor doi, pentru a fi identificaţi.

— Nu mai avem cunoştinţă de alţi participanţi la complot, îi spuse Bob Herbert. Deci, fie am reuşit să nimicim tot grupul, fie restul membrilor s-a retras în vizuini şi vor scoate capul din nou, altădată.

— Sunt convins că nu e ultima oară când avem de-a face cu ticăloşii ăştia, spuse Hwan liniştit.

— Probabil că ai dreptate, încuviinţă Herbert. Radicalii sunt ca bananele, stau ciorchine.

Hwan râse, plăcându-i imaginea. Apoi Herbert transmise încă o

dată mulțumiri din partea lui Hood pentru ajutorul acordat de KCIA şi îi dori însănătoşire grabnică.

Punând receptorul în furcă, Hwan se hotărî să-şi ridice, în sfârşit, perna. Fu surprins însă, căci cineva se aplecă şi i-o ridică, înainte ca el să fi apucat să se aplece. Două mâini puternice îi ridicară cu blândețe capul şi-i strecurară perna dedesubt, aranjându-i marginile astfel încât să stea cât mai comod.

Privirea lui Hwan alunecă într-o parte.

— Domnule director Yung-Hoon! exclamă el, mirat Unde e…

— Hongtack? La ora asta, se află, cred, în drum spre noul său post: o navă de pescuit care interceptează transmisiile chinezilor, patrulând în Marea Galbenă. Era de părere că stilurile noastre diferite de lucru constituie o slăbiciune şi nu un atu.

— Poate că ar fi trebuit să-mi rezervați şi mie un loc lângă el, zise Hwan. Şi eu am avut aceeaşi impresie.

Yung-Hoon clipi des.

— Poate că uneori am lucrat în contratimp. Dar, de azi înainte, aşa ceva nu se va mai întâmpla.

Cineva din guvern făcuse cu siguranță presiuni asupra lui Yung-Hoon, în privința modului în care Hwan rezolvase acest caz. Acesta n-ar fi fost deloc surprins să afle că Bob Herbert sau chiar Paul Hood dăduseră câteva telefoane spre a-l sprijini. Yung-Hoon fusese dintotdeauna receptiv la acest gen de apeluri.

Directorul îşi aşeză mâna peste cea a lui Hwan.

— Când o să ieşi de aici, vom avea grijă să schimbăm unele lucruri. Vei căpăta o răspundere care-ți va permite să acționezi fără să fii nevoit să-mi ceri părerea.

Categoric, Yung-Hoon primise un telefon de la cineva suspus.

— Vei putea să lucrezi după propriile tale metode. De asemenea i-am recomandat preşedintelui să înființeze o bursă la Universitate, la catedra de ştiințe politice, în memoria domnului Donald.

— Vă mulțumesc, spuse Hwan. Să nu uitați însă de soția lui Cho. Va avea nevoie de ajutor.

— Am avut grijă de asta.

Hwan ridică prudent privirea spre director.

— Ce s-a întâmplat cu doamna Chong?

Dintr-o dată, Yung-Hoon păru preocupat de aranjarea cravatei.

— A plecat. Aşa cum ne-ai cerut, a fost lăsată în pace.

— Mi-a salvat viața. Îi eram dator măcar cu atât. Ați urmărit-o, nu-i aşa?

— Păi... da, răspunse Yung-Hoon stânjenit. Voiam să ştim încotro avea de gând să o apuce.

— Şi?

— S-a oprit în Yangyang, la casa unchiului tău.

Hwan zâmbi. N-aveau s-o mai găsească niciodată. Unchiul Pak avea să o ajute să se strecoare din fața urmăritorilor, iar aceştia n-aveau să cuteze să-l oprească. Până la urmă, avea să reuşească să ajungă în Japonia.

— Nu crezi că va mai spiona în favoarea Nordului? întrebă directorul.

— Nu. N-a făcut-o niciodată de bunăvoie. Mă bucur că va găsi, în sfârşit, ce-şi dorea.

Yung-Hoon îi strânse mâna prieteneşte.

— Dacă zici tu...

Directorul se ridică de pe marginea patului.

— L-am lăsat pe-un om de-al meu în fața uşii, Park. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să-l chemi.

Hwan îi mulțumi şi directorul îl lăsă singur. De fapt, nu era singur, ci alături erau închipuirile sale iubite, amintirea dulce-amăruie a lui Soonji şi a lui Gregory Donald, a sărmanului şofer Cho şi a curajoasei şi atrăgătoarei doamne Chong. Nu era convins că unchiul său avea să consimtă a-i dezvălui unde anume avea să o ducă pe femeie. Îşi jură însă că, indiferent ce urma să se întâmple, avea să încerce să-i dea de urmă. Aşa cum avusese prilejul să constate în acea zi, existau prietenii ce învingeau frontierele politice, chiar dacă timpul nu permitea întotdeauna împlinirea lor.

Avea să găsească însă timpul necesar pentru a întări aceste legături, fiindcă, la urma urmei, conta doar ce aveau oamenii în inimi şi nu ce spuneau dosarele despre ei.

88

Marți, ora 21, Centrul de Comandă

Preşedintele sosi neanunțat la Centrul de Comandă. Veni în limuzina sa lungă, blindată, însoțit de doi agenți ai Serviciului Secret şi de şoferul său, fără nici unul dintre aghiotanți şi fără nici un reporter.

— Nici un reporter? remarcă Ann, atunci când santinela de la poarta Bazei Andrews a Forțelor Aeriene îi anunță lui Paul Hood sosirea înaltului oaspete. Cu siguranță, e vorba de un *fost* preşedinte.

— Eşti prea cinică, spuse Hood, aşezându-se la birou.

Tocmai încheiase o şedință cu toți şefii de departamente din cadrul Centrului de Comandă: Bob Herbert, Martha Mackall, Darrell McCaskey, Matt Stoll, Lowell Coffey, Liz Gordon, Phil Katzen şi Ann. Le mulțumise pentru eforturile depuse în acea zi şi pentru felul în care conlucraseră. Le spusese că nu mai întâlnise niciodată o echipă mai eficientă, în toate privințele. Era mândru de ei şi de treaba pe care reuşiseră să o ducă la bun sfârşit şi era mândru de fiecare dintre ei în parte.

Acum, tocmai se pregătea să-şi părăsească biroul. Aflând însă de sosirea importantului vizitator, se aşeză, aşteptându-l.

Ann rămase să aştepte împreună cu el.

Nu-şi putea stăpâni zâmbetul. Era fericită că Centrul de Comandă reuşise să se descurce. Era fericită, căci toate posturile de televiziune îşi întrerupseseră programele pentru a difuza ştirea distrugerii Nodong-urilor. Împreună cu omologul ei de la Pentagon, reuşiseră să convingă presa că, în tot ce făcuseră, Gregory Donald şi generalul Schneider acționaseră din umanism şi nu din spirit partizan. Puseseră la punct o versiune plauzibilă a celor întâmplate, suficient de onestă, astfel încât, dacă nord-coreenii ar fi îndrăznit să facă tam-tam în privința complotului maiorului Lee, s-ar fi făcut de râs, apărând drept nerecunoscători şi dornici de răzbunare.

Mai presus de toate, însă, Ann era fericită pentru Paul.

El reuşise să îmbine cu succes răspunderea de director al Centrului de Comandă cu răspunderea sa de tată şi de soţ, două sarcini grele şi pretenţioase. Se mira că omul acesta reuşise să reziste încordării. Poate că Sharon Hood n-avea să afle niciodată cât de mult îl solicitase această zi pe soţul ei; Ann ştia însă. Ar fi vrut să-i poată împărtăşi asta şi soţiei şefului ei, dar... habar nu avea cum ar fi putut s-o facă.

Un purtător de cuvânt rămas fără cuvinte, râse ea în gând.

Nu, nu era chiar aşa. Ann nu putea discuta deschis cu Sharon, nu despre asemenea lucruri. Paul Hood era un om deosebit, cu o inimă bună, integru şi, Ann ştia, resurse nesfârşite de iubire. În visele ei, Ann ar fi sfătuit-o pe Sharon să îl ia pe Paul aşa cum era, să îl iubească aşa cum îl iubea ea, să-şi spună mereu că într-o bună zi avea să lase munca la o parte şi iubirea lor avea să înflorească, mai puternică decât fusese vreodată. Dar o admiratoare devotată nu avea dreptul să dea astfel de sfaturi unei soţii.

Paul tocmai le spunea subalternilor săi că dorea să organizeze o slujbă în memoria lui Gregory Donald şi a lui Bass Moore; ea însă nu-l asculta. Mintea şi inima ei colindau într-o altă lume... o lume imaginară în care, după plecarea tuturor, el ar fi strâns-o la piept, apoi ar fi ieşit să cineze într-un restaurant discret, ar fi condus-o acasă şi ar fi făcut dragoste, după care ar fi adormit cu capul pe pieptul lui puternic...

— Domnule Hood? se auzi vocea lui Bugs în difuzorul computerului.

— Da?

— A sosit preşedintele.

Hood izbucni în râs atunci când Bugs făcu să apară pe monitor o imagine a preşedintelui care traversa culoarul principal, făcând semne cu mâna angajaţilor din birouri, strângând mâinile unor oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată, ca şi cum i-ar fi fost vechi prieteni.

Paul se ridică în picioare atunci când preşedintele apăru în prag, iar şefii de departamente îl imitară. Preşedintele strâmbă din nas condescendent şi le făcu semn să se aşeze.

Îşi reluară cu toţii locurile, cu excepţia lui Paul. Preşedintele traversă biroul şi-i strânse mâna.

— Felicitări, domnule şef al comitetului de criză!

— Vă mulţumesc, domnule.

Ann se încruntă. *Nu comitetul de criză trebuia felicitat, ci Paul*

însuşi şi Centrul de Comandă!

Preşedintele se întoarse, frecându-şi mâinile în semn de satisfacţie.

— A fost excelent. Toţi cei implicaţi în această afacere, de la Paul la echipa de intervenţie, de la Steve Burkow la oamenii săi de la Siguranţa Naţională, inclusiv dumneavoastră, cei de faţă, cu toţii v-aţi descurcat de minune, mai presus de orice aşteptări.

— Am fost ajutaţi cu toţii, interveni Hood. Au mai fost şi Gregory Donald, Kim Hwan de la KCIA şi ofiţerul nord-coreean de la baza Nodong-urilor…

— Desigur, Paul. Dar voi aţi fost cei care aţi coordonat întreaga acţiune. Meritul e al vostru şi al diferitelor departamente care s-au ocupat de această criză. Generalul Schneider m-a anunţat că intenţionează să ceară acordarea unei distincţii civile pentru domnul Donald. Mi-a spus că ar fi onorat să o confere el însuşi. De asemenea, membrii echipei de intervenţie care au făcut sacrificii nu vor fi nici ei uitaţi.

Au făcut sacrificii, îşi zise Ann. Era expresia folosită de preşedinţi, atunci când habar n-aveau câţi muriseră şi câţi fuseseră răniţi. N-avea să-l lase însă pe preşedintele Lawrence să-i strice bucuria acestor clipe. Spera că Paul avea să lupte pentru recunoaşterea meritelor celor care îl ajutaseră. Prin tot ceea ce făcea, o determina să-l iubească şi mai mult.

Începu să compună în gând o scrisoare adresată soţiei directorului: *Dragă Sharon, sper că mă vei putea ierta că ţi-am răpit soţul. Ţi-l voi înapoia de îndată ce voi purta în pântece copilul său. Îmi doresc cu disperare, numai pentru mine o părticică din acest om minunat…*

— Dar n-am venit aici doar pentru a vă mulţumi, spuse preşedintele. Atunci când, în urmă cu şase luni, am pus bazele Centrului de Comandă, am făcut-o pe baza unor intuiţii, împreună cu alţi câţiva, între care secretarul apărării Colon şi Steve Burkow, am crezut că ar fi utilă existenţa unei echipe de gestionare a crizelor, complementară operaţiunilor noastre militare şi de spionaj deja existente. Nici unul dintre noi nu avea idee dacă o asemenea echipă avea să funcţioneze sau nu. Desigur, nici nu bănuiam cât de bine ar putea funcţiona o asemenea echipă, zâmbi preşedintele.

Lowell Coffey aplaudă.

— În ceea ce mă priveşte pe mine şi pe consilierii mei, Centrul de Comandă şi-a trecut cu bine examenul de maturitate. Începând din acest moment, nu mai sunteţi o structură provizorie, ci o

instituție cu drepturi depline. Aş vrea să sărbătorim acest lucru şi vă invit să luăm mâine prânzul împreună, la Casa Albă. După aceea, Paul, vom putea discuta despre nevoile voastre şi îmi vei spune ce anume v-ar putea spori eficiența. Mă îndoiesc că vom reuşi să obținem vreun ban din partea Congresului, dar vă asigur că vom face tot posibilul în acest sens.

Paul se ridică din nou în picioare.

— Domnule preşedinte, apreciem cu toții încrederea acordată. Oricât de lungi ne vor fi părut ultimele şase luni, ziua de azi a fost mai lungă decât toate la un loc şi ne bucurăm c-am reuşit s-o scoatem la capăt. În ceea ce priveşte invitația pentru mâine, mi-e teamă că n-am s-o pot onora.

Pentru întâia oară de când îl cunoştea, Ann Farris îl văzu pe preşedinte tresărind, surprins.

Se scărpină în cap şi zise:

— Nu? Dacă ai cumva bilete la meci, mi-ar face plăcere să vin cu tine.

— Nu, domnule, nu e vorba de meci, răspunse Hood. Intenționez să-mi iau mâine o zi liberă, să-mi învăț fiul să joace şah şi să citim împreună nişte benzi desenate cu scene violente.

Preşedintele încuviință, zâmbind sincer.

Ann Farris aplaudă, încântată.

Cuprins

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER #1

Centrul de comandă

– un joc periculos și, poate, chiar adevărat –
– ceea ce salvează ori aruncă în aer guvernele –

romanul pilot al seriei create de

Tom Clancy și Steve Pieczenik

De la Quantico în Marea Japoniei și de la Seul la Havana, agențiile de sub comanda directorului Paul Hood veghează pentru ca nimeni să nu apese pe vreun buton capabil să declanșeze conflicte adînci sau catastrofe iremediabile. Într-o lume populată de smintiți, fetișiști și fanatici, pacea mondială depinde de un grup de elită, dispus la sacrificii și la asumarea unor misiuni de multe ori sinucigașe.

editura rao

ISBN 973-98950-0-x